

ДЖУДИТ ГУЛД КОРАБ НА МЕЧТИТЕ

Превод от английски: Мария Костуркова, 2007

chitanka.info

Този роман е посветен на Кристин Флутон, чиито помощ, подкрепа, лоялност, великодушие и чувство за хумор ми помогнаха да премина с усмивка по някои трудни пътеки в живота.

Поемеш ли ти нявга към Итака,
моли се пътят ти да бъде дълъг

—

изпълнен с опасности, с
познания.

Не бой се от Циклопите,
от Лестригоните, от гнева на
Посейдон —

по пътя си не ще ги нивга
срещнеш,

мисълта ти щом се възвисява,
вълнение

неповторимо щом тялото,
душата ти докосва.

И няма ти да срещнеш
Лестригоните,

Циклопите, ни страшния и
гневен Посейдон,

ако те в душата ти не
съществуват,

ако тя пред теб не ги
възправя^[1].

[^[2] Из

„Итака“,
Константинос
Кавафи.
Избрани
произведения.

Прев. от гр. Ст.
Генчев и др.
Изд. „Христо
Ботев“. 1995.]

ПРОЛОГ

Георгиос Вилос седеше зад огромно махагоново бюро в офис на последния етаж на бизнес сградата си „Ийтън плейс“ в модерния лондонски квартал „Белгрейвия“. Навън дърветата се разделяха с последните си листа — сухи кафяви малки бойци, които се държаха за оголените клони и шумоляха на вятъра. Леден есенен дъждец барабанеше своя постоянен ритъм по стъклата на прозорците. Скрит в луксозния си офис, Георгиос Вилос не се вълнуваше от суровото английско време. Докато долните етажи на голямата сграда — една от последните наоколо, които още не бяха разделени на по-малки апартаменти — жужаха от ежедневните дейности, необходими за запазване разкоша на резиденцията, в неговия офис беше тихо като в храм. Тук Георгиос Вилос често се оттегляше, за да обмисля бъдещето на империята си, да планира и да гради стратегии и понякога, като днес например — да проучи последните цифри, които му бяха дали от счетоводния отдел.

Докладът на Адонис Пападракис, неговия главен счетоводител, само потвърди това, което той вече знаеше. „Вилос шипинг лимитид“, малката компания, която беше наследил от баща си и беше превърнал в международна империя, струваща милиарди долари, потъваше като торпилиран кораб под тежестта на огромни дългове. И сега двама от неговите най-големи конкуренти, Панос Симитис и Спирос Фармакис, които също като самия него бяха гърци от средната класа, построили огромни империи, се опитваха да посегнат на неговата.

Георгиос Вилос затвори папката с кървавочервен печат „Поверително“ на корицата и се облегна назад в изработения си от Томас Хоуп стол, целия от махагон и злато. Прокара пълните си пръсти през посребрената коса, въздъхна, свали очилата си със златни рамки и ги сложи върху доклада. Очите му с полуотпуснати клепачи, често определяни като дяволити и пълни с веселие, или пък, точно обратното, като пресметливи и проникателни, намериха почивка върху една от двете снимки в сребърни рамки, които украсяваха бюрото му.

Фiona, елегантната му съпруга, полуангличанка, полугъркиня, го гледаше оттам. Сламенорусата ѝ коса беше хваната отзад в хлабав кок, а няколкото свободни кичура бяха внимателно подредени около красивото ѝ лице с високи, добре изразени скули, хипнотични сини очи и дълъг, тънък нос. Кожата ѝ, толкова перфектна, че сякаш беше прозрачна, сияеше без нито един дефект. На ушите ѝ имаше диамантени обеци с деветкаратови цветни висулки, спускащи се надолу от грозд от седем по-малки камъчета. Подходящо колие проблясваше на дългата ѝ лебедова шия. Бижутата бяха изработени от легендарната руска фирма „Александър Реца“, която след революцията се беше изместила в Париж и Георгиос живо си спомняше деня, когато успешно беше наддавал за тях на един търг на „Сотби'с“ в Женева. Когато чукчето изтрака и диамантите станаха официално негови, Фiona се обърна и пред цяла зала, пълна с наддаващи хора, го прегърна и целуна въодушевено.

Георгиос отново въздъхна с поглед, вперен в снимката. Минаха само няколко години от този търг, а усмивката на Фiona вече беше станала престорена. Бракът им в момента представляваше поле, на което водеха постоянна война един срещу друг. Всичко започна заради връзките му с други жени, незначителни забежки без никакви последици, доколкото зависеше от него. Но Фiona не виждаше нещата по този начин и от своя страна му го връщаше с редица любовници, които показваше безсрамно на целия свят. В края на краищата бяха достигнали до нещо като временно примирие и запазиха брака си, но само на хартия. Раните, които си причиниха един на друг, не искаха да заздравеят и въпреки че обитаваха общи разкошни жилища и понякога излизаха заедно, пътуваха заедно и дори се забавляваха като двойка, те живееха два отделни живота. Фiona беше любезна с него, както и той с нея, но беше ясно, че единствено парите ги задържаха женени. Знаеше със сигурност, че Фiona не би се поколебала да го напусне и да си потърси по-сочно пасбище, ако империята му се сгромолясаше.

Той рязко отблъсна стола си, изправи се на крака и отиде до единия от прозорците, за да погледа мрачния лондонски ден. Високата му, с едър кокал фигура, практически изпълни рамката на прозореца. *Германците са виновни*, помисли си вбесено. Тези проклети немски банкери. Ненавиждаше ги. Без значение колко от парите си ще му заемат, за да може да строи нови кораби, никога нямаше да се чувства

комфортно с тях. Сега парите бяха изхарчени, дълговете трябваше скоро да бъдат изплатени, а банките не бяха склонни да променят първоначалните условия. Няма да ги разсрочат, нито да ги отложат, няма да има преговори, нито отпускане на допълнителен кредит. „Вилос шипинг лимитид“ трябва да изплати на банките 250-те милиона долара, които им дължеше, или корабите му щяха да бъдат конфискувани. Беше толкова просто.

Красивите ми кораби, помисли си той тъжно, най-красивите кораби, пускани на вода. И причината за всичките ми проблеми. В момента, в който другите производители на пасажери строяха все по-големи и по-големи кораби, които да събират 3000 пътника и още 200 човека екипаж, Георгиос Вилос беше избрал точно противоположната посока. За да подмлади застаряващия си флот, той беше построил два малки, елегантни кораба, побиращи едва 800 пътника, но посрещащи ги с разточителен разкош. Но те не бяха само малки и луксозни, бяха също и най-бързите строени някога кораби — можеха да поддържат скорост от 28 възела за дълги периоди от време, дори за цяло презатлантическо пътуване. „Кралица Елизабет Втора“ също можеше да се движи толкова бързо, но щеше да се разпадне на съставните си части, ако се опиташе да задържи тази скорост. Неговите кораби можеха да прекосят Атлантическия океан и да стигнат до Хаваите за два дни — подвиг, който отнемаше на повечето други почти седмица. Той се гордееше с „Морска нимфа“ и „Морска фея“, но непредвидените разходи бяха просто разорителни. Цените на материалите и на труда бяха пораснали до небесата по време на дългия процес на построяване на тези красиви съдове. Преди да станат дори почти готови, трябваше да се търсят още средства за довършването им, а после и още повече за пускането им на вода. Радостта и гордостта на флота му, те станаха причина и за провала му.

Беше търсил кредит навсякъде, където се сети, за да се разплати, но остана с празни ръце. На практика никой не искаше да му отпусне кредит в сегашното му затруднено положение. Всъщност повечето финансови институции дори изпитваха удоволствие да откажат на великия Георгиос Вилос. Също като компютърен вирус, новината за проблемите му се беше разпространила светкавично. Беше изтърпял не един обърнат гръб и по-лошо, доста явни подигравки, дори сред голямата, сплотена общност на ужасно богатите гръцки фамилии,

установили се в Лондон. Копелета, помисли си той. Нищо не би им доставило по-голяма радост от това да видят някой от своите да страда, да видят някой от земляците си да се сгромолясва от върховете на славата.

Той се отдръпна от депресиращата гледка през прозореца и тръгна към библиотечната маса от периода на Регентството, която изпълняваше ролята на бар. Вдигна бутилка узо от големия сребърен поднос и си наля щедра доза в антична кристална чаша Сейнт Луис. Взе няколко кубчета лед от сребърната купа, пусна ги в чашата и я разклати докато гледаше как питието побелява. Може да беше извървял дълъг път от селото близо до Пирея, в което беше израснал и където бяха офисите на бащината му малка фирма, но чувстваше, че сърцето и душата му си оставаха гръцки до последната си капка кръв. Той отпи голяма глътка от питието с аромат на анасон, после отиде зад бюрото си и седна на дизайнерския си стол. Стол, който, по негово мнение, подходеше точно на влиянието, благосъстоянието и силата му. Остави чашата си и започна да барабани по бюрото с пръстите си с изряден маникюр.

Е, няма да доставя на копелетата това удоволствие, помисли си той със сурова усмивка. Не, наистина. Очаква ги изненада. Георгиос Вилос все още не е победен.

Той отпи още една глътка и се засмя тихичко. *Мислят си, че е свършено със стареца, но аз ще им покажа на какво е способен точно този старец.* Остави чашата си и погледът му попадна върху другата снимка в сребърна рамка, подредена до тази на Фиона. Макелос, единственият му син и наследник. Лицето му за момент придоби гордо и леко объркано изражение. Макелос — Марк, както самият той беше поангличанчил името си — беше един от най-красивите младежи, които Георгиос беше виждал, и това не беше само безпочвена бащинска гордост. Когато Макелос вървеше по улицата, всички тави се обръщаха след него, когато влезеше в някоя стая, всички очи се насочваха към него. Момичетата бяха луди по него и той можеше да избере всяка от мултинационалното общество, в което се движеше. Черната коса и сините му очи, изваяните му черти, силното му, мускулесто тяло и грациозните му, но и мъжествени движения приковаваха веднага вниманието. Беше отличен моряк, какъвто, според Георгиос трябваше да бъде всеки мъж от гръцки произход, и се

справяше отлично на игрището за ръгби. Беше много добър играч на тенис и на поло. Освен това беше и интелигентен и се беше справил чудесно в скъпите частни училища, в които го изпращаха, и съвсем поносимо в „Оксфорд“.

Георгиос вдигна отново чашата си, разклати питието и отпи, с поглед, все още прикован в сина си. Макелос — Марк! Дали ще свикне изобщо някога с това име? — беше също и, а това го знаеше със сигурност, разглезен и арогантен. Беше свикнал всичко да става както той го иска и бог да е на помощ на този, който се опита да застане на пътя му. През годините беше имал проблеми, свързани основно с момичета — нищо сериозно, мислеше си Георгиос, — които най-вероятно се дължаха на вродените му по-високи нива на тестостерон, нищо повече. Може би времето щеше да намали интереса му към жените и безкрайната върволица от партита, с които беше постоянно зает. Дълго време Георгиос не се притесняваше за постоянните му флиртове, спомняйки си за собствената си буйна младост. Но в един момент, припомняше си той, животът му се беше успокоил, тъй като работата ставаше все по-важна за него, докато не се окаже целия погълнат от превръщането на „Вилос шипинг лимитид“ в международната компания, която беше сега. Дошло беше времето Макелос да направи нещо полезно за компанията. Синът му му беше задължен, смяташе той, и трябваше да изплати своя дълг.

Погледът му се плъзна по великолепия интериор, обхващайки покритите с махагон стени, огромната камина с полицата над нея, изработена от Адамс, перфектно избеления копринен Табриз на пода, антиките с блестящите дълбоки нюанси на патина по тях, картините на известни импресионисти, които украсяваха стените. Имаше даже няколко гръцки предмета на изкуството с безупречно потекло. Никаква земна сила не можеше да го накара да се откаже от всичко това.

С тази мисъл в главата си той вдигна телефона и набра номера на асистентката си. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Телефонът на Георгиос Вилос — обяви с отсеченото си британско произношение.

— Роузмари — обади се Георгиос, — провери кога е срещата ми с bankerите в Атина.

— Уговорката е за четири следобед в четвъртък. По атинското време, мистър Вилос — веднага отговори тя. — Обади се тази

сутрин да потвърдят.

— Добре — промърмори той. — Обади се на пилота да се подготви за полет и кажи на мисис Вилос, че днес ще летим за Атина.

— Да, сър. Аз ще идвам ли с вас, сър?

— Да.

— Трябва ли да взема с мен някакви документи? — попита делово.

— Мисля, че всички необходими папки са у мен.

— Веднага ще се обадя и ще започна да се приготвям, сър.

— Довиждане — каза Вилос и затвори, без да дочака отговора й.

Остана загледан в телефона, потънат в мисли. Самата идея за среща с братята Лампаки му беше противна, но нямаше никаква друга алтернатива. Имаше някакъв шанс да ги убеди да му отпуснат заем, за да може да изплати задълженията си към германските банки, но щяха да му искат астрономическа лихва. Само покриването на лихвите щеше да му наложи огромни, дори осакатяващи фирмата ограничения на ежедневните разходи и инвестиции; много по-големи от тези, които вече беше направил. Ако обаче това щеше да спаси империята му, цената, без значение колко висока е, щеше да си струва. А ако Лампаки го разочароваха, щеше да му се наложи да използва резервния си план, който елиминираше участието на банките изцяло.

Той взе един от клетъчните си телефони — този с най-тайния му номер — и набра поредицата от цифри, която беше запомнил още преди месеци. Изчака нетърпеливо три позвънявания. На четвъртото от другата страна вдигнаха.

— Да?

— Можеш ли да говориш? — попита Георгиос Вилос.

— Само за малко.

— Готова ли е стоката, която поръчах?

— Да.

— Много добре.

— Къде и кога искаш да ти бъде доставена?

— В офиса ми в Пирея, Гърция, на датата, за която се уговорихме.

— По кое време?

— На обед.

— Вторият трансфер към моята сметка трябва да се извърши един ден преди това.

— Това не е проблем, уверявам те — отговори Вилос.

— Тогава ще се видим в Пирея.

— Ти трябва... — започна Георгиос Вилос, но на другия край на линията вече нямаше никой. Азад беше затворил.

Георгиос затвори клетъчния си телефон, облегна се назад и си пое дълбоко дъх. Мразеше да си има работа с този отвратителен мъж, дори повече отколкото с братята Лампаки, но точно по същия начин просто нямаше избор. На търговеца на оръжие му се налагаше да бъде потаен — и крайно скъп, между другото, — но освен това беше и ненужно арогантен, според Вилос. Направо му се струваше, че може да види самодоволната усмивка на лицето му поне в няколко от техните разговори. Долавяше снизхождението в гласа му, сякаш се занимаваше с безпомощно недорасло хлапе.

Георгиос Вилос въздъхна. Трябваше да изтърпи търговеца на оръжие само докато реши проблемите си. Кой друг би му продал пластичния експлозив, от който можеше да има нужда, за толкова кратко време? Отнемаше доста време да проникне през булото на секретност, което обикновено обграждаше подземните търговци от този тип, а той не разполагаше вече с този лукс. Ако Лампаки не му отпуснеха заем, трябваше да е подготвен.

Георгиос Вилос изпи и последната глътка узо в чашата си и я остави на бюрото. Ако братята Лампаки му откажеха, щеше да използва пластичния експлозив, за да вдигне във въздуха „Морска нимфа“. Тогава на застрахователните компании щеше да им се наложи да се бръкнат да платят дълговете му към банките. Той ненавиждаше идеята да види кораба си разрушен, пръснат на малки парченца, заедно със стотици невинни пътници на борда, но ако това беше необходимо, за да се спаси „Вилос шипинг лимитид“ от сигурен крах, то просто трябваше да се направи.

Той отново вдигна клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо набиране за телефона на Марк, като се надяваше да може да открие сина си. Да, помисли си отново, време е Марк да ми помогне. Да ми се отплати за това, че му осигурявам разюздания луксозен живот.

1.

Криси Фицджералд прокара пръстите си през дългата, нашарена с руси кичури коса на Беатрис Блум. Колкото и мила да беше Беатрис и колкото и щедри да бяха бакшишите ѝ, Криси не беше в настроение да прекара следващите два часа в боядисване на сивите ѝ корени и правене на нови кичури. Беатрис, редовна клиентка на салона, не беше идвала от няколко месеца и днес косата ѝ щеше да изисква повече работа от обикновено. Криси успя да прикрие една въздишка и се насили да се усмихне. Хвана кичур коса, погледна в огледалото и установи, че Беатрис я наблюдава внимателно.

— Този път ти предстои сериозна работа, скъпа — каза тя, сякаш можеше да чете мисли. — Доста време мина от последния път, когато идвах.

Криси кимна.

— Наистина, Беатрис — отговори любезно, — но не се притеснявай. Ще те оправим за нула време.

— Бях в Европа — поясни Беатрис — и не съм ходила на фризьор през цялото време. Не се доверявам, на когото и да е, затова реших просто да изчакам, докато се прибера и да дойда при теб.

— О, това е толкова мило — изрече Криси, пусна кичура, който държеше, и взе една четка. Започна да разресва косата на клиентката си кичур по кичур и да я разглежда съсредоточено. — Но съм сигурна, че в Европа е пълно със страхотни фризьори. Къде по-точно беше?

— Тук-таме — смотолеви Беатрис, като кръстоса покритите си със старчески петна ръце в скута. Криси забеляза, както всеки път досега, красивите пръстени, които винаги носеше. Големи диаманти в златен обков. Огромен аквамарин, обграден от диаманти. — В Лондон за една седмица, след това Париж и Венеция.

— Звучи прекрасно. — Тя самата също спестяваше за пътуване, но не беше решила още къде да отиде.

— Не можах да им се наситя — призна Беатрис.

— Със същите цветове ли искаш да работим и този път? — попита Криси. — Последно сложихме два едновременно.

Беатрис кимна.

— Да — каза. — Харесват ми по-светлите и по-тъмните кичури, които ми правиш. — Тя се разсмя жизнерадостно. — Освен това прикриват до известна степен сивото, когато краищата им започнат да израстват.

Криси също се усмихна.

— Мисля, че винаги изглеждаш страхотно, Беатрис — обяви тя и наистина го мислеше. — Отивам да смесия цветовете, ще се върна след минутка. Искаш ли списание?

Беатрис се загледа в купчината на масичката.

— Искам един „Вог“.

Криси и подаде списанието.

— Ей сега се връщам.

Беатрис кимна и започна да разгръща страниците.

Криси отиде в задната част на салона и отвори вратата на сервизната стаичка, влезе вътре и я затвори след себе си. Беше като тихо убежище от шумния салон. Днес поп музиката от радиото и бърбенето на всички фризьорки, маникюристки и клиентки ѝ лазеше по нервите. Тя отпи глътка от чашата кафе, която беше оставила там по-рано. Беше студено и имаше отвратителен вкус, но това нямаше значение. *Каквото и да е, само да успее да запали мотора ми днес,* помисли си тя. Нахлузи найлонови ръкавици, за да предпази ръцете си от боята, и избра нужните ѝ цветове за корените на Беатрис, средно кестеняво кафяво. Сложи малко от нея в пластмасова кутия, прибави и оцветителя и започна да разбърква внимателно, по-дълго от необходимото. Обикновено весела и енергична, днес Криси се чувстваше уморена и кисела. *Какво ми става?*, зачуди се тя мързеливо, макар че знаеше отговора. Беше отегчена от работата си, както и от живота си извън нея. *Просто ми е скучно, точка,* помисли си тя. *Никога не ми се случва нищо вълнуващо. Нищо. Работата ми е безперспективна и няма никакви изгледи да си намеря. Никога не ходя на интересни места като Беатрис и никога не правя нищо интересно. Постоянно слушам как други хора говорят за вълнението в живота си, а в моя не се случва абсолютно нищо.*

Тя разбърка за последен път боята с четката и се върна при Беатрис, която се беше задълбочила във „Вог“-а.

— Ето ме и мен — обяви бодро и остави кутията с боя на масичката.

Беатрис затвори списанието и го остави в скута си, когато Криси започна да разделя косата ѝ на части и щедро да нанася боя в корените, като постоянно топеше четката в кутията.

— Не изглеждаш особено щастлива днес — промълви тихо Беатрис. Главата ѝ беше наведена напред, а брадичката ѝ почти се допираше до гръдния ѝ кош, докато Криси обработваше тила ѝ.

— О... нищо ми няма — избъбри Криси, учудена, че по-възрастната жена е усетила лошото ѝ настроение.

— Не е вярно — каза Беатрис. — Може да съм стара, но не съм глупава. Тъжна си за нещо.

Криси се засмя безгрижно.

— Много си проникателна, Беатрис.

— А ти си млада, красива и целият живот е пред теб. Не трябва да позволяваш на нищо да те тревожи.

Криси се почувства поласкана от това, което каза Беатрис, но не взе думите ѝ насериозно.

— Много си добра, че го казваш.

— И наистина го мисля — добави Беатрис. — Какъв ти е проблемът, скъпа? Не се разбираш с гаджето?

Криси поклати глава и пак се разсмя.

— Не, нямам гадже — отговори.

— Аха! — възкликна Беатрис. — Значи това е. *Нямаш* гадже.

— Не точно — каза Криси, а после добави: — Е, може би това е една от причините. Просто съм... не знам. Разбираш ли, чувствам се някак уморена.

— Криси, скъпа! В живота ти ще се появи нов мъж за нула време, сигурна съм. Прекалено красива си, за да стоиш сама. Сигурно мъжете те преследват постоянно.

Криси поклати глава.

— Искан ми се — въздъхна тя, — но не е така.

И наистина не беше. Мъжете не я преследваха. Не и както гонеха повечето ѝ приятелки. И никога не го бяха правили. Беше израснала в Олбани, където винаги се беше чувствала някак изоставена и различна,

отчасти защото беше от азиатски произход. Имаше си приятелки, но момчетата често я дразнеха. Наричаха я *дръпнали очи*, *китайче*, *китайска кукла* или *токийско розе*. А напоследък на няколко пъти беше чула мъжете да ѝ казват *суши*. Беше се смяла като разказваше на приятелките си как нарастващата популярност на японската кухня дава съвсем нови възможности за обиди на мъжете, но всъщност я беше заболяло.

— Трудно ми е да го повярвам — изрече Беатрис и рязко изправи глава, за да я погледне в огледалото.

— Но е истина, Беатрис. Сериозно.

— О, скъпа, не исках да те разстройвам. Аз...

— Не си — прекъсна я Криси. — Съжалявам, Беатрис. Явно просто днес не съм във форма.

Беатрис сви рамене.

— Не съм се обидила.

Замълчаха замалко и Беатрис насочи поглед към списанието в скута си.

— Тук има толкова много дрехи, в които би изглеждала чудесно — обади се Беатрис накрая, почуквайки с лакирания си нокът по страниците.

Криси се разсмя.

— Да бе, сигурно, все едно печеля достатъчно, че да си купя тоалет от това списание.

Беатрис се усмихна.

— В наши дни правят страхотни разпродажби.

— Знам — включи се Криси. — Ходя там за нови идеи, а после отивам да пазарувам в по-евтини магазини.

— Винаги изглеждаш чудесно.

— Благодаря ти, Беатрис. Ти също още си много привлекателна — каза искрено Криси. — И млада по дух.

— Благодаря ти. Мисля, че това беше едно от нещата, които привлякоха Сидни. Може да бяхме прехвърлили шейсетте, когато се срещнахме, но и на двамата още ни се живееше и се интересувахме какво става около нас.

— Срещнала си го чак след шейсетте? Не знаех. Знаех, че си женена повторно, но не мислех, че това се е случило наскоро.

— Запознах се с него около година след като Хари си отиде — отговори Беатрис. — Хари, естествено, ми липсваше и бях самотна. Разбира се, имах приятели, но просто не е същото без съпруг. Така че се заех да си намеря подходящ.

— Сериозно? — Криси беше малко изненадана от прямотата на Беатрис. — И какво направи?

— Отидох на круиз — разсмя се Беатрис. — На много дълъг круиз.

— Не — възкликна Криси развеселена.

— О, да — кимна Беатрис. — Знаех, че повечето от хората ще са възрастни, защото пътуването беше три месеца. Повечето от по-младите не могат да се откъснат за толкова дълго от работата си, затова имаше основно пенсионери. — Тя хитро се засмя. — Освен това беше много скъпо, така че знаех, че цената също ще елиминира част от по-младите. Обикновено само старчоците имат толкова много пари.

— Толкова си умна — въздъхна Криси. — Никога не бих се сетила за това.

— Но не беше само цената, цялата работа беше заради вдовците. — Тя потупа списанието с потъмнялата си от възрастта ръка. — Когато напълниш цял кораб с възрастни хора, със сигурност една част от тях ще се окажат вдовци, макар че ще са по-малко от вдовиците. И, така и стана, срещнах Сидни.

И двете с Криси се разсмяха едновременно.

— Не ти вярвам — ухили се Криси.

Беатрис сви рамене.

— Нарича се да събереш две и две, скъпа. Смешното беше, че Сидни беше дошъл на круиза по същата причина като мен. Грейс, жена му, била починала преди малко повече от година и той също бил самотен. Така че... Бинго! Провървя ни и оттогава сме много щастливи.

— Това е чудесно, Беатрис...

— Ти можеш да направиш същото — погледна я в огледалото Беатрис. — Сигурно няма да направиш тримесечен круиз, но може да е по-кратък. Освен това, скъпа — продължи тя, — ти трябва да видиш свят. Нещо различно от Олбани, Ню Йорк. И то докато си още млада и можеш да се забавляваш.

— С удоволствие бих направила нещо такова, Беатрис. Винаги съм си мечтала да пътувам.

Криси продължи да нанася боя. След като оцветителят си беше свършил работата и го беше измила, тя започна да оформя косата на Беатрис в прическа. Стараеше се да я направи добре, като я оглеждаше отблизо, а накрая проучи и отражението ѝ в огледалото. Когато приключи, сложи малко балсам за блясък и я изсуши внимателно със сешоар.

— Окей, Беатрис, как ти харесва?

Беатрис погледна отражението си анфас, завъртя глава на едната страна, после и на другата, накрая се огледа и отзад с помощта на помощното огледало, което Криси ѝ държеше.

— Страхотна е, скъпа. Винаги се справяш невероятно.

— Благодаря ти, Беатрис.

— А ти си най-добрата в боядисването на коси оттук до Ню Йорк — добави Беатрис. — Всички го казват.

Криси се засмя.

— Конкуренцията не е много жестока, не смяташ ли? — Тя помогна на Беатрис да съблече предпазната дреха и я изтупа.

— Не омаловажавай това, което правиш — погледна я с вдигнали вежди Беатрис. — Трудно е да се намери някой, толкова добър като теб, и ти го знаеш много добре.

Криси кимна.

— Права си. — Написа ѝ бележка с цената на услугата и ѝ я подаде. — Плащаш както обикновено отпред на Роузи.

Беатрис погледна листчето и се пресегна да вземе черната си чанта от алигаторска кожа от полицата до работното място на Криси. Порови известно време вътре и накрая извади портмонето си. Криси дискретно се извърна, докато Беатрис вадеше парите за бакшиша ѝ.

— Слушай — каза Беатрис тихо и протегна възлестата си ръка. — Вземи това и го сложи настрани. Използвай го за това пътуване, което искаш да направиш.

— О, Беатрис — отговори тя и взе парите без изобщо да ги погледне. — Толкова си добра... — Пусна сгънатата банкнота в джоба на престилката си.

В предната част на салона Беатрис размени няколко любезности с Роузи, докато си плащаше сметката, а после облече палтото от норка,

което Криси ѝ държеше.

— Благодаря ти — каза ѝ, — до скоро виждане. И помни какво ти казах. — Намигна и си тръгна.

Криси я погледа как прекосява паркинга и се насочва към големия си сребрист мерцедес, после се обърна към Роузи.

— Кой ми е следващият записан?

Роузи я погледна над очилата, които си почиваха точно на върха на носа ѝ.

— Кони Паркър. Обади се преди малко да каже, че пътува насам, така че имаш няколко минутки. Защо не свършиш нещо полезно и не свариш прясно кафе за всички? — Тя я изгледа войнствено.

— Разбира се.

Криси не попита защо тя самата не го направи, след като така и така беше приключила с лакирането на последния си нокът преди повече от двацет минути и оттогава пиеше кафе и клюкарстваше с чакащите клиентки и служителки, докато прелистваше списание „Пийпъл“. Вместо това отиде в задната част, където беше кафе машината и сложи ново кафе. После влезе в сервизната стаичка и затвори вратата след себе си.

Бръкна в джоба на престилката си и почувства твърдата навита на руло банкнота, която ѝ беше дала Беатрис. Извади я и я погледна. Не можеше да повярва на очите си. Беатрис ѝ беше дала *сто долара* бакшиш. За момент остана зашеметена. После си взе чантичката от полицата и прибра парите в портфейла си. Докато седеше, не спираше да се чуди на щедростта на Беатрис. Какво беше ѝ казала възрастната жена? Да използва парите за пътуване? Криси вече беше събрала доста закръглена сумичка и тези щяха да се чувстват прекрасно при другарчетата си.

Вратата рязко се отвори и Роузи подаде главата си в стаята.

— Защо не си включваш тъпия клетъчен телефон? — измърмори тя. — Джени е на телефона, но смятам да ѝ кажа да затвори и да ти позвъни на мобилния.

— Съжалявам, Роузи — промърмори Криси, като се постара да не се ядосва на тази зла жена. — Веднага ще го включа.

Роузи я изгледа неприязнено и затръшна вратата.

Криси пусна резето, извади клетъчния си телефон и го включи. Даваше си сметка, че Роузи е една ужасно нещастна жена, затлъстяла,

непривлекателна и изпълнена с омраза, но лошотията ѝ беше наистина трудна за изтърпяване. Обаче друг избор нямаше — не и ако искаше да остане на работа в салона. Роузи беше мениджър и собственикът, Тони Фераро, ѝ вярваше безрезервно.

Телефонът ѝ иззвъня и Криси вдигна:

— Здравсти, Джени.

Джени се разсмя.

— Кучката ти каза да си включиш клетъчния, нали?

— О, да. Всъщност, каза ми да си включа тъпия телефон.

— Просто още едно от нещата, които я правят толкова приятна — прихна Джени. — Така сладко използва думите.

— Започва обаче да става наистина трудна за изтърпяване.

— Не позволявай на кучката да те пречупи. Просто завижда.

— Не знам защо ми завижда — отговори Криси. — Тя си има гадже, освен това Тони буквално яде от ръката ѝ. Командва това място сякаш е нещо като кралица, а всички ние сме слугите ѝ.

— О, днес се чувстваме тъжни, права ли съм? — попита Джени.

— Да не ти пука, Криси. Знаеш защо тази гадна кучка я е яд на теб. Ти си красива и мила, и популярна. Всичко, което тя никога няма да бъде.

— Сигурно си права — въздъхна Криси.

— Слушай! Защо не излезем довечера? Отворили са страшен нов клуб на „Сентрал авеню“, с много добър диджей. Казва се „911“ и аз просто умирам да го пробвам.

— Амиии... не знам — започна да увърта Криси. — Опитвам се да спестявам и...

— О, хайде де, Криси! Аз черпя. Току-що получих чека с издръжката си от Тъпака Питър.

Криси се разсмя.

— Не издържаш да го изхарчиш, нали? — Може би трябваше да излезе тази вечер, помисли си. Да, реши тя, точно това трябваше да направи. Двете с Джени винаги си изкарваха чудесно.

— Ще дойда да те взема около осем — осем и половина. Добре ли е? — предложи Джени.

— Какво по-точно е това място? — попита Криси.

— Много яко, доколкото чувам — отговори Джени. — Достатъчно луксозно, за да привлича мъже, които работят на Капитолия, и достатъчно скъпо, за да държи нещастниците настрана.

— Искаш да кажеш, че паркингът няма да е пълен с пикапи със стойки за пушките?

— Точно това искам да кажа — отговори Джени през смях. — Хайде, само кажи да и ще дойда довечера да те взема.

— Добре — съгласи се Криси. — Какво ще си обличаш?

— Нещо секси.

— Кажи ми нещо, което не знам. Искам да кажа, нещо по-спортно или друго?

— Сигурно спортни панталони и нещо готино за отгоре — каза Джени. — Може би онова лъскавото бюстие, което не оставя много-много на въображението.

— Безсрамница такава...

Вратата на сервизната стаичка се отвори широко и удари с трясък стената зад себе си. На мястото ѝ застана Роузи, която изпълваше цялата рамка и на лицето ѝ беше застинало ужасно неприятно изражение. Криси, в доста по-добро настроение след разговора с приятелката си, едва не се разсмя. Роузи изглеждаше все едно, че всеки момент ще започне да изпуска пара от ноздрите си.

— Следващата ти клиентка е тук, ако те интересува — изграчи тя.

— Идвам веднага — отговори мило Криси.

Роузи не помръдна, нито промени гадната си физиономия.

— Имам клиентка — каза Криси в говорителя на телефона, — така че трябва да затворям. До довечера — тя натисна бутона за край на разговора, изключи телефона си и се изправи. Да, точно това ѝ трябваше. Реши тази вечер наистина да направи усилие, щеше да се докара, да се гримира и да върви по-предизвикателно. Пък кой знае? Може би ще срещне мъжа на мечтите си в „911“.

2.

Навън вече беше тъмно, когато Криси паркира малкия си син Неон на улицата и излезе, понесла голямата си спортна чанта. Приятелите ѝ често се шегуваха, че трябва да оставя ключовете на стартера и да се надява някой да я открадне. Могат да се смеят колкото си искат, мислеше си, докато заключваше, но тя си обичаше очуканата, захабена таратайка. Беше си нейна и всяка стотинка за нея беше изработена. Заяпа се към парка „Вашингтон“, докато вървеше към старата къща, в която държеше под наем малко студио. Повечето от познатите ѝ живееха в покрайнините на Олбани в модерни комплекси с плувни басейни и сауни, но на нея ѝ харесваше да живее в центъра. Обичаше малкия парк с огромните му дървета и с езерцата и с удоволствие караше колело там, когато времето беше хубаво.

Тя стигна до сивата къща, в която живееше, отключи входната врата и провери пощенската си кутия в коридора. Само боклуци. Рекламни флаери и каталози, от които никога нищо няма да си поръча. Напъха всичко в кофата за боклук, която Бърди, нейната древна хазайка, беше осигурила, и се отправи към своята врата, първата вляво.

Апартаментът ѝ е бил трапезарията на някогашната огромна къща, която доста отдавна са разделили на апартаменти, и беше запазил частица от предишната си слава с тежките си корнизи и гипсовите орнаменти на тавана. В далечния край на стаята, по протежение на стената, се намираше кухничката, а една врата водеше до малка баня. Всичко беше боядисано в мръсно бяло, а върху надраскания паркет на пода имаше килимчета, които някога са били розови. Също като самата къща, мебелировката беше стара и износена — купувана най-вече от битаците, — но беше практична и удобна. Криси много ценеше апартамента си, макар и да беше окаян, защото той беше нейното убежище. Беше пробвала да живее с приятелки, но бързо установи, че независимо колко добре се разбираха иначе, често те излизаха безотговорни, разхвърляни и шумни. И макар това да беше сериозно перо в бюджета ѝ, успяваше да си го задържи и да живее

сама. Сега, с професионалното ѝ израстване, можеше да си плаща наема само от бакшишите.

Криси отиде до единствения килер в апартамента и започна да рови из дрехите си като се опитваше да измисли какво да облече довечера. Не беше чак толкова сложна работа, реши тя, тъй като така и така нямаше много дрехи, между които да избира. Поне не и такива, в каквито искаше да е облечена тази вечер. Извади една тениска с дълъг ръкав, свали я от закачалката и я сложи на леглото. Беше изработена от блестящ черен стреч, който изглеждаше доста по-скъп, отколкото беше в действителност. Беше също и тясна и подчертаваше стегналите ѝ гърди и тънката ѝ талия. Докато се връщаше към килера, тя се чудеше дали да облече панталон или минижуп. *Какво би се харесало на силен мъж, който работи на Капитолия?*, почуди се тя, а после се разсмя на глас на тази мисъл. Накрая избра чифт лъскави черни панталони, които ѝ стояха перфектно, а след това бързо се изкъпа и си издуха косата.

Положи огромно усилие да си сложи свеж грим: очна линия, спирала, червило и свеж крем за лице. Мацна по малко от любимия си парфюм „Femme“ зад ушите. Обожаваше аромата му и трябваше всеки път да внимава, за да не си сложи прекалено много. Огледа внимателно лицето и косата си в огледалото над мивката и реши, че изглежда добре. Секси, но не и курвенски. Клубът щеше да е слабо осветен, затова си беше сложила повече грим от обикновено. Черната ѝ коса, подстригана на обикновена черта, блестеше от жизненост, а очите ѝ хвърляха искрици. Очната линия и сенките, които си беше сложила, леко подчертаваха дръпналите ѝ очи. Котешки очи ги наричаше баща ѝ и тъй като бяха знак за смесения ѝ произход — някои го смятаха за минус, — тя смяташе, че са може би най-голямото ѝ предимство.

В стаята, обединяваща спалня и всекидневна, тя си сложи черен дантелен сутиен и стъпи в черни пантофки с високи токове, които бяха много стилни, но едновременно с това удобни и щеше да ѝ е лесно да ги събуе, ако танцуваше много. Най-накрая отиде до секцията и извади една малка кутия, в която беше прибран черният ѝ сатенен колан. Катарамата му беше направена от изкуствени диаманти, имаше формата на малтийски кръст и беше един от любимите ѝ аксесоари. Сложи си го на кръста и се върна в банята, за да се огледа в огледалото в цял ръст на вратата ѝ. Завъртя се на всички страни, намести си

тениската и я подпъхна в панталона, след това загаси лампата и затвори вратата. *Почти съм готова*, помисли си тя.

От секцията извади още една кутия, в която лежеше малката ѝ черна сатенена вечерна чантичка, и разви пластовете опаковъчна хартия, които беше омотала наоколо ѝ. Също като колана, и тя ѝ беше любима, затова полагаше големи грижи за нея. Сложи вътре портмонето си и ключовете за колата. Въпреки че Джени каза, че ще дойде да я вземе, Криси беше сигурна, че ще бъде помолена да кара и нямаше нищо против. Тя беше шофьорът мечта, тъй като не можеше да изпие повече от една чаша вино. Също като повечето азиатци или полуазиатци, имаше азиатски алкохолен синдром и можеше да пие съвсем малко, без да се напие или да ѝ прилошее, или и двете. От килера извади пухкавото палто от изкуствена кожа, което слагаше за по-специални случаи през зимата. Приятелите ѝ често се шегуваха с него — питаха я от какво животно е, — но Криси не им обръщаше внимание. Тя не харесваше евтините кожи, които можеше да си позволи, и въпреки че обожаваше вида на по-скъпите като норка и самур, цената им беше далеч над възможностите ѝ. Пък и, колкото и красива да беше кожата, никога не можеше да изкара от ума си отвратителните картини на избити животни, който беше виждала в проспектите за защита правата на животните.

Тя си спомни как, когато беше дете, баща ѝ, ветеран от Виетнамската война, успя да спести пари, за да купи на майка ѝ, Лили, кожено палто. Беше от евтините, но баща ѝ, който беше инвалид и пиеше през повечето време, ужасно се гордееше с тъпата кожа. По-късно майка ѝ създаде успешен балнеологичен център, разведе се с баща ѝ и я изхвърли. После бързичко си купи скъпо палто от норка.

Криси потръпна при мисълта за родителите си. Беше се трудила упорито, за да избяга от тях и макар че невинаги беше доволна от работата си, беше щастлива, че е оставила алкохолизирания си баща и лошата си, крива майка сами да се справят със собствения си гаден живот.

На вратата се почука и Криси отиде да отвори.

— Ти ли си, Джен? — попита тя.

— Единствената и неповторимата.

Криси отвори вратата и Джени силно я прегърна и я целуна по бузата.

— О, Крис, изглеждаш толкова добре!

— Благодаря ти — кимна Криси като оглеждаше облеклото на приятелката си, докато тя събличаше лисичето си палто. — А ти изглеждаш... ами... изглеждаш извънземно! — добави тя като се смееше объркана от смесицата от щампи на цветя, животни и кожа, която приятелката ѝ носеше.

Джени се завъртя на дългите си слаби крака и буйната и коса се завъртя около раменете ѝ.

— Да, знам, че е малко прекалено, но просто не можах да се сдържа.

— Откъде го намери? — попита Криси, без да може да откъсне очи от скандалния тоалет на Джени. Блузата ѝ, с дълбоко деколте, беше с леопардова щампа, а наборите по ръкавите и около деколтето бяха на цветя. Полата беше много къса, направена изцяло от много пластове волани, всеки от които с различна щампа — оцелот, тигър, зебра, както и още цветя. Беше отрязана различно дълго, отзад беше по-дълга, отколкото отпред, а под нея имаше кожен панталон с леопардова шарка. Само леопардовите шарки, забеляза Криси, не бяха в златно, сребърно или бронзово.

— Нью Йорк — информира Джени и пак се завъртя. — Както и в града. Ходих миналата седмица и прекарах два дни в пазаруване, пазаруване и пак пазаруване. — Тя най-накрая застана на едно място. — Намерих всичко в „Роберто Кавали“. Страхотно ли е или какво?

Криси пак се засмя.

— Определено е *или* какво.

— Е, аз пък мисля, че е разкошно — обяви Джени нападателно, а тъмните ѝ очи святкаха. — И не ми пука какво мислят другите. Сигурна съм, че мъжете просто ще полудеят по него.

Криси кимна.

— За това най-вероятно си права — съгласи се тя, — ако си падат по вида на скъпоплатена проститутка.

Джени учудено вдигна вежди.

— Ти... ти, моралистка такава! Ти просто ми завиждаш. Повярвай, много малко проститутки могат да си позволят този тоалет. Струва хиляди долари.

— Хиляди долари...?! — повтори Криси като ехо, не можеше да повярва на ушите си, но все пак знаеше, че Джени казва истината.

— Хей, това мъничко нещо е на около 1000 ярда от най-добрата коприна и ръчно рисувана кожа. Затова няма как да излезе евтино, нали разбираш.

— Сигурна съм, че е така — отвърна Криси.

— Както и да е, ти готова ли си да тръгваме?

— Стига ти да си — кимна Криси.

— Просто не издържам — разсмя се Джени.

Двете облякоха палтата си и напуснаха апартамента.

— Какво ще кажеш аз да карам? — попита Криси. — Можеш да оставиш колата си тук.

— Не знам — поколеба се Джени. — Няма да изглежда добре да пристигнем с тази твоя стара таратайка, а мъжете винаги точат лиги по моя „Ягуар кабрио“.

— Кой ще ни види? — попита съвсем на място Криси. — Мъжете ще са вътре. Освен това, ако карам аз, ти ще можеш да си пиеш колкото си искаш. Знаеш, че аз не мога да пия много.

— Това решава нещата — каза Джени, отметна глава назад и се разсмя. — Ти ще караш.

Клуб „911“ се намираше в безлична сграда на „Сентръл авеню“ и когато влязоха в паркинга, Криси се почувства разочарована.

— Не изглежда толкова шикозно, Джен.

— Почакай да влезем — отговори Джени. — Том Джентри ми каза, че било страхотно, а той знае за какво става въпрос.

— Е, тогава няма как да е лошо — Том беше един от многото подходящи мъже, които се навъртаха около Джени, след като се разведе с Питър Шварц, вечно флиртуващия ѝ съпруг, и Криси предполагаше, че наистина ще знае. Той беше преуспяващ адвокат през деня и запален купонджия нощем, а и често водеше със себе си малка група приятели. Неговата компания можеше да издигне или да провали някое място само с присъствието си, сякаш слагаха някакъв печат на одобрение, който не можеше да се спечели дори с най-агресивната реклама. Собствениците на клубове бяха много щедри откъм питиета за Том и неговите приятели, като се надяваха да спечелят благодарността и одобрението им, защото знаеха, че ако те

продължат да идват, ще повлекат след себе си повечето модни трегери и критици в града.

Криси намери място за паркиране и с няколко маневри вкара неона. Тя и Джени затропаха към входа на високите си токчета, тръпнещи в очакване. Групичка от около двайсетина човека чакаха реда си да влязат, но когато охраната на входа видя Джени, веднага им махна да се приближат.

— Здравей, красавице — обърна се той към Джени и им отвори голямата черна врата. Кимна на Криси и ѝ се усмихна.

— Здравсти, Тони — отвърна Джени. — Колко е тази вечер?

— Забрави за това.

— Уау, благодаря ти!

— На твоите услуги — каза той и ѝ намигна похотливо. Джени се разсмя и те влязоха в тъмния коридор.

— Кой е този? — попита Криси.

— Тони? — Джени продължаваше да се смее. — Всъщност не знам много за него, но всички го познават. Той е един от онези бодигардове, които наемат за фейсконтрол в заведенията. Предполагам, че продава и наркотици.

— О, всичко на едно място — каза Криси. — Питиетата вътре, дрогата — на вратата.

— Нищо сериозно — погледна я Джени. — Нали знаеш. Само екстази, кока и други такива.

— О — смотолери Криси. *Нищо сериозно!*, помисли си тя, но не каза нищо. Не ѝ се искаше точно сега да започва спор с Джени за наркотиците.

Стените от двете страни на коридора бяха покрити с огледала, които отразяваха розовите петна, пръснали навсякъде по черния таван над тях. Огромни аплици в стил артдеко излъчваха съвсем приглушена светлина. Оставиха палтата си на гардероба и продължиха напред, докато стигнаха до голяма зала с огромен дансинг. Около него имаше постлано с килими пространство, където срещу преграда, поставена на четири крака, бяха подредени барплотове, маси и столове. Над преградата Криси можеше да види друга зала с още барплотове, маси и столове. От ниските прегради до тавана се издигаха колони, а баровете бяха издържани в стил артдеко, с много огледала, стъкло, стомана и черен метал. Светлините от тавана къпеха целия клуб в калейдоскоп от

постоянно сменящи се цветове, а музиката, чудесно миксирани денс парчета, дънеше с всичка сила.

Повечето маси до дансинга бяха заети, а имаше и голяма тълпа танцуващи. Хората бяха на доста различна възраст, забеляза Криси, някъде между двайсет и няколко и над петдесетте.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Просто върви след мен — Джени я хвана за ръката и я поведе между танцуващите. Криси видя, че доста глави се обръщат след Джени. Когато стигнаха до най-близкия бар, Джени се обърна към приятелката си.

— Каква ще е твоята отрова?

— Чаша бяло вино — отвърна Криси.

— О, за бога — изръмжа драматично Джени. — Отпусни му края поне веднъж. Вземи си нещо истинско за разнообразие.

— Ще карам, спомняш ли си? Освен това, добре знаеш, че не мога да пия кой знае колко.

— Е, добре тогава. — Джени се обърна към бармана и поръча и за двете. Когато питиетата им бяха готови — „Космополитън“ за Джени и бяло вино за Криси — тя отвори чантичката си да извади пари. Но преди да успее да ги подаде на бармана, красив мъж хвана ръката ѝ.

— Остави аз да се погрижа за това, Джени — каза той.

— О, Том — разлигави се тя. — Наистина няма нужда.

— Но аз искам. — Той извади шумоляща двайсетдоларова банкнота от защипана с щипка пачка и я плъзна по барплота.

— А това е моята приятелка Криси. Криси, това е Том Джентри.

— Здравсти — кимна Криси, протягайки ръка.

— О, вижте, Джими Голдън — изписка Джени. — Ей сега се връщам.

Тя хукна, без да погледне назад, решена да настигне приятеля си.

Том Джентри хвана ръката на Криси в своята и нежно я стисна.

— Радвам се да се запозная с теб — каза, гледайки я право в очите. Той беше някъде малко над трийсет и пет, висок, с тъмноруса коса, а очите му бяха така блестящи и наситено сини, че Криси се запита дали не носи цветни контактни лещи.

— Аз също се радвам — изрече тя, изненадана, че той продължава да държи ръката ѝ. Погледът му, усети Криси, бързо я

измери от глава до пети, оценявайки я, сякаш да реши дали е достойна за вниманието му или не. Не се почувства обидена, а дори малко любопитна. Не си беше представяла, че Том Джентри би я поздравил по някакъв друг начин, освен механично. В края на краищата той беше много важен човек в града, обществен и професионален титан, който можеше да си избере, която и да е от местните дами.

Явно беше преминала успешно огледа.

— Искаш ли да танцуваме, Криси — попита я.

— Разбира се — тя остави чашата си на бара, а той я хвана за ръка и я поведе към дансинга.

Пуснаха бавна песен и с усмивка на уста Том я взе в прегръдките си и грациозно я поведе в танца. Беше много добър танцьор, помисли си Криси, а също и джентълмен. Не се опита да я притисне към себе си и не започна да плъзга ръцете си по тялото ѝ в опит да я хване за дупето, както много други биха направили. От време на време поглеждаше надолу към нея и се усмихваше, с почти сънен поглед, но много дружелюбен и секси по един специален начин, без да я стряска. Когато парчето се смени с по-бързо, той задържа ръката ѝ, но я поведе извън дансинга.

— Позволи ми да ти поръчам едно питие.

— Вече го направих преди малко — отвърна Криси през смях, — оставих си чашата на бара.

— В такъв случай, ще поръчам само на себе си и може да си кажем на здраве. Съгласна ли си?

— Да.

— Виждаш ли питието си? — попита я Том, когато стигнаха до бара.

— Ето го — каза Криси и взе чашата си вино. Той си поръча „Обън“ с лед и се обърна към нея.

— Значи ти и Джени сте добри приятелки, така ли?

Тя кимна.

— Запознахме се в университета и оттогава сме приятелки.

— Тя е много специално момиче — каза той с усмивка. — По-дива от повечето.

— Да, може би понякога прекалява — съгласи се Криси, — но винаги е била много добра с мен.

— Сигурен съм в това, тя е лоялна по характер, но не бих искал да съм сред враговете ѝ. Изсипа сума ти боклук върху Питър, когато се развеждаха. Успя да си извоюва хубава тлъста издръжка — барманът донесе питието му и той отпи малка глътка.

— Питър я мамеше нагло — каза Криси, за да защити приятелката си — и всички го знаеха.

— Да, Питър постъпи глупаво като се остави да го хванат със свалени гащи. Джени беше доста по-разумна. Тя го изигра наистина добре — той я погледна и се усмихна.

— Никога не би била толкова тъпа, че да я пипнат.

— Имаш предвид, че...? — Криси го погледна въпросително.

Той кимна утвърдително.

— Не знаеше ли? — Пак се усмихна. — Джени спеше поне с двама от мъжете, които познавам.

— Не ти вярвам — отсече Криси изумено.

— Попитай самата нея. Тя се правеше на преданата малка съпруга, докато не свърши развода и не сложи ръка на паричките, после му отпусна края и започна да се забавлява както — или с когото — си иска.

Криси беше смутена от думите му. Докато траеше процедурата по развода, тя беше душеприказчик на Джени. Беше слушала тъжните ѝ истории, беше ѝ държала ръката и ѝ беше попивала сълзите. Сега не ѝ се искаше да вярва, че Джени беше скрила от нея истината — че тя самата е мамила съпруга си. Беше се объркала на кого да вярва, но пък не смяташе, че Том Джентри има някаква причина да я лъже. Какво щеше да спечели?

— Аз... аз наистина не искам да говорим за нея по този начин — изрече Криси най-накрая. — И то зад гърба ѝ. Каквото и да е правила или да не е правила Джени, вече е минало, а нея я няма в момента да се защити.

За момент Том просто я гледаше и изучаваше лицето ѝ.

— Ти също си ужасно лоялна към приятелите си, нали?

— Така мисля. Ако смятам някой за приятел, го защитавам и подкрепям — тя го погледна в очите. — И очаквам същото от приятелите си.

Том рязко се пресегна и взе едната ѝ ръка между своите.

— Ти си сериозна... и много красива... млада дама — поде той като я гледаше настойчиво в очите, — което ужасно ми харесва. Комбинацията е печеливша.

Криси беше малко изненадана от комплиментата и от неочакваната му, почти интимна близост. Както и да е, тя харесваше начина, по който се чувстваше ръката ѝ в момента, и това, което той ѝ каза.

— Благодаря ти, Том — каза тя, а после се засмя и добави нервно, — ако наистина го мислиш.

За момент по лицето му премина сянка на обида и той пусна ръката ѝ.

— Разбира се, че го мисля. Нямам представа какво си чувала за мен и дали си чувала нещо въобще, но мисля, че бързо ще разбереш, че не си губя времето с жени, които не смятам за интересни... а теб намирам много интересна.

За пореден път Криси остана поласкана от думите му и имаше проблем с намирането на подходящия отговор.

— Ти... изобщо не си такъв, какъвто очаквах — отговори тя, като погледна засрамено чашата си, а после вдигна поглед обратно към него.

— Защо не седнем да довършим разговора си в някое по-тихо ъгълче — предложи Том с усмивка. — Съгласна ли си?

Криси се поколеба, после кимна.

— Да, защо не.

— Но първо ми позволи да ти поръчам още една чаша вино.

Тя поклати глава.

— Благодаря ти, но бих искала просто чаша вода.

— Газирана или не? С лимон или с лайм?

Криси се усмихна.

— Газирана, с лимон.

Той поръча водата и я плати. Докато ѝ я подаваше каза:

— Хвани ме за ръка и да отидем да си намерим местенце.

Тя го хвана и се остави да бъде преведена през навалищата, задръстваща дансинга до бара. Забеляза, че няколко човека поздравиха Том и я огледаха внимателно, но той не се спря да я представи на никого. Те сигурно се чудеха коя е непознатата, която Том Джентри е благоволил да присъедини към своя кръг тази вечер, и тя не можеше да се удържи да не се почувства малко привилегирована от неговото

внимание и развълнувана от интереса, който той предизвикваше у хората. Разпозна няколко души по физиономия, но не познаваше никого лично. Тълпата изглеждаше много по-изискана и зряла от тази в повечето клубове, които посещаваше обикновено с приятелките си.

Накрая стигнаха до един от далечните ъгли, където нямаше никого, и Том посочи с ръка едно сепаре.

— Тук как е? — попита той. — Окей?

— Добре е — кимна Криси. — Не искаш ли да се присъединиш към приятелите си?

— Не сега. Пък и мисля, че тук е единственото място, на което можем да си говорим спокойно, без да си викаме.

Те сложиха питиетата си на масата от хром и черно стъкло и той я пусна да седне първа на тапицираното с кожа канапе, да влезе навътре и да му направи място. След това седна близо, но си остави достатъчно място, за да се обърне с лице към нея и да вдигне единия си крак на диванчето.

— Всъщност тук е сравнително тихо — каза Криси, малко изнервена от близостта им на място, където нямаше други хора. Определено не се страхуваше от него. Не, изобщо не ставаше въпрос за това — беше се държал като безупречен джентълмен, нали, — но интересът му към нея беше малко объркващ и беше възбудил любопитството ѝ. А може би, размишляваше тя, причината беше в атмосферата на увереност, мъжественост и добро потекло, която създаваше около себе си, както и в чара и красотата му. *О, по дяволите, най-накрая призна пред себе си тя, той е всичко това, а също и просто невероятно секси.*

— Предполагам, че се държа малко агресивно — каза той, сякаш можеше да чете мислите ѝ, — а не искам да те стряскам. Но не исках и да пропусна шанса да те опозная малко по-добре — отпи глътка от питието си и добави: — Защо не ми разкажеш за себе си?

— Какво искаш да знаеш? — попита тя през смях.

— Всичко — отговори Том, втрънен в очите ѝ. После се разсмя. — Е, поне всичко, което би ми казала.

— О... ами... дори не знам откъде да започна.

— Тогава ще ти задам двацет въпроса. Как ти се струва?

— Окей — избъбри тя и кимна. — Поне си мисля, че е окей — и пак се разсмя.

— Обещавам да не питам нищо твърде... лично — отговори той с усмивка. — Оттук ли си?

Криси кимна.

— Тук съм се родила и съм израснала. В малка къща в Гилдърленд — тя го погледна въпросително. — А ти?

— И аз.

— Къде?

— Лаудънвил.

Естествено, помисли си Криси. Няма как да не е от най-тузарския район на града.

— Там е хубаво. Има много красиви къщи.

— В града ли ходи на училище?

— О, да. Ходих в Сентръл. А ти?

— Малко по-далеч — отговори той. — В Диърфийлд.

— В пансион?

Той кимна.

— И родителите ти ли са оттук? — попита я.

— Баща ми е от Касълтън — отговори тя. — Малък град на юг оттук, на Хъдзън. — Не прибави, че е безнадежден алкохолик и идва при нея само за да крънка пари.

— Знам къде е. Прекрасно място.

— Е, може би някои части от него са прекрасни — уточни тя със смях. — Но по-голямата част не би определил точно така.

— А майка ти?

— Тя е от Виетнам, но сега притежава балнеологичен център тук, в Олбани — отговори Криси с надеждата, че той няма да я пита нищо повече за нейната сложна, трудна за общуване майка.

— Аха — погледна я Том. — Значи са се срещнали по време на Виетнамската война — разклати леда в чашата си. — Извинявай, имах предвид Виетнамския конфликт.

Криси кимна.

— Точно така. Запознали са се, влюбили са се и са се оженили.

— Това обяснява защо си толкова красива. Ти си наполовина азиатка.

Тя усети как кръвта нахлува в лицето ѝ и беше сигурна, че се изчервява.

— Да. Хващам се на бас, че вашите и двамата са от стари албански фамилии.

— Не точно — отговори той. — Майка ми е от стара саратогска фамилия — ухили се. — Обаче баща ми е оттук. Стара албанска фамилия, както каза. Но достатъчно за мен. Аз съм скучен, семейството ми също е скучно. Искам да знам за теб — той замълча и отпи отново. — Е, значи срещна Джени в SUNY^[1]. Какво учеше там?

— Хуманитарни науки — отговори тя — и мислех да изкарам магистратура по история на изкуствата, преди да се откажа.

— О, значи не си завършила — каза той. — Защо?

— Семейството ми спря да ме издържа и трябваше да започна да работя на пълен работен ден, за да си плащам наема. Разбираш ме, нали, за да съм самостоятелна. После Карън, една приятелка, караше курс за разкрасителка и ме убеди и аз да се запиша. Така и направих. Беше на разумна цена и курсът не беше прекалено дълъг, а разбрах, че мога да печеля много повече пари, отколкото ако работя за минимална надница в универсални магазини и други подобни.

Той кимна.

— Значи сега си фризьорка?

— Да — каза Криси. — Фризьорка, повече или по-малко случайно.

— Смяташ ли да се върнеш обратно в училище?

— Не знам — отвърна тя. — Бих искала, но мисля, че преди това предпочитам да видя малко свят — нямаше нищо против въпросите му, но започваше да се чувства все едно е на изпит. Дали това не беше проверка на потеклото, за да я провери достойна ли е за вниманието му.

— Звучи разумно. Харесва ли ти това, което правиш?

Криси се разсмя.

— Какво? — попита Том. — Кое е толкова смешно?

— О, нищо. Просто задаваш прекалено много въпроси.

— Казах ти, че се интересувам от теб. Просто това е моят начин да разбере що за човек си.

— Знам — каза тя. — Работата е... че... ами... изглеждаш прекалено сериозен и питаш за много неща наведнъж — замълча замислено, а после продължи: — Предполагам, че повечето от мъжете, които познавам, не се били чак толкова заинтересовани от мен. Или

поне не са ми задавали такива въпроси толкова рано. Те основно се интересуваха от... ами-и-и...

— Да влязат в гащичките ти — помогна ѝ той.

Криси кимна.

— Не ги обвинявам — изрече той, загледан в очите ѝ. Взе едната от ръцете ѝ в неговите. — Както вече казах, ти си красива, но също си и много интелигентна.

По някаква неясна за нея причина, докосването на ръцете му беше много интимно. Внезапно Криси усети как пулсът ѝ се ускори, а в тялото ѝ се събудиха желания, които отдавна не беше изпитвала. Трудно ѝ беше дори да повярва, че това се случва наистина и тя се чудеше дали и неговото тяло реагира по същия начин, дали и тя го възбужда. Само след един момент тя разбра отговора на въпроса си.

— Искаш ли да си тръгваме? — попита той. — Знам, че дойдохте едва преди малко, но мисля, че ще си изкараме доста по-добре, ако си говорим някъде другаде. На някое по-усамотено място, където наистина да можем да се опознаем. — Том задържа твърдо погледа ѝ.

Тя кимна, без да се замисли, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

— Добре — прошепна той, все още държеше ръката ѝ в своята. Безмълвно се втренчи в нея, после каза: — Защо да не отидем да вземем палтата си?

— Добре — отговори тя.

Те се изправиха на крака и той отново взе ръката ѝ, за да я преведе през тълпата до предната част на клуба.

— Трябва да кажа на Джени, че си тръгвам — каза Криси. — Дойдохме с моята кола и сега трябва да се уверя, че има кой да я закара.

— Разбира се — той се обърна към дансинга и се загледа, търсейки дългата грива от изрусени кичури на Джени. — Виждам я — обърна се ухилен към Криси. — Танцува с Джим Голдън. Хайде да отидем да им кажем.

Той започна да им проправя път, като лекичко разблъскваше танцуващите двойки, докато не стигнаха до Джени и Джим. Те се въртяха диво в ритъма на музиката и не обръщаха никакво внимание на Криси и Том, докато Том не докосна рамото на Джени. Тя се стресна и се огледа.

— Тръгвате ли си? — опита се да надвика гърмящата музика.

— Има ли някакъв проблем — попита Криси, повишавайки глас, за да я чуят. — Имаш ли как да се прибереш?

Джени се засмя и кимна.

— Джим? — Тя потупа партньора си по танци по гърба и той се обърна с все още затворени очи и тяло, движещо се в ритъма на музиката.

Том отпусна ръката си на рамото му и той отвори очи. Усмихна се широко, но не спря да се движи.

— Хей, какво става? — попита той.

— Имаш ли нещо против ти да ме закараш вкъщи? — попита го Джени.

— Шегуваш ли се? Естествено, че ще те закарам — той се обърна към нея, обхвана я с ръце от двете страни и притисна таза си към нейния.

— До после — каза Джени през смях. — Забавлявайте се.

Криси ѝ изпрати целувка и двамата с Том тръгнаха да си проправят път през танцуващите към изхода. На гардероба той задържа пухкавото ѝ палто от изкуствена кожа докато го облече, а после нахлузи и своята върхна дреха. Като излязоха навън казаха лека нощ на охраната и тръгнаха ръка за ръка към паркинга.

— Можеш да дойдеш вкъщи — каза Том, — но все едно е паднала бомба. В момента пребоядисвам, така че всичко е обвито в парцали, а и миризмата не е точно предразполагаща към дълъг и приятен разговор.

— Можем да отидем у нас, ако искаш — каза Криси. — Не е нищо особено, но ще свърши работа.

— Чудесно — отвърна той. — Къде се намира.

— В една къща близо до парка Вашингтон.

— Да карам ли след теб дотам?

— Окей. Имам един малък син „Неон“, който е... ей там — тя посочи с пръст.

— Ще те настаня в колата ти, а ти ще ме изчакаш на изхода — каза той.

Те стигнаха до колата ѝ и Криси я отключи. Той ѝ отвори вратата, за да влезе и се наведе напред.

— Ще се видим след няколко минути — каза той. — Ще карам точно след теб.

Криси кимна.

— Аз няма да се движа бързо.

Том се обърна и тръгна, а Криси запали неона и се насочи към изхода, където спря да го изчака. В огледалото за обратно виждане тя видя как след нея идва лъскав зелен английски „Ягуар кабрио“. Успя да разпознае лицето на Том още преди той да е натиснал клаксона.

Тя намери място за паркиране пред блока, в който живееше. Докато излизаше от колата и заключваше, Том свали прозореца си и ѝ викна:

— Ще си намеря място да паркирам и веднага се връщам.

Криси го изчака на тротоара, където леденият вятър развяваше косата ѝ, но тя никак не забелязваше студа. От дълго време не се беше вълнувала толкова много заради мъж. Когато го видя да върви по тротоара към нея, пулсът ѝ отново се ускори. *Не мога да повярвам, помисли си тя. Чувствам се като насън.*

— Здравсти — каза той, застана до нея и я хвана за ръка.

— Здравсти — отговори тя.

— Това ли е? — попита той, загледан в старото, някога красиво имение.

— Това е — повтори думите му тя.

Качиха се по стълбите на входа и влязоха вътре.

— Било е страхотна къща — каза той като оглеждаше коридора и покритото с орнаменти стълбище.

— Много отдавна — отговори му Криси, — но ми харесва да живея тук. Тихо е и е близо до парка. И си е мое.

Тя беше оставила настолната лампа и радиото включени, както обикновено. Тиха музика изпълваше апартамента и светлината беше повече от подходяща, реши тя.

— Ще ти закача палтото — обърна се тя към Том.

Той го съблече и ѝ го подаде, а погледът му обхождаше единствената голяма стая, в която тя живееше.

— Тук е хубаво — подвикна ѝ, докато тя закачаше палтата. — Много е уютно.

— Благодаря — каза Криси. — Искаш ли нещо за пиене? Имам Джони Уокър.

— Звучи ми чудесно. Съвсем малко, с много лед.

— О — възкликна Криси, когато го погледна. — Изобщо не се сетих. Искаш ли да закача сако ти? — Той беше облечен в много скъпо изглеждащ костюм и вратовръзка.

— Няма проблем. Просто ще го метна на някой стол, Криси — той свали сако си и го сложи на облегалката на един стол като продължи да разглежда стаята, докато отпускате вратовръзката си. Махна ѝ нея и я хвърли върху същата облегалка. — Това сигурно е била трапезарията.

— Точно така — Криси се върна от кухненския бокс и му подаде скоча.

— Благодаря. Ти какво ще пиеш?

— Мисля си за чаша вино сега, след като съм си вече вкъщи. Ей сега се връщам. Сядай. Чувствай се като у дома си.

Том седна на кушетката и отпи глътка от чашата си. Когато тя се върна, той я погледна и се усмихна.

— Наздраве — каза и вдигна чашата си.

— Наздраве и на теб — отвърна Криси.

— Много ми харесва у вас. Удобно е и не е прекалено момичешко, ако разбираш какво имам предвид.

Криси се засмя.

— Знам точно какво имаш предвид. Имам приятелки, които живеят в розови стаи, пълни с плюшени животинчета и дантелени покривчици.

Той също се разсмя.

— Карат ме да изтръпвам — каза. — Но тук се вижда, че живее зрял човек.

— Благодаря — каза тя, сядайки на кушетката. Беше се постарала да е съвсем в ъгъла, вместо да се притисне към него, но разстоянието между тях пак беше малко, защото кушетката беше много мъничка. Криси осъзна, че сваленото му сако разкриваше силен на вид гръден кош и добре развити ръце. Замислена дали онзи интимен момент от клуба може да се повтори, тя отпи глътка от виното си. Знаеше, че да пие още вино е рисковано — можеше да се напие или дори по-лошо — но реши веднъж в живота си да забрави предпазливостта си. Том Джентри я вълнуваше и си струваше риска.

Той отпи глътка, остави чашата си на малката масичка за кафе и взе свободната ѝ ръка в своите.

— Докъде бяхме стигнали — попита той с усмивка.

Криси се засмя.

— Мисля, че до работата ми. Дали харесвам или не това, което правя.

— Е, харесва ли ти?

— Ами... малко съм отегчена — призна си честно Криси. — Уморена съм да боядисвам косите на дамите, да им правя кичури и да бъда техния психоаналитик.

— Обзалагам се, че си добър слушател. Затова ти разказват проблемите.

Криси сви рамене.

— Предполагам — съгласи се тя. — Повечето от тях са мили хора и аз наистина ги харесвам. А някои, разбира се, не са. Но не това е от значение. Имам нужда да се занимавам с нещо друго, само че още не знам какво е то.

Том поклати глава, сякаш я разбираше.

— Каза, че искаш да видиш малко свят.

— Да. Искам да изляза от Олбани и да видя какво има навън.

— Не мога да те обвинявам за това — отговори той. — Градът ни е малък. Щях да го намразя, ако не се измъквах от него постоянно.

— Къде си ходил? — попита Криси.

— Тук, там и навсякъде^[2]. Ходя в Европа поне веднъж годишно, а понякога отивам и на някое друго, ново място. Сафари в Кения. Големия бариерен риф в Австралия. Такива неща. През уикендите се качвам към Адирондакс, там имам едно малко местенце. А понякога яздя до Олд Чатъм с ловния клуб. Там държа кон под наем.

— Ти наистина си зает. Звучи много вълнуващо.

— Аха. Може да бъде доста приятно, а и аз се старая да съм вечно зает — той нежно стисна ръката ѝ и я погледна в очите. — Но ужасно много ми харесва да си почивам тук с теб.

— То... и на мен ми харесва — смотолеви Криси и остави чашата си с вино.

Той плъзна ръка по раменете ѝ и прокара пръсти през косата ѝ.

Тя можеше да усети дъха му върху тила си и да вдиша мъжествения аромат, който тялото му излъчваше. Беше провокативен и

еротичен и Криси изведнъж се почувства сякаш в тялото ѝ се събуждат отдавна не усещани желания.

— Искам да правя любов с теб — каза той тихо. — Възбуждаш ме, а никой не го е правил от дълго-дълго време. Не и наистина. Не и както го правиш ти.

Криси почувства, че се разтапя. Не можеше да се сети за друга дума, която да описва по-точно начина, по който се усещаше. Желаше го повече от всичко. Сякаш тялото и умът ѝ имаха собствени желания, над които тя не можеше да упражнява контрол, толкова силно беше усещането. Не можеше да му откаже, просто беше немислимо.

Той се наведе по-близо към нея и устните му преминаха по ухото ѝ, а после бавно, почти незабележимо минаха към врата ѝ като го докосваха едва-едва. Дъхът ѝ замря в гърлото. Той продължи нагоре по бузата ѝ, все още едва докосвайки я, а после и покрай устните ѝ, в нещо като полъх от целувка. Почти недоловим стон се изтръгна от устните му и той я взе в обятията си, притискайки я към себе си нежно, но плътно, а желанието му започваше да става непреодолимо. Тя остави една тръпка да премине през тялото ѝ и да я зареди с електрически копнеж, който досега дори не знаеше, че е възможно да съществува. Обгърна го с ръце и го притисна по-близо до себе си, копнееща за плътния допир на телата им, а умът ѝ се затвори за външния свят. Устните му бяха притиснали до нейните, езикът му бавно ги разтвори и отначало нежно, а после все по-настойчиво проникна между тях като ги изучаваше в див стремеж да я опознае, да ѝ достави удоволствие, да я завладее.

Криси почувства как напълно губи контрол и се концентрира единствено върху удоволствието, което може да му даде, осмеляваше се безстрашно да разголва същността си пред този мъж, сякаш не беше имала друг. Когато внезапно той се отдръпна от нея и пусна нежно обгръщащите я ръце, тя се задъха сякаш ѝ беше причинил болка. Но когато отвори очи, видя, че той се е втренчил в нея, а изражението на лицето му изразяваше нещо средно между плътско желание и неподправена радост.

— Хайде да се съблечем — прошепна той, вдишвайки дълбоко. Прокара пръста си по лицето ѝ. — А после да отидем в леглото — лицето му почервения от удоволствие.

Криси кимна и той се изправи на крака като ѝ подаде ръка да ѝ помогне. Тя я пое и се изправи на крака до него. После изрита пантофките си и започна да съблича блузката си, но той хвана ръцете ѝ в своите.

— Остави на мен.

И тя остана неподвижно, докато той бавно изхлузи дрехата през врата и главата ѝ, изхлузвайки в същото време и ръкавите. Постави я на кушетката и очите му бавно обходиха тялото ѝ, преди да се спрат на черния ѝ дантелен сутиен. Той разкопча закопчалката и го плъзна надолу. Тя го чу как рязко си поема дъх и видя как нов огън пламна в очите му, когато погледът му се закова на пълните ѝ, стегнати гърди с техните малки розови зърна. Той протегна пръст и лекичко докосна първо едното зърно, после другото, едното, другото, докато Криси не започна да стене от удоволствие. После с две ръце обхвана изцяло гърдите ѝ и ги задържа като лекичко ги стискаше. Наведе се напред и духна срещу зърната ѝ, преди да започне нежно да ги целува.

След малко дръпна ръцете си и насочи цялото си внимание към панталоните ѝ. Откопча копчето и ципа, но не ги остави да паднат на пода. Застана на колене и плъзна крачолите надолу по бедрата ѝ и после чак до глезените, изчака я да вдигне първо единия си крак, а след това и другия, освобождавайки я от излишната дреха. Погледна нагоре към нея и потърси очите ѝ, после притисна глава към корема ѝ и езикът му се заигра с кожата около пъпа ѝ.

През това време успя да плъзне гащичките ѝ надолу, надолу, надолу и да измъкне и тях през глезените ѝ. Погледна отново нагоре и задържа за секунда погледа ѝ, преди да притисне устни към черното хълмче между краката ѝ. Сложи ръце на дупето ѝ, притисна го силно към лицето си и от устата му се изтръгна стон, когато започна да я лиже.

Криси почувства как езикът му влиза в нея и за секунда си помисли, че ще се свлече отгоре му. Усещането беше толкова невероятно, че тя трябваше да използва целия си останал самоконтрол, за да не изкрещи от удоволствие. Тялото ѝ започна да трепери и тя чувстваше как влагата между краката ѝ се увеличаваше, докато предусещаше тръпките на оргазма.

Тогава Том изведнъж спря и се изправи на крака. Целуна я и започна бързо да съблича ризата и тениската си, разкопча колана си и

събу мокасините. Като продължаваше да я целува той разкопча панталона си, свали ципа и го остави да се свлече на пода. Подаде ѝ ръка и я поведе към леглото. На ръба му я прегърна и целуна като прокарваше ръцете си по цялото протежение на гърба ѝ, нежно стискайки закръгленото ѝ дупе. Криси можеше да почувства ерекцията му срещу себе си и го притисна по-близо, въодушевена от нея и от явно силното му желание.

Той се отдръпна назад.

— Легни — прошепна ѝ нежно.

Тя се подчини, легна по гръб, без да откъсва поглед от него. В нейните очи тялото му изглеждаше перфектно, с жилавата му, добре очертана мускулатура. Раменете му бяха широки и силни, а ръцете му — добре развити. Тънката му, стройна талия се подчертаваше от мускулести бедра, които сякаш туптяха при всяко негово движение. Мъжествеността му стърчеше право напред от гнездо гъсти тъмноруси косми и просто пулсираше от живот. Криси нямаше търпение да дочака да усети в себе си цялата му дължина и ширина.

Том се качи на леглото и застана над нея на колене и лакти, втренчен съсредоточено в очите ѝ. Усмихна се и се наведе да я целуне. Тя обви ръце около раменете му в опит да го притисне към себе си, но той явно имаше други идеи. Устните му преминаха по шията ѝ като езикът му лекичко я галеше, после се спуснаха към гърдите ѝ и обърнаха внимание на всяка една поотделно, нежно обхващаха щръкналите ѝ зърна. Криси се извиваше от удоволствие и невъздържано стенеше, нетърпелива да го усети вътре в себе си, но явно той още не беше готов. Езикът му остави мокра пътечка от гърдите до корема ѝ, направи няколко кръгчета около пъпа ѝ и продължи надолу към тъмното хълмче между краката ѝ. Той промени позата си като обхвана гърдите ѝ с двете си ръце, започна леко да ги стиска и да дразни зърната ѝ, което беше само прелюдия, както тя сама установи, към проникването на езика му в нейното най-интимно място. Тя извика и разтвори широко бедра, издигната до нови висоти на екстаза, докато той се опиваше от соковете ѝ, движейки ентусиазирано езика си, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Том — задъхна се тя. — Том... аз... ти си... оооо... ооооо — тя се мятеше на всички страни, сигурна, че всеки момент оргазмът ще я понесе на вълните си, но като разбра, че я е довел до ръба, той спря.

Изправи се на коленете си и я погледна, преди да легне отгоре ѝ. Криси го обгърна с ръце и крака, наслаждаваше се на усещането от допира на могъщата му мъжественост срещу меката ѝ, податлива плът.

Том проникна бавно в нея като гледаше лицето ѝ, докато го правеше и извличаше сякаш още повече удоволствие от облекчената ѝ въздишка. Когато влезе целия в нея, той спря за момент, а тя го пое и обгърна от всички страни. Тогава движенията му продължиха, навътре и навън, навън и навътре, докато и двамата не започнаха да се движат едновременно, а ритъмът се ускоряваше заедно с нарастващата им възбуда. Криси изкрещя, когато вълна след вълна от страхотни контракции я разтърсиха и я понесоха на вълните на екстаза. Нейният оргазъм издигна Том до нови висоти на страстта и той не можеше да се контролира повече. С един финален тласък, проникна максимално дълбоко и тялото му се изпъна като струна, преди да простене задавено и да изригне в нея. Целият трепереше, докато соковете му се изливаха под напора на огромната му страст.

Той остана да лежи отгоре ѝ като я притискаше плътно към себе си. Те не продумваха докато опитваха да успокоят дишането си, но той не спря да целува устните, бузите, носа и очите ѝ. Том се завъртя настрани като продължаваше да я задържа плътно до себе си и внимаваше да остане вътре в нея. Ръцете му започнаха бавно да я галят, дори по-нежно от преди и когато дишането му отново стана равномерно, прошепна:

— Беше прекрасно, Криси. Ти си прекрасна — той въздъхна със задоволство и отново я притисна към себе си, някак собственически, без желание да я пусне, помисли си тя.

— Аз... никога не съм се чувствала така досега — каза Криси. — Никога не е било толкова... хубаво... толкова... възбуждащо — и наистина мислеше това, което каза. Въпреки че беше имала гаджета и преди и беше правила любов с някои от тях, сексът за нея изобщо не беше задоволяващ, а още по-малко страстен. Дълго време след това се беше въздържала от сексуални изживявания, защото предишните ѝ опити бяха ужасни.

Той мило я целуна и я притисна още по-близо до себе си.

Криси се отпусна в обятията му, докато се наслаждаваше на приятната умора, която я обзе след правенето на любов. Никога не се бе чувствала толкова задоволена и щастлива.

Том повдигна глава, подпря я на дланта си и се загледа в лицето ѝ. Изражението на лицето му беше трудно за разгадаване, но Криси реши, че прочита на него смесица от щастие и до някаква степен любопитство, сякаш се питаше какво още не знае за нея — коя е и откъде се е взела.

— За какво си мислиш — попита го тя най-накрая, когато ѝ омръзна само да се гледат.

— Колко изключително красива, чувствена и секси дама си — отговори ѝ той с усмивка.

Тя също се разсмя.

— Така ли смяташ, а?

Той кимна.

— Знам, че е така. Ти си някак различна. Специална. И това ми харесва. Харесва ми много.

— Какво искаш да кажеш? — Криси беше заинтригувана от думите му. — По какъв начин съм различна? И специална? — зачуди се дали не беше, защото е наполовина азиатка, но не смяташе, че той има това предвид. Този факт се беше споменал само мимоходом в разговора тази вечер и сякаш нямаше особено значение за него.

Том вдигна рамене.

— Не съм съвсем сигурен — призна си той, — но е отчасти защото си толкова различна от всички жени, с които излизам или работя. На първо място, все още не си ме питала с какво си изкарвам прехраната. Нали разбираш, да ме разпитваш като повечето жени, които обикновено се опитват да разберат колко има човек да им предложи в парично отношение. Освен това не се опитваш да ме впечатлиш. Да ми подхвърляш имената на местни знаменитости, с които си се срещала или познаваш. Този сорт неща. Рядко се срещат такива като теб.

Криси се засмя тихичко.

— Може би е защото не познавам никакви знаменитости.

— О, всеки е срещал по някоя, ако разбираш какво имам предвид. Нали се сещаш, например са били на коктейл, на който е бил и губернаторът. Или лидерът на някоя партия. Или някой друг, преминаващ през града.

— Може би трябваше да ти кажа кои са богатите ми клиентки — засмя се тя, а после замълча. — Ама че тъпо би било. Страхувам се, че

ще те разочаровам в това отношение. Аз съм съвсем простиച്ък човек, който се опитва да си изкарва хляба, и предполагам, че не се чувствам особено привлечена от местните знаменитости в Олбани.

— Искаш да кажеш, че политиците, лобистите и техните жени не те очароват до смърт? — разсмя се той.

— Срещата съм съвсем малко такива, имам предвид жените им, но те обикновено не се най-интересните ми клиентки. Понякога може би, но не често. Явно ме привличат хора, които са малко по-... различни.

— Аз различен ли съм?

— Определено си по-различен от повечето мъже, с които съм излизала.

— И как?

— Изглеждаш по-... внимателен, по-... чувствителен. — Тя го погледна. — И си истински джентълмен. Изчезваш вид, според мен.

— Смяташ ли, че изглеждам добре?

— Естествено, че да. И много добре го знаеш. Ти си много красив.

— А секси ли съм за теб?

— Много, много секси — засмя се тя.

Той се притисна към нея и целуна.

— Радвам се, че мислиш така — той започна да гали гърба ѝ, стискайки нежно дупето като я целуваше през цялото време.

Криси прокара ръка по силната му ръка, после по рамото и надолу по гърба като продължаваше да се удивлява на твърдата му, изваяна мускулатура. Простена, когато усети как мекият му пенис започва да нараства вътре в нея и здраво се притисна към него. Те отново започнаха да правят любов, този път още по-бавно, наслаждаваха се на времето си заедно, на всяко движение на телата си. Накрая тя се отпусна с чувството за пълнота и завършеност.

Говориха си, докато не просветля, шегуваха се и се смяха като периодично нападаха хладилника и изучаваха географията на телата си. Когато първите лъчи на слънцето започнаха да надничат в стаята, той знаеше, че тя има малка ямичка на бедрото, а тя можеше да опише белега близо до коляното му, останал от операция на сухожилието. С уморени тела, с все още възбудени, но вече изтощени мозъци, те най-

накрая заспаха с преплетени тела, а феромоните им се смесваха в сладкия аромат на страстта.

Някъде около 10 сутринта Криси се събуди и видя как Том тихо се облича. Не се размърда, а само го наблюдаваше. Когато видя, че е почти напълно облечен, тя седна в леглото. Той се обърна към нея и сложи пръст на устните си преди Криси да успее да отвори уста. После се наведе напред и я целуна целомъдрено по челото и плъзна в ръката ѝ визитна картичка. Бързо се изправи и имитира с ръце възглавница, на която скланя глава. После, без да изрече нито дума, се обърна и излезе като тихо затвори вратата след себе си.

Криси погледна картичката. Беше направена от плътна скъпа хартия с цвят на сметана, а буквите бяха гравирани, а не щамповани. На нея пишеше:

„Томас Х. Джентри, адвокат“

Следваха адрес на офиса, номер на телефоните и факс и имейл адрес. Тя притисна твърдата картичка към устните си и я целуна. Можеше да усети аромата му по нея и я държа върху устните си дълго време в желанието си да го усеща по-дълго, единствения физически спомен, който той беше оставил след себе си.

Криси не можеше да дочака момента, в който щеше да ѝ се обади, да чуе онзи негов дълбок, плътен глас. Може би щеше дори да ѝ се обади по-късно днес, след като поспи малко. А ако не днес, щеше да се обади утре, сигурна беше. Тя за пореден път погледна картичката. А ако по някаква причина не намери време или пък телефон този уикенд — Криси се сети, че боядисваха къщата му, — щеше тя да му се обади в офиса в понеделник сутринта. После се почуди дали такъв ход щеше да бъде разумен. В края на краищата се бяха срещнали в клуб. Ами ако той просто я беше подлъгал? Ами ако просто беше искал да се уреди с чукане и това е всичко? Тя се съмняваше, че често се случва хората да намерят истинската си любов в клуб. Трябваше да изчака и всичко щеше да стане ясно, но наистина си беше прекарала страхотно тази вечер. Сега понеделник ѝ изглеждаше отдалечен на цял един еон,

сякаш и самото време беше изменило хода си след промяната в живота ѝ. Накрая пак се унесе в сън, стиснала визитката в ръка, и спа дълбок сън, спокойна и изпълнена с надежда за бъдещето, макар че имаше известни съмнения относно намеренията му.

[1] SUNY — държавен университет на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Here, there and everywhere — песен на Beatles. — Б.пр. ↑

3.

— Никога не съм те виждала да си тръгваш толкова бързо от някое място, колкото снощи — каза Джени през смях. — Как беше?

— Райско — каза Криси, отмятайки косата от очите си. Настойчивото звънене на телефона я беше събудило, но тя все още не беше напълно на себе си. — Това е най-точната дума, Джен. Абсолютно райско.

— Оооооо — изписка Джени. — Толкова се радвам. Крис. Той сигурно е най-готиният мъж в града, наистина.

— Сериозно ли мислиш така? — Криси стана от леглото, отиде в банята и си взе халата. Нахлузи го в движение и се насочи към кухничката. Просто ѝ се налагаше да пийне кафе.

— О, моля те, всички го знаят. Той е убийствено красив, с тяло на господ и богат като дявола. Освен това познава всички, които имат някакво значение.

— Е, не знам за останалото — включи се Криси, — но наистина е красив и има страхотно тяло. Искам да кажа, знам, че е много важен на социалната сцена и така нататък, но...

— Крис, миличка, не знаеш даже и половината. Всички, и наистина имам предвид всички, искат да са с него — тя млъкна и Криси я чу да си пали цигара. — Е, кажи ми — продължи след малко. — Толкова добре ли беше? Той е истински жребец, а?

— Джен! — разсмя се Криси. — Имаш едноръчно мислене — тя смели кафето на зърна, сложи го във филтъра и включи машината.

— Можеш да се обзаложиш, че е така. Кажи ми сега: Как беше? Джени трябва да знае.

— Ами... — започна Криси. — Беше... трудно ми е да го опиша, но си говорихме много. Той искаше да знае всичко за мен. Звучеше сякаш е наистина заинтригуван, разбираш ли? И беше истински джентълмен. Не беше агресивен като някой неандерталец. Действаше бавно и непринудено. О, Джени, това беше най-хубавата нощ в живота ми, честна дума.

— Оооооо — изписка Джени отново. — Много съм щастлива за теб. Той явно се справя добре. Голям ли му е?

— Джен! — извика Криси. Не можа да се сдържи да не се разсмее. — Не е твоя работа. Освен това, аз ти говоря за нещо повече. Искам да кажа, че не беше просто секс. Беше... всичко. Всичко, за което някога съм си мечтала. Дори в мечтите ми не беше толкова хубаво.

— Господи — намеси се Джени, — явно някой е бил ухапан от мухата на любовта.

— Ами-и, просто нямам търпение той да се обади.

Последва неловка пауза, после Джени се обади:

— Искаш да кажеш, че ще ти се обади. Не беше ли това забивка само за една нощ?

— О, не — отговори Криси бързо. — Изобщо не беше така.

— Исусе — възкликна Джени. — Бях чувала, че е от типа, който чука и бяга. Досега никой не е успял да го хване сериозно.

Криси чу как някъде в главата ѝ предупредително забиha камбани, но ги пренебрегна, когато си припомни подробностите от тази невероятна нощ.

— Не знам дали съм го забиha — каза тя, — но съм сигурна, че снощи беше началото на нещо... и то на нещо голямо, може би.

— Говориш сериозно, нали?

— Да — отговори Криси. — Напълно сериозно — кафето най-накрая беше готово и тя си сипа една голяма чаша, в която сложи и малко мляко на прах и един нискокалоричен подсладител. — А ти как изкара? Правихте ли нещо с Джим Голдън?

— О, да — процеди Джени презрително. — Изпитан човек е старият Джим. Винаги можеш да разчиташ на него за петминутно чукане.

— Джен! — Криси се разсмя толкова силно, че едва не си разля кафето. — Не мога да повярвам, че говориш такива неща.

— Идеята на Джим за любовна игра е да ти каже, че си секси, да сграбчи циците ти, да стисне задника ти и после да се блъска в теб като за последно. На практика можеш да си свериш часовника по него. Максимум пет минути. Силно изгрухтяване, когато свършва. После става, облича се и си тръгва.

— О, господи — изхили се Криси. — Звучи ми като в гимназията.

— Такива са повечето от тях. Никога не се развиват към следващото ниво. Не може да не си наясно с това.

— Предполагам, че си права, но нямам толкова богат опит като теб — подкачи я Криси през смях.

— Много малко жени имат — пак избухна в смях Джени. — А аз възнамерявам да направя моя още много по-богат. Междувременно трябва дълго да се покисна в джакузито, а после да започвам лека-полека да се подготвям за довечера.

— Вече? — Криси погледна будилника си и изумена установи, че е минало три часа след обяд.

— Знаеш колко време ми отнема да се приготвя.

— С кого ще излизаш?

— Имам среща с Дейвид Клейн.

— Кой е той?

— Един голям сладур, когото срещнах снощи и ме покани на вечеря.

— Не се сещам да го познавам.

— Нов е в града. Занимава се с нещо като лобирание, но не е стар и скучен като повечето от лобистите.

— Е, забавлявай се — пожела ѝ Криси.

— А ти какво ще правиш тази вечер?

— Нищо. За утре имам плътно часове през целия ден, така че ще пробвам да си легна рано. Казах на Роузи, че май се разболявам и тя отмени днешните ми ангажименти, за да не ми се налага да ходя. Но се радвам, че го направих — щях да съм зомби, ако трябваше да ходя на работа днес.

— Но си струва, нали?

— Можеш да се обзаложиш, че си струва. Не знам как ще издържа до следващия път.

— Оооо, май подушвам любов във въздуха — пошегува се Джени. — Както и да е, по-добре да бягам. Ще се чуем утре.

— Забавлявай се добре тази вечер.

— Мила, аз винаги се забавлявам. Дори с петминутния Джими — тя се разсмя. — А за теб знам, че ще се забавляваш даже още повече с Том.

— Нямам търпение.

— На бас, че няма да се наложи да чакаш дълго.

— Надявам се — каза Криси. — Както и да е, до скоро виждане.

Криси затвори телефона и отпи от кафето си. Изведнъж осъзна, че наистина мислеше това, което каза на Джени: Надяваше се, че няма да чака дълго да види Том отново. Искаше ѝ се да е тук още сега, на момента, свит на леглото до нея. При мисълта за тялото му и за нежните му ласки, нещо дълбоко в нея се разбуди и тя почувства как я заливат топли вълни от желание. *О, Господи, помисли си тя. Когато и да се обади няма да е прекалено скоро.*

В 10 часа във вторник сутринта Криси пристигна в салона. Едва забелязваше поздравите и помахванията на колежките и клиентките си. Отчаянието я обвиваше в облак от такава болка, че тя буквално се чувстваше като ранено животно. Беше чакала звъна на телефона в събота, но никой не се обади. В неделя след работа провери секретаря си, но нямаше съобщение от него. Каза си, че може Том да е заминал някъде за остатъка от уикенда, нали боядисваха къщата му. През нощта — по-точно понеделник рано сутринта — тя се събуди и осъзна, че незнайно как, той не знаеше телефоните ѝ, нито вкъщи, нито на работа, нито клетъчния. Тя не му ги даде, а и не му спомена името на салона за красота, в който работеше. *Той сигурно дори не си спомня фамилията ми,* помисли си тя. Придърпа завивката над гърдите си и се разсмя с глас от облекчение, че има просто обяснение за неговото мълчание, откакто беше си тръгнал от апартамента ѝ в събота сутринта.

В понеделник сутринта, веднага след като мина девет часа, Криси му звънна в офиса. Дъхът ѝ спря, докато телефонът звънеше и трябваше да се насили да проговори, когато се обади секретарката му.

— Добро утро. „Джентри и Джентри“.

— Здравейте, бих искала да говоря с мистър Джентри, ако обичате.

— Мистър Джентри втори или трети?

— О — Криси се изсмя нервно. — Том Джентри трети.

— За кого да предам?

Той е там, помисли си тя развълнувано.

— Криси... Криси Фицджералд. Той ще се сети.

— Един момент, ако обичате.

Криси чака на телефона, както ѝ се стори, цяла вечност. Чувстваше как сърцето ѝ препуска тревожно в гърдите и едва издържаше да чуе гласа му.

Чу изтракване, а после:

— Мистър Джентри е на среща.

Сърцето ѝ замря. Не можеше да не се чуди дали той наистина е на среща или просто я отбягва.

— Аз... аз... мога ли да оставя телефона си — заекна тя.

— Разбира се.

Криси даде на секретарката всичките си телефони — клетъчен, домашен, служебен и ѝ каза името на салона за красота, след като ѝ повтори два пъти собственото си име.

— Благодаря ви много — каза накрая.

— За нищо — секретарката затвори.

Тя вече се беше облякла за работа, но стоя до телефона и чака той да ѝ се обади като приключи, докато най-накрая не ѝ се наложи да тича, за да стигне навреме до салона. Там на няколко пъти проверяваше дали клетъчният ѝ телефон е включен и нетърпеливо чакаше Том да отговори на обаждането ѝ. И когато телефонът ѝ наистина позвъни — всъщност и двата пъти — тя почти го изпусна от вълнение и нетърпение да отговори, но първият път беше Джени, а вторият — майка ѝ. Тя бързо ги разкара, за да държи линията свободна и им обеща да говори с тях по-късно вечерта. Когато наближи пет часа и Том все още не се беше обадил, тя просто не можа да се удържи и пак му звънна в офиса, макар че нетърпението ѝ да го види нямаше да направи добро впечатление. Вдигна ѝ същата жена и след като я остави да почака доста, ѝ даде същия отговор: Мистър Джентри е на среща.

Обезсърчена, Криси бързо се прибра от работа и зачака телефонът да звънне. Чакаше. И чакаше. Безрезултатно. Телефонът не звънна. Тази сутрин повтори същата операция, но пак получи същия отговор: Мистър Джентри беше на среща. Изглежда мистър Джентри постоянно беше на среща. На този етап тя вече си каза, че няма никакво съмнение, че Том Джентри съвсем умишлено я отбягва. Имаше телефоните ѝ понеделник през целия ден, вечерта и вторник сутринта, но нито ѝ се беше обадил, нито беше отговорил на нейните

обаждания, най-накрая си призна пред себе си това, което ѝ беше ясно вече от дълго време: Ако той искаше да говори с нея, досега щеше да ѝ се обади.

Тази сутрин, на път за работа, Криси започна да плаче, отначало безмълвно, сълзите пълнеха очите ѝ и се стичаха надолу по бузите. Беше минала само няколко пресечки, преди да започне неконтролируемо да риде с глас, сълзите я заслепиха, така че трябваше да отбие и да спре колата, докато се овладее. И преди ѝ се беше случвало да се чувства като глупачка, но нищо не можеше да се сравни с това. Беше сигурна, че усещането за духовна връзка, което беше изпитала с Том, беше взаимно, но сега вече нямаше съмнение, че не е било така. Джентълменското поведение на Том Джентри, реши тя, вниманието и нежността му и явният му интерес към нея бяха част от нарочно измислена схема да я вкара в леглото. Само това и нищо повече.

Тя работеше бързо, изпълняваше движенията, без да мисли, насилваше се да отговаря на клиентките и колежките си колкото може по-весело, но единствено успяваше да удържи потоците сълзи, които постоянно заплашваха да рукнат по лицето ѝ. Само мисълта за докосването му, за целувките му, за силното му тяло я заплащаше с бясна скорост надолу в бездната от отчаяние.

Докато измиваше от себе си мръсотията от деня, Криси си спомни думите на Беатрис. Може би тя беше права. Може би да се измъкне от Олбани беше точно нещото, което ѝ трябваше, за да изкара Том Джентри от акъла си. Поне за малко. Можеше да провери тези дълги круизи, за които Беатрис ѝ беше разказала. *Имам достатъчно пари, помисли си тя. Отдавна спестявам за нещо такова. Да, реши, ще се махна от Олбани и ще се опитам да забравя, че гадният Том Джентри изобщо е съществувал някога.*

Когато свърши с душа, вече беше решила още тази седмица да отиде в туристическа агенция и да започне да проучва възможностите. Колкото по-скоро, толкова по-добре, помисли си тя. Избърса се и си сложи халата, като го завърза здраво около кръста си, после изсуши косата си. Когато приключи в банята, загаси лампата и тръгна към леглото си.

Тогава на вратата се почука и Криси замръзна на мястото си, загледана в нея за момент. Никой никога не се отбиваше, без да ѝ се обади предварително, затова тя се зачуди кой може да бъде. Отиде до вратата и попита тихо:

— Кой е?

— Ти си номер едно в листата ми на гаднярите — каза женски глас от другата страна на вратата — и наистина го мисля.

Криси не можа да сдържи усмивката си, а когато отваряше вратата вече се смееше с глас.

— Джени — извика тя и прегърна приятелката си. — Толкова се радвам да те видя.

Джени се поколеба, преди да отвърне на прегръдката ѝ и да я целуне по бузата.

— Не би трябвало изобщо да говоря с теб.

— Знам — отвърна Криси. — Държах се много лошо.

— Осъдително. Добре де, не смяташ ли да ме поканиш или ще си говорим навън в коридора?

— О, заповядай. — Криси се отдръпна да я пропусне навътре в апартамента. — Толкова е хубаво да те видя, полудях от радост, когато чух гласа ти зад вратата. Просто не разбираш.

— Слушала си гласа ми дни наред на секретаря си вкъщи и на гласовата поща на клетъчния си телефон — отговори Джени заядливо, — но не си направи труда да ми звънеш, нали?

— Джени, имаш съвсем основателни причини да си ми бясна — каза Криси, докато седнаше на кушетката до приятелката си, — но... но бях изпаднала в ужасно състояние. Искам да кажа най-лошото възможно и не исках да... Амии-и, просто не ми се говореше за това — неканено, сълзите започнаха да извират от очите ѝ.

Джени праметна ръката си през рамото ѝ и я придърпа към себе си.

— Разкажи ми — каза загрижено. — Какво стана?

Криси ѝ разказа за Том Джентри и за неловкото положение, в което беше изпаднала, и за срама, който беше почувствала, когато той не ѝ се обади и колко унижена беше от цялата история.

— О, горкичкото — въздъхна Джени.

Криси разтърси глава, за да я проясни от неприятните спомени.

— Той... уууух... Той ме накара да се увлека ужасно много по него — тя погледна Джени объркано. — Мисля, че никога не съм затъвала толкова. Беше по-лошо от тийнейджърско хлътване. Чувствам се такава глупачка.

— Той е истински свалач.

— Не бях срещала някой като него досега. Беше толкова убедителен. Изработи ме като... като майстор кукловод. А аз бяха глупавата му кукла.

— Агънцето ми — ухили й се Джени.

Криси я плесна на шегата.

— Караш ме да се чувствам толкова по-добре — после замълча, опитвайки се да изгони от главата си всяка мисъл за Том. Един круиз щеше да свърши тази работа. Щеше да забрави за него изцяло, ако се махнеше за известно време от града.

— За какво си мислиш? — попита я Джени.

— Мисля си да замина някъде.

— Чудесна идея. И аз имам нужда точно от това.

— Спестявала съм всичките си бакшиши досега и утре по обед смятам да отида в някоя туристическа агенция да видя какви оферти има.

— Това е супер.

— Имам една клиентка, Беатрис Блум, която ме окуражава, точно като теб. Та, Беатрис казва, че най-добре е да направя едно голямо пътуване из Европа. Най-добре е дълъг круиз. — Тя замълча и погледна Джени. — Казва, че, разбира се, повечето от хората се доста възрастни, но винаги има и интересни млади хора. Не съм много сигурна, но...

— Слушай — прекъсна я Джени като я хвана за раменете и я погледна в очите. — Утре идвам с теб в туристическата агенция. Искаш ли? Защото искам да съм сигурна, че ще избереш нещо наистина весело. Какво ще кажеш?

— Много бих се радвала, Джени. Не съм много запозната с нещата там навън, нали?

Очите на Джени заискриха.

— О, аз пък знам. Обаче имам още един въпрос към теб. Сама ли смяташ да тръгнеш?

— Не знам. Не съм мислила по този въпрос. Пък и кой от позналите ми би тръгнал с мен?

— Знаеш ли кой може да дойде с теб и ще те забавлява много по пътя?

— Кой?

— Отговорът е право пред теб.

Криси поклати глава.

— Кой? Ти ли?

— Ами да, аз. Скучно ми е и ми писна от толкова свободно време без нищо интересно да ми се случва.

— Така ще е чудесно — възкликна Криси. — О, толкова съм развълнувана. Много ми хареса дето се появи така неочаквано на вратата ми тази вечер. Чувствам се като... като нов човек.

— Ти си същия прекрасен човек, както винаги, Криси. Да се надяваме, че скоро ще започне осъществяването на твоите мечти. — Тя намигна. — А аз също имам свои мечти.

По обяд на следващия ден Джени мина да вземе Криси. Тя влезе в отворения ягуар на Джени като носеше под мишница дамската си чанта, в която лежеше чековата и книжка и един плик с пари в брой.

— В наши дни има банки. Крис, не знаеш ли?

— Ясно ти е, че знам — отвърна Криси. — Но това са основно бакшиши, които е най-добре да не показвам като приход. Нали разбираш какво имам предвид?

— Умно момиче — съгласи се Джени. — Криеш пари от правителството, така ли? Аз не мога с моята издръжка.

— Всички го правят. Сервитьори, фризьори и други подобни, но аз декларирам малко, иначе изглежда подозрително. Фризьорка, която никога не получава бакшиши?

— Не мисля, че ще си направят труда за дребна риба като теб.

— Знае ли човек.

Те стигнаха до туристическата агенция и дадоха на младия мъж там депозита за трансатлантическото пътешествие, което си бяха избрали.

— Бях на стаж на този кораб — каза агентът. — Знаете ли, че е най-бързият пасажер на вода в момента? Има кораби, които могат да

достигнат неговата скорост, като „Кралица Елизабет Втора“ и новия „Кралица Мери Втора“ например, но не могат да я задържат за по-дълго. Ще се разпаднат на парчета от вибрациите. А това малко чудо е като джет. Ще ми се аз да се качвах на него вместо вас.

Джени я погледна и Криси веднага разбра какво си мисли: *Бих скочила от кораба, ако някой подобен на теб се качи на борда.* Тя ръгна приятелката си с лакът.

— В такъв случай може би трябва да пробваш да се запишеш за същия круиз — отговори му Криси. Тя забеляза, че на баджа на гърдите му пиеше Мелвин и си помисли, че името някак си му отива.

— Не-е-е. Няма начин да си взема един месец отпуск от работа в момента. Работя тук само от една година.

— Е, тогава сигурно по-нататък — опита се да го окуражи тя. — Надявам се, че ще се качиш някой ден, Мелвин.

Той кимна.

— И аз се надявам, но май животът не ми е раздал точно тези карти.

— Намери си ново тесте — мило го посъветва Криси.

Джени се разсмя.

— Щеше да е хубаво да е толкова лесно — той замълча и ги погледна. — Е, дами, готови сте. Уверете се, че паспортите ви са наред, и че имате нужните визи за Бразилия. Цялата необходима ви информация е в притурките, които ви давам. О, и не забравяйте ваксината срещу жълта треска.

— Ваксина срещу жълта треска?

— Ще ви трябва за Бразилия. Както и да е, може да ви ги направят в здравната служба на самата страна. Телефонният номер и всичко по този въпрос също го има в нещата, които ви давам.

— Благодаря ти много, Мелвин — каза Криси. — Приятно ми беше да се запознаем.

— На мен също — отговори той и се изправи.

— Да, истинско удоволствие — иронично се намеси Джени. След което се изтласка от стола си. — Да си обираме крушите, Крис. Тук няма достатъчно кислород и след малко ще се задуша.

— Чао. — Криси помахна на Мелвин, докато излизаха през вратата. Иззад бюрото си той ѝ отвърна, ухилен до уши.

— О, Исусе — въздъхна Джени, когато излязоха навън, в коридора на големия търговски център. — Не знам как се сдържа да не се изсмееш в лицето на този нещастник. Беше толкова... жалък.

— Нищо му нямаше, Джен — отговори тя. — Просто е някак си различен. А най-вероятно е и тъжен и самотен.

— Да бе, а най-вероятно е и сериен убиец, например.

— Ти си луда — каза Криси с безпомощен смях.

Джени се изкиска.

— Изглежда точно такъв тип, не смяташ ли? Нещастното, отхвърлено от обществото съседско момче. Сигурно гледа съседките си с бинокъл иззад завесите на стаята си. С едната ръка, пъхната в гащите.

— О, замълчи — изписка Криси. — Сигурна съм, че изобщо не е такъв — тя се разсмя въпреки усилията си. — Ти си гадна.

— Просто съм честна. Наричам нещастника нещастник, а това момче е първокласен нещастник — тя замълча и се ухили. — А също и пълен психар, защото хора като мен са му се подигравали цял живот — смехът ѝ отекна в огромното помещение на търговския център и продавачите на щандовете започнаха да се обръщат след тях.

Криси завъртя очи.

— Заради теб ще ни изгонят оттук — весело каза тя.

— Така и така си тръгваме — отговори Джени. — Искаш ли да те заведа на обяд? Какво ще кажеш?

— Ами, не знам — не ѝ харесваше да се възползва от щедростта на приятелката си прекалено често, макар че тя със сигурност можеше да си го позволи. Предпочиташе да си плаща своя дял и никак не ѝ се искаше да я мислят за изпользвачка.

— Хайде де! Искам да отида да обядвам в Провънс. Онова място на „Стъйвсънт плаза“. А не искам да ходя там сама — тя хвана Криси за ръка. — Хайде — започна да врънка. — Почти не те виждам заради натоварената ти работна програма.

— Добре — съгласи се накрая Криси. — Но само ако не говорим за Том Джентри.

— Обещавам да не споменавам името му — закле се Джени.

— Чудесно. Но после наистина трябва да се върна на работа и веднага след това вкъщи. Имам толкова много неща да свърша.

— Като какво например — попита Джени, докато отваряше вратата към паркинга.

— Ами като пране и чистене на апартамента. Все такива очарователни неща.

— Добре. Поне сега ще те откъсна за малко от тях.

— Понякога ми идва добре. За мен е почти като терапия. Успокояващо и приятно.

— Това е защото не получаващ достатъчно секс.

— Джен! — Криси се извърна да я погледне. — Според теб целият свят се върти около секса.

— И е точно така, миличка. Повярвай ми, точно така е.

След обяда Джени отби пред салона за красота и спирачките ѝ пронизително изскърцаха, когато спря.

— Та-тааа — изпя тя като и помахва весело. — Ще се чуем по-късно.

— Чао — извика Криси, когато колата изръмжа и потегли и влезе в салона. Въпреки че не го спомена по време на обяда, тя още не можеше да спре да мисли за нощта, в която Том я прелъсти. Беше го смятала за по-различен.

Писна ми да се възползват от мен, каза си тя. Писна ми да се чувствам нещастна, писна ми да позволявам на хората да ме карат да се чувствам така. И сега ще сложа край на това.

И без повече сълзи. Време е за действие.

4.

Георгиос Вилос сгъна „Интернешънъл херълд трибюн“ и го постави от едната страна на голямото махагоново бюро. Той получаваше вестника заедно с английското издание на „Катимерини“, атинския ежедневник, подпъхнато вътре. С удоволствие забеляза, че приближаващото отплаване на „Морска нимфа“ от пристанището в Пирея беше надлежно отбелязано и бяха споменали не само неговото име и това на компанията, но и изключителния дизайн на кораба, луксозния му интериор и несравнимата скорост. *Каква ирония*, помисли си той, нарастващата слава на империята му беше една от главните причини за заплашващия я колапс.

Завъртя се на удобния си стол и се загледа през заемащите цялата стена прозорци към атинското пристанище. Той и Фиона, а също и Роузмари, асистентката му, бяха стигнали дотук на един „Гълфстрийм 5“. Сега, от това малко разстояние, можеше да види „Морска нимфа“, закотвена на един от скоро почистените докове на пристанището. Беше наистина красив кораб, помисли си, лъскав и модерен, но с класическа линия. Той мразеше огромните нови кораби, които приличаха на плаващи автобуси, нито пък харесваше грозните, яйцеподобни, аеродинамични дизайни, към които толкова много корабостроители се насочваха напоследък.

Обърна се обратно към бюрото си и се втренчи злобно в малката купчинка документи на него. В момента просто не беше в настроение да се занимава с детайли. Усещаше силно безпокойство, което го правеше раздразнителен. Срещата с братята Лампаки приближаваше, а той все още не можеше да намери сина си. Беше се опитвал да се свърже с Марк цял ден, звъня на служебния му телефон, както и на клетъчния, но без никакъв успех. Когато намери Фиона в Закинтос, където наблюдаваше затварянето на гръцката им островна къща за зимата, тя също заяви, че не знае нищо за местонахождението на Марк.

— Съмнявам се да е някъде в Гърция — каза тя, — иначе щях да чуя нещо за него от приятелите ми тук. Освен това, ако Марк беше

някъде в Гърция, без значение дали в Колонаки или някъде на островите, щяха да го отбележат в пресата.

Споменаването на най-скъпия квартал в Атина, Колонаки, накара Георгиос да изсумти иронично. Марк със сигурност щеше да намери там други богати лентяи като самия него.

— Пък и няма причина да е тук през ноември — продължи Фиона. — Никой с неговия тип мислене не би дошъл тук преди Великден, когато започва да се постопля.

— Просто си помислих, че и това е възможност — каза Георгиос. — Не мога да го намеря никъде и не отговаря на съобщенията, които оставям на гласовата му поща.

— Нищо ново — подигра му се жена му. — Постоянно го безпокоиш. Ако бях на Марк и аз нямаше да отговарям на съобщенията ти. — Тя замълча за миг. — Защо не пробваш да го оставиш на мира, Георгиос? Замислял ли си се за такъв вариант? Може би тогава той сам ще те потърси.

За момент му се прииска да тръшне телефона, но после размисли. Фиона си имаше своите гадни начини да си връща за всяка негова малка обида и не се колебаеше да ги използва.

— Може би си права — каза той най-накрая. — Ти кога ще се върнеш?

— Не съм сигурна. Мисля си да отида до Барбадос с Доли да посъбера малко слънце. Като реша ще ти кажа.

— Добре. Ще се чуем по-късно.

Той затвори клетъчния телефон и се загледа мрачно в стената.

— Кучка — изплю вбесено.

Вратата на офиса му рязко се отвори и Георгиос погледна изненадано. Роузмари винаги чукаше, преди да влезе, но този път не беше секретарката му.

— Здравсти, татко — Марк се появи небрежно, с една ръка, пъхната в джоба на панталона, а силното му, атлетично тяло изпълваше рамката на вратата.

— Опитвах се да те намеря — посрещна го ядосано Георгиос, загледан във високото, слабо тяло на сина си, впечатлен за пореден път, без да иска от тъмната му красота. — Е, значи майка ти не беше права. Ти все пак си в Гърция. Оставих ти съобщения къде ли не, но ти не си направи труда да им отговориш.

Марк го погледна арогантно.

— Зает бях.

— С какво — рязко попита Георгиос. — Нямаше те нито в офиса ти тук, нито в този в Лондон.

Марк се настани на един от кожените столове, гледащи към бюрото на баща му, кръстоса единия си дълъг крак върху другия, а скъпата му мокасина се заклати точно над коляното. Не отговори веднага, наслаждавайки се на гнева и любопитството на баща си. *Остави стария тиранин да се попържи малко*, помисли си той. Започна да разглежда ноктите си по начин, за който знаеше много добре, че още повече ще вбеси баща му. Най-накрая прочисти гърлото си и погледна Георгиос с тъмно кафявите си очи.

— Е? — Баща му се наведе напред в стола си.

— Ако толкова държиш да знаеш, бях зает с Марина — отвърна Марк, протегна дългите си, мускулести ръце и ги постави на облегалките. Разтегна устни в кратка усмивка, която разкри безупречни зъби.

Георгиос бавно се отпусна назад в стола си и въздъхна.

— Жени — промърмори той. — На твоята възраст трябва да започнеш да мислиш за задомиране.

— Затова се виждах с Марина — в гласа на Марк се усещаха нотки сарказъм. — Искаше от мен да я преследвам. Смяташе я за най-подходящата партия. Ти беше човекът, който каза, че всичко е в нейна полза. Външен вид. Пари. Семейство. И пак ти беше човекът...

— Добре де — предаде се Георгиос. — Достатъчно. Достатъчно — *вярно беше*, помисли си. Той беше притискал Марк да се вижда с Марина Кавала. Тя беше единствена наследница на Константин Кавала, а той беше един от най-богатите мъже в Гърция. — Е, какво стана?

— Току-що скъсах с нея — информира Марк делово. — Отне ми известно време, защото тя не искаше да се разделяме.

— Разстроена ли е?

— Ще го преживее — отговори Марк със също толкова неутрален тон.

— Надявам се не си направил нищо, което да разстрои семейството й. Нямаме нужда...

— Виж — каза Марк запалено. — Марина Кавала е на разположение, откакто е навършила тринайсет. Половината от мъжете, които познавам, са спали с нея. Така че, ако семейството ѝ е разстроено заради мен, трябва да са луди. Не ѝ се случва нещо, което не е преживявала досега.

— Добре, добре. Забрави — отстъпи Георгиос. Разговорът не поемаше желаната посока, а точно сега той не искаше да противоречи на сина си. Прекалено много се нуждаеше от него. — Искам от теб да ми направиш услуга — рече той и го погледна.

— Заминавам за Щатите — каза рязко Марк. — Нали знаеш, че „Морска нимфа“ се подготвя да отплава, а аз ще съм на нея.

Георгиос кимна.

— Знам. Всъщност е свързано с „Морска нимфа“. Знаеш, че германските банки не искат да удължат срока на заема ми, нали?

— Можеш да вземеш парите отнякъде другаде — обади се Марк. — Винаги го правиш.

Георгиос бавно поклати глава.

— Бях навсякъде — отговори той. — Ще отида даже при братята Лампаки.

— Това е абсурдно. Не ти вярвам.

Георгиос Вилос наведе глава, после пак я вдигна и погледна сина си с тъжен поглед. Мъката беше оставила отпечатък върху чертите му и той изглеждаше сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Марк не мислеше, че някога преди е виждал баща си толкова тъжен. Пораженчески дух беше заменил обикновено борбената натура на баща му.

— На път сме да загубим всичко, сине — тихо измърмори накрая Георгиос. — Всичко, което имаме. „Вилос шипинг лимитид“ е на ръба на банкрута. Ако братята Лампаки не откликнат, тогава...? — Той сви мене. — Не знам какво ще правим.

Марк отвърна на погледа му, после погледна настрани, чувстваше се неудобно за баща си. Знаеше, че той никога не би молил прословутите братя Лампаки за каквото и да било, ако не беше наистина в задънена улица. Знаеше също и че признанието на баща му за величината на затруднението, в което беше компанията, му е коствало монументално усилие.

— Имам нужда от помощта ти — каза Георгиос, гласът му още беше не по-висок от шепот. — Трябва да направиш нещо за мен.

Марк пак погледна баща си. Преглътна, после се прокашля.

— Не виждам какво мога да направя.

— Можеш да ми помогнеш да спася компанията — каза Георгиос, — ако просто ми направиш малка услуга.

Марк придърпа стола си по-близо до бюрото на баща си, за да чува по-добре тихото му мърморене.

— Какво? — попита той.

Георгиос го повика по-близо с ръка и Марк стана от стола и се наведе през бюрото към баща си, зяпнал възрастния мъж с любопитно изражение.

— Това трябва да си остане между нас — прошепна Георгиос. — Абсолютно никой, нито един човек на света, не трябва да го чува.

Марк лекичко кимна.

Баща му го придърпа още по-близо и започна да шепне в ухото му.

Докато слушаше, Марк се стегна и се накани да протестира, но изслуша баща си до край и се закле да изпълни молбата му.

5.

Полетът до Атина, където щяха да се качат на кораба, беше дълъг — почти десет часа, — но тя и Джени се шегуваха, че са успели да изядат и проспят целия си път до Гърция, защото след като стюардесите сервираха вечерята, двете заспаха дълбок и освежителен сън. След като изядоха закуската си, веднага заспаха пак. Когато самолетът се приземи на летище „Елефтериос Венизелос“, главите им бяха още замъглени, полусъбудени, но развълнувани. Като взеха багажа си, веднага си хванаха такси и се отправиха към един малък хотел в Плака, където имаха резервации. След няколко минути, необходими за измиване на лица и зъби, слагане на свеж грим и смяна на дрехите, те тръгнаха към Акропола, за да видят Партенона, следвайки обясненията на мениджъра на хотела.

Плака, с многото си ресторанти и магазини за сувенири, построени върху мраморните алеи, ги очарова.

Бяха изненадани, че районът е толкова оживен и въпреки студеното атинско време до тях достигнаха поне дузина различни езици. Първо се качиха по стръмните стъпала на Партенона и разгледаха впечатляващите доказателства за архитектурния гений на древните гърци, а после обиколиха малкия, но изключително интересен музей. Навън се разходиха около Акропола, възхитени от разноцветния град, легнал в краката им, покатериха се на околните планини и дори се осмелиха да минат пеша целия път до Пирея, откъдето утре щяха да се качат на кораба. Тъй като ѝ бяха казали, че Атина е мръсна, пренаселена и като цяло неприятна, Криси се изненада, че всъщност харесва космополитния град. Може би дни като днешния бяха редки, но въздухът беше кристалночист, а морето блестеше в далечината.

След като се спуснаха от планината през маслиновите дръвчета, те се отправиха обратно към Плака, където седнаха да хапнат в едно открито кафене. Наслаждаваха се на хладното, но слънчево време и на прекрасната, развълнувана вода. Избухнаха в лудешки смях, който

привлече погледите на околните, когато Джени откри в менюто пресен петел^[1].

— Надявам се това да предсказва какво ни очаква — каза тя.

Без да може да отговори от смях, Криси безпомощно поклати глава.

Когато се върнаха в хотела, откриха, че са изтощени, затова се оттеглиха за кратка дрямка, от която се събудиха след повече от два часа. Отначало Криси не можа да се ориентира на мъждивата светлина, но после бързо се сети къде е. Отиде на пръсти до банята, взе душ и се приготви за излизане. Джени също скоро се събуди и започна да се приготвя, докато Криси я чакаше в лоби бара, заинтригувана от гръцката телевизия. Тя не разбираше почти нищо, естествено, но не можеше да се обърка по отношение съдържанието на някои новини, тъй като те бяха придружени от клипове. Беше шокирана от начина, по който беше показана една катастрофа, нещо невъзможно да се излъчи в Америка. Мениджърът на хотела, Константин, се присъедини към нея и започна да ѝ обяснява някои от репортажите. Повечето от тях засягаха стачки, митинги, протести или други подобни събития, които се случваха в Атина почти ежедневно.

Джени също се появи и седна при тях. Константин огледа одобрително скъпата ѝ и разголена дреха, със скъпо бижу между гърдите и минипола.

— Къде ще ходите сега, млади дами? — попита той.

— Нямам идея — отговори му Криси. — Можеш ли да ни препоръчаш някое място за вечеря?

— При нас е още много рано за вечеря — отвърна Константин като погледна часовника си, — но можете да се насладите на нощния парад в Колонаки. Повечето от богатите атиняни живеят там или отиват там да се покажат в кафенетата, а вие можете да пийнете кафе или нещо по-силно, а по-късно и да вечеряте. Мисля, че ще ви хареса. Това е като нощен ритуал за нас, а ако искате да се срещнете с млади мъже, там ги има в огромно количество.

— О, звучи точно като мой тип място. Крис.

Константин и Криси се разсмяха.

— Хормоналното ниво там е доста високо — отбеляза той.

След като получиха подробни указания от Константин, Криси и Джени тръгнаха пеша към най-скъпия квартал, наречен Колонаки. За

разлика от Плака, там нямаше магазини за туристи, нито пък се срещаха други чужденци, освен тях двете. Преминаха покрай магазини, в които продаваха познати стоки, неща, които можеха да се видят и на манхатънските „Пето“ или „Медчсън авеню“: „Гучи“, „Прада“, „Бърбърн“, „Дона Карън“. Това, което отличаваеше квартата от Манхатън, бяха дузините кафенета, накацали по тротоарите, каквито имаше почти под всяка къща. Те преминаваха от едно в друго и всичките бяха препълнени.

Джени и Криси си намериха празна маса в едно от кафетата и седнаха. След като си поръчаха кафе и минерална вода на красива, дългокоса сервитьорка, те започнаха да поглъщат с поглед невероятните гледки наоколо. Седнали под чадъри и навеси, хора от всички възрасти бяха зачели кафенетата, но Криси забеляза, че колкото и оживени да изглеждаха разговорите им, малцина от тях не успяваха да забележат новодошлите и минавачите. Всеки оглеждаше всички останали — както жените, така и мъжете. Дори по-възрастните участваха, видя тя, но по-голямата част от енергията — а въздухът определено беше наситен с електричество — идваше от ордите млади мъже и жени, облечени и нагласени много внимателно точно, за да бъдат забелязани тук. Те минаваха от маса на маса, постоянно се консултираха с различни приятели по клетъчните си телефони, пиеха огромни количества кафе, минерална вода, бира или ликьор и открито флиртуваха един с друг.

— Никога през живота си не съм виждала такова нещо — каза тя на Джени.

— Прилича на голям бар за самотници. Само дето пускат и по-възрастни хора, и деца.

Криси се разсмя.

— Мисля, че наистина е приятно.

— Да, хубаво е — съгласи се Джени. — Просто не мога да повярвам, че флиртуват така безсрамно и открито пред дъртите и децата.

— Е, дъртите са направили младите, Джен. А и съм сигурна, че някои от тях още го правят.

— В епохата на виагра можеш да заложиш живота си на това. Сигурно половината старчоци, които седят наоколо и си пият кафето, са приготвили големи и твърди оръжия отдолу под масите.

— Трябваше да се сетя, че ще докараш разговора дотук — каза Криси.

— Докъде? — попита Джени. — Просто съм реалистка, скъпа. Наричам... — Тя рязко прекъсна мисълта си, а очите ѝ проследиха привлекателния мъж, който премина близо до масата им и продължи да се обръща на всяка крачка, когато отмина.

— Мисля, че привлече вниманието на някого — усмихна се Криси.

Джени самодоволно се обърна към нея.

— Пак си помисли — каза тя. — Той не гледа мен, а теб.

Криси почувства как леко се изчервява. Искаше ѝ се да провери дали това, което Джени казва, е истина, но беше прекалено смутена да погледне.

Джени изучава изражението ѝ за минута, след това се пресегна и сложи ръка на рамото ѝ.

— За бога, Крис, хвърли на момчето един поглед — направо изръмжа тя. — Той е ужасно секси. Искам да кажа, като го видиш, ще паднеш.

Криси пак се изчерви, но все пак лекичко обърна глава, за да погледне, и един много красив мъж срещна погледа ѝ. Около 30–35 годишен, реши тя. Педантично наконтен. Висок и добре сложен. Лъскава черна коса, зализана от челото му назад. Тенът му беше маслинен. Виждаха се перфектни бели зъби, защото той ѝ се усмихваше. Тя почувства силно вълнение, когато осъзна, че откритата му и искрена усмивка наистина беше отправена към нея.

— Усмихни му се и ти, глупаче — прошепна Джени и я ритна под масата.

Но Криси не ѝ обърна внимание, защото вече беше му се усмихнала в отговор и го наблюдаваше хипнотизирана как се приближава към тях.

— О, боже — обърна се тя към Джени, — а сега какво?

— Спокойно. Помни, той може да е в Гърция, но си е просто един мъж. Разгонен мъж. Който си търси жена.

Той стигна до масата им и погледна Криси, в очите му имаше закачливи искрици, после се обърна и към Джени.

— Казвам се Адонис — представи се и протегна ръка на Криси. Тя я пое, потрепервайки от топлината, която излъчваше.

— Айде, стига бе — намеси се Джени. — Не може името ти наистина да е такова.

Той я погледна сериозно.

— Само че е точно такова. Всъщност, скоро ще разберете, че в Гърция това никак не е рядко срещано име.

— Много е хубаво — каза Криси.

— Благодаря — отвърна той. — Може ли да попитам за твоето?

— Криси Фицджералд.

— Приятно ми е да се запознаем. За първи път ли сте в Атина?

— Да — каза Криси. — Отиваме на круиз с кораб, който отплава оттук.

— А аз съм Джен — прекъсна я приятелката ѝ и протегна ръка за поздрав.

Адонис я пое и нежно я разтърси.

— Приятно ми е да се запозная и с теб — после насочи вниманието си обратно към Криси. — Надявам се, че ще останете известно време в Атина.

— Искане ми се да можехме, но отплаваме още утре от пристанището в Пирея.

Той кимна.

— Колко жалко. С удоволствие бих ви показал нашия град — замълча, после прибави: — Но може би ще ми позволите да ви заведа двете на вечеря. Какво ще кажете?

— Защо не? — каза Джени, без да даде на Криси шанс да откаже.

— Прекрасно — каза той. — Не си ли съгласна, Криси? — попита изучавайки внимателно лицето ѝ.

— Амиии, да, предполагам — отвърна тя, не много сигурна, че това е разумна идея.

— Не изглеждаш много убедена — усмихна се той.

— Е, все пак току-що се запознахме.

— Тази вечер тук са много мои приятели и ако искаш мога да ти ги представя, за да гарантират за мен — той пак се усмихна. — Всички ще ти кажат едно и също. Че определено съм човек, на който може да се разчита, че съм мъж на честта и изобщо, че нищо лошо няма да ти се случи, докато си с мен.

Джени се разсмя.

— Подставени лица, предполагам — провокира го тя. — И всички работят тайно за теб. А ти всъщност си сериен убиец.

Криси я погледна изумено.

— Джен... — започна тя.

Джени размаха ръце.

— Само се шегувам. Боже, не разбираш ли вече от шегата?

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — попита Адонис. — По този начин ще се опознаем по-добре и това може би ще те поуспокои малко.

— Разбира се — каза Криси, без дори да погледне Джени за потвърждение.

Той придърпа един от покритите с ленено платно директорски столове и седна.

— Виждам, че вече си имате кафета и минерални води. Искате ли нещо за хапване? Или може би да отидем някъде другаде за по едно питие?

— Току-що изрече вълшебната дума — зарадва се Джени. — Добре ще ми дойде едно питие.

Те си побъбриха малко на масата като говореха основно за Гърция като цяло и по-специално за Атина, за това какво работят — той беше адвокат — и за Щатите.

— Бил съм няколко пъти в Ню Йорк — информира ги той — и два пъти в Маями. И на двете места ми хареса. Обичам усещането за енергия.

Най-накрая Адонис махна на сервитьорката и плати сметката, после станаха от масата.

— Можем да вечеряме тук, в квартала, ако искате, или можем да отидем с колата ми до някое по-авантюристично място. Обичате ли италианска кухня? Френска? Гръцка?

— Бих пробвала всичко — каза Криси. — Както кажеш.

— И аз съм на същото мнение — включи се Джени, — само да не е прекалено страшно.

— Страшно? — погледна я той неразбиращо.

— Нали разбираш. Изчанчено. Като октопод или буболечки или нещо такова.

Той се разсмя.

— Не мисля, че това ще е проблем. Ще тръгваме ли? — той разпери ръцете си, за да могат двете да го хванат от двете страни. — Колата ми е наблизко, можем да отидем до ресторанта с нея. Не е далеч.

След няколко пресечки стигнаха до черен спортен мерцедес кабрио и тръгнаха към ресторанта. Шофирането му, както на повечето атинчани, беше прекалено бързо и безразсъдно, без значение какви са светофарите и дали има пешеходци. Криси на няколко пъти пое дълбоко дъх, а на задната седалка Джени се смееше. Скоро той намали и започна да се оглежда за място за паркиране. Когато след пет минути не успяха да намерят такова, умело качи колата върху тротоара на ъгъла.

— Не можеш да паркираш тук, нали? — попита Криси.

Той се усмихна.

— Така е, нали?

— Но няма ли да вдигнат колата ти или нещо такова?

Той вдигна рамене.

— Нееее. Това е Атина.

Те излязоха от колата и Адонис ги поведе по тротоара.

— Намираме се в Псири — каза той. — Много стар атински квартал, който се е превърнал в нещо като нюйоркската Трибека. Има много стари къщи и сгради, които са били складове и офиси, но всички те лека-полека се превръщат в кафенета, галерии и магазини. И всякакви други такива, каквито имате и вие в Ню Йорк.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Джени. — Напомня ми за Трибека или Сохо.

— Има още много път да извърви докато стигне до там. След завоя той ги въведе в един ресторант. Вътре в изоставената на вид сграда им се разкри образец на ултрамодерен минималистичен декор с дълъг, плитък басейн по средата. Там бяха посрещнали от много красива млада жена, която незабавно ги настави и взе поръчките им за питиета, докато те разглеждаха менюто.

— Все още е рано за вечеря — каза домакинята им. — Само 9 часа е. А сервирането ѝ приключва около 11 или 12.

— А как, по дяволите, хората ходят на работа? — попита Криси.

— Не спим кой знае колко — ухили ѝ се той. — Всъщност повечето затварят за сиеста след обяд, също като в Испания, после

отново отварят и работят до късно. Зависи от вида на бизнеса, разбира се, но много от хората в Атина живеят по този начин.

— Мисля, че би ми харесало — каза Джени.

Сервитьорката им донесе питиетата и Адонис поръча за всички.

— Надявам се да нямате нищо против — прибави той.

— Абсолютно нищо — успокои го Криси, тъй като и без това нямаше идея какво предлага менюто — цялото беше на гръцки.

— Това е традиционна гръцка кухня, поднесена по прекалено модерен начин — обясни Адонис, когато храната пристигна, — но според мен е много вкусно.

Той им зададе много въпроси за пътуването, което смятаха да предприемат, а докато се хранеха обсъдиха и гръцката кухня. Криси намери ястието за едно от най-добрите, които някога е яла. Красиво аранжираната гръцка салата от сирене фета, домати от Санторини, краставица, лук и пиперки беше последвана от вкусен морски език на грил. Всичко това беше придружено от поръсен с татцики хляб, който се топеше в устата ѝ. За десерт за всеки имаше по едно тънко парче залят с мед шоколадово орехов кейк с домашен сладолед „Пистачио“. През цялото време обилно поливаха вечерята с отлично вино от Санторини.

— А сега — започна Адонис, докато подписваше бона от кредитната си карта, — искате ли да отидем на клуб?

— Утре трябва да станем рано, за да се качим на кораба — каза Криси — и аз...

— О, хайде де — намеси се Джени — какво са няколко часа безсъние? Имаме почти месец да си почиваме на кораба.

Адонис погледна Криси, за да види нейната реакция.

— С удоволствие, но наистина съм изтощена — тя изведнъж осъзна изцяло непреодолимата нужда, която тялото ѝ имаше от възстановителен сън, и макар да ѝ беше приятна компанията на Адонис и да ѝ харесваше подчертания му интерес към нея, досега не беше усетила между тях да има някаква химия, поне не и толкова силна, че да я държи на линия за цяла нощ танци, когато ѝ предстои дълъг ден.

— Криси! — изписка Джени. — Помисли си само. Тази е единствената нощ, в която сме в Атина и може да не се върнем тук никога през живота си.

— О, мисля, че това ни най-малко не е възможно — каза Адонис.
— Сигурен съм, че тя ще се върне.

— Ами-ии... не знам — поколеба се Криси.

— Ние, разбира се, няма да отидем, ако ти не искаш, но мисля, че ще ти хареса много. Повечето туристи нямат шанс да видят място като това.

Тя видя, че Адонис говори сериозно и ѝ беше неприятно да разочарова него, както и Джени. Най-накрая кимна.

— Окей — съгласи се тя, — но няма да стоим до късно.

След късащо нервите пътуване по градските улици, те пристигнаха пред нощния клуб, който се надвесваше над залива Сароник. Мястото беше на много нива и скъпо обзаведено, а вътре имаше тълпа посетители между двайсет и няколко и петдесет и няколко, които изглеждаха до един привлекателни, добре облечени и обути, танцуваха диво и пиеха много. Много хора поздравяваха Адонис, а той представи Криси и Джени на всички. Криси беше изумена, че почти всички говореха отлично английски. Пиха шампанско и танцуваха доста дълго. На Криси обаче най-много ѝ харесаха почивките отвън на балконите над морето. Въпреки че беше тъмно, светлините на танкерите, корабите и яхтите с различни размери ѝ намигаха от разстояние, а соленият привкус на въздуха ѝ действаше освежаващо след дима и шума в клуба.

— Забавляваш ли се? — попита Адонис.

— О, да — отговори тя. — Беше ужасно мило от твоя страна да ни поканиш да излезем. Наистина съм ти благодарна.

— Удоволствието е изцяло мое — отговори той — и се радвам, че ти харесва — приближи се към нея и прехвърли ръка през раменете ѝ. — Ще ми се да не заминавахте утре.

Криси се почувства леко нервна от близостта му и наистина не знаеше как да реагира.

— Аз... е... ние трябва — най-накрая проговори тя. — Планираме го от дълго време.

Той нежно я притисна към себе си.

— Знам, но не ми харесва. Струва ми се, че можехме да си прекараме чудесно заедно.

Криси можеше да се закълне, че сърцето ѝ заби по-бързо. Не беше подготвена за физическото влечение, което той изпитваше към

нея, и не беше сигурна какво трябва да е нейното поведение.

— Съвсем скоро имах несполучлива... връзка — тя реши, че трябва да е честна с него. — Не съм сигурна, че съм готова да... се виждам с някой друг.

— Съжалявам — каза Адонис. — За теб и за мен.

— Предполагам, че имам проблем с доверието към нови хора — призна Криси с въздишка.

— Мога да ти помогна да го преодолееш.

Тя поклати глава.

— Единствено самата аз мога да си помогна. Ти беше чудесен, Адонис, но просто не мога да се занимавам с нищо... с никого... в момента.

— Няма да те притискам.

— Благодаря ти — каза тя. — Мисля, че е по-добре да си тръгваме вече.

— Добре — отвърна той. — Тоест, ако мога да намеря приятелката ти. Тя май успя да танцува с всички мъже в клуба тази вечер.

И двамата се разсмяха.

— Такава си е Джени. Най-вероятно ще остави дيريا от разбити сърца след себе си.

Той я погледна и този път изражението му беше сериозно.

— Ти си тази, която ще остави разбито сърце след себе си — каза той. — И ти си по-красивата и интригуващата.

Криси почувства същото вълнение, което изпита, когато за първи път си размениха погледи с Адонис. Не можеше да реши дали да му вярва или не, но и не отричаше пред себе си, че това, което чува, ѝ харесва.

— Не знам дали си прав — лекомислено му отвърна, — но винаги Джени е тази, която получава мъжете накрая, не аз.

— Значи американците са глупаци.

— Може би, но тази американка вече наистина трябва да поспи.

Намирането на Джени не беше толкова трудно, колкото очакваха, защото тя беше по средата на дансинга, а наоколо ѝ хората бяха направили кръг, пляскаха и крещяха, докато тя и партньорът ѝ се извиваха и притискаха ужасно неприлично един към друг. Сандалите ѝ, държани само на един пръст за каишките, се мятаха във въздуха, а

тя притискаше към партньора си последователно таза и гърдите си, докато той ѝ отговаряше със същото.

Адонис се усмихна, а Криси се разсмя с глас.

— Виждаш ли какво имам предвид?

— Тя е малко дива, нали? — попита той.

— Все още жадува за мъже, макар че вече е на трийсет.

— Не знам. Не мисля, че тя наистина харесва мъжете толкова много, по-скоро ми се струва, че ги презира.

Криси го зяпна изненадано. Изказването му беше доста проникателно.

— Не се бях замисляла за това.

Танцът свърши и тълпата започна да аплодира ентусиазирано. Джени и партньорът ѝ се прегърнаха и целунаха. Адонис хвана Криси за ръката и я поведе през разпръскващата се тълпа зяпачи към Джени.

— Браво — каза Адонис, — направи страхотно шоу, но вече е време да тръгваме.

— Толкова скоро? — извика Джени. — Струва ми се, че току-що дойдохме. — Тя се наведе, за да обуе сандалите си и да затегне каишките им.

Партньорът ѝ по танци я прегърна през раменете.

— Аз мога да я изпратя до вкъщи. Казвам се Майк, между другото.

Адонис и Криси кимнаха.

— Здравей — каза Адонис като представи Криси и себе си. — Дамите отплават с туристически кораб след няколко часа, така че най-добре да тръгваме.

Джени погледна към приятелката си, която само с устни ѝ каза: *Моля те*.

— Мисля, че си прав — каза тя и след това се обърна към Майк. — Беше невероятно, но наистина най-добре да бягам.

— Не — каза той. — Аз ще те прибера — той погледна часовника си. — Още е само четири. Остани още един-два часа, после ще си ходим.

— Съжалявам — отвърна Джени и помахна с ръка. — Трябва да бягам — тя го целуна по бузата. — Но ми беше страшно приятно да се запознаем и си прекарах наистина добре.

Те тръгнаха към изхода, а Майк ги последва по петите като през цялото време се опитваше да придума Джени да остане, но тя беше безмилостна. След като със страшна скорост ги закара до хотела, Адонис ги изпрати до вратата. Джени му благодари, намигна на Криси и влезе вътре.

— Ей сега идвам — викна след нея Крис. После благодари на ухажора си. — Ти беше просто чудесен — каза тя — и наистина оценявам поведението ти.

— Ето — отвърна ѝ той, — вземи това. — Подаде ѝ гравираната си визитка. — На нея има всичките ми телефони. Обаждай ми се винаги, когато ти се прииска.

Криси извади от портмонето си своята картичка и му я подаде.

— Важи същото. Само че мен няма да ме има около месец.

Той взе визитката ѝ и я прибра в панталоните си, след това я прегърна и я притисна към себе си.

— Ужасно ми беше приятно да се запознаем. Ти си една от най-красивите жени, които съм срещал някога — устните му докоснаха косата ѝ.

— Благодаря ти, Адонис — каза тя нервно, — но най-добре да влизам.

Той я пусна с нежелание и ѝ отвори вратата. Тя влезе вътре и му помахна за чао.

Адонис остана и продължи да я гледа, докато тя премина малкото разстояние през фоайето. Когато стигна до ъгъла пак му махна. Той ѝ изпрати целувка, но не помръдна от мястото си.

Когато Криси се прибра в стаята, Джени вече си беше облякла нощничката и се беше пъхната под завивките.

— Не си взехме будилник — каза тя.

— Преди да излезем казах на рецепцията, че искаме да ни събудят в 9 — отвърна Криси.

— Господи — измърмори Джени и покри главата си с одеялото.

Криси бързо се приготви за лягане. След като загаси, тя си легна, а мислите ѝ се залутаха, подреждайки събитията от деня. *Минаха само няколко часа от началото на пътуването, помисли си тя, а вече изглежда сякаш започнаха да се случват чудеса. Срещнах човек, който ме нарече красива. И интригуваща. Други хора ме гледаха с видимо възхищение.*

Надявам се, продължи тя сънливо, че тази нощ е предвестник на това, което ми предстои.

[1] Пресен петел — думата cock на английски има значение както на петел, така и на мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

6.

Когато пристигнаха в Пирея, таксито ги остави пред голям корабен пристан. Джени почти беше заспала в колата, но Криси беше толкова развълнувана от всичко, което прочете в рекламния проспект, че не можеше дори да затвори очи. Кеят изглеждаше ужасно сив и мрачен, но след като веднъж преминаха през охраната, пред очите ѝ се разкри корабът. Въпреки че беше го виждала на снимки, те явно не я бяха подготвили за истинския вид на „Морска нимфа“.

— О, Джени — възкликна тя ентусиазирано, — толкова много прилича на яхта.

Джени я погледна отегчено.

— Ами, Крис, нали е точно това. Кораб.

— Знам, но имам предвид, че не прилича никак на едно от онези големи неща с вид на автобуси, които строят сега, с безброй палуби и така нататък. Изглежда като гигантска яхта.

— Може и да си права — съгласи се Джени. Веднага ставаше ясно, че е изтощена, има махмурлук и изобщо не ѝ пука как изглежда корабът.

Бяха подранили и освен тях се качваха много малко други пътници. След като на един от охранителните пунктове ги снимаха, те получиха картите ключове за стаята си. Докато вървяха по коридора, Криси се оглеждаше на всички страни и поглъщаше с поглед красивата дървена ламперия по стените и меките пастелни тонове, използвани за обзавеждането и килимите. Мебелите бяха много стилни според нея и изненадващо, че нищо не изглеждаше направено от пластмаса или фибростъкло. Стигнаха до асансьорите и се качиха на един, за да стигнат горната палуба. После продължиха по друг коридор като забелязаха, че всяка стая си има име. Когато намериха своята, Криси видя, че се казва Миконос, остров от Цикладите, за който беше чела. Тя пхна картата в процепа и двете влязоха вътре.

— О, боже мой, хубаво е — възкликна Джени.

— Красиво е — поправи я Криси. Стояха в малък коридор с обширен гардероб от едната страна и баня от другата. Право пред тях имаше малък кът за сядане с вграден диван, столове и маса. На последната бяха оставени кошница с плодове и бутилка вино. Право напред имаше голям панорамен прозорец. Имаше също и две абсолютно еднакви легла с вградени нощни шкафчета, много чекмеджета и минихладилник. До едната огледална стена се опираше дълго бюро, на което стоеше телевизор. Както и в общите части, през които бяха минали, цветовата гама се състоеше предимно от морско зелено и синьо, освен красивата дървена ламперия. Криси изтича до прозореца, за да се наслади на гледката на пристанището навън.

Джени се плъсна на едно от леглата и се сви на кравай.

— О, толкова е хубаво...

Криси се обърна към нея.

— Искаш ли да разгледаме кораба? — попита тя.

— Майтап ли си правиш с мен? — отговори Джени. — За известно време искам да съм точно тук, където съм — тя се надигна на лакът. — Но първо смятам да проверя какво има за пиене в минибара.

— Как можеш да пиеш нещо по това време?

— Това е най-доброто лекарство за махмурлук — разсмя се Джени.

Криси също се усмихна.

— Може би си права — отвори минибара и погледна вътре. — Има шампанско, бяло вино, соди, минерална вода и сок.

— Шампанско — избра Джени. — Хайде да празнуваме. Само аз и ти.

Криси извади шампанското и започна да го отваря. Точно тогава на вратата се почука, тя погледна приятелката си въпросително и отиде да отвори. Пиколото носеше багажа им и го остави в коридора.

— Благодаря много — каза Криси и му подаде предварително приготвения бакшиш. Когато го разкара, отвори бутилката шампанско и тапата се блъсна в огледалната стена, преди да падне на пода. И двете се разсмяха весело. Крис наля газираното питие в две чаши и подаде едната на приятелката си.

— За новото начало — каза тя.

— Новото начало — повтори Джени и отпи грамадна глътка. — О, струва ми се, че вече се чувствам по-добре — пийна си пак. —

Обърна ли внимание на някои от сладурите в униформа? — попита.

Криси избухна в смях.

— Аз — да, но не предполагах, че ти си видяла каквото и да е. Изглеждаше полузаспала.

Джени бавно поклати глава.

— Може и така да съм изглеждала, но мога да ти кажа, че забелязах няколко страхотни парчета.

— Трябваше да се досетя — Криси започна да разглежда материалите, оставени на бюрото.

— Мъчно ли ти е за гаджето ти от вчера? — попита Джени.

— Хъммм — отговори Криси. — Аз... не знам. Сега ми изглежда толкова нереално. Сякаш никога не се е случвало.

— Е, скъпа, случи се. Повярвай ми. И на него със сигурност му е мъчно за теб. За това мога да ти гарантирам.

— Наистина ли мислиш така?

Джени закима.

— Луда ли си? Знам, че е така. Той наистина много си падаше по теб.

Криси вдигна рамене.

— Беше много хубаво и трябва да ти кажа, че ми хареса да... ме забелязват. Но си мисля, че той беше просто... може би... малко...

— Възбуден — допълни я Джени. — Той беше възбуден. Крис. От теб.

— Щом така казваш. Каквото и да беше, беше приятно за разнообразие. Както и да е, искаш ли да разгледаш кораба с мен? Малък е, обаче си има всичко: балнеология, гимнастически салон, театър, дискотека, басейн, библиотека, казино, всичко. Ще направя една обиколка да видя какво представлява по-точно.

— Да — каза Джени, видимо оживена от шампанското.

— Можем да видим и някой от онези, униформените.

— Това също — съгласи се Криси и изпи последната глътка в чашата си.

Вратата на стаята им изведнъж се отвори и една млада жена нахълта вътре с широка усмивка на уста.

— Здравейте и добре дошли. Съжалявам за безпокойството. Казвам се Искра и ще бъда вашия стюард. — Акцентът ѝ беше много

силен. — Не съм разбрала, че вече сте на борда и тъкмо идвах да проверя дали всичко тук е готово.

— Мисля, че е — каза Джени.

— Така или иначе излизаме — допълни Криси, стана и си взе чантата.

Джени се надигна от леглото и си обу обувките, после също си взе чантата.

— Приятно прекарване — извика Искра от банята, където зареждаше с шампоан и сапун.

— Благодаря — отговори Криси. — Ще се видим по-късно — преди да излезе от каютата, извади картата на кораба от една папка и я взе със себе си.

В коридора погледна картата.

— Ще ми отнеме известно време да свикна, преди да започна да се ориентирам.

— Хайде просто да следваме носовите си — предложи Джени, която вече се беше насочила към асансьора и стълбището.

Криси я последва, забила своя нос в картата.

— Ние сме на палуба номер четири — каза тя. — Или палуба „Венера“.

— Харесва ми как звучи — Джени натисна копчето за викане на асансьора.

— Защо не се качим по стълбите?

— Уф, хубаво — отвърна Джени, леко недоволна.

На палуба пет видяха още една голяма рецепция с бюро „Информация“, бюро за организиране на екскурзии на брега и след като преминаха през дълги коридори с индивидуални каюти, стигнаха до голяма официална трапезария с изглед от три страни към морето. Поздравиха няколко пътника и членове на екипажа, които забързано подготвяха кораба за отплаване. От трапезарията откриха друго стълбище, много по-голямо от това до тяхната стая.

— О, виж — посочи Криси. По цялата дължина на стълбите огромни стъклени плочи бяха гравирани с поезия, от едната страна на гръцки, а от другата — на английски. — Не е ли прекрасно?

— Хубавичко — отвърна Джени.

Изкачиха се до палуба шест, минаха през пиано бар и помещение за игра на карти, а после надникнаха в библиотеката. Освен малката

колекция от книги на всякакви езици, на масата откриха разтворен вестник от четири страници с размери на писмо. Имаше екземпляри на английски, френски, немски и холандски. Криси взе английското копие и видя, че то представяше и други интересни места. Имаше и няколко компютъра с интернет и те разбраха, че за да ги ползваш, трябва да си купиш специална карта.

— Искаш ли да пратиш имейл на някого? — попита Джени.

— Не — отвърна Криси. — Не се сещам за никого.

— Аз също.

Излязоха обратно навън в общия коридор и позяпаха витрините на няколко малки безмитни магазина. В най-големия от тях се продаваха алкохол, козметика, цигари, сладкиши и малка колекция бижута. Двата по-малки предлагаха сувенири от кораба, бански костюми, плажни шапки, шалове и официално облекло, по-надолу имаше малко казино.

— О, тук изглежда весело — каза Джени като видя масите за залагане и ротативките. — Имат повечето от най-новите машинки.

Един млад мъж се усмихна щом ги видя.

— Здравейте. Няма да сме готови, преди да отплаваме, но се надявам, че ще се върнете тогава — акцентът му беше британски.

— О, със сигурност ще се върнем — отговори му Джени.

— Добре. Ще чакам с нетърпение.

Те продължиха нататък, преминаха покрай пушалня, която изглеждаше като стая в скъп мъжки клуб, после стигнаха до голяма зала на име „Александър Велики“. Беше декорирана в жизнерадостно червено — стените, плюшените седалки, килимите — и имаше малка сцена и дансинг.

— Това е едно от онези места дето ги рекламират: „Вижте утрешните звезди на Бродуей“ — каза Джени.

— Не можеш да си сигурна — отвърна ѝ Криси.

Още по-нататък най-накрая стигнаха до голяма трапезария, разположена близо до предната част на кораба. Беше по-скоро в стил кафене, по-малко официална от предишната, която видяха, но също като нея от три страни гледаше към морето. Минаха през плъзгащите се врати и излязоха на палубата, където видяха събрани други пътници. Голям открит бар предлагаше питиета, кафе и сода, а масите бяха подредени на слънце.

Отидоха на бара и Джени си поръча бяло вино, а Криси реши да си вземе кола лайт, както откри, че се нарича диетичната кола в Гърция или на кораба. Занесоха напитките си на една маса и седнаха да се пекат на слънце. Денят беше доста студен и леко ветровит, но слънцето приличаше силно.

— Обичам аромата на море — каза Криси, — а ти?

— Кой по-точно? На риба? На сол? Според мен вони.

Криси се разсмя.

— Предполагам, че си права, а аз му прикачам романтичен ореол. Но наистина ми харесва как мирише. Като... прегръдка е.

— Боже господи — отвърна Джени. — Не поглеждай сега, но след малко обърни внимание на онзи жребец, който слиза по стълбите вляво от теб.

Криси успя да го зърне с края на окото си. Той наистина беше необикновено красив, над трийсетте, висок и добре сложен, с черна коса, тъмни очи, чувствени устни и орлов нос. Носеше тъмносиньо сако, жълто-кафяви панталони, обувки на платформа и яркочервено шалче, вързано на врата му. Държеше се царствено, сякаш превъзхождаше всички останали, помисли си Криси, и видимо не ги забеляза. Беше, реши тя, най-добре изглеждащият мъж, който някога бе виждала.

— Мисля, че ми потичат лигите — обади се Джени.

— Е, само че той явно не се чувства по същия начин — отговори Криси.

— Чудя се кой ли е? Не носи униформа, така че сигурно е пътник.

Той бавно отиде до бара и си поръча, после се обърна в тяхната посока. Криси отмести погледа си, но бебешки сините очи на Джени останаха фокусирани върху него. На всичкото отгоре скрита приятелката си под масата.

— Какво? — погледна я Криси.

Джени се усмихваше широко, но не на нея. Криси погледна в посоката, в която гледаше другата жена, и видя, че красавецът също се усмихва. И когато барманът изпълни поръчката му — едно кафе — се отправи право към тяхната маса.

— Нещо против да се присъединя? — попита той.

— О, не — отговори му Джени. — Заповядай.

— Благодаря. Аз съм Марк. — Имаше съвсем лек намек за акцент, който Криси намери съблазнителен.

Тя и Джени се представиха.

— Харесва ли ви корабът? — попита той.

— Прекрасен е — каза Криси.

— Да — съгласи се и Джени. — И става все по-хубав. — Открито флиртуваше с него и му се усмихваше.

Марк също ѝ се усмихна в отговор.

— Радвам се, че го харесвате. На борда има съвсем малко американци. Основно са холандци, германци, французи, както и няколко британци, канадци и италианци.

— Чудя се защо ли е така? — помисли си на глас Криси.

Той повдигна рамене.

— Кой знае? Може би защото круизът започва от Атина. Или защото американците са подозрителни към пътувания в чужбина. Нямам никаква представа, но няма да качваме повече пасажери, докато не стигнем в Ница. Дотогава ще сме само малко повече от сто човека.

— На целия този голям кораб? — попита Джени.

Той кимна.

— Колко странно — отбеляза Криси.

— Не чак толкова. Отрязва около седмица от времето за пътуване, така че е по-евтино и спестява време. Плюс това, за възрастните хора е по-лесно да стигнат до Ница, отколкото до Атина.

— Не знам как някои от тях изобщо стигат от другата страна на улицата — изсумтя Джени грубовато.

Той се разсмя.

— Разбирам точно какво имаш предвид. Ще има инвалидни колички и бастуни и ако морето се случи бурно — доста синини и порязвания.

— Изглежда знаеш много за пътуването — отбеляза Джени. — Как така?

Той пак повдигна рамене.

— Имам си свои начини.

— О, хайде де... — Джени беше прекъсната от друг, също толкова красив мъж в белоснежна униформа с еполети в черно и златно, няколко медала и малък бадж над единия джоб на гърдите, на който пишеше „капитан Деметриос Пападопулос“.

— Извинете ме за прекъсването — каза той с усмивка, — но исках да ви поздравя с добре дошли на борда на „Морска нимфа“. Надявам се пътуването да е приятно за вас.

Криси и Джени му благодариха, но Марк само кимна и всячески се опитваше да избегне погледа на капитана.

— Ако имате нужда от нещо — продължи капитан Пападопулос, — обадете се на мен или на някой от офицерите. Сега тръгвам, но се надявам скоро да се видим пак.

— Благодаря — каза Криси. После се загледа след него, докато не влезе през плъзгащата врата в трапезарията. След това върна обратно вниманието си към масата.

— Не е ли очарователен?

— Да — съгласи се Джени. — Истински красавец.

Марк явно беше спрял да ги слуша, загледан към пристанището.

— Трябва да бягам — каза той рязко. — Вероятно пак ще се срещнем.

— Тръгваш ли вече? — попита го Джени. — Вече? Но...

Той погледна Криси.

— За мен беше удоволствие.

За миг тя се обърка. *Какъв чудак, помисли си тя. Какъв невероятно красив чудак.*

— Да, за мен също. Надявам се да се видим скоро.

Марк отиде до стълбището и го изкачи, без да се обърне нито веднъж назад, неестествено изправен и някак скован.

— Какво надутото копеле — изкоментира Джени злобно.

— Най-малкото мога да го нарека мистериозен — смекчи краските Криси.

— Хайде да видим какво толкова има на горната палуба, където той отиде.

Криси погледна картата.

— Палуба седем се казва „Дионисий“. И тук пише, че там има басейн, мокър бар и пицария, балнеологичен и козметичен център и дискотека. Плюс най-големите персонални апартаменти.

— Ооооо — възкликна Джени. — Хайде да отидем.

След като обиколиха седма палуба, се облегнаха на парапета и позяпаха надолу открития бар, където преди малко пиха питиетата си. Там се събираха все повече и повече хора, почти всички маси с изглед

към пристанището и Пирея бяха заети. Криси се обърна на другата страна и се загледа в огромния комин, който събираше парата от целия кораб. *Наистина е величествено*, помисли си тя. После се обърна към Джени.

— Взех си дигиталния апарат. Искаш ли да ти направя няколко снимки.

— Окей — бързо се съгласи приятелката ѝ. Тя обожаваше да я снимат, без значение какъв е поводът.

— Виждаш ли онези палуби, които минават под комините? Хайде да започнем оттам.

Минаха покрай басейна и бара и излязоха през две тежки врати на дълга странична палуба, над която с магическа грация се издигаше коминът. В задната ѝ част метални стълби водеха нагоре към нещо като пътека покрай комините.

— Защо не се качиш по стълбите горе — каза Криси, — а аз ще те снимам оттук. Може би ще успея да хвана и логото на корабната компания. — То беше съвсем стилизиран тризъбец върху снежнобелия комин.

Джени се покатери по металната стълба и се спря на най-високото ѝ стъпало. Надничаше надолу към нея и усилено махаше с ръка. Криси засне няколко кадъра, после извика на приятелката си:

— Защо не смениш позата? Загледай се към морето или нещо такова.

Джени беше навита и веднага започна да позира с една ръка над очите, загледана към пристанището, сякаш търсеше да види нещо на хоризонта. Криси засне още няколко пози и тръгна на заден ход, за да снима от друг ъгъл. Не видя човека, който беше излязъл на палубата и застана право на пътя ѝ.

— О, извинявайте — каза той.

Криси незабавно се изпъна като струна.

— Не, грешката е изцяло моя. Съжалявам много.

Униформеният офицер ѝ се усмихваше мило.

— Отначало ви видях, но после погледнах нагоре към приятелката ви и не разбрах, че се движите назад.

Джени ги видя от мястото си, че разговарят и незабавно слезе при тях.

— Здравсти — обърна се към младия мъж.

Той докосна шапката си.

— Извинете, че прекъснах фотосесията ви. Едва не съборих приятелката ви на земята.

— Аз съм Джени.

— А аз — Криси.

— Казвам се Маноло и ми е много приятно да се запознаем.

— Ти офицер тук на кораба ли си? — заинтересува се Джени.

— Да — отвърна той.

— Сигурно е голямо удоволствие да работиш на „Морска нимфа“ — намеси се Криси. — Толкова красив кораб.

— Да, такъв е. Освен това е и най-бързият кораб на света.

— Шегуваш се — каза Джени. — Толкова по-малък е от повечето съвременни кораби.

— Да, тежим само 25000 тона и сме дълги 590 фута, но сме бързи. Плаваме с 28 възела. „Кралица Елизабет Втора“ и някои други могат да вдигнат същата скорост, но не могат да я задържат колкото нас. Затова можем да преминем през пристанищата и два пъти през Атлантическия океан толкова бързо.

— Колко пътници има на кораба? — попита Криси.

— Капацитетът на кораба е 836 пътника, ако всички двойки са заети от по двама души. Плюс екипажа, който е 360 човека. Както виждате, сме направо миниатюрни в сравнение с повечето кораби, които строят в наши дни.

— Това е едно от нещата, които харесвам — каза Криси.

— Много по-интимно е, нали? — добави Джени и се усмихна на Маноло.

— О, да — откликна той. После насочи поглед към Джени. — Много, много по-интимно.

— Беше ми приятно да се запознаем. — Криси видя, че между другите двама започнаха да прескачат искри и реши да ги остави насаме, без да им се пречка. — Изглежда барът при басейна най-последно е отворил, така че ще отида да си взема вода. — После се обърна към Джени. — Ще се видим там или по-късно в каютата.

Приятелката ѝ лекичко ѝ помахаша:

— Чао.

Криси се насочи през двете тежки врати обратно към басейна. През прозорците можеше да види как Джени и Маноло си говорят. Взе

си минерална вода и се върна да се облегне на парапета и да погледа към долната палуба. По-голяма част от хората бяха облечени ежедневно, но тя забеляза и една от най-странно изглеждащите жени, които някога е виждала, да минава през плъзгащата врата, водеща към палубата. Косата ѝ беше тази, която първо хващаше окото. Представляваше необуздана платиненоруса маса, която изглеждаше сякаш е била разрошена и оставена да стърчи право нагоре, но като се вгледа по-внимателно, Криси установи, че всъщност не е съвсем права, а леко се къдри. Освен това беше безспорно боядисана. С грима си беше успяла да постигне истинска маска Кабуки. Дъгите на веждите ѝ бяха изрисувани изцяло наново, под и над очите ѝ дебело беше поставена очна линия, като тази отдолу беше съвсем права и явно нямаше никакви претенции да следва линията на окото. *Тази да не се опитва да изглежда като Клеопатра?*, запита се Криси. Тежки виолетови сенки украсяваха клепачите ѝ и пространството над тях, а на устните ѝ беше сложено кървавочервено червило. Пудрата или фондъо-тенът ѝ бяха в най-бледия оттенък на абаносовото и контрастът беше шокиращ. Когато погледът най-накрая се откъснеше от екзотичните коса и грим на жената, попадаше на дрехите ѝ. При вида им Криси не успя да задържи усмивката си. Блестящо бюстие със сребърни пайети се мъдреше над дълга до коляното пола, изработена от блестящи сребърни плочки. Сандалите ѝ бяха с високи токове в сребърно и златно и тя носеше огромна чанта, направена от златиста кожа. Походката ѝ по палубата беше някакво ситнене, със съвсем мънички стъпки, главата ѝ беше вдигната високо, а на устните ѝ през цялото време играеше лека усмивка. Възрастта ѝ беше абсолютно неопределима, най-вероятно над четирийсетте, но не след шейсет.

Криси я видя, че кимна на няколко човека, докато вървеше към масата, където една двойка около четирийсетте явно очакваше идването ѝ. Когато стигна, те се изправиха и тримата си размениха целувки по европейски маниер, докосвайки двете си бузи, а след това седнаха. По-младата жена носеше лазерно надупчен костюм с панталон и беше просто удивителна, почти красива с опънатата си на кок коса, в която бяха забити няколко пръчици. Съпругът ѝ — или мъжът, който я придружаваше — на пръв поглед беше красив, със спретнали тъмни мустачки и малка козя брадичка. Като започна да ги разглежда по-внимателно, Криси видя, че мъжът, както и жена му, бяха

добре сложени, но в него сякаш имаше нещо диво, което вторият ѝ оглед не изпусна.

Тя се обърна към палубата, на която беше оставила Джени и Маноло, но те бяха изчезнали. Пак не можеше да скрие усмивката си. *Джени, помисли си тя, просто нямаше как да не си намери някой още през първия час на кораба, преди дори да са отплавали.* Като върна вниманието си обратно към долната палуба, тя реши да слезе и да се смеси с хората. Насочи се право към дамата със сребристата коса и помладата двойка.

Както беше направила и на горната палуба, тя се загледа в пристанището и отпи от водата си, преди да започне да наблюдава как останалите пасажери разговарят помежду си. Жената с пръчиците в косата се усмихна на Криси.

— Искате ли да се присъедините към нас? — попита тя, а английският ѝ имаше странен акцент. — Имаме един от малкото свободни столове.

— О, благодаря много — отвърна Криси, — но не бих искала да се натрапвам.

— Няма да е никакво натрапване — намеси се и мъжът. Стана и отмести празния стол, така че Криси да може да седне.

— Много мило от ваша страна — каза тя, докато сядаше. — Стоях права доста дълго, а и вчера бях почти цяла вечер.

— Казвам се Мина — каза жената и протегна ръка. Криси я пое и те се ръкуваха. — Това е Моника Граф. — Посочи платиненорусата си другарка, която кимна от мястото си без изобщо да промени неопределената си усмивка. — А това е Рудолф, съпругът ми. — Той взе ръката на Криси в своята, наведе глава и направи движение, сякаш я целува.

— Аз съм Криси Фицджералд — представи се тя на всички едновременно.

— А, американка значи — обади се Мина.

— Да — потвърди Криси с кимване.

— От коя част на Америка си? — попита Моника Граф на отличен английски, но все пак с акцент.

— Ню Йорк — отвърна Криси с надеждата да не я разпитват повече. Предпочиташе тези хора да си мислят, че е от голям град, отколкото да знаят, че нарича едно провинциално малко местенце дом.

— О — реагира Моника и в очите ѝ блесна интерес, — град Ню Йорк?

Криси не можеше да лъже.

— Не. Аз съм от Олбани, столицата на Ню Йорк. Пада се някъде на три часа на север от града.

Очите на Моника загубиха блясъка си и тя се загледа в друга посока. От по-близо Криси успя да установи, че тя не е толкова възрастна, колкото си беше помислила отначало. Можеше да види черните краища, които се бяха показали под сребърната ѝ прическа в стил Медуза и перфектната кожа, която прозираше под тежкия грим. Ръцете ѝ, най-точният индикатор на възрастта, се виждаха, но съвсем малко изпод десетките гривни и пръстени с големи камъни. Най-вероятно беше към средата на четирийсетте, на не повече от петдесет.

— А вие откъде сте? — попита Криси.

— От Австрия, от Грац — Мина лекичко се засмя. — Откъдето е вашата филмова звезда Арнолд Шварценегер.

— Аз съм от Виена — каза Моника, отново съсредоточавайки вниманието си върху Криси. Изглеждаше сякаш иска да е сигурна, че Криси е разбрана, че тя не е от някое провинциално градче, а е от онази Виена с прочутата опера, великия някогашен дом на Хабсбургите и седалището на Свещената римска империя.

— Всички вие говорите чудесно английски.

— Учим английски още от началното училище — обясни ѝ Рудолф.

— Да — допълни Моника Граф. — Не е както в Америка, където почти никой не говори втори или трети език. Повечето от нас говорят сравнително добре по няколко. Аз например говоря поносимо седем езика.

— Седем? — Криси беше впечатлена.

— Помнете, че все пак живеем в непосредствена близост до хората, които говорят тези езици — напомни ѝ дипломатично Мина. — Германците, французите, италианците и така нататък.

— Да, това обяснява нещата.

— Аха — каза Мина. После се обърна към съпруга си. — Руди, скъпи, аз най-добре да се връщам в каютата. Мисля, че имам нужда да взема душ и да поспя — пак погледна Криси. — Цяла нощ танцувахме

в едно много диво място в Атина. Така че не сме спали почти никак, а аз искам да съм свежа за вечерята и танците довечера.

— Беше ми приятно да се запознаем — рече Криси — и се надявам да се видим пак скоро.

— Сигурен съм в това — Рудолф се изправи. — Най-вероятно в дискотеката тази вечер.

Криси се усмихна.

— Аз поне ще съм там.

Те си тръгнаха, а Криси погледа през масата към Моника Граф. Дежурната ѝ усмивка си беше на мястото, но този път тя внимателно гледаше Криси.

— Много приятна двойка са, нали?

— Да, така изглеждат.

— Много неприятно, че имат този ужасен гърлен акцент като вашия мистър Шварценегер. Толкова е провинциално.

— Не знаех — вметна Криси.

— О, да — Моника проявяваше видим интерес към темата. — Наистина, толкова е смущаващо. Поне в Австрия със сигурност — красивите ѝ виолетови очи палаво проблеснаха. — Обожавам ги, разбира се, но постоянно се смеем на това, нали разбираш.

— И в Америка имаме акценти, на които се смеем.

Жената енергично кимна.

— О, знам — каза тя. — Много пъти съм била в Щатите. Ню Йорк, Лос Анджелис, Лас Вегас, Маями. Така че познавам една част от страната ви — по-бляскавите места, разбира се.

— Да, предполагам, че тези се най-лъскавите — Криси видя, че жената отпиваше от чаша с шампанско и предположи, че заедно с косата, грима и дрехите, блясъкът беше един от принципните ѝ интереси.

— Била ли си на круиз друг път?

— Само веднъж — отвърна Криси, — но беше много по-различно от това. Беше дълъг само една седмица, от Ню Йорк до Хаваите.

Моника Граф кимна.

— На един от онези големи кораби?

— Да.

— Обожавам ги. Толкова по-бляскави от тази лодка. Толкова големи и блестящи, с огромни казина и магазини.

Криси не искаше да ѝ споделя, че предпочита *този* кораб.

— Само че пътуването не беше особено интересно. Всъщност, едва видяхме островите. Имахме съвсем малки разходки по брега. Изглежда повечето хора се бяха качили на кораба, само за да пият.

Моника Граф се разсмя и показа прекалено бели зъби.

— Разбирам какво имаш предвид — после изражението ѝ стана сериозно. — Сама ли пътуваш?

— Не, с една приятелка съм, Джени.

— Разбирам — кимна Моника. — Много хубаво — тя замълча, после погледна Криси. — Какво работиш в Америка?

— Боядисвам коси — отвърна Криси. — Също и подстригвам и правя прически, но най-вече боядисвам.

Моника кимна.

— Колко интересно...

— А ти — попита Криси. — Ти работиш ли нещо?

Моника кимна.

— Писател съм. Пиша романи.

— О, колко вълнуващо! — ентусиазмът на Криси беше непресторен. — Какви книги пишеш?

— Романтични — тя се усмихна по-широко от преди и очите ѝ пак проблеснаха. — Любов, любов, любов.

— Това е прекрасно. Никога досега не съм срещала писател — всъщност, помисли си тя, изобщо не съм срещала човек, който да е написал нещо през живота си.

— Прекрасна работа е — каза Моника — да пишеш за любовта. Това е най-доброто нещо, за което може да се пише, не си ли съгласна?

— Нямам представа — призна си Криси, — но звучи ужасно вълнуващо.

— Била ли си влюбена — попита Моника — или омъжена?

— Амиии... била съм увлечена — призна си честно Криси, — но не мисля, че някога съм се влюбвала. И никога не съм била женена.

— Красиво момиче като теб? — Моника я погледна изненадано. — Шокирана съм. Мислех си, че си била женена поне веднъж и си имала ужасно много любовници.

— Е, имала съм гаджета — призна Криси, — но никой не е бил достатъчно сериозен или... задоволяващ досега — тя погледна Моника въпросително. — А ти омъжена ли си?

По-възрастната жена избухна в смях.

— Два пъти. И двата катастрофално — отговори весело тя.

— Имаш ли деца?

Моника поклати глава.

— Не, слава богу — каза. — От никой от съпрузите ми нямаше да излезе добър баща, а аз съм изцяло отдадена на работата си. Децата изискват много грижи, а аз най-вероятно няма да съм добра майка.

— Мисля, че искам някой ден да стана майка — промълви замислено Криси.

Моника протегна обсипаната си с бижута ръка през масата и я потупа нежно.

— Трябва да се погрижим за това — изрече тя с усмивка и повдигнали вежди.

Криси се разсмя.

— Не знам...

— О, знаеш. Има някои доста интересни мъже на борда — тя замълча, а след малко добави: — Необвързани, ако има значение.

Криси пак се разсмя.

— Има.

— Дръж се за мен — намигна ѝ Моника. — Мога да те насоча в правилната посока.

За момент Криси се поколеба.

— Аз... е... благодаря ти. Но не мисля, че тези неща могат да се насилват.

— Но могат да бъдат подпомогнали — уточни Моника. — О, да. Определено могат да бъдат побутнали. Ще ти покажа — тя постави ръка на гърдите си, а пръстените ѝ проблеснаха на слънцето.

Криси се усмихна и вдигна рамене.

— Много любезно от твоя страна да ми предложиш, но...

— Няма *но*. Аз ще бъда твоят гид в света на любовта. Сигурно ще можем да започнем още тази вечер. Ти и приятелката ти може да се присъедините към нас за втората вечеря, сервирана в 8.30. Първата, която сервират в 6.30, е прекалено рано за вечеря на кораб, не мислиш ли? С всичките му забавления до късно през нощта, които са

основното на борда — тя замълча и пак се засмя със звънливия си смях — човек има нужда от известно дремване следобед и достатъчно време да се приготови за вечерта след това, не си ли съгласна с мен?

— Звучи ми като добър план.

— Според мен ранната вечеря, е за пенсионерите, които се тръшват по леглата в девет. — Моника сложи ръка на усмихналите си устни, сякаш да попречи на други такива мисли да ѝ се изплъзнат.

Криси също се усмихна.

— Може би си права.

— Така че тази вечер — продължи Моника — кажи на метр д'отела, че искаш да те настанят на масата на фрау Граф. Ще ви чакаме. С нас ще бъдат Мина и Руди, както и доктор Фон Меклинг. Той е малко по-възрастен, но е много изискан. Мисля, че двете с приятелката ти ще се забавлявате с тази компания.

— Благодаря — каза Криси. — Ще попитам Джени като я видя. Не знам дали вече не си е направила някакви планове.

— Тя разопакова в момента, предполагам.

— Всъщност, мисля, че срещна един от офицерите на кораба — уточни Криси — и отиде някъде с него.

Веждите на Моника се вдигнаха.

— Вече?

Криси кимна.

— Бързак — одобри през смях Моника. — Трябва да се запозная с нея.

Криси също се разсмя.

— След като го спомена, мисля, че трябва да си разопаковам нещата.

— Да, скъпа — съгласи се Моника. — И аз трябва да се занимавам с това — тя допи шампанското в чашата си и се изправи. — Надявам се, че ще се видим на вечеря — и ѝ кимна официално.

— Да. Ще чакам с нетърпение.

Моника се обърна, стиснала дългите презрамки на голямата си златна чанта в ръка и премина с малките си стъпчици през плъзгащите врати, а чантата ѝ почти опираше в пода. Криси гледа след нея, докато тя не се изгуби, а после погледна часовника си. Видя, че скоро ще отплават от пристанището. Може би щеше да има достатъчно време да

разопакова и да се върне на палубата преди това. Искаше да направи няколко снимки на Пирея, докато се отдалечават.

Тя тръгна на обратно през голямата трапезария и по стълбите надолу до палуба четири, където успя без никакви усилия да намери каютата си. Пъхна картата си, отключи и влезе. Джени се беше излегнала чисто гола на леглото и бързо дръпна чаршафа над гърдите си.

— О! — извика тя. — Мислех си, че ще останеш на палубата, докато отплаваме.

— Реших първо да разопаковам, ако имам достатъчно време и да си взема фотоапарата. Ти смяташ да спиш ли?

— Ами, не знам — каза Джени. После кимна към затворената врата на банята и прошепна: — Маноло е вътре, приготвя се да си тръгва.

Криси се опита да сподави смеха си.

— Ти си безсрамница — прошепна.

— А той е истински жребец.

Вратата на банята се отвори и Маноло излезе, намествайки шапката си. Той видя Криси и се спря рязко.

— Ей, здрасти — каза. — Изпратих Джени до каютата ви. Надявам се, че не съм ви се натрапил по някакъв начин.

Криси поклати глава.

— Не, разбира се. Винаги си добре дошъл.

Той погледна Джени.

— Най-добре да бягам. Надявам се, че ще се видим пак.

— О, разбира се. И аз се надявам.

— Скоро отплаваме. Така че ако искате да видите Пирея и Атина от морето по-добре излезте на палубата.

— Благодаря — отвърна Джени. — Аз по-скоро бих останала тук да й се наслаждавам от прозореца.

Когато той си тръгна, Джени обърна поглед към Криси, която започна да разопакова багажа си.

— Няма да повярваш — каза й Джени.

Криси спря и също погледна приятелката си.

— О, вярвам — каза през смях. — Забавлява ли се?

— О, беше чудесно — отвърна Джени, — макар и малко бързичко, нали разбираш, не им е позволено да се смесват много-

много с пасажерите. Е, поне не по този начин. Но той каза, че просто не може да ми устои — тя замълча и намести чаршафа около раменете си. — И аз не можах да му устоя.

Криси започна да вади дрехите от единия си куфар и да ги закача в гардероба.

— Вярвам ти. Още даже не сме отплавали, а ти вече си намери истински красавец.

— Господи, точно такъв е — изгука Джени. — Ти какво прави?

— Говорих с едни възхитителни хора отвън на палубата — отговори ѝ Криси. — Те биха искали да се присъединим към тях за вечеря. Второто сервиране в 8.30.

— Кои са те?

Криси ѝ разказа всичко, което беше научила за Моника, Мина и Рудолф.

— Е, какво ще кажеш?

— Аз нямам нищо против — каза Джени. — Ако не ги харесам винаги мога да си сменя масата. — На лицето ѝ се появи мечтателно изражение. — Искане ми се да можех да вечерям с Маноло.

— Може да забележиш някой друг на вечеря — каза Криси, докато подреждаше сгънати дрехи по полиците на гардероба. — Може би ще има самотни красиви мъже.

Корабната сирена изсвири, след което по озвучителната система прозвуча съобщение на три езика, че посетителите трябва да напуснат, защото предстои отплаване на кораба. Джени простена и затвори очи.

— Не искаш ли да си вън на палубата като заминаваме? — попита Криси.

— О, хич не ми пука. По-скоро смятам да си подремна — тя се усмихна конспираторски на приятелката си. — Посткоитално блаженство и други такива.

— Както и да е. Ще се видим по-късно.

Криси излезе от каютата и тръгна по стълбите към най-горната палуба. Когато стигна площадката на палуба седем, тя видя двама моряци да излизат от асансьора. Носеха голям, красив пътнически сандък, застанали по един от всяка страна. Отгоре и отпред върху него имаше голямо „В“ изрисувано по средата на нещо, което приличаше на някакъв вид герб.

След моряците от асансьора излезе Марк, красивият млад мъж, с когото Криси и Джени бяха говорили по-рано. Той не я видя, тъй като беше се задълбочил в разговора с моряците. Тя го гледа как посочи с пръст надолу по коридора и предположи, че ги упътва, после ги видя да завиват зад ъгъла. Тръгна след тях и ги видя да спират пред вратата на един апартамент. Сети се, че тези апартаменти, на най-горната палуба, бяха най-скъпите на целия кораб.

Веднага се завъртя на 180 градуса и тръгна в обратната посока, очарована от това, което току-що видя. Марк трябва да е извънредно богат, помисли си тя.

След малко достигна до перилата, които вече бяха пренаселени с други пътници, очакващи заминаването, но докато гледаше как пристанището на Пирея изчезва в далечината, Криси не можеше да изкара от главата си образа на Марк и моряците, които носеха сандъка му. *Колко ли необикновено би било, мислеше си тя, да можеш да пътуваш по този начин.* Със сигурност много малко хора могат да си позволят в наши дни да пътуват с такъв сандък, а само като си помислиш, че този принадлежеше на красив млад мъж. И колко странно, че досега не бяха качили този багаж на борда. Тя се зачуди защо ли са чакали до последната минута. Може би отношението към него е по-различно от това към другите пътници. Но въпреки това изглеждаше любопитно.

7.

Георгиос Вилос взе клетъчния си телефон и набра номера, който беше запомнил наизуст, за да не го намери някой друг записан някъде в неговите неща. Ако някога се стигнеше до това, номерът можеше да бъде намерен в паметта на мобилния, но той не смяташе да предизвиква съдбата, като го оставя написан в тефтер или на листче на бюрото си.

Мъжът вдигна на третото позвъняване.

— Да?

— Моята пратка на място ли е? — попита Вилос.

— Естествено — беше арогантният отговор.

— Самият ти провери ли?

— Това не е твоя работа.

На Георгиос Вилос му се прииска да нарече наглото копеле с някоя мръсна дума, но не смееше да го обижда, докато не се увери със сигурност, че планът му е задействан.

— Разбирам — отговори накрая с неутрален тон. — Но си уверен, че пратката е там, където трябва?

— Да. Да не ме мислиш за глупак?

— Не. Не. Разбира се, че не — бързо отвърна Георгиос. — Но нещата винаги могат да се объркат, нали?

— Не и когато си имаш работа с мен.

— Всеки греша — измърмори Георгиос Вилос, без да се замисли.

От другата страна се чу изтракване, когато мъжът затвори.

Георгиос натисна бутона за прекъсване на разговора, затвори телефона и обхвана главата си с ръце. *Господи, как го мразя!*, помисли си тъжно. *Ще ми се да можех да го обеса за топките!* Той удари телефона си в бюрото. *Но нямам избор. Никакъв.*

Вилос се облегна в стола си и се загледа през прозореца, без да вижда нищо от гледката навън, залутан в мислите си. Осъзнаваше, че поема огромен риск, но това беше най-добрият начин да се справи със

ситуацията. Да скрие експлозивите в пътническите сандъци на Марк беше най-лесният и най-ефикасният вариант да ги качи на кораба. Митническите власти не биха посмели да проверяват багажа на сина му. Него щяха да го поздравяват всички на кея, сякаш е коронован принц, и щеше да премине за секунди през охраната като герой, който я завладява. Бръмченето на детекторите за метал ще бъде игнорирано, ако изобщо експлозивите ги задействат. На никого от семейството му никога не се беше налагало да се подлага на претърсване, освен стандартното махане на монетите от джоба, колана и обувките. Поне не в Пирея, а в момента само това пристанище имаше значение. А ако се наложеше да използват експлозивите, след тях нямаше да останат никакви доказателства. Нямаше да има и кораб.

Георгиос Вилос въздъхна. Разбира се, че не искаше да застрашава по никакъв начин Марк, но той щеше да има достатъчно възможности да напусне кораба, така че това не беше проблем. Имаше няколко пристанища, на които се спираше преди прекосяването на Атлантическия океан за Бразилия. Георгиос неспокойно се размърда в стола си. Надяваше се да не се стигне до там. Презрените братя Лампаки можеха да предотвратят необходимостта от подобен отвратителен начин на действие, а той само можеше да се надява, че ще му дадат парите, които му трябваха, за да спаси компанията.

Междувременно, помисли си той, донякъде удовлетворен, ако Азад му беше казал истината, експлозивите бяха на кораба, скрити на безопасно място в багажа на Марк, а самият Марк беше извън всяка опасност. Планът беше брилянтен, реши той. Никой не би предположил, че Марк Вилос ще държи средствата за унищожение на бащиния си кораб в собствения си луксозен апартамент.

Когато Криси и Джени стигнаха до трапезарията, пред вратата се беше образувала опашка. Метр д'отелът, подпомаган от няколко стюарда, умело настаняваше пътниците и те бяха въведени в елегантна трапезария и бяха бързо съпроводени до масата на Моника Граф, Руди, Мина и доктора.

Руди се изправи на крака, а по-възрастният доктор повече или по-малко зае полустояща поза, докато дамите се настаняваха.

— Толкова мило от ваша страна да се присъедините към нас — каза Моника ентусиазирано. — Хайде всички да ви запозная. Ти трябва да си... Джени, нали?

— Да — отвърна Джени, безсрамно взряна в грима и лъскавото облекло на по-възрастната жена, сякаш тя беше някакво неவிжданo досега екзотично животно.

След като приключиха с представянията се появи келнер и прие поръчките им за питиета. Джени и Криси решиха да си поръчат бутилка бяло вино, на което, както им казаха, ще напишат номера на каютата им и ще го запазят за следващия ден, ако не го изпият тази вечер. Докато разглеждаха менюто бърбореха за следобед — както изглеждаше всички бяха подремнали — и за кораба.

— Ужасно съм разочарована — каза Моника. — Изобщо не е бляскав.

— Мила моя — каза ѝ доктор Фон Меклинг, очилата му отразяваха светлината, — този кораб е построен и обзаведен с много вкус, а големината му е идеална. Няма много хора и, слава богу, никакви деца. Мисля, че сме големи късметлии — гласът му внушаваше уважение и подхождаше на изтънчения му вид. Беше внимателно облечен в безупречен тъмен костюм, имаше къса бяла коса, спретнали, добре поддържани мустачки, блестяща от чистота бяла кърпичка в джобчето и малка червена роза в петлицата на самото си.

— Прав си — съгласи се Моника, махвайки с обсипаната си с бижута ръка.

— На мен ми харесва ужасно много — намеси се Мина. — Някак по-интимно е и, както докторът с право отбеляза, обзаведен е с много вкус.

— Освен това е и много бърз — добави Руди. — Казаха ми, че е най-бързият в света.

След като поръчаха, те започнаха да дискутират утрешната спирка.

— Била ли си преди в Сицилия? — попита докторът Джени, която беше настанена точно до него.

Тя поклати глава.

— Не — каза. — Била съм няколко пъти в Европа, но никога в Сицилия.

— Ще ходиш ли на някоя от тези екскурзии, които организират?
— обърна се Мина към Криси.

— Да. Отивам в Таормина. Чела съм малко за това място и реших да посетя него, вместо да ходя на връх Етна.

— О, и аз ще си спестя Етна — намеси се Моника. — С тази ужасна воня на сира. Освен това, там не можеш да пазаруваш, а в Таормина има прекрасни магазини.

— Аз пък не бих изпуснал Етна за нищо на света — каза докторът. — И преди съм ходил, но нямам търпение пак да го видя. Не е добре за сърдечно болни — заради надморската височина, нали разбирате — или за астматици, с всичките му пушеци, но аз просто трябва да отида. — Той пак погледна към Джени. — А ти, скъпа?

— Определено връх Етна. Звучи ми супер — тя се усмихна сладострастно. — Освен това си помислих, какво пък толкова? Ще имаме още много възможности да пазаруваме, а Криси иска да види Таормина, така че после можем да споделим впечатленията си.

Пристигнаха салатите и предястията и всички им са нахвърлиха с удоволствие. Последваха основните ястия и храната се хареса на всички. Когато донесоха десертите, Криси учудено установи, че европейците са си поръчали плата сирене, докато тя и Джени си бяха взели кейк с ром и сладолед.

По общо съгласие се разбраха да се срещнат в салона „Посейдон“ на палуба шест за вариетето в десет и половина, след като използват времето след вечеря самостоятелно.

Криси и Джени се извиниха и напуснаха трапезарията, без да пропуснат да забележат многото погледи на все още вечерящите, които ги проследиха. В коридора отвън видяха врата, която водеше към палубата.

— Смятам да изпуша една цигара на палубата — каза Джени.

— Ще дойда с теб.

Навън беше ветровито, въпреки че беше закътано от прегради и спасителните лодки, висящи на специални греди, и студено; единствената светлина идваше от малки лампи, монтирани на стените, и от случайно светещи прозорци и врати на офиси и приемни. Те се облегнаха на парапета и се загледаха в тъмното. В далечината можеха да видят нещо, което явно беше друг круизен кораб, светлините му се появяваха в черната празнота, сякаш беше някаква химера. Както се

бяха надвесили през перилата и гледаха към водата, и двете се засмяха, когато ги опръска една голяма вълна, покривайки ги с фина мъглица от морска вода, въпреки че бяха на пет палуби височина от морето. Съвсем малко други пътници минаваха или се спираха около тях, най-вече двойки, повечето пушеха цигара или пура след вечеря.

— Тук е добро място за таен секс — отбеляза Джени. — Особено в един от онези тъмни ъгли.

— Или човек може да се изкатери в една от спасителните лодки — пошегува се Криси.

— Това вече е идея.

— Смяташ ли да се видиш с Маноло тази вечер?

— Може би. Той сигурно ще е в дискотеката около полунощ и ако е, ще се измъкнем нанякъде.

— Звучи забавно — отговори Криси.

— Хъммм — реагира Джени. — Забавно е, наистина.

Те се върнаха обратно вътре и се отправиха към салон „Херкулес“, където щеше да е вариетето. Веднага след двойните врати видяха Мина и Руди да чакат от едната страна.

— Здравейте — каза Мина. — Намерихме чудесни места с маса, ако искаме да поръчаме коктейли. Тя беше се преоблякла в сексапилна червена рокля с пола на няколко нива от волани, подобна на тези на танцърките на фламенко, и си беше сложила блестяща огърлица, обеци и гривни, които можеше и да са истински, но можеше и да се фалшиви. Криси и Джени не можаха да разберат.

— Колко мило от ваша страна — каза Криси. — Харесва ми роклята ти. Прекрасна е.

— Благодаря — отговори Мина.

Те последваха двойката до няколко червени плюшени кресла наблизо, където Моника и докторът бяха се задълбочили в разговор. Моника кимна, а възрастният доктор се изправи наполовина от стола си, за да ги поздрави. След като всички се събраха около овалната маса, Руди предложи да си поръчат бутилка шампанско.

— О, ти си мой тип мъж — каза му Джени.

— Както и мой — намеси се Мина като го прегърна собственически.

Руди извика келнера и поръча шампанско.

Доктор Фон Меклинг насочи вниманието си към Джени, както беше направил и на вечеря. Той беше очарован от нея и не си губеше времето в разговор с другите от компанията. Джени поведе вежлив разговор с него, докато Криси бърбореше с всички останали. Келнерът донесе шампанското и шест чаши. Когато им сервира, Руди предложи тост.

— За едно вълнуващо и романтично пътуване — каза той, вдигнал чашата си.

Всички чукнаха чаши и отпиха от шампанското, докато светлините в залата започнаха да гаснат. Шоуто щеше да започне всеки момент. Оркестърът засвири туш и висок млад мъж, красив афроамериканец, излезе на сцената. Публиката започна вежливо да аплодира.

— Дами и господа — започна той на английски, — добре дошли на „Морска нимфа“. — Той продължи, разказвайки безброй шеги, от наистина весели до направо жалки, но всяко негово усилие биваше възнаграждавано с бурни аплодисменти. Накрая той обяви: — Шоуто тази вечер се казва „Източни наслади“.

Тримата оркестранти засвириха екзотична мелодия със звучене като от Средния изток и започна танцов номер, който включваше жени, костюмирани като кючекчийки, и мъже, облечени като шейхове. В края на номера главната танцьорка беше изнесена от сцената на раменете на шейха, който ѝ партнираше.

Моника прошепна на Криси:

— Абсолютна глупост, нали?

Криси кимна с усмивка.

— Въпреки това са доста добри, не мислиш ли?

Моника вдигна едната от изрисуваните си вежди.

— Амиии, ако си затворен на кораб насред морето... — отвърна тя, после сложи ръка пред устните си и се разсмя.

Шоуто беше кратко, някъде трийсет минути или малко повече, а после оркестърът засвири танцова музика. Много двойки излязоха на малкия дансинг. Доктор Фон Меклинг се обърна към Джени.

— Един танц, мила моя?

— О, прекрасно — отвърна тя, усмихвайки се дяволито на Криси.

Тя се изправи заедно с доктор Фон Меклинг и той я съпроводи до дансинга, където Мина и Руди се присъединиха към тях.

— Ще има повече свободни мъже в дискотеката — каза Моника на Криси.

— Смяташ ли? — отвърна тя.

Моника кимна.

— Разбира се — увери я тя. — Повечето от по-възрастните двойки ще се вече по леглата, а младите ще се разбудят. Само почакай и ще видиш. Както и някои от корабните офицери — тя хвана ръката на Криси. — Някои от тях са убийствено красиви. Само че не е добре човек да се забърква с тях.

— Защо? — попита тя.

— Повечето ги очаква жена вкъщи, въпреки това, което разправят — отвърна Моника. — Пък и не предлагат особено добри перспективи, ако разбираш какво имам предвид.

— Не, не разбирам — каза Криси с объркано изражение.

— Говорим за пари, скъпа — тя категорично почука по масата с лакирания си в червено дълъг нокът. Пръстенът ѝ отрази светлината и красиво заблестя. — Те не печелят много. Ако ще се влюбваш в моряк, той трябва да е капитан на кораб. Единствено с него си струва да се занимаваш.

— Дотук с романтиката — отбеляза Криси със смях.

Моника също се усмихна.

— Освен всичко, човек трябва да е и практичен. Трудно е да се задържи любовта, когато дойде гладът или когато няма пари за телефонната сметка.

— Сега вече разбирам — съгласи се Криси, макар че постепенно беше започнала да вижда Моника в нова светлина. Не беше тази романтичка, за която Криси я беше помислила отначало.

Танците бяха съвсем кратки и всички единодушно решиха да отидат на дискотека.

— Искам първо да отида да се преоблека — каза Джени и погледна Криси. — Ти искаш ли да дойдеш?

— Да — станаха. — Ще се видим в дискотеката — обяви Криси на всички на масата.

— По-добре бъди там — отговори Руди. — Искам да танцувам с теб. Мина не може постоянно да танцува с мен.

— Ще бъда — намигна му Криси.

По пътя към каютата им Джени ѝ разказа как се е държал доктор Фон Меклинг на дансинга.

— Заклевам се — каза тя през смях, — той е една развратна дърта гадина. Помислих си, че може би съм го предизвикала, но всъщност той започна всичко. През цялото време местех ръцете му, но просто не можах да накарам дъртото копеле да ги държи далеч от мен.

В каютата Джени се преоблече в деколтирана, дълга до пода леопардова рокля с дълбоки цепки от двете страни.

— Мога дори да показвам по малко гащички в тази рокля, ако ми се прииска — каза тя весело. — Ще му покажа на този стар доктор едно друго.

Криси се разсмя.

— Колко рокли с животински шарки имаш?

— Загубих им бройката. — Джени погледна любопитно приятелката си. — Няма ли да се преоблечеш?

Криси вдигна рамене.

— Не мисля — каза тя. — Вечерта не е официална.

— Така е, но имаш много по-секси неща от това — тя отиде до гардероба, отвори вратите и започна да рови из дрехите вътре.

— Виж — каза тя като извади млечнобели тесни в бедрата панталони и подходящо бюстие в същия цвят с дълбоко деколте. — Това ще изглежда чудесно на дансинга. Панталоните очертават задника ти и се разширяват надолу, а горнището показва малко цици.

Криси се колебаеше отначало, но после взе тоалета от ръцете на приятелката си.

След като се облякоха, те тръгнаха по стълбите към палуба седем. Влизането в дискотеката беше като преминаване в друго време и място. Беше съвсем слабо осветена, освен малката зона на бара и с интимни плюшени сепарета точно до входа. Видяха няколко двойки, които си бяха взели питиета и си разменяха целувки. Около дансинга с формата на буквата „U“ имаше около 75 малки масички. Моника им помаха от другата страна на залата.

— Сякаш иначе щяхме да я пропуснем — изкоментира Джени. — С тази коса и този грим, и дрехите и обувките ѝ с пайети, тя може да освети и най-тъмната дупка в ада.

Те си проправиха път между масите и столовете и през залата дотам, където бяха седнали останалите. Вече бяха отворили бутилка шампанско.

— Имаме още две чаши — обяви Руди.

— О, благодаря — каза Криси. — Това е много предвидливо от ваша страна.

— Да — добави Джени. — Точно това ни трябва, за да загреем.

Седнаха, Руди наля шампанско и всички чукнаха чашите си, както бяха направили по-рано във вариетето.

— Това може да ни стане навик — пошегува се Джени.

Мина се разсмя.

— Руди обожава шампанско — обясни тя. — Винаги пие само това. Вкъщи, на вечери навън, на пътешествия. Случаят винаги е подходящ за шампанско.

Погледът на Криси се спря на бара, където забеляза една по-възрастна жена в много скъпо изглеждаща вечерна рокля, която пиеше и пушеше цигара в компанията на двама мъже на средна възраст.

От едната им страна седеше много красив сам мъж, който изглеждаше погълнат от музиката като отмерваше такта с крака си върху бар столчето. Имаше къса светлоруса коса и беше облечен в морскосиньо сако с бяла кърпичка в джобчето, бежови панталони и обувки от бяло шевро. Изглежда беше толкова мускулист, че тялото му едва се побираше в сакото. Когато мина покрай нея, за да покани една сама дама на танц, тя успя да види, че има проникателни сиви очи. Криси не знаеше какво да направи с тази информация, както не знаеше и какво у него толкова я беше заинтригувало. Но той определено събуди любопитството ѝ. Много ѝ се искаше да научи историята на живота му.

Руди и Мина изтанцуваха едно бързо парче и привлякоха вниманието на всички. Роклята на Мина направи същинско шоу, воланите ѝ се въртяха бясно във всички посоки, докато Руди виртуозно изпълняваше акробатичните номера. След това той покани Криси и тя пое предложената ѝ ръка и двамата изтанцуваха един бавен танц, а после и един бърз.

Колкото по-късно ставаше, толкова по-голяма ставаше тълпата. Някои от корабните офицери и от младите момичета, които работеха на борда, на безмитните магазини или другаде, седяха заедно по

масите. Криси беше останала сама на масата и се наслаждаваше на танцуващите двойки, когато високият, мускулист непознат, когото беше забелязала на бара, се приближи до нея.

— Ще ми направите ли честта да танцувате с мен? — попита той вежливо и много официално. Имаше съвсем лек акцент, но тя не можа да определи какъв.

— Да — сърцето ѝ трепна. — С удоволствие — прие протегнатата му ръка и го остави да я поведе към дансинга. Песента беше бавна и той нещо я поведе в танца.

Когато музиката се смени с по-бърза, я погледна въпросително.

— Окей? — попита я.

Тя кимна. Продължиха да се въртят по дансинга с диви непрекъснато ускоряващи се крачки. От време на време той я вземаше в прегръдките си и я накланяше първо на едната страна, после на другата страна, завърташе я, и така, докато Криси не се почувства леко замаяна, но си прекарваше чудесно. С него изглеждаше по-добра танцьорка, отколкото беше всъщност, помисли си тя. Когато и тази песен свърши, му каза, че иска да се върне на масата за едно питие.

— Защо не дойдеш при мен на бара?

Защо не, помисли си тя.

— Добре — каза на глас.

Отидоха до бара, където Криси седна на столчето срещу това, което той заемаше през цялата вечер.

— Какво искаш? — попита той.

— Вода — отговори Криси. — Страхувам се, че вече поех лимита си алкохол.

Мъжът не се опита да я придума.

— Газирана или обикновена?

— Газирана.

Той поръча водата ѝ, както и скоч с вода за себе си, след това се обърна към нея.

— Казвам се Валентин Петров — кимна ѝ официално и протегна ръка. — А ти?

— Аз съм Криси Фицджералд.

— За мен е удоволствие да се запознаем — пак ѝ кимна. Барманът донесе напитките им и той ѝ подаде нейната.

— За мен също — каза Криси. — И благодаря за водата — тя отпи огромна глътка, после още една.

— За първи път ли си на круиз? — попита той, докато си палеше цигара.

— Била съм само на един, но той беше едва седмица, от Ню Йорк до Карибите. Нищо подобно на това.

— Разбирам. Не пиеш ли?

— Пия, но след първото спирам.

— Да... Въпрос на дисциплина — той се усмихна и късата руса коса, тъмносивите очи и мускулестото тяло започнаха да изглеждат по-малко плашещи, малко по-човешки. — Много хора имат този проблем, не смяташ ли?

Криси вдигна рамене.

— За многото хора не знам, но знам за себе си — тя отпи още вода и чашата ѝ почти свърши.

— От къде по-точно в Щатите си?

— От Ню Йорк.

— Град Ню Йорк?

Тя поклати глава.

— Не, живея в Олбани. Малко по-нагоре. Столицата на щата.

— И много гаден, доколкото знам — допълни той.

Криси не знаеше какво да му отговори. Макар да не беше много влюбена в родния си град, определено не ѝ допадаше някакъв напълно непознат да го обижда.

— Амиии... — започна тя.

Той пак я погледна и леко се усмихна.

— Майтап си правя, не се обиждай.

Тя отвърна на усмивката му, но беше леко объркана от чувството му за хумор.

— А ти откъде си?

— София — каза той. — България. Част от бившия съветски блок.

— О, колко интересно — каза Криси. — Не мисля, че съм срещала някой друг оттам.

— Не? — каза той. — Не съм изненадан. Малко от нас я напускат изобщо някога. Не и доскоро, по-точно. Преди руснаците ни забраняваха, а сега, когато вече е позволено, нямаме пари за пътуване

— той си дръпна силно от цигарата. — Ако на света има по-гадна воняща дупка от Олбани, това е България.

— Значи явно сме в едно и също положение — разсмя се Криси.

Той се намръщи.

— Не съм сигурен за това — каза. — Ти изглеждаш мека и нежна, мила и добра. Аз? Аз съм от старата наборна маса на КГБ. Смята се, че от българите стават най-добрите наемни убийци.

— Шегуваш се — каза тя.

— Не — отвърна. — Съвсем сериозен съм — той загаси цигарата си и допи остатъка от скоча и водата. — Искаш ли да потанцуваме още?

— Разбира се — каза Криси.

На дансинга, по време на блуса, той я придърпа по-близо до себе си, но не се опита да я опипа или нещо такова. Когато песента свърши, тя му каза, че трябва да се връща на масата си.

— Разбира се — каза той и я съпроводи до там. — Беше ми приятно да се запознаем — отново ѝ кимна официално.

Криси понечи да го представи на Моника и на доктора, но Валентин вече се беше върнал на своето място на бара. Тя седна до Моника.

— Разкажи ми за него — веднага прошепна тя. Беше извадила ветрило с орнаменти, ярко изрисувано с любовни сцени, които богатата позлата само подчертаваше още повече, и от време навреме го размахваше пред лицето си с малки бързи движения.

— Той е от България — започна Криси — и се казва Валентин Петров.

Моника кимна.

— Разбирам — тя задържа ветрилото пред лицето си за малко, а после се обърна към Криси. — Мисля, че не е ни най-малко подходящ.

— Е, не съм имала нищо сериозно наум, Моника. Просто се съгласих, когато ме покани на танц.

— Бих те посъветвала да стоиш по-далеч от тези източноевропейци.

— Защо? — попита Криси.

— Мила моя — започна бавно Моника, сякаш обясняваше на малоумен, — те са недодялани, нецивилизовани хора, на които толкова дълго им е било забранявано на практика всичко — дори кислород,

поне така изглежда въздухът им — че ще минат години, преди да се възстановят, ако изобщо това стане. Явно твоят млад джентълмен е по-умен от повечето, щом е успял да замине в чужбина и дори прави круиз. Но те са в голяма степен неблагонадеждни. Както и безскрупулни.

— Значи определено той не е моя принц — каза Криси през смях. Можеше единствено да се смее на начина, по който Моника се опитваше да представи Валентин, вписвайки го в графата на страшните разбойници. Какво щеше да прави на този кораб, ако беше гангстер?

— Някои от служителите на кораба, разбира се, са българи — обади се Моника. — Има и руснаци, румънци и всякакви други, но повечето от тях са обслужващ персонал, Криси. Това е всичко, което знаят да правят. Ще го разбереш и сама по време на круиза.

— Сигурна съм, че си права — кимна Криси, защото не искаше да се кара с по-възрастната жена, макар че всичките ѝ инстинкти въстанаха срещу такива крайни обобщения, — но не трябва да се притесняваш, Моника. Аз само танцувах с този мъж.

— О, знам — отвърна Моника като енергично си вееше с ветрилото, — но едно нещо води до друго, нали?

Криси можеше само пак да се разсмее.

— Повярвай ми, един танц с Валентин няма да доведе до нищо повече.

— Добре. Виж сега доктора и твоята приятелка. Танцуват като луди — тя се изкиска и веднага закри уста с ветрилото. — Мисля, че доктор Фон Меклинг е доста увлечен по приятелката ти — добави заговорнически.

— Ами — започна Криси — Джени определено привлича мъжете. Не знам дали би се заинтересувала от мъж на неговата възраст, но...

— Възрастта няма значение, когато говори сърцето — прекъсна я Моника — или портфейлът.

Криси се усмихна.

— Джени е добре осигурена. Взима огромна издръжка от бившия си съпруг.

— Наистина? — Моника замълча за момент, за да асимилира новината. — Много умно момиче. Много повече, отколкото би

предположил човек като я види.

— Какво имаш предвид? — Криси се подготви да защитава приятелката си.

— Просто съм изненадана, че освен откритата сексуалност има и мозък в главата си — каза Моника. — Не се ядосвай, скъпа. Не искам да обиждам приятелката ти, но е повече от очевидно, че главната ѝ цел е да впечатли мъжете. Няма никаква хитроумност у нея.

Руди и Мина се върнаха на масата, лицата им се бяха зачервили.

— Ти и Руди сте звездите на дансинга — каза Криси. — Танцувате всичко прекрасно.

— Взимаме уроци — каза Руди. — Много уроци. Обожаваме танците.

Когато капитан Пападопулос влезе в залата с още двама офицери, всички погледи се насочиха към него. Този човек със сигурност имаше страхотно присъствие, помисли си Криси, но всъщност единият от мъжете, които бяха с него, наистина хвана окото ѝ и го задържа върху себе си. Като повечето гърци той имаше гарвановочерна коса, маслинен тен и тъмни очи, но беше по-висок от останалите. Освен това изглеждаше доста резервиран. Докато капитанът се спираше и говореше с всички по пътя до тяхната маса, мъжът, привлякъл вниманието ѝ, стоеше малко по-настрана. Незабавно, след като седнаха се появи един келнер, за да вземе поръчките им. После капитанът и другият офицер се изправиха отново и поканиха две дами от съседната маса на танц. Но високият, тъмен непознат, заинтригувал Криси, остана на масата като оглеждаше дискотеката с видима досада и започна да отпива от чашата бяло вино, когато му я донесоха. Може би точно резервираността му, както и фактът, че никак не приличаше на останалите, бяха нещата, които привлякоха Криси.

Вниманието ѝ обаче скоро беше отвлечено от него, когато Мина се наведе към нея и каза:

— Той е фантастичен танцьор, нали?

— Кой — попита Криси.

Мина се разсмя.

— Капитанът, разбира се. Той е абсолютно невероятен танцьор, най-точния и грациозния в залата.

Криси се загледа в танците на капитана, както почти всички останали в дискотеката, и видя, че това, което казва Мина, е истина. Той водеше дамата си по дансинга, сякаш беше професионален танцьор. Поведението и униформата му значително усилваха впечатлението, помисли си тя, но освен това човекът притежаваше вродена грация и си личаха многото тренировки.

— Мога да го гледам цяла нощ — каза Моника ентусиазирано.

— Да, добър е — съгласи се Руди. — Хайде, трябва да излезем на дансинга и да му покажем какво можем ние — двамата с Мина станаха и се впуснаха в танци, оставяйки Криси само с Моника и доктора.

Руди и Мина вложиха всичко от себе си в танца и когато следващата песен се оказа испанско фламенко, те направиха такова шоу, че се събра тълпа зяпачи, които избухнаха в аплодисменти, щом танцът свърши. След това капитанът поиска разрешение от Руди да танцува с Мина и те буквално подпалиха дансинга по време на следващото парче. В този момент вече почти всички бяха на дансинга и се наслаждаваха на близостта на красивия капитан и неговата невероятна партньорка.

Криси мълчаливо ги гледаше, но успя да забележи също и че Валентин танцува с една жена на средна възраст, която доскоро седеше на съседната маса с приятелката си. Странно, но тя усети нещо като собственическо чувство, когато видя, че жената се забавлява и се смее непресторено на нещо, което Валентин ѝ говори на ухо. Зачуди се дали той казва на сегашната си партньорка същите неща, които беше говорил преди малко на нея. Но бързо успя да разкара тези мисли от главата си, когато видя, че Джени танцува с Маноло, нейния млад красив офицер. Ръцете им бяха увити един около друг, а телата им се притискаха ужасно предизвикателно. Неволна усмивка разцъфна на лицето ѝ и Криси се зачуди дали изобщо ще види Джени повече тази вечер.

Въпросът ѝ скоро получи отговор, когато песента свърши и Джени се върна на масата.

— Само си взимам чантата — каза тя — и си тръгвам с приятел. Ще се видим по-късно. Лека — наведе се към Криси и докосна бузата ѝ с устни. — Няма да се прибирам довечера, така че не се тревожи за мен.

Криси кимна и я проследи с поглед как щастливо се носи на излизане от дискотеката. Явно Маноло беше излязъл преди нея, за да не ги видят, че си тръгват заедно.

Докторът, чийто полупритворени очи бяха винаги нащрек, също я гледаше. Той се обърна към Моника и каза:

— Младежите пропиляват толкова много от най-хубавото си време, нали? Преследват невъзможното... или *неподходящото*.

Моника кимна в потвърждение.

— Да, но спомни си каква беше твоята собствена младост, докторе.

— Права си, разбира се. — Той насочи вниманието си към Криси. — Млада госпожице, забавляваш ли се?

— Да, докторе. Прекарвам си чудесно, благодаря, че попита. А ти?

— О, аз винаги се забавлявам — каза той и ѝ намигна. Не изглеждаше на повече от седемдесет, а и от това, което чу от Джени, беше ясно, че още не е загубил интереса си към жените. Тя отново се обърна към дансинга и видя Валентин да танцува с поредната дама, тази също беше на средна възраст. Беше и с наднормено тегло и не точно привлекателна, но явно си прекарваше чудесно, размивана от шегите му. Видя и как капитанът се връща на масата си и го проследи с очи. Високият, сдържан офицер, който беше дошъл с него, все още седеше, отпиваше вино и изглеждаше все по-отегчен. Досега не беше танцувал или разговарял с когото и да било и Криси се хвана, че пак се чуди що за човек е. Той беше толкова красив, но видимо не се забавляваше никак, а на нея това ѝ се стори любопитно. Изведнъж тя осъзна, че мъжът също я гледа и бързо извърна поглед с надеждата, че не се е направила на глупачка като го зяпа прекалено упорито.

В другия край на залата Криси видя, че Марк, красавецът със скъпия апартамент, тъкмо влиза. Той също я забеляза и незабавно се насочи към нея. Тя нервно се раздвижи в стола си. Беше много красив и около него почти се виждаше аурата на многото пари, но това, което я караше да се чувства леко некомфортно, беше невероятният му сексапил. Обаче нямаше достатъчно време да размишлява над чувствата си, защото той вече стоеше пред нея.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Марк с лека усмивка.

— Да — отвърна Криси, а главата ѝ леко започна да се върти. *Може ли този красив, ужасно богат мъж наистина да се интересува от мен?*, зачуди се тя.

Марк я поведе към дансинга, където я притисна до себе си, докато двамата се движеха в такт с бавната музика.

— Приятно ли ти е на кораба? — попита я той, а тъмните му очи бяха втренчени в нея.

— Обожавам този кораб — отвърна Криси. — Наистина е прекрасен.

— Корабът е страхотен — съгласи се той. — А има и някои интересни пасажери.

— Да. — Криси си помисли, че Марк определено е един от най-интересните хора на борда.

— Като теб — добави той.

— О? — успя да произнесе Криси и се изчерви до ушите.

— Аз... аз съм просто едно обикновено нюйоркско момиче. — Тя не можеше да не се чувства поласкана от неговата забележка, макар че не му беше дала повод да я мисли за интересна.

— Определено не изглеждаш обикновено — отговори той.

Криси избухна в нервен смях.

— Ще приема това за комплимент.

— Точно така — кимна Марк. — Ти си красива, но освен това изглеждаш и някак... достъпна. Не си затворена в себе си. — *И със сигурност си такава за мен, помисли си той, ще ми дадеш всичко, което пожелае от теб. Не е ли така с всички жени?*

— Благодаря — измърмори тя, защото не може да измисли нищо друго. Внезапният му интерес към нея беше объркващ, може би защото беше така неочакван. Запознанството с Адонис в Атина беше прекрасно преживяване, но Марк, помисли си тя, просто беше в друга категория. Тя си представяше, че с външния си вид, комбиниран с парите му, той може да има всяка, която пожелае. Още повече, продължи мисълта си тя, че тялото му, прилепено към нейното, беше силно и топло, сякаш излъчваше някаква животинска топлина, която извикваше у нея вълни на желание.

— Видях едни мъже да вкарват огромен сандък в твоята каюта — каза тя, за да завърже разговор.

— О? Значи си ме шпионирала?

— Не — разсмя се Криси. — Случи се, че бях в същия коридор и ги видях да вървят след теб. Не знаех, че хората продължават да пътуват по този начин. Не и в наши дни. Толкова беше голям, че просто не мога да си представя какво носиш вътре. Огромен е, нали?

— Нямам представа — кратко отвърна той. — Знам само, че понякога съм далеч от къщи много дълго и трябва да имам в себе си дрехи за всякакви случаи.

— Нямах намерение да проявявам любопитство — каза тя. — Просто си помислих... Ами, досега не съм виждала никой да пътува с пътнически сандък.

А в кръговете, в които се движиш, се съмнявам, че някога ще видиш, помисли си Марк. После я придърпа още по-силно и те се понесоха съвсем бавно по дансинга, докато песента не свърши. Той продължи да я притиска, без значение, че музиката се беше сменила с много по-бърза и погледна надолу към нея.

— Искаш ли да дойдеш за малко в моята каюта? — попита я Марк.

Криси разбра по самоувереността, която погледът му излъчваше, че той е сигурен в нейния положителен отговор. Не се ли съгласяваха всички жени, при положение, че знаеха кой е?

Но тя нямаше, не и тази вечер. Беше изнервена от собственото си привличане към него и все още не беше готова да премине към действие.

— По-добре да не идвам. Може би... може би някой друг път.

Марк я пусна и се отдръпна леко сковано, но на устните му играеше лека усмивчица.

— Може би — повтори той. Сложи ръката си на гърба ѝ и я заведе до нейната маса.

Криси почувства, че го беше обидила. Най-вероятно рядко му отказваха, ако изобщо някога му се беше случвало.

— Ще се видим по-късно — каза той, докато дърпаше стола ѝ назад, за да седне. — Благодаря ти за танца.

— За мен беше удоволствие — каза Криси, но Марк вече се беше завъртял да си ходи, без да обръща повече внимание на нея или на някой друг на масата.

Тя седна и пое дълбоко дъх.

Очите на Моника от другата страна на масата блестяха. Тя зяпна Криси любопитно.

— Не мога да повярвам! — започна тя.

— Кое?

— Излизам за няколко минути и като се върна те намирам да танцуваш с него — каза Моника. — Разкажи ми. Как беше?

— Добре — каза Криси. — Той е толкова красив, нали? А е и добър танцьор.

— Мила моя, естествено, че е красив и добър танцьор. Всеки, който не е сляп, може да го види. Не за това те питам. Харесахте ли се? Ще го видиш ли пак?

— Той ме помоли да отида в каютата му с него — сподели Криси.

— И ти не отиде? — попита Моника, а очите ѝ се разшириха от изненада. — Знаеш ли кой е той?

— Не, но предполагам, че е богат. Знам, че е настанен в един от най-скъпите апартаменти. И е извънредно... привлекателен.

Моника остави ръката си да падне върху масата, а огромните ѝ пръстени предизвикаха силен шум, който се чу въпреки високата, бърза музика.

— Скъпа моя, той не е в един от най-скъпите апартаменти — тя внимателно започна да я поправя. — Той е в апартамента на *собственика*. Този пленително красив млад мъж е Марк Вилос. Семейството му притежава круизни кораби.

— О — изохка Криси като си спомни големите букви „В“, изрисувани на сандъците му. — Не знаех.

— Криси, мила, той е най-желаният ерген на кораба.

8.

На следващата сутрин Криси се качи на палуба седем за закуската, която беше поднесена в стила на американско кафене, и когато се върна в каютата, намери Джени тъкмо да излиза изпод душа.

— О, изплаши ме почти до смърт — изписка тя.

— Извинявай, не исках — усмихна се Криси. — Хващам се на бас, че си си изкарала супер тази нощ.

Джени вдигна ръце във въздуха, после прегърна приятелката си.

— Миличка, беше върховно. Той е най-фантастичният любовник на света.

— Оооо, разбирам — изхили се Криси. — Къде отидохте? Няма ли някакво правило членове на екипажа да не спят с пасажерите?

— Не знам дали е истинско правило — каза Джени като се отдръпна, — но той предпочита да бъде предпазлив. Първо отидохме в офиса му и дръпнахме завесите. Там пихме няколко питиета и се натискахме на едно малко канапенце, подобно на това тук — тя посочи дивана във всекидневния кът. — Това продължи почти вечно, докато вече не започнах да си мисля, че ще полудея, ако най-накрая не се заловим за работа. Както и да е, в края на краищата той ми каза да почакам на място, докато провери как са нещата в неговата част от отделенията за персонала. После дотича обратно и на практика ме занесе на ръце до каютата си. Там започна истинското веселие и наистина имам предвид истинско. Цяла нощ.

— Цяла нощ?

— Е, почти — посмали Джени. — Успяхме да поспим по малко. Единственият проблем възникна тази сутрин, докато се измъквах. Маноло огледа и не видя никого, но тази дебела кучка, която е маникюристка в козметичния център или нещо такова, е в същия коридор и излезе точно когато и аз. Видя ме, домъкна се при мен и започна да ме разпитва. „Какво правите в отделенията на екипажа?“ Просто отвратително. Маноло подаде глава от стаята и започна да й

шепне, а на мен ми каза да продължавам. И аз се разкарах — тя се ухили. — Така че ето ме тук. Отново задоволена!

Криси се разсмя с ръка пред устата си.

— Ти прекаляваш, Джен.

— Не аз, той направо прекалява, скъпа. Да го беше видяла само!

— Не, не! Не искам и да чувам за това — каза през смях Криси.
— Както и да е, готова ли си вече за тръгване? Екскурзиите потеглят след около трийсет минути, но аз искам да се кача на палубата по-рано и да направя няколко снимки, докато влизаме в пристанището на Катания.

Те се изкачиха по стълбите до седма палуба, където вече се беше събрала малка тълпа пътници, излезли по същата причина като Криси и Джени. Корабът вече беше съвсем близо до Катания и двете приятелки бяха ужасно развълнувани. В далечината можеха да видят планините, но не знаеха коя от тях и дали изобщо някоя е известния вулкан. Небето беше надвиснало ниско и оловносиво, заплашващо всеки момент с дъжд.

Когато приближиха още повече града, можеха да видят паркове с палмови дръвчета, както и стриктно барокови църковни фасади, които бяха почти черни. Повечето от другите сгради бяха построени в неокласически стил с корнизи и колони. Корабът навлезе в пристанището и вече можеха да се видят подредените един до друг туристически автобуси, които чакаха да ги откарат навътре в сушата.

Когато слизаха, стюардът сложи картата на Криси в цепнатината на една машина и снимката ѝ се показва на монитора.

— Удивително — възхити се тя.

— Мен ако питаш, си е плашещо — каза Джени. — Направо като в „Биг Бродър“.

На самото пристанище те си казаха довиждане.

— Не падай във вулкана — пошегува се Криси.

— Не се притеснявай — отговори ѝ Джени. — Имам много уважителна причина, за да съм нетърпелива да се върна.

Криси мярна платинената коса на Моника на няколко фута и се отправи в тази посока.

— Криси, мила моя — извика ѝ тя. — Руди и Мина вече се качиха на автобуса. Пазят ни места. Искрахме да сме сигурни, че ще се погрижим добре за нашата малка американска приятелка.

Те се качиха на автобуса и видяха Руди и Мина да им махат от средата. Само след няколко минути, колкото отне преброяването на пътниците, те потеглиха към Таормина. Лъкатушеха по тесните улички на Катания и Криси установи, че е очарована от бароковата архитектура. Беше сигурно най-странната на света.

— Черните стени, които виждаш — посочи ѝ Моника, — не са просто мръсни. Направени са от вулканична скала, разбираш ли.

— Очарователно е — каза Криси. — Радвам се, че знаеш тези неща.

— Сега вече и ти ги знаеш — удоволствието на Моника беше очевидно.

Извън града те минаха покрай множество жилищни райони. Повечето от тях бяха построени след Втората световна война като част от плана за построяване на Европа наново след пораженията от войната. Автобусът започна да се изкачва нагоре към Таормина и пътят ставаше все по-опасен, виеше се и криволичеше на самия ръб на скалите. В далечината красиви вили разнообразяваха пейзажа. Като погледна нагоре, Криси успя да зърне Таормина — беше зашеметяващо красива, сякаш висеше във въздуха без никаква връзка с планината. Съвсем скоро спряха на един голям паркинг, откъдето щяха да вървят пеша, тъй като градът беше почти изцяло пешеходна зона.

Когато стигнаха самия град, Криси внезапно спря и се засмя.

— Какво има, скъпа? — попита Моника, останала без дъх, защото изкачването беше мъчително за нея.

— Първия магазин, който виждаш, е „Прада“ — отвърна Криси. — Джени ще се разстрои много, че го е изпуснала.

Наблизо имаше прекрасно площадче, над което се извисяваше древно дърво с огромен дънер и дебели клони, а от едната му страна имаше малко тротоарно кафене. Магазини, пълни догоре с красиво изрисувани керамични плочи от Майолика, глинени гърнета и вази, изпъстряха двете страни на пешеходната пътека, но имаше също и доста скъпо изглеждащи бутици. На прозорците бяха сложени саксии, в които бяха засадени здравец и живописни увивни растения. Точно над един луксозен на вид скален хотел те преминаха под огромна арка и влязоха в древния театър, заради който още преди много години Таормина е била включена в туристическите маршрути. Криси се впечатли неимоверно много още от пръв поглед.

— Още го използват за представления — обясни Моника.

Криси кимна и погледна нагоре към сивото небе. За момент облаците се разпръснаха и слънцето блесна през пролуката. Тя успя да зърне в далечината върха на вулкана Етна.

— Виж! — извика тя на Моника. — Това е връх Етна, нали?

По-възрастната жена проследи погледа ѝ.

— Да, скъпа — кимна тя.

Преди дори да успее да завърши изречението си, върхът отново се скри от поглед, прикрит от облаците. Групичката на Криси скоро остави другите пътници от кораба далеч зад себе си и се заразхождаха по главната улица на града с красивите ѝ и скъпи магазини. За Криси много по-интересни бяха гледките, които от време навреме ѝ се разкриваха между сградите. Отдясно каменни стъпала водеха към ресторанти, хотели и магазини, разположени на по-горни нива, а отляво други, стръмни стълби, водеха пък надолу към други квартали.

— Хората могат да вървят до пълна преумора тук — каза тя.

— Такова е проклятието на това толкова красиво място — отговори Моника. — На практика се върви само право нагоре или право надолу, но до голяма степен си струва.

Стигнаха до голяма пиаца с две показно украсени църкви. От едната ѝ страна имаше ниска стена и те отидоха право до нея. Погледнаха точно над нея и видяха морето, което блестеше на светлината въпреки облачното покритие и се простираше докъдето окото стига. Разходиха се обратно до по-малкото площадче, което беше близо до началото на града. Там седнаха в кафенето и си поръчаха еспreso. Продавачите от уличните магазинчета се спираха там да пият кафе или друга напитка и Криси забеляза колко добре облечени и спретнати са те. Направи ѝ впечатление също, че мъжете често се разхождаха по двойки, хванали за ръка и си говореха.

— Никога няма да видиш такова нещо в Америка — посочи тя на Моника.

Моника избухна в смях.

— Не, мила моя — каза ѝ тя, — това е напълно нормално тук. Тук мъжете не се страхуват да се докосват или целуват, както е в твоята страна, но пък тези мъже сигурно робуват много повече на идеята за мачизма, отколкото в Америка. Робуват на *bella figura*. Винаги да

изглеждат възможно най-добре. Телата, дрехите, всичко останало. Имиджът е много важен за тях.

— Колко странно — рече замислено Криси. — Там, откъдето идвам аз, на мъжете, които сега виждам, ще им се смеят. Всички ще си мислят, че те са гейове.

— Една от онези малки културни разлики, скъпа. Виждаш ли онази двойка там? До сергията за вестници.

— Да — каза Криси.

— Ако им се присмееш или обидиш по някакъв начин тяхната мъжественост, има голяма опасност да свършиш хвърлена от някоя скала.

Членовете на тяхната група започнаха да се завръщат на площада, където им беше казано, че ще е срещата за връщане в автобуса. Скоро отново потеглиха надолу през планината, а лъкатушещият път беше не по-малко ужасяващ, отколкото като пътуваха нагоре. След като преминаха охраната с картите ключове за стаите си, те се качиха на кораба. Криси и Моника се разделиха с обещания да се видят на вечеря. В каютата Криси не намери никого — може би Джени още не се бе върнала от връх Етна или пък беше някъде из кораба. Съблече се и се опъна на леглото с мисълта, че след минутка ще стане, за да вземе душ и да се облече за вечеря, но заспа почти веднага.

Черната лимузина „Мерцедес“ на Георгиос Вилос отби до тротоара пред осветената сграда на братята Лампаки в централна Атина, но самият той дори не погледна достолепната мраморна фасада. Роузмари, персоналната му асистентка, гледаше право пред себе си, също като него, а зъбите ѝ бяха здраво стиснали от нерви. Знаеше, че в момента работодателят ѝ има нужда от успокоение — мили думи, нежно потупване и други такива, — но освен това осъзнаваше, че той ще се нахвърли върху нея като диво животно, заклещено в ъгъла от хищници, ако само споменеше случилото се в конферентната зала на братята Лампаки.

Униформен пазач ги беше посрещнал още във фойето и ги беше съпроводил до една зала на четвъртия етаж. Бяха въведени в огромна, тиха, облицована с махагон зала с месингови полилеи и тъмни

портрети на отдавна починали банкери — имитация на английска банка — и се изправиха срещу дълга и широка конферентна маса, около която бяха седнали четиримата братя и две асистентки. Всички бяха около и над средната възраст, мъжете носеха костюми на тънко райе и консервативни връзки, внимателно подстриганите им коси бяха сиви или посивяващи; жените бяха в тъмни костюми, които прикриваха тяхната женственост, а прическите им бяха почти еднакви, с малки, кестеняви, спретнати къдрици.

Мъжете се изправиха, за да поздравят Георгиос и Роузмари и след представянето всички заеха определените им места. Наляха им вода в кристални чаши от сребърна кана и ги попитаха дали искат кафе.

— За мен не — отговори Георгиос. — Роузмари?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Последваха няколко минути незначителни разговори — дълги, направо безкрайни се сториха те на Георгиос Вилос — говориха за студеното време и други такива безсмислени неща. Най-накрая Нико, най-възрастният от братята на масата, отвори папката пред себе си и постави церемониално ръце върху нея. Погледна Георгиос с бистрите си сини очи, надничащи зад очила с телени рамки.

— Мистър Вилос — започна той, след като прочисти гърлото си, — разгледахме молбата ви и, разбира се, внимателно проучихме финансовото ви състояние.

Георгиос Вилос кимна.

— Така и предполагам — отвърна. — Както сами сте се уверили, за никого не е тайна, че „Георгиос Вилос шипинг лимитид“ е в задънена улица във финансово отношение, но имаме сериозни активи и много добра международна репутация. — Той замълча и огледа лицата на масата едно по едно. — Били сме в този бизнес през целия ми живот и през целия живот на баща ми преди мен и през годините постоянно сме се движили във възходяща посока, за да стигнем дотук. За нещастие малко превишихме възможностите си, особено в условията на сегашната икономика, но аз вече взех драстични мерки — и ще продължа да го правя — да намаля разходите и да поставя компанията отново на стабилни финансови основи.

— Нека така да е — започна Нико Лампаки, — но ние тук, в Лампаки, след внимателно обмисляне на молбата ви, решихме, че не можем да ви заемем посочената сума, необходима ви да изплатите дълговете си към германските банки. За съжаление, не виждаме друг вариант.

Георгиос Вилос преглътна думите на Нико Лампаки като се опитваше да запази изражението на лицето си колкото може по-неутрално. Само че стомахът му се преобръщаше с бясна скорост, а умът му хукна в дузина различни посоки едновременно. За да спечели време преди да заговори, той вдигна кристалната чаша пред себе си и отпи голяма глътка вода. Постави чашата обратно и погледна открито всичките Лампаки.

— Бях останал с впечатлението, мистър Лампаки — каза той, — че сте готови да покриете тези дългове вместо мен срещу много високи лихви. Както много добре знаете, аз имам значителни допълнителни гаранции. Корабите ми, танкерите, офис сградите...

— Ние тук, в Лампаки, не виждаме вече ситуацията по този начин, мистър Вилос — обясни Нико Лампаки.

Думите му преминаха покрай ушите на Георгиос, почти нечути, сякаш не бяха нищо повече от пращинки във въздуха. Наложил му се да изслуша и останалите братя, които едва се различаваха един от друг, да повтарят с други думи това, което най-възрастният беше казал, и да набиват в главата му отвратителната истина. Те нямаше в никакъв случай — без значение при колко висока лихва — да му заемат парите, които му трябваха.

След безкрайни дискусии, по-голямата част от които представляваха литании за финансовото неблагополучие на Вилос, което той осъзнаваше по-добре от всеки друг, Георгиос най-накрая пое дълбоко дъх и се взря отново в хората около масата, погледна в очите всеки един от тях.

— Разбирам добре всичко, което ми изтъкнахте — изрече той с ясен глас — и знам, че е чистата истина. — Отпи глътка вода. — Но ви моля. Определете каквато цена сметнете за необходимо, поставете каквито условия искате за този заем, но ми го дайте — пак погледна всеки поотделно и добави: — Не съм се молил никога на никого за нищо, но сега наистина ви се моля.

Всички в залата притихнаха и Георгиос Вилос можеше да усети неудобството, което чувстваха заради него, а може би и удоволствието, което изпитваха, като му отказваха спасителния заем. Въпреки че бяха значителна лихварска компания, те бяха и банкери в сянка и както и много други богати мъже изживяваха живота си зад здраво затворените врати на луксозното си уединение, до което външният свят рядко беше допускан. Георгиос Вилос — поне в техните очи — беше открит, разточителен развейпрах, чието семейство не слизаше от модните списания и пресата, а подобните му на палати къщи и скъпите му придобивки бяха изложени на показ пред целия свят. Просто беше от друга каста, която те намираха за доста безвкусна — новобогаташите, но най-лошото беше, че им е съвсем безразличен. Той разбра, че е безсмислено повече да преследва тези хора и парите им.

Изправи се на крака, последван веднага от Роузмари, която рязко затвори куфарчето си и погледна за последен път всички в залата.

— Благодаря ви — каза. — В такъв случи ще си тръгваме вече.

Обърна се и се насочи към голямата махагонова врата, която водеше извън конферентната зала. Роузмари вежливо кимна на насядалите около масата и побърза да го настигне.

Пазачът, който ги беше съпроводил на идване, се втурна да ги настигне, докато те бързаха към асансьорите. Георгиос се обърна към него.

— Можем и сами да намерим пътя за навън.

— Просто си изпълнявам задълженията — отвърна му човекът.

Георгиос понечи да протестира, но после размисли. *Да оставим хората да си вършат работата*, помисли си той. Когато стигнаха партера, той излезе от сградата с високо вдигната глава и позволи на шофьора си да отвори вратата на лимузината за него и Роузмари. Когато потъна в нейната благоуханна тапицерия, се загледа право пред себе си, игнорирайки Роузмари, която се настани до него. Даваше си сметка, че тя се въздържа да направи или да му каже нещо успокоително, но просто нямаше настроение да я убеждава, че ще се оправи.

Когато шофьорът се вля в натоварения трафик, Георгиос му каза да ги закара направо вкъщи, а после се обърна към Роузмари.

— Ще те остави у вас след това, ако нямаш нищо против.

— Ни най-малко, сър.

Георгиос пак се загледа напред, притихнал и с каменно изражение. Опитва се да прочисти мозъка си от спомена за тази среща. Лешоядите, помисли си той, не биха се радвали на нищо повече от това да се нахранят с плътта на неговата компания, но той нямаше да им даде тази възможност. Нямаше да предостави този шанс на никого. Щеше да се наложи да започне изпълнението на другия си план. Просто нямаше избор.

Когато пристигнаха в имението на Вилос в Кифисия, Георгиос не дочака шофьора да му отвори вратата. Излезе веднага, кимна кратко на Роузмари и се втурна в къщата, набирайки бързо кода на алармата. Отиде направо в кабинета си и затръшна вратата след себе си, седна на бюрото си, отвори клетъчния си телефон и набра някакъв номер.

Отсреща му отговориха на третото позвъняване.

— Да.

— Пратката на мястото си ли е?

— Да.

— Абсолютно сигурен ли си в това?

— Мога да те уверя, че видях как я качват на борда.

— Но беше ли сложена там, където поръчах?

— Разбира се.

— Ти видя ли го със собствените си очи?

— Да.

Георгиос Вилос избърса с ръка потта от челото си и приближи телефона към устните си.

— Искам да се увериш, че все още е там.

— Това е ненужно. Аз...

— Просто го направи — Вилос рязко прекъсна събеседника си — и ми докладвай незабавно — изведнъж честната дума на Азад беше започнала да му се струва недостатъчна. След провала му при братята Лампаки светът започна да му се струва по-тъмно и опасно място. Думата на Азад не му стигаше. Сега трябваше да се довери на своя човек на борда на „Морска нимфа“.

Георгиос Вилос натисна бутона за край и затвори телефона. Щеше да чака тук докато не му върнат обаяването. Извади ленената си кърпичка от джоба, избърса плувналите си в пот ръце, после попи и лицето си. *Гадната атинска влажност*, помисли си той, макар да

знаеше, че времето в Атина няма нищо общо с потта, която продължаваше да избива навсякъде по него.

Криси рязко се събуди. В каютата беше тъмно и за момент се почувства объркана и уплашена. Седна, включи лампата и погледна часовника си. Беше почти осем. Когато стана от леглото, ненадейно усети, че на стомаха ѝ е лошо, а главата ѝ е олекнала. Освен това усещаше движението на кораба силно, както никога досега, макар че той се плъзгаше гладко по спокойната вода. Почувства се замаяна, сякаш тялото ѝ беше загубило синхрона си с ритъма на морето и плавателния съд. По челото ѝ изби пот. Тя си взе бутилка студена минерална вода от минибара и отпи няколко глътки, но вместо да успокои раздразнения ѝ стомах, това я накара да се почувства още по-зле. О, не, помисли си тя. Това със сигурност не беше морска болест. Тя не се ли получаваше, когато морето е бурно, при бури и други такива? Прекрасният ден изведнъж сякаш загуби магията си, а жизнеността на Криси внезапно изчезна. Тя си знаеше, че е така, защото не се чувства физически добре, но това не ѝ помагаше особено.

Взе корабния всекидневник, за да провери къде се намира поликлиниката. Когато я намери и отиде, на рецепцията нямаше никой, но почти веднага се появи една сестра.

— Какво мога да направя за вас? — попита я тя на правилен английски, но със силен акцент. Зле обезцветената ѝ коса беше опъната назад в малък кок, само че част от оранжевите кичурчета бяха излезли както от него, така и от снежнобялото ѝ боне. Носеше очила с черни рамки, които правеха очите ѝ по-големи, отколкото са в действителност, а самата тя изглеждаше недружелюбна и строга и определено не би подействала успокоително на никой пациент.

— Лошо ми е на стомаха — каза Криси. — Не знам дали е морска болест или нещо друго. Потя се и просто не се чувствам... наред.

— *Наред?* — повтори сестрата и я погледна сякаш беше идиот.

— Аз... ааа... не знам как точно да го обясня, но се чувствам зле.
— Сестрата започваше да я ядосва.

— Моля попълнете това — нареди сестрата и ѝ подаде някакъв формуляр, защитан за една папка, и химикал.

Криси седна, бързо изпълни всичко, което се искаше от нея, и предаде документа на сестрата, която го прегледа с изглеждащите си огромни очи.

Изад преградата, разделяща рецепцията от останалата част на болницата, излезе една възрастна жена. Млад мъж вървеше до нея и успокоително галеше ръката ѝ. Той видя Криси и ѝ кимна, докато съпровождаше дамата до изхода. Те размениха няколко думи на чужд език — дали беше италиански? Криси използва малкото време преди мъжът да се обърне към нея и към сестрата да се почуди именно за това.

— Какъв се очертава проблемът, Вула?

— Дамата не се чувства *наред* — отвърна сестрата с лека насмешка.

Криси изведнъж осъзна, че и преди е виждала доктора. Почувства, че се изчервява, притеснена да е толкова близо до него след вчерашната вечер. Той беше същият красив млад мъж, който се беше появил около полунощ в дискотеката заедно с капитана; същият, който не изтанцува нито един танц, а цяла вечер стоя сам на масата. Онзи, когото беше зяпала, преди да осъзнае, че той също я гледа.

— Не се чувстваш *наред*?

Ето, пак същата тази дума, която я караше да се чувства като шейсетгодишна изкуфяла бабка, не можеща да обясни оплакванията си.

— Стомахът ми е разстроен — отговори тя нервно — и усещам движението на кораба. По различен начин. Аз...

— Ела с мен — каза той, сочейки вратата в преградата. — Ще направим така, че пак да се почувстваш *наред* — усмихна ѝ се и тя някак си се почувства по-спокойна. Той не ѝ се подиграваше. Или поне така ѝ се струваше.

Минаха през вратата и се озоваха в коридор, по който докторът я поведе към помещението за прегледи.

— Седни там — каза той и посочи към кушетката.

Криси направи точно така.

— Казвам се доктор Санто — представи се той — и съм тук, за да ти помогна да се почувстваш по-добре.

Говореше почти без никакъв акцент, забеляза тя.

— Сега ми кажи кога започна всичко и ми опиши, колкото можеш по-добре, какво чувстваш.

Докато я слушаше, той отделяше очи от нейните само, за да си води записки. Постоянно втренченият му поглед изнервяше Криси, но тя си каза, че той е доктор все пак.

Най-накрая лекарят каза:

— Имаш всички симптоми на морска болест, но може й да си хваната някакъв вирус. Полетът, с който си дошла, е бил дълъг, което понякога може да е проблем, и оттогава постоянно стоиш до късно вечер и спиш по съвсем малко.

Той отново се усмихна с очарователната си усмивка и Криси не можа да разбере дали я мъмри. Изглеждаше по-скоро, че се забавлява с нейния разказ как е пренебрегвала нуждата на тялото си от почивка.

— Освен това, явно си яла някои неща, към които храносмилателната ти система не е привикнала, така че без да направим множество изследвания ще ни е трудно да разберем коя точно е причината — продължи той. — Това, което ти предлагам, е да направим един антибиотичен курс, който ще се погрижи за всички бацили, които може да си пипнала, и ще ти дам също лепенки „Скополамин“ против морската болест. Ще си залепяш по една зад ухото всеки ден до края на круиза. Ако нямаш морска болест, те няма да ти навредят и ще предотвратят появата на симптомите, ако хванеш такава по-нататък.

— Окей — кимна Криси. — Наистина съм ти благодарна. Просто не мога да повярвам. Пътуването едва е започнато, а аз вече се разболях.

— Ще се почувстваш по-добре съвсем скоро — каза той. — Така че да си в състояние да се насладиш на остатъка от пътешествието. Предлагам ти да започнеш антибиотика още тази вечер и да хапнеш леко на вечеря. Освен това яж храна, на която си свикнала.

Криси кимна.

— Не знам дали изобщо ще мога да ям.

— Трябва да хапнеш нещо, било то дори само кисело мляко. Сега изчакай малко, отивам да взема лекарството ти. Ще отнеме само минутка.

— Добре — тя се загледа в него, докато той излизаше от стаята. Беше толкова красив, помисли си тя, а и имаше прекрасна,

успокояваща усмивка. Освен това изглежда действаше ефикасно и без да се занимава с глупости, но изглежда прокарваше невидима линия между себе си и пациентите си — поне между себе си и нея. Припомни си отчуждеността му предната вечер и се зачуди дали това е свързано с професионализма му или е просто черта на характера.

Той се върна като носеше шишенце, пълно с хапчета, и една малка кутийка.

— Това е антибиотикът — посочи той и ѝ подаде шишенцето, — а тук са скополаминовите лепенки. Нека да ти покажа как се използват. — Той отвори кутийката и извади от нея малка лепенка, запечатана в пластмасово пакетче. Скъса пакетчето и махна опаковката, като задържа лепенката на единия си пръст. — Вдигни си косата и ще я залепя на мястото ѝ.

— Има ли значение от коя страна? — попита тя.

— Не — ухили се докторът.

Криси вдигна косата над дясното си ухо и той силно притисна лепенката на мястото ѝ, след което няколко пъти я разтърка, за да се увери, че не мърда.

— Ето. Това е всичко. Утре вечер ще махнеш тази и ще сложиш на нейно място друга. Предлагам веднага да започнеш с две хапчета от антибиотика. Това да е първото нещо, което ще направиш като се прибереш в каютата. — После за момент я погледна замислено и додаде: — Чакай, аз ще ти донеса чаша вода и можеш да започнеш още тук.

Извади пластмасова чаша от аптекката и наля в нея вода от бутилка. Взе шишенцето от нея, извади две хапчета и ѝ ги подаде.

— Заповядай.

Криси изпълни инструкциите. Беше изумена от това колко внимателен беше. Не беше длъжен да започва тук и веднага лечението ѝ, нали? Изглежда излизаше не точно извън навиците си, но със сигурност прекрачваше невидимата линия, която си беше начертал.

Той погледна часовника си.

— Ако отидеш веднага в трапезарията, ще можеш да се присъединиш към приятелите си и да си вземеш нещо за хапване. Ако нищо в менюто не те привлича, кажи на келнера просто, че искаш малко кисело мляко или супа. Може да кажеш, че аз съм ти ги препоръчал.

— Окей — кимна Криси. — И пак благодаря. Мисля, че вече се чувствам по-добре, защото ти беше толкова... страхотен.

Той пак се усмихна.

— Нали затова съм тук.

Тя слезе от кушетката и тръгна към вратата.

— Беше ми много приятно да се запознаем, наистина.

Той кимна.

— Дано се почувстваш по-добре.

На връщане Криси премина през рецепцията и Вула я погледна.

— Надявам се, че вече сте *наред* — каза тя, очите ѝ, страховито увеличени от очилата, весело гледаха Криси.

— Благодаря — отговори Крис, решена да не обръща внимание на презрението на другата жена. Отвори вратата и тръгна бавно да се изкачва по стълбите към палуба пет, където вечерята вече беше сервирана.

След като разказа на компанията за пристъпа си от морска болест и изяде едно кисело мляко, тя си тръгна от трапезарията без изобщо да се чувства по-добре. Когато се прибра в каютата, Джени я нямаше, но това не я учуди. Сигурна беше, че приятелката ѝ и Маноло бяха успели да се скрият заедно някъде, за да се позабавляват. Най-вероятно в този момент бяха прегърнали страстно, помисли си тя, докато се събличаше.

Леглата бяха оправени, шоколадчетата, които им се полагаха, бяха по местата си и корабното издание за следващия ден им беше донесено. Криси прибра шоколадчето в чекмеджето на нощното си шкафче и взе ежедневника и разписанието на екскурзиите, преди да се настани в леглото. Утре щяха да спрат в Неапол. Тя беше доста развълнувана от възможността да види разположения наблизо Помпей и искрено се надяваше да се чувства достатъчно добре, за да отиде на екскурзията. Когато разгледа всичко, извади книгата, която си беше взела, от нощното шкафче и започна да чете.

Вече беше чела около половин час и се беше задълбочила в романа, когато на вратата се почука. Най-вероятно идва камериерката, помисли си тя, за да попълни минибара или нещо такова.

— Секунда — извика, стана от леглото, взе кимоното, което си беше донесла, и го сложи върху тениската си. Когато отвори вратата, тя се изненада от човека, който стоеше срещу нея.

— Здравей — каза доктор Санто и свали шапката си. — Минавах оттук и реших да се отбия да проверя как си.

За момент Криси просто стоеше и го гледаше, после изведнъж се осъзна, когато той се усмихна и каза:

— В неподходящо време ли идвам? Ако е неудобно, мога...

— Не... не — заекна Криси и отвори широко вратата. — Извинявай. Заповядай, влез. Аз просто бях... просто...

— Изненадана, че съм аз? — попита докторът, докато влизаше в малкото коридорче. Той се усмихна и тъмните му очи сякаш осветиха сумрачното антре.

— Ами да — призна си Криси. Усети как се изчервява, което само я раздразни. *Защо реагирам по този начин?*, зачуди се тя. *Все едно съм гимназистка или нещо такова.* Тя отстъпи назад и тръгна към кушетката като нервно затягаше колана на кимоното си.

— Искях да проверя как си — каза той. — По-добре ли се чувстваш?

— Мисля, че да — отговори Криси. — Може би съвсем малко по-добре.

От позицията ѝ на кушетката той сякаш се извисяваше над нея, доминираше над цялата каюта и я правеше да изглежда прекалено малка за едрото му тяло. Беше висок над шест фута, с широки рамене, тясна талия и дълги крака. Изглежда беше в началото на трийсетте, във върхова физическа форма, с черна коса и маслинен тен. В болницата тя не бе осъзната колко едър и доминиращ мъж е той, може би защото беше прекалено разсеяна от неразположението, което чувстваше.

— Все още се чувствам зле, нали разбираш, но не става по-лошо и като че ли се подобрява съвсем малко.

— Много добре. А никак ли не те тресе?

Криси поклати глава.

— Не — отговори тя. — Аз... Защо не седнеш? Толкова съм груба. Заповядай — посочи един от столовете срещу себе си, — седни тук.

— Благодаря — той седна и кръстоса крака, така че глезенът на единия му крак се отпусна върху бедрото на другия. — Смяташ ли да си легнеш рано тази вечер?

Криси кимна.

— Върнах се направо тук след вечеря. Сътрапезниците ми отидоха да гледат вариетето, но аз реших да се наспя добре тази вечер.

— Значи няма да се измъкнеш по-късно и да отидеш на дискотека?

— Не — отвърна Крис. — И без това не съм сред най-добрите танцьори.

— И аз не съм — каза сериозно той. — Предполагам, че е защото постоянно бях на училище или имах да уча. Нямах много време да танцувам или да пия питиета — нали разбираш, нормалните неща, които вършеха моите връстници. Така че и сега все още се чувствам като риба на сухо при подобни социални събития — той я погледна, а тази неговичувствени устни се разтегнаха в полуусмивка.

На Криси не ѝ беше лесно да повярва, че този мъж, толкова добре изглеждащ, добре образован и интелигентен, може да се чувства така, в каквата и да е ситуация. Беше от типа мъже, които могат да влязат в една стая и да привлекат вниманието на всички просто с присъствието си, сякаш притежаваше някаква сила, която държеше околните в подчинение. Сега вече започна да разбира отчужденото му държане в дискотеката, докато капитанът и другите офицери бяха общували с пътниците. Просто това не беше част от света, в който той се чувстваше комфортно.

— Но имаш такъв подход към пациентите — каза тя. После се усмихна. — Поне от моя гледна точка със сигурност.

— Аз съм обучаван за лекар — отговори той — и отношенията лекар-пациент ми идват отвътре. Предполагам, че ми е по-трудно да се оправям с хората, когато не са ми пациенти. На по-лична основа, ако разбираш какво искам да кажа.

Криси кимна.

— Напълно те разбирам. Също като в моята работа. Аз съм фризьорка и някои от клиентките ми ми разказват тайните си, наистина интимни неща. Но извън салона аз не съм им приятелка. Някои от тях дори не биха ми казали колко е часът извън салона.

— Оооо — реагира той. — Това не го вярвам. Ти си толкова мила и е толкова лесно да се говори с теб. Защо ще се държат по този начин?

— Аз съм фризьорка, най-малкото, и затова не съм от техния социален кръг, разбираш ли?

— Но това е направо смешно. Ти си красива и умна. Освен това — добави той — в Америка няма класово разделение, нали?

— О, моля те — каза тя. — Не го вярваш повече от мен. Може би не е толкова строго определена, колкото на някои други места, но в Америка определено има класова система.

Той се усмихна дяволито.

— Разбира се, че го знам. Майка ми е американка. Израснала е във Филаделфия и Палм бийч. А баща ми пък е расъл във флорентинско палацо, но е ходил на училище в Англия. „Ийтън“ и „Оксфорд“.

Богато семейство, помисли си Криси.

— Разбирам. Това обяснява английския ти.

Той замълча, а после попита:

— Ти си от Ню Йорк, нали?

— Да, от щата. От Олбани.

— Обожавам града Ню Йорк — каза той. — Толкова енергичен, толкова културен.

— Аз също — отговори тя, — но там, където живея, е съвсем различно. Градът не е толкова голям и със сигурност не набляга толкова на културата.

— Но ти самата ми изглеждаш доста културна.

Криси се разсмя.

— Нямаше нужда да се шегуваш.

— Не съм — започна да протестира докторът. — Наистина. — Той се вгледа в нея за миг и добави: — Казвам се Лука, между другото. — Протегна ръка.

— Аз съм Криси. Но ти вече знаеш това.

— Да, но не исках да избързвам и да те наричам с малкото ти име.

— А аз със сигурност не бих те нарекла по начин различен от доктор Санто — каза тя през смях.

— Моля те, наричай ме Лука.

— Радвам се да се запозная с теб, Лука.

— И аз много се радвам да се запозная с теб, Криси. Надявам се, че пак ще се видим.

— Аз... аз също. — После, преди да успее да помисли, добави: — Би ми било ужасно приятно.

— Прекрасно — каза той. — Най-добре сега да си тръгвам. Имам среща с капитан Пападопулос за нощната поява в дискотеката.

— О, отиваш да се забавляваш.

— Иска ми се и ти да можеше да дойдеш. Може би тогава щях да танцувам. С теб.

Криси почувства как отново се изчервява.

— И аз бих искала. Или просто да седим и да си говорим.

Лука се изправи и Криси стана от кушетката, за да го изпрати. На вратата той се обърна към нея.

— Погрижи се за себе си — каза. — Наспи се хубаво.

Тя кимна.

— Точно това ще направя.

Той отвори вратата.

— Лека нощ.

— Лека.

Тя затвори вратата след него. *О, боже мой, помисли си тя. Не мога да повярвам. Той е умен, красив, истински джентълмен и секси. Да-а, и това. И той каза, че съм красива!*

Искаше ѝ се да се оципе, за да се увери, че не сънува. Беше я нарекъл красива и умна, и дори културна. Върна се обратно в леглото и загаси лампата. *Надявам се, че скоро ще го видя отново, помисли си тя. Би трябвало да е мислил това, което каза, нали?* Дори след като Марк я беше нарекъл красива, тя продължаваше да не знае как да реагира на комплиментите. Марк, почувства тя, може би си играеше с нея. А и не беше споменал, че е умна и културна. Лука изглеждаше напълно искрен. Мислите ѝ се върнаха към съдбовната вечер, в която беше срещнала Том Джентри, и мъката, която изпита, когато разбра, че е била излъгана. Не вярваше, че Лука Санто бе способен на подобна подлост, но наистина не знаеше достатъчно за него, за да си прави такива изводи. Единственото нещо, което знаеше, е, че не може да му се отдаде, преди да се убеди в честността и почтеността му. Трябваше да потуши това силно физическо привличане, което от много отдавна не беше изпитвала. *Да, каза си тя сама на себе си, ти не скачаш веднага в леглото, както Джени. Ти не си такава.*

Все още се опитваше да убеди себе си в това, когато заспа.

Мъжът погледна нагоре и надолу по коридора. Не се виждаше никой. Бързо плъзна картата в ключалката и натисна дръжката. Вратата се отвори гладко и тихо на добре смазаните си панти. Като влезе, той тихо затвори след себе си и застана неподвижно с уши, наострени за някакво движение отвътре. Знаеше, че Марк го няма в апартамента, но можеше някой стюард или друг от обслужващия персонал да е влязъл, за да свърши някаква работа.

Когато не чу нищо, той влезе в голямата всекидневна, сканирайки всичко наоколо с бързи движения на очите си. Погледът му попадна върху грамадния пътнически сандък, с изрисувани „В“-та отгоре. Беше подпрян до стената, защото бе прекалени голям, за да се събере в някой от гардеробите в апартамента. Макар и да бяха толкова много в луксозните апартаменти, те не бяха достатъчно големи за неговите размери.

Той отиде до сандъка, извади халка с шперцове от десния джоб на панталона си и намери месинговия ключ със странна форма, който ставаше на единствената ключалка. Превъртя го и отвори капака. Вътре бяха натрупани множество най-различни покривки за легло. Бързо и делово, той отстрани парцалите като ги подреждаше на спретната купчинка на пода, докато не намери това, което търсеше.

Близо до дъното на сандъка, обкръжен от слой по-плътни покривчици, пакетът с пластичен експлозив „Семтекс“, лежеше невинно и спокойно, увит в пластмасови торбички от „Хондос сентър“ в Атина. Върна парцалите на мястото им, затвори капака над тях и заключи сандъка. Обърна се и се промъкна обратно до вратата. Отвори я само на косъм и погледна. По коридора към него идваше една доста възрастна жена. Той затвори вратата, но ръката му остана на дръжката. Когато я чу да отминава, изчака още малко, после пак отвори вратата и се огледа в двете посоки. Този път беше чисто. Измъкна се от апартамента и остави вратата да се затвори след него. Щеше да се заключи автоматично.

Той почувства клетъчния телефон в джоба си и го извади. Щеше да излезе във на палубата, където нямаше никой, за да се обади. Вече можеше да увери Георгиос Вилос, че експлозивът си беше на мястото.

Когато се събуди, Криси се чувстваше много по-добре, макар и не напълно възстановена. Джени все още не се беше прибрала, но тя не се притесни. Дълго си взема душ, после внимателно се гримира и се облече. Апетитът ѝ се беше възвърнал — всъщност, умираше от глад — така че отиде направо в трапезарията, където сервираха закуска „Небесна градина“, на палуба шест. Там вече имаше други пасажери, повечето от които доста възрастни. Тя се нареди на едната опашка и напълни в подноса си бъркани яйца, бекон, кисело мляко, плодове и малки кроасанчета, после си взе чаша кафе със захар и сметана. Беше прекалено обилна закуска за навиците ѝ, но чувстваше, че просто има нужда от нея, след като беше яла толкова малко на вечеря.

Навън на палубата имаше много свободни маси, така че тя се запъти натам и седна на една от тях. Този ден на небето нямаше ни едно облаче и морето беше спокойно. Никъде не се виждаше земя, но около кораба летяха различни видове морски птици. Точно отпиваше от ароматното кафе, когато покрай масата ѝ с бърза стъпка премина висока, слаба германка с оранжева коса, едва следвана от няколко по-възрастни мъже и жени. Докато Криси ги наблюдаваше, колоната от ентусиазирани пешеходци с мъка изкачиха стълбите след жената, която ги чакаше най-отгоре, ходейки на място, докато ги подканяше да побързат. Явно това беше фитнес инструкторката, която водеше сутрешната разходка, спомената в програмата, както и няколко класа по фитнес по друго време през деня.

— Виж ти, виж ти — чу се глас иззад гърба ѝ. — Ядеш самичка?

Криси обърна глава и видя Марк да слиза по стълбите. Както и предния път, когато го срещна, той беше безупречно облечен в морскосин блейзер, червено копринено шалче с индийска шарка на врата, тънка синя риза и бежови панталони. Обувките му бяха излъскани до блясък. Косата му беше опъната назад и караше орловия му нос да изглежда дори още по-внушителен. Тя почувства как сърцето ѝ заби по-бързо. Той определено беше един от най-привлекателните мъже, които беше срещала.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Не — отговори Криси, — ни най-малко.

Марк седна на стола до нея.

— Е, значи наистина не знаеш кой съм, така ли?

— Сега вече знам. Приятелката ми Моника ми каза предната вечер, след като ни видя да танцуваме, и вече ми е ясно защо знаеше толкова много за кораба.

— Да — каза Марк. — И сега не съжаляваш ли поне малко, че пропусна шанса да посетиш апартамента ми? — Той я погледна с усмивка.

Криси отговори на усмивката му.

— Не съм много сигурна за това. Все пак те срещнах съвсем скоро.

— Страхуваш ли се от мен?

— Не, просто не те познавам.

— Може би трябва да ме опознаеш по-добре — отговори ѝ той. — Не ми харесва да приемам *не* за отговор, особено от красива и сексапилна млада дама като теб. Виждам, че ще бъдеш предизвикателство за мен и това ми харесва. Освен това, няма да те ухапя.

— Не съм си и помисляла, че ще го направиш — отвърна Криси през смях. Беше изненадана и поласкана от честните му и прями думи.

— Нямах намерение да те плаша — каза той извинително. — Предполагам, че малко понасилих нещата, като се има предвид, че току-що се запознахме.

— Не се притеснявай за това — тя започваше да се чувства малко виновна. Освен външния си вид, Марк има стил и страхотен чар, помисли си тя и може би все пак в него имаше нещо. Нямахе съмнение, че я привличаше и тя трябваше да си признае, че го намира за секси.

— Надявам се да се опознаем по-добре — каза той и се ухили. — Тогава няма да ти се струвам толкова плашещ.

— О, ти никак не си страшен — Криси имаше чувството, че трябва да се защити. — Никога дори не съм си го помисляла, Марк. И аз също се надявам да се опознаем.

— Добре. Какво смяташ да правиш днес?

— Отивам да видя Помпей. Просто нямам търпение.

— Пленителен е.

— Значи си бил там?

— Да. Няколко пъти.

— Разкажи ми за него — помоли Криси. — Ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — мило отговори той. Имаше доста широки познания и тя слушаше с интерес цялата информация за древния град, която той споделяше с нея, и се опитваше да я смели и запомни.

— Изригването на Везувий, което е погребало Помпей, се е случило през 79 година преди новата ера — започна той. — В града са живеели може би около двайсет хиляди човека и повече от две хиляди са умрели. Аз лично мисля, че Херкулан, който също не е далеч, е много по-интересен, но си струва да видиш и Помпей. Днес няма да имаш време, но някой ден трябва да разгледаш и музея в Неапол. Там са някои от най-интересните произведения на древните.

— А защо са там?

— Защото там са по-добре защитени, отколкото в Помпей. Както и да е, мисля, че много ще ти харесат мозайките, стенописите и някои от статуите, както и архитектурата. Тези неща са интересни.

Докато ѝ говореше, Криси се впечатляваше все повече и повече от огромните му знания. Заради външния вид и богатството му, тя беше решила, че ще ѝ е лесно да гоzakлейми като нищо повече от плейбой, но сега откри, че той всъщност е много интелигентен и историята наистина го изпълваше с ентусиазъм. Никога не беше срещала някой, който притежава такава комбинация от външност, богатство, чар и ум и тя просто не можеше да не бъде увлечена по него. А интересът му към нея беше много ласкателен.

— Уау — възкликна тя, когато разказът му свърши. — Наистина знаеш много.

Той сви рамене.

— Всъщност не толкова много — каза скромно. — Просто съм бил там няколко пъти и съм прекарал известно време в тази област. Мисля, че заливът на Неапол, Брегът на Агатфи и островите са наистина много красиви. Надявам се да ти хареса.

— Знам, че ще е така — отговори тя.

— Е, а какво ще правиш дотогава?

— Смятам да се преоблека и да събера малко слънчице.

— Бих те помолил да се присъединя към теб, но няма да го направя, за да не си помислиш, че съм прекалено настоятелен.

Изглеждаш ми малко резервирана спрямо мен, но може би, след като ме опознаеш по-отблизо, ще разбереш, че не съм толкова лош.

— Аз не съм казала, че си лош.

— Добре де, както и да е. Сега по-добре да тръгвам — каза той с усмивка. — Надявам се, че ще се видим довечера в дискотеката.

Криси беше изненадана и малко разочарована, трябваше да го признае, че той не я помоли да се присъедини към нея за слънчевите ѝ бани или да дойде с нея в дискотеката. Колкото повече го опознаваше, толкова повече започваше да го харесва. Прямотата му беше освежаваща.

— Ще бъде хубаво — каза тя.

— Ще се видим по-късно, Криси — той се изправи на крака. — Забавлявай се много в Помпей.

— Благодаря, Марк.

Той се обърна и си тръгна, а Криси гледаше как високата му, красива фигура изчезва във вътрешността на кораба. *Може би направих глупост като отказах поканата му предната вечер, помисли си тя. На почивка съм в края на краищата и нямаше да има нищо лошо да се позабавлявам малко с един толкова сексапилен мъж.* Тя остана още няколко минути, задълбочена в мислите си, после бутна стола си назад и стана.

Мина през плъзгащата се врата в трапезарията и продължи по стълбите надолу към каютата си. Преоблече се в бански костюм, сложи отгоре кимоното си, obu сандали и сложи книгата, която четеше, в плажната си чанта. Беше забелязала, че на басейна осигуряваха хавлии.

Като излезе на палубата, тя намери едно кътче около басейна, в което все още нямаше много хора, разпъна там шезлонга си и остави чантата си до него.

След като отиде до бара и си поръча кола лайт, Криси се върна при шезлонга, сложи слънчевите си очила и разрови чантата си за книгата. Започна да чете, но откри, че се разсейва от новодошлите и от преминаващите на път за другаде. В басейна имаше няколко човека и тя се изуми, когато видя, че някои от тях бяха много възрастни, с набръчкани, провиснали, или твърде кльощави, или твърде дебели, покрити с петна тела, които някои от приятелите ѝ — Джени например — биха намерили или за смешно противни или за ужасно

отблъскващи. Тя се надяваше, когато достигне тяхната възраст също като тях да не ѝ пука как изглежда и да може да се забавлява така, както те се забавляваха.

Палубата, на която беше басейнът, представляваше безконечно шоу, водено на няколко различни езика, но изкушенията му, дори шумният смях и плясъкът на водата, не попречиха на очите ѝ да се затворят под лъчите на слънцето. Когато се събуди, за момент се почувства объркана, но бързо се осъзна. Книгата ѝ беше паднала на палубата, а чашата ѝ с кола стоеше полупразна на масичката, в локвичка вода, получена от конденза. Тя погледна часовника си и се изненада да види, че е станало почти време за обяд. Събра нещата си и се върна обратно в каютата, изкъпа се и се преоблече.

Реши да обядва в официалната трапезария, където беше вероятно да намери Моника, Мина и другите, и тръгна нагоре по стълбите към палуба пет. Метр д'отелът я съпроводи до масата им, където всички други вече се бяха настанили.

— О, Криси, скъпа — възкликна Моника. — Толкова съм щастлива да те видя. Как се чувстваш днес?

— Много по-добре, благодаря — каза Криси, докато седнаше. Взе менюто, което келнерът ѝ подаде, и се зачете в него.

— Къде е приятелката ти? — попита доктор Фон Меклинг.

— Не знам — отговори Криси. — Мисля, че може би обядва с един друг приятел.

— Онзи млад офицер, без съмнение — намеси се Моника.

— Изглежда ѝ е доста приятна компанията му — каза Руди.

— Да. Мисля, че се забавляват страхотно заедно.

— Чувстваш ли се в състояние да дойдеш на една от разходките днес? — попита Моника.

Криси кимна.

— Да. Отивам до Помпей.

— О, прекрасно — плесна с ръце Моника. — Ние също. Така ще е много по-весело.

Келнерът се приближи до масата и Криси му даде поръчката си за обяд.

— Знаеш ли дали приятелката ти също ще идва? — продължи с въпросите доктор Меклинг.

— Не знам — отвърна Крис. *Исусе, помисли си тя. Той се вманиачава по Джен или какво?*

— Пак онзи млад мъж — поклати глава Моника. — Много лошо. Губи си времето с него.

— Защо говориш така?

Моника сви рамене.

— Защото, скъпа, той само я използва за забавление. Най-вероятно прави това, само че с различно момиче, при всяко пътуване. „Синдромът момиче на всяко пристанище“, не разбираш ли. Само дето става въпрос за кораб.

— Не съм сигурна, че той я използва повече, отколкото тя него — разсмя се Криси. — Джен обича да се позабавлява.

9.

Криси установи, че Помпей наистина ѝ харесва много, както беше предрекъл Марк, само че си нямаше и понятие, че е толкова огромен. Бързо разбра, че ще ѝ отнеме много дни или много посещения, за да разгледа всичко. След повече от два часа постоянно вървене, изпълнена с благоговение пред красотата на руините, тя откри, че с удоволствие приема предложението на Моника да се върнат при Морската порта, през която влязоха, и да си вземат по нещо за пиене от уличното кафене.

— Нямах си представа, че тук все още мирише на пожарище — каза Криси като излязоха от града. — Подуши ли го?

— Да, също като голям крематориум — отговори Моника. — Аз също усетих гадната миризма на изгоряло.

— Много ми харесаха къщите с вътрешните им дворове и фонтанчета. Сигурно са били страшно красиви.

— О, да — съгласи се Моника. — Идеята е много добра и в наши дни, нали? Особено там, където времето го позволява — тя замълча. — О, ето ни и нас. Най-накрая. Краката ми могат да си починат.

Криси не ѝ напомни, че е обути в сандали с високи токове, абсолютно неподходящи за разглеждане на забележителности, а още по-малко за дълго ходене пеша по калдъръм и мраморни плочи. Предполагаше, че Моника би обула същите обувки дори и за планински преход, както и същия тоалет — рокля, по-подходяща за следобеден коктейл. Смяташе, че ексцентричната жена е дотолкова влюбена в лъскавия си гардероб, че не би намерила никакво основание да се преоблече в нещо всекидневно.

Поръчаха си айскафета и се разбъбриха за всичко, което бяха видели през деня. Освен това Криси беше слушател и на постоянните коментари на Моника за ниските стандарти на обличане, които поддържаха минаващите покрай тях туристи.

— Гимнастически дрехи — казваше тя презрително. — И гуменки. Светът върви към провал, щом хората започнаха да се

обличат в такива одежди. Представяш ли си! А по външния вид на повечето си личи, че никога не са виждали как изглежда гимнастически салон отвътре.

Криси се разсмя.

— Тук си права. Толкова много хора са с наднормено тегло.

— Да — продължи Моника. — В отвратително лоша форма са. Надявам се никога да не си позволиш да изпаднеш до там. Ти си прекалено красива, за да се изоставиш. Човек трябва да се придържа към някакви стандарти, дори останалата част от света да е толкова мързелива и толкова малко да се съобразява с околните, че да се облича по този начин.

Кафенето беше разположено на върха на хълма, по който се изкачваше пътят към Помпей, и на Криси ѝ се стори, че вижда позната фигура да идва към тях. Когато се приближи, тя установи, че наистина е този, за когото го беше помислила, макар и без униформата. Лука Санто беше облечен в елегантно спортно яке, пуловер и панталони. Сърцето ѝ заби по-бързо и в гърдите си почувства някакво свиване, както когато видеше Марк. Това беше инстинктивна реакция, която възникваше по своя собствена инициатива и ядосваше Криси, защото беше неконтролируема.

Когато я видя, той ѝ помахаше и тя му отвърна със същото. Надяваше се, че Моника не е забелязала внезапната ѝ възбуда, когато видя Лука, защото никак не ѝ се искаше да чуе какво по-възрастната ѝ приятелка има да каже по негов адрес и със сигурност не ѝ се слушаше лекция за това как си губи времето със служители на кораба.

Той стигна до тяхната маса и повдигна шапка.

— Здравейте, дами.

— Как сте? — Моника беше впечатлена.

— Здравсти — поздрави и Криси.

— Надявам се днес да се чувстваш по-добре.

— Да, докторе — отговори тя. Тя се чувстваше неудобно да използва малкото му име пред Моника, а и не искаше тя да разбира до каква степен са се опознали с Лука. — Чувствам се много по-добре, благодаря.

— О, значи ти си корабният лекар — намеси се Моника, като го погледна с повишен интерес. — Всички сме ужасно благодарни, че така добре си се погрижил за нашата малка приятелка.

Лука кимна.

— Това е мое задължение — отвърна той, — както и удоволствие. Тя беше много добър пациент.

Погледът на Моника го обходи от глава до пети като го оценяваше, сякаш е някакъв особен вид говедо.

— Не би ли искал да се присъединиш към нас, докторе? — попита тя. — Ние прием кафе и даваме почивка на краката си. Градът е толкова голям, нали?

Лука дръпна един стол, седна и веднага успя да привлече вниманието на сервитьора.

— Искате ли още по кафе — попита той — или нещо друго?

Криси кимна.

— Мисля, че бих изпила още едно.

— Аз също — каза Моника. — Кафето е доста добро като за такъв известен туристически обект.

Лука поръча на италиански.

— Вие с Криси, разбира се, се познавате, а аз съм Моника Граф, писателката.

— Лука Санто — представи се той с усмивка. — Значи си писателка?

— Да — отговори Моника — и книгите ми са публикувани на италиански.

— Трябва да ги потърся.

— Може би няма да са точно по твой вкус — каза Моника, въпреки че беше поласкана от реакцията му. — Значи си италианец? — тя продължаваше да го разглежда внимателно.

— Да — отвърна Лука.

— И откъде по-точно си?

— Фиренце. Флоренция.

— Прекрасно. Знаех си, че акцентът ти е по-северен. Неаполитанският е толкова... различен — тя изглеждаше, сякаш вкусът в устата ѝ се развали.

— Да — каза той. — Имаме много различни акценти, както, предполагам, е във всички страни, но никой от тях не изпъква над другите.

— Не мислиш така, нали? Сигурно се шегуваш.

— Не — Лука поклати глава. — В училище имах извънредно интелигентни приятели, които обаче говореха на палермски диалект, който е на практика неразбираем, ако човек не му е свикнал. Имаше и няколко от Калабрия, със своеобразния си южен диалект, но и те бяха от отличниците.

— Разбира се — съгласи се Моника, но беше ясно, че или не е съгласна с него, или просто не иска да чуе това, което той има да й каже.

Криси си спомни как тя се подиграваше с акцентите на Мина и Руди.

Сервитьорът донесе кафетата им и Лука му благодари.

— Харесва ли ви пътешествието? — попита Лука, сменяйки темата.

— Да — отвърна Моника, — макар че като цяло предпочитам по-бляскави кораби.

— А ти? — Лука се разсмя и се обърна към Криси.

— О, да. Много ми харесаха Атина, Таормина, това, което успях да видя от Катания, а и днес беше чудесно. Винаги съм искала да видя Помпей.

— Дааа — каза Лука. — Това пътуване е чудесна възможност да се видят много неща. — Той отпи глътка от кафето си.

— Кажи ми, доктор Санто — започна Моника. — Харесва ли ти да работиш на кораба?

— Обогатява опита ми. Мисля, че това е добра работа за начало, но смятам да я върша още най-много година-две.

— Според мен можеш да се справяш доста по-добре, във финансов аспект най-малкото, ако си откриеш частна практика.

— Разбира се — съгласи се той, — но това е начин да изживея малко приключения и да видя света, преди да се установя за постоянно.

— И къде смяташ да се установиш? — продължи да разпитва Моника.

— Не съм решил още — призна Лука, — но ще е или в Италия или в Щатите.

— В Щатите? — попита Моника изненадано.

— Да. Майка ми е американка и съм бил там много пъти. Тя е отраснала във Филаделфия и във Флорида, но сега семейството й

живее целогодишно във Флорида. Там много ми харесва.

— Разбирам. В коя част на Флорида?

— Палм бийч. Харесва ми океанът, а най-много ми харесва това, че, макар да е на брега, градът има много други неща, които да предложи. И е близо до Маями, което си е истински голям град.

— Напоследък там има много европейци, което ще е от помощ

— Моника остави чашата си в чинийката и погледна към Лука. — А какво те води днес тук, в Помпей?

— Ами-ии-и — започна Лука бавно, сякаш се опитваше да намери подходящите думи. — Аз-аз... бил съм тук и преди, естествено, но просто исках да се поразходя, нали разбирате. Така че взех влака от Неапол, за да се наслаждавам на пейзажа. И да позяпам Помпей — погледът му хвана този на Криси и на устните му се появи дискретна усмивка.

— Разбирам — каза Моника, без да забелязва искрите между тях.

— Кажи ми — обърна се пак към него, — ако си създадеш практика в Италия, къде ще е? Във Флоренция?

— Най-вероятно — отвърна той. — Баща ми работи там като лекар и мога да се включа в неговата практика. Но, като се замисля, май предпочитам да работя сам.

— Аха, независим човек.

Лука сви рамене.

— Предполагам.

— Мисля, че това е възхитителна черта за мъж — Моника го погледна кокетно.

Криси беше изненадана от открития флирт на Моника. Освен това установи, че изпитва собственически чувства към него, макар и без да има рационално обяснение за тях и интересът на Моника към него започваше да я изнервя.

— Баща ми е много властен — каза през смях Лука, — така че не знам дали съм независим по характер или съм готов на всичко, за да се измъкна изпод крилото му.

Моника сложи ръка на рамото му.

— Всички трябва да отлетим от бащиното гнездо, за да си проправим собствен път в живота, нали? В противен случай се задушаваме.

За секунда облак премина по лицето на Лука, но той бързо го превърна в усмивка и отговори:

— Мисля, че си много права.

Криси видя, че екскурзоводът и няколко човека от тяхната група слязоха по стръмния път и се насочиха към мястото, където беше паркиран автобусът.

— Мисля, че трябва да се приготвяме за връщане на кораба — каза тя. — Виждам Руди и Мина, както и някои от другите пътници.

— О, имаме време — каза Моника като махна ръката си от рамото на Лука и я размаха във въздуха пред лицето си. — Те ще ходят в тази ужасна фабрика за камеи, преди да тръгнем.

— Не искаш ли да разгледаш камеите? — попита Лука. Моника енергично поклати глава.

— Не ги харесвам. Прекалено старомодни са за мен, прекалено бабичешки, ако ме разбираш.

Лука се разсмя.

— По-добре да тръгвам — каза той. — Трябва да хвана влака на връщане, а той тръгва съвсем скоро.

— О, не — запротестира Моника и пак сложи ръка на рамото му. — Но ти току-що дойде.

— Да, но за съжаление мога да си открадна само малко време извън кораба. — Той отмести стола си назад. — Беше удоволствие да се запознаем — каза той на Моника. После се обърна към Криси. — А ти се пази.

— Добре — отговори Криси.

Той махна на келнера за сметката, безгрижно ѝ хвърли един поглед и му подаде няколко евро.

— Ще се видим пак — махна им Лука, обърна се и тръгна надолу по хълма.

— Той е обещаващ млад мъж — каза Моника, загледана в гърба му. — Наистина много обещаващ.

— Значи го одобряваш?

— О, да. Единственото, от което има нужда, е ръка, която да го насочва. Опитна ръка — тя се заигра с медальона си като го нагласяше върху горната част на роклята си. Пръстените на пръстите ѝ уловиха светлината и я отразиха, поразявайки Криси за пореден път със

заслепяващата си показност. — Някоя зряла жена — продължи Моника — би била идеална за този млад човек.

— Но ти сама каза, че той е независим — каза Криси. — Това няма ли...

— Мила моя — прекъсна я Моника, а погледът ѝ сякаш казваше ти, нещастно глупаво същество, — аз се шегувах с него. Отдалеч си личи, че е неоформен, податлив и отстъпчив млад мъж, който може да бъде оформен и моделиран в нещо страхотно и дори блестящо. Как не разбираш?

— Предполагам — каза Криси, продължавайки да не разбира нищо. Помисли си, че Лука знае много добре какво прави.

— Е — въздъхна по-възрастната жена, — предлагам ти да тръгваме вече по този безконечен път към автобуса. Ако искаш, все още имаш време да разглеждаш онези глупави камеи с останалите. Ще изчакам отвън при щандовете за разни джунджурии. По-добре да разглеждам неприлично декорирани грънци и вази, отколкото да гледам онези глупости — тя се изправи на крака и вдигна огромната чанта от златиста кожа, която мъкнеше навсякъде. — Готова ли си?

— Да — каза Криси, — но мисля и аз да погледам грънци вместо камейте.

Моника се разсмя.

— Умно момиче.

Докато слизаха надолу по баира, Криси си мислеше, че предпочита да можеше да се качи на влака за Неапол с Лука. Можеше да си представи как седи до него, а той ѝ посочва различни забележителности по пътя. Е, помисли си тя с въздишка, за сметка на това имаше късмета да е под крилото на известна европейска писателка, жена висококултурна, от която можеше да научи много.

Джени се появи на вечеря, което изненада всички и развълнува доктор Фон Меклинг.

— Прекарах целия следобед с един приятел — съобщи тя тайнствено, — но тази вечер той има други задължения, така че ето ме тук.

По време на вечерята тя невъздържано флиртуваше с възрастния доктор като видимо се наслаждаваше на вниманието му, позволяваше

му да докосва постоянно крака ѝ с неговия и от време навреме го потупваше по ръката. Всички на масата бяха изумени от поведението ѝ, макар че никой не каза нищо на глас.

След това всички заедно отидоха на шоуто, което тази вечер се казваше „Около света“. Беше почти същото като предното, забеляза Криси, само че с различни костюми и музика. Когато свърши, двете с Джени се отправиха към каютата си като обещаха на останалите да се видят по-късно в дискотеката, след като се преоблекат и освежат грима си.

В каютата Джени се преоблече в микроскопична рокля с минипола и толкова дълбоко изрязано деколте, че оставяше съвсем малко на въображението.

— Какво мислиш? — попита тя Криси.

Криси я огледа от глава до пети.

— Мисля, че си търсиш белята — каза през смях.

— Надявам се да си я намеря — отговори Джени, докато се въртеше пред огледалото.

— Маноло ще идва ли?

Джени сви рамене.

— Кой знае? Може би да, може би не.

Криси я погледна въпросително, объркана от новото ѝ отношение.

— Какво ти става? Изведнъж вече не ти пука? Случило ли се е нещо?

— Нищо — отговори Джени. — Просто, ами, вече съм готова да продължа напред, ако ме разбираш. Да си намеря някой нов. Маноло беше страхотен за няколко добри чукания, но не е чак толкова завладяващ, разбираш ли? — тя млъкна, замислена и после добави: — Пък и той иска да се приближи твърде много. Става прекалено... сериозно.

О-хо, помисли си Криси. *Сега вече стигнахме до същността на нещата.* Всъщност, явно Маноло се влюбваше в нея, а тя не беше готова за такова нещо. Или поне не точно с него. След развода си Джени прескачаше от мъж на мъж. Може би, помисли си Криси, приятелката ѝ се плашеше от мъжете. Може би дълбоко вътре в себе си беше страдала много повече от раздялата с мъжа си, отколкото показваше пред хората.

— Тоест, той започва да се отнася прекалено сериозно с теб, а ти не се чувстваш по същия начин спрямо него. Това ли е?

— Миличка, големият му член ще ми липсва, но това е всичко — каза Джени през смях.

Криси не можа да се въздържи да не се разсмее и тя.

— Ох, ти просто ми идваш в повече.

Джени я погледна.

— Изглеждаш страхотно — възкликна тя. — Прелъстителна, но не прекалено явно.

Криси беше поласкана от комплимента и реши, че Джени е улучила право в десетката, когато определяше роклята ѝ. Горната част беше от прозрачен черен шифон, който покриваше ръцете ѝ до китките, а на врата беше висок като поло яка. Под шифона се виждаше дълбоко изрязано бюстие от черен сатен. Беше едновременно разголена, но и някак скромна. Поне със сигурност не беше толкова дръзка като по-голямата част от гардероба на Джени. Полата беше над коляното и беше много подходяща за танци, защото беше плисирана и няколкото пласта шифон се развяваха около бедрата ѝ при всяко нейно движение по един много романтичен начин.

— Е, хайде да тръгваме — подкани я Джени.

В дискотеката те заеха местата си около малката масичка заедно с другите и Криси забеляза, че Джени нарочно се набути до стария доктор Фон Меклинг. Тя се опитва да докара горкия стар мъж до пълна лудост, помисли си Криси, докато седеше между Руди и Моника.

— Поръчах бутилка шампанско за цялата маса — съобщи Руди. — Надявам се, че и вие ще пиете.

— С удоволствие, но само малко — отвърна Криси.

Руди започна да ѝ налива.

— Стига толкова — възпря го тя. — Моля те.

Той веднага спря.

— Сигурна ли си? — попита я.

— За съжаление, ако пия дори малко повече от това, ще се наложи да ме изнасяте оттук на гръб.

— Е, ако промениш мнението си...

Когато всички чаши бяха напълнени, Моника вдигна тост.

— За Руди — обяви тя, — задето винаги ни осигурява това прекрасно изкушение.

— Хайде на здраве — обади се и доктор Фон Меклинг и всички отпиха от шампанското.

Криси тъкмо беше оставила чашата си, когато видя, че Валентин става от местенцето си на бара и идва към нея.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я той.

— Да. — Криси стана с готовност.

Отидоха на дансинга и той я поведе в ритъма на фокстрота.

— Къде беше снощи? — попита я, а проникателните му сиви очи бяха фокусирани върху нея. — Липсвах ми танците с теб.

— О, така ли — проточи Криси и наклони глава на една страна. — Хващам се на бас, че имаш достатъчно партньорки за танц, Валентин. Видях те да танцуваш с много от дамите.

— Да, но не е същото, когато ти не си тук.

— Много мило от твоя страна да го кажеш.

— Приятелката ти беше тук — продължи той, — танцуваше с един от корабните офицери.

— Да, тя ми разказа.

— Така и не отговори на въпроса ми. Къде беше? — Изражението му беше сериозно и Криси не знаеше как да го тълкува.

— Чувствах се малко не във форма, така че си легнах рано.

Той я погледна разтревожен.

— Нищо сериозно, надявам се?

— Не — каза тя. — Просто морска болест или някакъв вирус.

— Трябва да се грижиш за себе си — той я притегли по-близо до себе си, а очите му отново се забиха в нея. — Не искаме да ти се случи нищо лошо.

Какво странно нещо, помисли си тя. После отхвърли мисълта. Може би не това, което е имат предвид, е странно, а начинът, по който го изрече. Както и ужасно сериозният му тон. Стоманеният поглед. Как ме придържа към себе си. Криси почувства как по гръбнака ѝ пробягва неволна тръпка, но после, когато той грациозно я завъртя по дансинга, си каза, че става мелодраматична. Просто Валентин беше българин, а Моника беше казала, че те са некултурни и примитивни. Може би беше права и това обясняваше странностите му. Както и да е, той танцуваше с много жени, така че би трябвало да е отворен младеж. Просто е малко странен.

Когато танцът свърши, той я покани и на следващия и тя прие. Песента беше бърза и тя се забавляваше ужасно много — особено като наблюдаваше Валентин, защото той наистина беше отличен танцьор, без значение каква музика пускат. Когато и този танц свърши, тя му каза, че има нужда от почивка.

— О, не. Не си се уморила прекалено, нали? — попита загрижено Валентин.

— Нищо ми няма — успокой го Криси. — Просто имам нужда от почивка, Валентин. Не се притеснявай за мен.

— Но аз се тревожа — настоя той и стисна ръката ѝ със своята, докато я водеше към масата ѝ. — Искаме да си в най-добро здраве, готова за всичко, нали?

— Да — отговори Криси и реши, че затруднения с езика правят думите на Валентин да звучат по-странни, отколкото всъщност са. Той говореше със съвсем лек акцент, но може би речникът и основните му знания по английски бяха по-лоши, отколкото липсата на акцент предполагаше.

— Благодаря ти много — каза той, когато стигнаха масата, а после, както и предишната вечер, незабавно се оттегли.

— Той е прекрасен танцьор — изкоментира Моника, — но се облича като нещастник.

— Какво имаш предвид? — попита Криси. Тя смяташе, че Валентин обръща доста внимание на дрехите и външния си вид.

— Не си ли забелязала? — попита изненадано Моника. Беше извадила едно от ветрилата си и за момент яростно го размаха.

— Не, за какво говориш?

— Мила моя — поде Моника снизходително, — те ще се разпаднат по шевовете всеки момент, а не са и най-подходящите. Виж го сега на бар столчето, говори си с онази ужасна румънска певица с гарвановочерната коса. Панталоните му са прекалено къси, нали? Блейзерът му прекалено тесен. Вратовръзката е демоде. А обувките... Е, те просто са изцяло неподходящи.

Криси погледна към бара и набързо огледа облеклото на Валентин. Той беше така задълбочен в разговора си с Петронела, румънската певица, която Моника беше споменала, че изобщо не забеляза как го зяпат. Панталоните му бяха прекалено къси, реши Криси, а и блейзерът му наистина беше твърде тесен. Връзката му, тъй

като беше явно демоде, сигурно беше част от съзнателните му усилия да постигне определен ефект, може би леко ироничен. Същото важеше и за обувките. Но тя пък какво ли разбираше, попита се сама себе си.

— О, виж — възкликна Криси. — Джени и доктор Фон Меклинг танцуват.

— Да — кимна Моника. — Те вече изтанцуваха два или три танца. Единият даже беше доста бърз. Но, естествено, той повече или по-малко се движи на място, нали? — Тя се разсмя. — На неговите години, предполагам, че и това си е чист триумф.

— Мисля, че е прекрасно — каза Криси.

— Виждаш ли как я прегръща? Толкова близо до себе си. Хващам се на бас, че старият глупчо е глътнал виагра с шампанското и сега се търка в Джени като луд.

Криси си помисли, че ще припадне от смях, а Моника ѝ се ухили със злобно блеснали очи.

— Добър вечер — обади се познат глас зад тях.

И двете едновременно се обърнаха да видят откъде идва поздравът и смехът на Криси спря отведнъж.

— Доктор Санто — каза тя. — Колко приятно, че се виждаме.

— И за мен е много приятно да ви видя, дами — усмихна се той.

Моника започна да примигва на парцали и то с голям успех, толкова много спирала имаше по тях.

— Искаш ли да танцуваме? — попита той Криси.

— С удоволствие — отвърна тя. Видя, че очите на Моника прескачаха от Лука към нея и обратно, но по-възрастната жена не каза нищо.

Лука я заведе на дансинга и я взе в прегръдките си за бавната песен, която звучеше в момента.

— Радвам се, че си тук.

— И аз се радвам, че ти си тук — отвърна тя — и че ме покани да танцуваме.

Той се усмихна, но предпочете да замълчи и да продължи да я води по дансинга с естествена грация, която я изненада.

— Мислех, че не си добър танцьор.

— Не съм, разбира се. Поне не колкото някои от хората тук.

— Танцуваш чудесно — тя видя Джени, която протягаше шия да огледа Лука над рамото на доктор Фон Меклинг. Усмихна ѝ се и Джени

въпросително повдигна вежди. Лука обаче я завъртя в друга посока и Джени и докторът изчезнаха от погледа ѝ.

Изданцуваха още един танц и той я помоли да се присъедини към него на масата му.

— Дойдох с капитана и с още няколко от офицерите — каза ѝ той, докато си проправяха път по дансинга, — но, ако искаш, можем да седнем на отделна маса.

Криси кимна.

— Само че трябва да взема чантичката си. Оставих я на моята маса.

Те се спряха на масата, където Моника седеше сама и си вееше с ветрилото. Когато се приближиха, тя широко се усмихна.

— Присъединяваш ли се към нас, докторе?

— Много мило от твоя страна да ме поканиш — отвърна ѝ той вежливо. — Ние ще отидем за малко на друга маса, но ще се видим по-късно, сигурен съм.

— До скоро. — Криси си взе чантата и се сбогува с Моника.

По-възрастната жена ги гледа как си проправят път между танцуващите към задната част на дискотеката, докато не се загубиха от погледа ѝ сред множеството хора около масите и заради тъмнината. Ядното изражение на лицето ѝ обаче много бързо бе заменено от усмивката, която беше маската ѝ в обществото.

Лука заведе Криси до най-тъмния ъгъл на дискотеката, където нямаше никой, до сепаретата до прозореца с изглед към предната част на кораба. Тя се промъкна на канапето зад масичката и той седна до нея, вместо на стола отсреща.

— Тук е хубаво — каза тя. — Далеч от светлините и силния шум.

— Да. Тук можем наистина да си говорим.

Една сервитьорка се появи да вземе поръчките му.

— Какво искаш? — попита я Лука.

— Вода — отговори Криси. — Вече пих шампанско, така че е по-добре да не пия повече алкохол.

Лука каза на сервитьорката да им донесе голяма бутилка минерална вода и тя отиде да изпълни поръчката.

— Ти можеше да си поръчаш нещо по-твърдо — каза му Криси.

— Казах ти, че не съм голям пияч — отговори ѝ той, — а вече изпих една чаша вино с вечерята. Освен това трябва да бъда на линия,

както казвате вие на английски, ако има спешен случай.

— Често ли се случва?

— Не често, но се случва. На кораба има много възрастни хора, така че неизбежно има проблеми.

— Като например?

— Инфаркти, удари, припадъци, понякога счупени крайници след тях. Цялата гама заболявания — от настинки до смъртни случаи.

— Не се бях замисляла за това. Ами какво правиш, ако някой наистина почине?

— На борда имаме морга. А телата обикновено ги оставяме на следващото пристанище и оттам ги изпращат със самолет въкъщи — той я погледна и ѝ се усмихна. — Но защо не сменим темата.

— Мисля, че е пленително. Мрачно, но очарователно. Плюс това е част от работата ти, а аз се интересувам от нея. От теб.

— И аз се интересувам много от теб. Така че защо не ми разкажеш повече за себе си?

— Какво би искал да знаеш?

— Всичко.

— Не мисля, че животът ми ще ти е кой знае колко интересен. Не и колкото твоя.

— Мисля, че ще те изненадам. Така че не се инати. Разкажи ми историята си.

Сервитьорката донесе минералната вода и две чаши с лед и лимон. След като им наля и си тръгна. Лука побутна Криси.

— Хайде, разкажи ми за себе си.

Криси му разказа за детството си и за семейството си, за училището, в което ходеше, и за работата си, като пропусна болезнените и неприятни според нея детайли. Той слушаше внимателно, прекъсваше я да ѝ зададе по някой въпрос и после я подканяше да продължи. Докато тя говореше, той плъзна ръка по облегалката на дивана и я остави леко да докосва раменете ѝ. Криси се почувства защитена и в безопасност, сякаш той я предпазваше от всички неприятности на света. Когато приключи, той започна да ѝ задава още повече въпроси, като се опитваше да открие и неизказаните неща, нетърпелив да научи за нея всичко, което тя имаше желание да му каже. Най-накрая тя му каза, че е негов ред и че е изтощена от толкова разговори за самата нея.

Той ѝ разказа за родителите си във Флоренция. Италианският му баща, лекар, както тя вече знаеше, бил отчужден и много зает човек, който впоследствие се оказал и маниак на тема контрол, когато решил да участва дейно в живота на сина си. Майка му, американка, се запознала с баща му в Англия, където и двамата били студенти. Работата ѝ била да реставрира картини във Флоренция и синът ѝ видимо я обожаваше. Имаше по-голяма сестра, която беше омъжена и живееше в провинцията, близо до Сиена. Когато той свърши историята за миналото си, която през цялото време изпъстряше с анекдоти за семейството и приятелите си, тя го попита за бъдещите му планове.

Тъмните му очи, дори в сумрачния ъгъл, в който бяха седнали, заблестяха, сякаш бяха направени от някакъв вид течност. Те въплъщаваха, помисли си тя, всичко най-добро от мъжките очи в спалнята, караха я да иска да му достави удоволствие, да задоволи всяко негово желание.

— Искам да се установя и да се оженя. Ако е възможно, искам истинско семейство. Едно дете или десет. Няма значение.

Тя безмълвно кимна.

— В града или в провинцията, или на двете места — продължи той ентузиазирано, — но задължително да е близо до водата. Обичам водата и обожавам да плувам. Обожавам и слънцето. В Италия или в Щатите. И искам моя собствена медицинска практика или заедно с още няколко човека. Искам да бъда от онези старомодни семейни лекари, а не част от някоя голяма институция — той замълча и се усмихна. — А точно в този момент искам теб.

Криси се почувства, сякаш сърцето ѝ спря да бие за момент, а после започна отново, бързайки да навакса изгубеното. Толкова внезапно беше неговото признание, че тя не можеше да намери подходящи думи.

— Знам, че е неочаквано.

— Просто ме хвана със свален гард — отговори тя, осъзнавайки, че е уплашена от собствените си чувства, но сигурна, че иска да спи с този мъж. Горещината и димът в дискотеката изведнъж започнаха да я задушават, а подканящият ритъм на музиката с могъщия ѝ бас пулсираше в слепоочията ѝ като чук и я изнервяше. Трябваше да се измъкне оттук.

— Имам нужда от малко въздух.

— Хайде да излезем да се поразходим на палубата — отговори Лука. После добави: — Освен ако не искаш да останеш сама.

— О, не. Не! Нямах изобщо това предвид — тя бързо и енергично поклати глава. — Просто наистина имам нужда да глътна малко въздух.

Той ѝ предложи ръката си и те тръгнаха към изхода като избягваха дансинга и масите близо до него. Нито един от тях не забеляза очите, които ги проследиха как напускат заедно. Когато стигнаха до коридора отвън, Криси пое дълбоко въздух.

— Оттук — Лука я поведе към лявата страна. — Ще има по-малко хора и ще имаш всичкия въздух, от който имаш нужда — той задържа тежката врата, докато тя премине и двамата излязоха на палубата.

Студеният вечерен вятър беше доста силен, повдигна шифонената пола на Криси и я залепи за тялото ѝ. Тя се разсмя и се опита да я смъкне надолу, но най-накрая се отказа, тъй като опитите ѝ бяха безсмислени. Лука я прегърна покровителствено през раменете и я поведе към парапета, където двамата се загледаха в тъмното море. Фини пръски солена вода ги обливаха от глава до пети.

— Искаш ли да се върнем обратно при преградата?

— Не — отговори Криси. — Тук е прекрасно и не ми пука, че косата или роклята ми може малко да се намокрят.

Лука я притисна към себе си и тя с удоволствие почувства топлината на тялото му. Той целуна косата ѝ и Криси погледна нагоре към него. Той се усмихна и обви ръце около нея, а устните му търсеха нейните. Целунаха се, отначало колебливо, но страстта им бързо взе надмощие. Започнаха да се целуват невъздържано, езикът му изучаваше сладостта на устата ѝ, която тя с удоволствие му предоставяше. Крис почувства как ръцете му се плъзгат по гърба ѝ, а после покриват дупето ѝ и леко го притискат към собственото му тяло. Той простена и тя усети твърдостта му, притисната към себе си. Леко потръпна в ръцете му и той я прегърна още по-плътно, а устните му намериха пътя си по скулата към ухото и.

— Чудесно е — прошепна и той. — Ти си чудесна и ме караш да се чувствам както никога досега.

— Толкова се радвам, Лука — задъха се тя. — И ти ме караш да се чувствам чудесно.

Устните му се спуснаха към шията ѝ, а езикът му галеше кожата ѝ. Криси простена от удоволствие, възбудена от мъжествения му аромат, който, дори в наситения морски въздух, ѝ действаше като афродизиак, и от твърдостта му, притисната в нея, която я караше да усеща тялото си по-живо от всякога. Устните му достигнаха до гърдите ѝ и той започна да ги целува и гали с език през тънкия шифон, притискайки ги нежно с една ръка.

Под сатена и шифона Криси усети как зърната ѝ се втвърдяват, когато той ги притискаше между палеца и показалеца си и ръцете ѝ сграбчиха стегнатото му, закръглено дупе и го придърпаха по-близо. Тя искаше повече от всичко да съблече ограничаващата го униформа, както и да се освободи от роклята си. Лука вдигна глава и целуна устните ѝ и едновременно с това тя усети как ръката му повдига роклята ѝ и гали крака ѝ. Коленете ѝ омекнаха, когато пръстите му достигнаха хълмчето между краката ѝ и започнаха да го гаят, дъхът ѝ се накъса, а соковете ѝ започнаха да се просмукват надолу.

— О, господи — задъхваше се и той, докато нежно избутваше гашичките ѝ надолу.

Криси изписка от удоволствие, когато ръката му се допря до нейната голота и силно простена, когато усети как пръстът му навлиза в нея.

— О. Лука — прошепна тя. — Толкова е хубаво да те чувствам... толкова прекрасно.

Той се задъхваше, сякаш от силна болка. Криси започна да го гали през тънката материя на белите му униформени панталони. Той трепна при първото ѝ докосване, после със стон, който сякаш се изтръгна от недрата на душата му, започна да се стреми към това докосване, търкаше се в ръката ѝ като през цялото време не забравяше нежно да движи пръста си в най-съкровеното ѝ място.

Изведнъж чуха смях и гласове и високо фалшиво пеене някъде зад тях, бързо потиснаха желанието си, но все пак останаха притиснали един в друг.

Той я погледна в очите и се усмихна.

— Може би просто ще отминат.

Криси отвърна на усмивката му и отпусна глава на гърдите му.

— Надявам се — прошепна тя.

Те останаха неподвижни, но гуляйджиите, много пияни, ако се съдеше по разговорите, смеха и песните им, ставаха все повече и повече, докато вратата към палубата се отваряше все по-често, най-накрая стана ясно, че всички те са част от влакче, което беше започнало в дискотеката и сега продължаваше на палубата.

Криси и Лука, макар и разочаровани, най-накрая разбраха, че няма да получат така желаното усамотение, поне не и в скоро време, и се разсмяха. Дискретно оправиха дрехите си и подновиха гледането към морето. Ръката му беше праметната над раменете ѝ и я притискаше близо към себе си. Шумната тълпа обаче правеше разговора невъзможен, така че те напуснаха палубата и влязоха обратно вътре като се усмихваха на купонджиите, но твърдо отказаха да се присъединят към влакчето.

— Можем да отидем на палубата при басейна — предложи Лука и нежно стисна ръката ѝ. — Там сигурно няма никой по това време.

Когато стигнаха дотам, бяха изненадани да видят няколко човека налягали по шезлонгите да си говорят, да гледат звездите и да отпиват от питиетата си.

— По дяволите, този кораб никога не спи. — Лука се разсмя. — Искате ли да можехме да отидем в моето отделение, но не мисля, че е добра идея. Утре всички от екипажа ще знаят.

Те се облегнаха да поговорят на перилата, далеч от другите пътници на палубата.

— Можем да отидем в моята каюта — предложи Криси. — Или поне мисля, че можем. Никога не съм сигурна какво е намислила Джени. Може да е вече там с някого или да доведе някой по-късно. С нея никога не се знае.

— В такъв случай идеята ти може би не е добра.

— Разбрах, че не е много редно да завързвате близки отношения с пасажерите — каза Криси.

— Понякога, естествено, се случва, но не ми се иска точно ти да бъдеш обект на клюки и кой знае какви глупости.

— Какво имаш предвид?

— Екипажът ще приказва — отвърна Лука, — а някои от тях ще говорят и с някои от пътниците, с които са се сблизили. И то по доста неприятен начин. Точно както за американката, с която те видях, която

спа при Маноло, един от нашите офицери. Тук на борда всички са част от доста оплетено малко общество.

— Джени — каза Криси. — За нея ти говорих. Тя ми е приятелка и делим една каюта.

— Не исках да обиждам приятелката ти, но просто никак не ми допада идеята ти да бъдеш обект на гадни шеги и клюки, също като нея.

— О, значи говорят за Джени, така ли?

Той кимна.

— Да. Глупаво е, разбира се, но сега всички ще се пробват да я свалят. Не смятам, че ти това искаш.

— Не. Категорично.

— Знаех си, а и аз не го искам за теб — каза Лука и взе ръката ѝ в своята. — Това би ме побъркало — той въздъхна. — Хайде да излезем на предната палуба. Може да няма никой. Там рядко има хора.

— Да. — Криси с готовност стана. — Хайде да пробваме.

Той я поведе покрай бара, през една врата, водеща до малка палуба, която за щастие беше безлюдна. Лука взе един шезлонг от ъгъла и го сложи близо до преградата.

— Тук — каза той — можеш да се настаниш удобно.

Криси седна, махна обувките си, а после се излегна назад. Когато видя, че Лука се присъединява към нея, тя се отдръпна колкото е възможно повече, за да му направи място. Той седна от едната ѝ страна и се загледа в нея.

— Толкова си красива — наведе се да я целуне.

— Ти също — отвърна му Криси, сложи ръка на тила му и прокара пръсти през гъстата му черна коса.

Те дълго се целуваха, от време навреме устните на Лука намираха своя път до ушите и до врата ѝ, както преди малко. Той започна да гали гърдите ѝ и Криси отново откри, че реагира на докосванията му с пълно себеотдаване. Искаше да му се отдаде изцяло и искаше и тя да го има изцяло. Когато ръката му се плъзна под роклята нагоре по бедрото ѝ, тя разтвори крака, нетърпелива да го почувства отново в себе си. Повдигна се от шезлонга и Лука смъкна бикините ѝ надолу, после притисна устни към нейните и плъзна пръста си дълбоко вътре. Криси простена и изтласка таза си към него и тогава към единия му пръст се присъедини още един. Тя пое дълбоко дъх и

посегна към чатала му да го погали. Той се размърда, за да ѝ е по-удобно и тя усети твърдостта му, даже по-голяма от преди.

Побъркана от желание, Криси почувства, че е готова да плати всяка цена, каквато и да е, за да го има изцяло.

Лука се задъхваше, а желанието му беше почти достигнало онази точка, от която връщане назад няма, докато усещаше влажността и мекотата ѝ, но успя да си наложи рязко да се отдръпне от нея.

— Ела с мен — каза той, стана и ѝ предложи ръката си.

Криси бързо се изправи и взе обувките си в ръка. Той я поведе нагоре по едно метално стълбище към палубата около корабните комини. На входа имаше опъната верига и той я откачи, пропусна я да мине, последва я и окачи веригата обратно на мястото ѝ.

— Нагоре — упъти я той. Когато стигнаха до края на стълбите, отново взе ръката ѝ и я поведе към задната част на комините, до една малка, но равна площадка. — Никой няма да се качи тук.

Лука я прегърна и я целуна страстно, след което нежно разкопча ципа на роклята ѝ, докосвайки голия ѝ гръб с устни. Когато я съблече, той ѝ помогна да седне и сам седна до нея. Обгърна я отново с ръце и нежно издърпа горната част на роклята ѝ през главата. Пое дълбоко и шумно дъх, когато видя млечнобелите ѝ гърди на лунната светлина.

— Ти си абсолютно перфектна — прошепна той и започна да я гали, да целува и ближе зърната ѝ.

Криси почувства как по гръбнака ѝ плъзва тръпка на удоволствие и посегна към колана му, разкопча го и се зае с копчетата на панталоните. Той беше ужасно възбуден и когато тя го докосна, простена от удоволствие:

— О, господи!

Криси почувства как членът му пулсира в ръката ѝ, докато го галеше и когато той започна да сваля бикините ѝ, осъзна, че едва издържа да го почувства в себе си. Лука зарови глава в гърдите ѝ, целуваше ги и ги галеше, докато тя се оправяше с останалата част от роклята си и нагласяше тялото си към неговото. Само след миг Криси почувства главичката на члена му да се опира във венериния ѝ хълм и си помисли, че може да свърши преди той дори да е влязъл в нея, а когато това наистина стана, извика от силното усещане.

— О, Лука — прошепна му. — О, толкова е хубаво да си в мен. Прекрасно е.

Той се придвижи още малко по-навътре в нея, после нежно я завъртя по гръб и се намести отгоре ѝ, но без да се отпуска с цялата си тежест върху нея, за да не ѝ стане неудобно върху твърдата палуба. Бавно започна да си проправя път все по-навътре в нея, после с един силен тласък влезе колкото може по-навътре.

Криси се почувства сякаш в нея няма да има място да го събере целия, но нямаше да се съгласи с нищо по-малко. Тя се притисна в него, а желанието надви всичките ѝ задръжки и тогава той започна бавно да се движи навън-навътре, навън-навътре, докато изведнъж тя почувства мощните контракции на оргазма и се понесе на вълните на екстаза.

Лука, стимулиран от нейната кулминация, издаде тих стон и също свърши, а тялото му за секунда се напрегна, докато изливаше в нея соковете на страстта си.

— О, господи — дрезгаво прошепна той. — О, боже мой — претърколи се на една страна и се притисна към нея.

Дишаше тежко, а устните му докосваха очите ѝ, носа ѝ, бузите ѝ, челото ѝ, цялото ѝ лице.

Криси се опитваше да успокои дъха си, докато лежеше и се наслаждаваше на интимността им. Чувстваше се задоволена като никога преди и знаеше без съмнение, че никой досега не я е възбуждал толкова. Мислите ѝ се отклониха към Том Джентри и начина, по който се бе чувствала след единствената нощ, в която се любиха, но нещо дълбоко вътре в нея ѝ казваше, че този път е различно. Поведението на Лука беше всичко друго само не и пресметливо и манипулативно. Той притежаваше чистота и невинност, които бяха недокоснати досега.

— За какво си мислиш? — прошепна той и целуна ухото ѝ.

— О, за това колко страхотно ме караш да се чувствам.

Той я притисна към себе си.

— Не е ли това сбъднат сън? За мен е така, Криси.

— О, да, за мен също — отговори тя. — Един сбъднат сън.

Той отново я обсипа с целувки и Криси ентусиазирано му отговори, решена да повярва на чувствата си към него, да повярва в магията на тази нощ.

Най-накрая тя без желание се отдръпна.

— Ако продължаваме така, утре като се съмне ще ни намерят замръзнали.

Той се ухили.

— Знам, но не мога да се откъсна от теб.

— Може би трябва да тръгваме обратно към каютите си — каза тя и прокара пръст по скулата му. Не ѝ се искаше тази нощ да свършва, но знаеше, че вече е крайно време. — Ще ми помогнеш ли с роклята?

— Разбира се, ей сега. — Той внимателно закопча ципа на панталоните си, след това и копчетата, накрая затегна колана си. И двамата застанаха на колене и той ѝ помогна с ръкавите на роклята, после закопча ципа на гърба ѝ.

Те се спуснаха надолу по металните стълби до празната палуба долу. Криси си obu обувките и ръка за ръка излязоха при басейна. Все още имаше няколко човека, които разговаряха или просто гледаха звездите. Той я изпрати до каютата ѝ, където отново я взе в прегръдките си и страстно я целуна.

— Забавлявай се много утре. Ще се видим като спрем на пристанището в Ница.

Тя кимна.

— Чакането ще е тежко.

Той с нежелание я пусна.

— Лека нощ — каза той и погали устните ѝ с върха на пръстите си.

— Лека нощ, Лука.

Лука тръгна по коридора и зави към стълбището. Криси извади картата, отключи си и влезе в каютата. Джени я нямаше, за което беше благодарна. Тя с удоволствие би споделила вълнението си от тази вечер, но подходеше със смесени чувства към един разговор с Джени, която най-вероятно щеше да обяви преживяването за нищо повече от сексуално приключение. Докато се събличаше и се приготвяше за лягане, Криси осъзна, че никога не беше чувала приятелката си да казва, че е влюбена в някой от безбройните мъже, с които излизаше. Нито дори в бившия си съпруг, ако ставаше въпрос. Мъжете бяха играчки за Джени, помисли си тя, нищо повече от това.

След като си легна и загаси лампата, главата ѝ продължаваше да се върти. Даже не си беше и мечтала, че една нощ може да я промени така коренно. Винаги се беше страхувала, че съдбата ѝ е раздала толкова скучна и обикновена ръка, че ще прекара живота без никога да

е живяла наистина. Сега вече знаеше, че страховете ѝ са били безпочвени. Тя имаше среща със съдбата и нейното име беше Лука.

Георгиос Вилос крачеше по мраморния под на луксозната библиотека в модното атинско предградие Кифисия. Спря за момент, за да попие потта, избила по челото и врата му. *Мамка му*, помисли си той, ядосан от реакцията на тялото си към състоянието му на крайна нервна възбуда. Потта просто не искаше да престане да се лее от него, а той вече се чувстваше прекалено уморен, за да се справи с нея.

Седна на стола зад бюрото и се пресегна за един от клетъчните телефони, подредени в спретната редичка отдясно върху покритата с кожа повърхност. *О, мили боже*, помисли си той с нарастващ ужас. *Стигнахме до края. Трябва да се свържа с Марк и да го сваля от проклетия кораб.*

Когато вдигна телефона, ръката му леко потрепери, което го ядоса още повече. *Има време*, успокояваше се той. *Достатъчно време. Марк ще бъде окей. С Марк всичко ще е наред.* Пое си дълбоко дъх, отвори телефона и набра телефонния номер, пълните му пръсти лесно улучваха правилните бутони, макар да бяха толкова малки.

Телефонът отсреща звънеше и звънеше. Три пъти. Четири. Пет. Шест. Седем. Осем. По дяволите! Десет иззвънявания. Дванайсет. Нищо!

Нищо! Марк не вдигаше телефона си, въпреки че изрично беше обещал да го прави. Сега какво? Георгиос Вилос изчака гласовата поща на сина му да се включи и когато безплатният компютърен глас най-накрая отговори, той почти изкрещя съобщението си.

— Марк. Марк! Обеща да вдигаш клетъчния си телефон — извика той. — Обади ми се незабавно! Незабавно!

Тръшна телефона и го блъсна в плота на бюрото в пристъп на яд. *Какво прави той? Защо това малко лайно ми причинява това точно сега? Защо? Защо?*

Георгиос Вилос рязко се изправи и отново започна да крачи из стаята. *Дяволите да го вземат*, помисли си той. *Дяволите да го вземат! Защо ми причинява това?* В момента би дал всичко, за да пипне сина си, да му набие малко разум в главата. Точно като майка си е. Непредвидим. Неконтролируем. Неблагодарен.

Георгиос Вилос спря да крачи напред-назад и отиде до масичката с питиетата, където си наля чаша узо. Разреди го с лед и отпи голяма глътка от силното питие с аромат на анасон, после хвърли чашата на земята, където тя се счупи и парчетата се разлетяха навсякъде.

Пластичният експлозив беше в апартамента на Марк. Точно под носа му. А лудият, който щеше да го използва, не зачиташе човешкия живот. Животът на който и да било. Включително и на Марк.

Той пак се върна до бюрото и взе клетъчния телефон, за да набере отново номера. Той звъня и звъня, и звъня, също като преди малко. Георгиос Вилос се чувстваше, сякаш ще експлодира всеки момент от яд.

Защо?, запита се той. *Защо ми причинява това? Собственият ми син?*

10.

— О, господи мой! Краката ми! Не мога да вървя!

Силните стонове събудиха Криси, но тя беше толкова уморена, че едва регистрира какво чува. Единственото, което разбра, бе, че поради някаква причина Джени е изпаднала в луда паника. Бавно се надигна, подпря се на лакти и погледана към другото легло. Джени седеше на ръба му, облечена още в разголения тоалет от предната вечер. Косата ѝ беше разбъркана, а гримът ѝ се нуждаеше спешно от оправяне. Седеше, вдигнала единия си крак върху коляното на другия и хванала ходилото му в ръката си. Изучаваше го като че беше някакъв рядък биологичен вид. Криси я наблюдаваше, когато тя внимателно докосна стъпалото си с пръст и видя как лицето ѝ се изкриви от болка.

— И-иисусе — ревна пак тя.

— Какво има, Джен? — попита Криси сънливо. — Какво става?

— По дяволите! — развика се Джени. — Просто не мога да повярвам.

— Какво не можеш да повярваш? — продължи да пита Криси, вече напълно седнала в леглото. Погледна ръчния си часовник, подреден на нощното шкафче до главата ѝ, и видя, че часът беше седем сутринта.

— Краката ми — проплака Джени. — Шибаните ми крака.

Внимателно върна крака си на пода, сложи другия на другото си коляно и започна да го изучава също като преди малко. — Снощи организирах влакче — каза тя. — Много танцувах върху килимите в дискотеката, а после и на някаква отвратителна изкуствена трева, навън на палубата. — Тя пак заразглежда стъпалото си. — Гадното нещо е изгорило краката ми! Искам да кажа, наистина ги е изгорило. Почти не мога да вървя.

— Толкова зле ли са? — Криси отхвърли завивките, стана и отиде да види краката на приятелката си. Колкото и внимателно да гледаше, не можа да види никакво отклонение от нормалното, освен че стъпалата на Джени бяха по-скоро червени, отколкото розови.

— Адски много боли.

— Съжалявам, миличка — съжали я Криси. — Мога ли да направя нещо, за да ти помогна? Може би ако ги накиснеш в студена вода и после ги намажеш с лосион... Как смяташ?

Джени я изгледа все едно виждаше внезапно полудял човек.

— Какви са тези работи? Някаква древна виетнамска рецепта за изгорели крака?

На Криси не ѝ допадна тази забележка, но се насили да запази неутралния тон.

— Нямам представа от древна виетнамска медицина. Просто си мислех, че след като чувстваш краката си да горят, може би студената вода ще помогне, а малко овлажняващ лосион не е навредил на никого. Не знам дали на практика ще подейства.

— Това е нелепо. Ще трябва да отида при доктора.

— Поликlinikата отваря в осем. Искаш ли да те заведе дотам?

— Не — каза Джени доста рязко. — Считам, че мога да се погрижа за това самичка, благодаря ти.

Джени беше винаги толкова безгрижна и весела, че сега неприятното ѝ поведение изненада Криси, но тя си каза, че причината е болката в краката.

— Знам, че можеш. Просто исках да ти помогна по някакъв начин.

Джени отпусна крака си на пода и въздъхна.

— Изглеждам ужасно и имам най-гадния махмурлук на света — информира тя, игнорирайки забележката на Криси. — Плюс, че изобщо не съм спала.

— Даже минутка?

— Не. Досега купонявах с някакви хора от Монреал и се върнах едва преди няколко минути. — Погледът ѝ прониза Криси. — Някои не сме ранни пилета като теб.

— Исках да поспя малко преди днешната екскурзия. Тя ще бъде доста дълга. Повече от десет часа.

Джени размаха ръка във въздуха, сякаш това, което Криси говореше беше без никакво значение.

— Няма да идвам — каза тя. — Ще остана на кораба.

— Това е много неприятно. Ще ми липсваш, но може би е по-разумно да не стъпваш на краката си известно време.

За обяд Криси сложи няколко ястия на подноса си в неофициалната трапезария и излезе да си потърси място на палубата. Слава богу, успя да си намери свободна маса близо до парапета. Никой не се присъедини към нея, но ѝ беше приятно да гледа морето и да се наслаждава на студения сутрешен въздух, на слънцето и на небето. Около кораба се виеха птички, а в далечината се виждаха няколко лодки. Внезапно тя осъзна, че корабът забавя значително скоростта си. Видя сушата, стана и се облегна на парапета.

Хълмовете на лигурийския бряг бяха право напред и дори можеше да се види, че са нашарени с къщи и блокове. По брега бяха построени огромни хотели, а зад тях изглежда беше деловата част на Сан Ремо. Градът изглеждаше красив така, както се спускаше от хълмовете към морето и докато корабът се приближаваше към пристанището, Криси направи няколко снимки. Когато спряха окончателно, тя последва тълпата до палуба две, откъдето щяха да слязат.

След като най-накрая премина през охраната, тя слезе на брега, където се отпрати към автобусите, загледана за приятелите си. Дивата сребриста прическа на Моника не се виждаше никъде, но тя скоро забеляза Мина, която бясно ѝ махаше.

— Както обикновено Руди ни е запазил места в автобуса.

— Благодаря — отговори ѝ Криси.

— Добре ли си прекара снощи? — попита Мина, дяволито усмихната.

Криси кимна.

— Да — изрече привидно спокойно, но просто не можа да събере усмивката си.

Мина весело се разсмя.

— Толкова се радвам. Той е ужасно красив мъж. Тооолкова секси.

— Освен това е и много мил — допълни Криси.

— О, колко удобно! Често красивите мъже не са много приятни за компания. Руди е изключение, разбира се.

— Наистина е изключение. А това пък е много удобно за теб.

— Туше — избъбри Мина през смях, а после вниманието ѝ се насочи към пътниците, които продължаваха да слизат от кораба. —

Добре. Ето го и доктор Фон Меклинг. Всички други са в автобуса. Аз ще го дочакам, а ти може да отидеш да седнеш, ако искаш.

Криси се качи на автобуса и видя Моника и Руди.

— Ето — извика ѝ Моника през няколко реда. — Ела седни тук, до мен.

Крие се присъедини към нея като пътъом поздрави Руди, който беше седнал от другата страна на пътеката. Моника я потупа по ръката.

— Липсваше ни снощи — каза тя. — Да си тръгнеш така внезапно с онзи млад човек.

— Съжалявам, но имах нужда да се измъкна за малко от всички този шум и пушек и да взема глътка свеж въздух.

— Нали помниш, че е италианец — напомни ѝ напълно ненужно Моника. — Това може да е голям проблем за теб.

— Защо пък? — Криси беше объркана от коментара ѝ.

— Е, сигурно и ти си чувала за италианците. *Любовници*. Всичките до един имат любовници, миличка. Освен това са арогантни и прекалено загрижени за външния си вид. — Тя замълча, после добави шепнешком: — И са римокатолици, но не като нас, австрийците. Те са примитивни. По най-лошия възможен начин, в религиозния смисъл, разбира се.

Криси едва не се разсмя на глас. Не беше ли това същото, което Моника каза и за Валентин, и за румънците? Дали според нея имаше мъж, който да е достоен за внимание и да не е австриец или германец? Зачуди се дали Моника наистина вярва в това, което говори, или просто се опитва да я държи далеч от всички мъже, за да я има само за себе си.

— Моника — каза тя накрая. — Лука е много добър човек. Цивилизован. Той е лекар, за бога!

— *Лекар!* — Моника буквално изплю думата. — Това нищо не означава. И то *корабен* лекар на всичкото отгоре! Питам те, ако беше свестен медик, щеше ли да се качи да практикува на кораб? Не мисля.

— Е, времето, което прекарах с него, беше приятно, и смятам, че той е много интелигентен. Баща му е лекар във Флоренция, а майка му е американка. Реставратор на картини. А и той няма намерение да работи цял живот на кораб. Това просто е едно начало за него и възможност да види малко свят, преди да се установи някъде.

— Gott in Himmel^[1] — реагира Моника. — Знаеш толкова много за него. — Стисна ръката на Криси. — Внимавай. Чух слухове за него.

— Какви слухове?

— О, всякакви неща. Той е ужасен женкар. — Гласът ѝ премина в шепот. — И има много... екзотични, как да кажа... вкусове.

— Какво, за бога, имаш предвид?

— Говоря ти за сексуални апетити — продължи да шепне Моника. — Много странни.

Криси можеше само да се чуди какво има предвид Моника. Вкусите на Лука бяха всичко друго, само не и екзотични, поне не и каквито Моника се опитваше да ги изкара, но този разговор ѝ напомни, че все още знае твърде малко за него. Може би снощи се бе въздържал, защото им беше първата нощ заедно. Заля я вълна на отчаяние. Можеше ли да се окаже, че Моника говори истината?

Джени беше щастлива, че беше ходила на козметик, преди да се качи на кораба. Освен всички други процедури си беше направила и педикюра, а розовият перлен лак на ноктите ѝ беше нанесен едва вчера. Тя не можа да не се разсмее като си помисли, че явно иска да покаже на доктора краката си в най-добрия им вид. Когато го видя с Криси, в същия този момент твърдо реши, че трябва да го има, независимо какви чувства може да изпитва приятелката ѝ към него. Криси можеше да си го получи обратно веднага след като тя свърши с него, така че какво значение имаше? Маноло ѝ беше станат скучен, защото започна да приема нещата твърде сериозно. А този доктор, поне от това, което беше видяла вчера в дискотеката, беше един секси жребец. Точно това, което ѝ трябваше за няколко дена сексуални акробатики.

Когато стигна до рецепцията на поликлиниката, беше неприятно изненадана да види, че няколко човека вече чакат за доктора. Тя започна да прелиства едно след друго списанията в търсене на нещо интересно. Сестрата дойде и ѝ даде да попълни някакъв формуляр. Джени го взе и си помисли колко неприятна и злобна изглежда тази сестра.

Чакането се проточваше все повече и повече. Тя започна да се чуди дали изобщо ще има възможност да приведе плана си в

изпълнение и беше почти на път да се откаже, когато вратата се отвори и докторът помогна на един от пациентите да излезе. *О, не, каза си тя. Ще чакам до дупка. Той е страшно парче и аз със сигурност ще се пробвам.* На дневна светлина изглеждаше дори по-добре, отколкото вечерта в дискотеката.

Най-накрая чудовището, чието име беше Вула, я извика. Джени забеляза, че тя я наблюдава внимателно, сякаш беше открила нов биологичен вид, който намираше за особено неприятен. Това беше малко изнервящо, но Джени стана и се протегна, за да се увери, че гърдите ѝ изпъват силно тънката тениска, която беше облякла. Не си беше сложила сутиен и знаеше, че зърната ѝ прозират ясно под леката материя. В същото време тениската ѝ, която свършваше малко над пъпа, разкриваше изцяло красивата обеща, проблясваща там. Надяваше се само, че диамантът върху нея блести и през деня.

Вула изтърпя представлението на Джени, а после я въведе отзад, където ѝ представи доктор Санто.

Той ѝ стисна ръката и я попита какво я води в болницата.

— Снощи танцувах много дълго и тази сутрин краката ми сякаш горяха. И сега продължават, влагам всичките си усилия, за да мога да ходя.

— Може би тези обувки с високи остри токчета не са били най-подходящи за дадените обстоятелства — отбеляза Лука. — Каишките им ограничават краката ти и при всяка стъпка те се удрят в подметките.

Джени вдигна рамене.

— Какво може да направи едно момиче? Не съм подготвена за нещо такова.

— Е, седни на кушетката и ме остави да хвърля един поглед.

Джени се плъзна на постланата с хартия кушетка, облегна ръцете си назад като в същото време изпъчи напред гърдите си. Ако беше забелязал нещо, той не се издаде по никакъв начин. Тя протегна краката си колкото можеше повече в тясната минипола, която беше облякла. След като не носеше никакво бельо отдолу, на доктора щеше да му се разкрие много добра гледка, само ако погледнеше в тази посока.

— Свали си обувките, моля те — каза той, дръпна си стол и седна.

Джени се наведе и смъкна първо едната си обувка, а после и другата. След това размърда пръстите си.

— О, толкова са възпалени — оплака се тя. — Какво ще правя тази вечер? Искам да кажа, ако не можеш и да танцуваш на този кораб, какво, по дяволите, можеш да правиш?

— Страхувам се, че може да те погъделичкам — каза той като взе единия ѝ крак в облечената си в ръкавица ръка.

— О-ооо — изхихика Джени. — Това предложение ли беше?

Лука игнорира коментара и изследва първо единия ѝ крак, а после и другия. Очите му нито за миг не се спряха на гледката, която се разкриваше между бедрата ѝ. Когато приключи, той обяви:

— Имате класически случай на ожулване от килим, мис... мис...?

— Джени — помогна тя. Размърда дупето си върху хартията и изпъна ръце, което отново опъна тениската ѝ и показва обещата на пъпа ѝ с нейния диамант.

— Най-доброто, което можеш да направиш, е да ги киснеш в хладна или студена вода няколко пъти на ден и сега ще ти дам един мехлем да ги мажеш. Ще те притесняват само няколко дни, а после ще са по-хубави от нови.

— Сигурен ли си за това?

Той кимна.

— Да. Разбира се, ако започнат да те притесняват повече или пък започнат много да болят, не се колебай да дойдеш пак, но мисля, че няма да имаш повече проблеми. — Усмихна се. — Може би не трябва да танцуваш толкова много с голи крака върху килимите поне за известно време.

— Това предписание трудно ще го спазвам — усмихна се и Джени, — защото съм луда по танците. — Тя се нацупи. — Може би просто трябва да си държа краката вдигнати, а? Може би в легло. Как мислиш? — Тя го погледна предизвикателно.

Лука започваше да се смущава от явната ѝ свалка. Беше му се случвало хиляди пъти, и на работа, и извън нея. Беше един от рисковете на професията — вървеше си с нея.

— Има и още нещо — каза Джени. — Досега не го споменах, защото си мислех да се погрижа за него като се прибера вкъщи, но... — Тя сви рамене. — Може би можеш ти да погледнеш?

— За какво става въпрос? — попита Лука.

— Мисля, че напипах малка бучка в едната си гърда. Нали разбираш, проверявам ги редовно за отклонения от нормалното.

— Бучка? Сигурна ли си?

— Не, не съвсем. Но е толкова трудно да определи човек. Все си мисля, че в лявата ми гърда има нещо. Може би ти ще провериш дали наистина е така.

— Разбира се — отговори Лука като се чудеше дали това не е поредното сексуално предизвикателство. — Ще си свалиш ли тениската?

Джени незабавно започна да изхлузва тениската през главата си.

— Чакай, нека ти дам нощница, която да облечеш. — Той бързо откачи една болнична дреха иззад вратата. — Заповядай. — Подаде ѝ я. — Облечи я, ако обичаш. Цепката трябва да е на гърба.

Очите му бяха обърнали на другата страна и Джени си помисли, че ще е по-трудно, отколкото си мислеше. Тя съблече тениската си и за малко остана гола, преди да облече нощницата, както беше инструктирана.

— Готова ли си? — попита той от бюрото, където си беше намерил работа да преглежда някакви документи.

— Да.

Той се приближи към нея, все още с латексовите ръкавици на ръцете си.

— Лявата гърда ли каза?

— Да — отговори Джени. — Определено лявата.

— Ще отнеме само минутка. Ръката ми може да ти се стори малко студена отначало.

— Няма проблем. Ще те сгрея.

Той отново я игнорира, плъзна ръка под нощницата и започна да изследва гърдата ѝ, движеше я на различни страни и се опитваше да намери някакви данни за наличието на бучка.

Джени протегна краката си като се увери, че те се докосват до него, но той безмълвно се отмести. След няколко секунди извади ръката си и седна обратно на стола си.

— Нищо не открих, но може би ще искаш да отидеш при личния си лекар веднага след като се прибереш. В случай че съм пропуснал нещо.

Тя беше красиво момиче с чудесна фигура, помисли си той, само че не беше изцяло естествена, защото беше усетил имплантант в гърдата ѝ. Срамота беше, че чувства нужда да се хвърля по този начин на всеки мъж, който види. Но щом беше приятелка на Криси, сигурно иначе беше приятна.

— Окей — каза тя. — Ще си запиша час веднага щом се върна вкъщи.

— Добре.

Преди Лука да разбере какво става, Джени свали нощницата и застана гола пред него. Брадичката ѝ беше нападателно вдигната, а краката ѝ — широко разтворени. Тя бавно облиза устните си като го гледаше подканящо.

— Моля те, облечи се — каза Лука и се обърна на другата страна. — Сестрата ще ти даде мехлема.

Джени се почувства сякаш са ѝ зашили шамар. Нахлузи тениската и obu обувките си. *Този кучи син*, помисли си тя. *За какъв се мисли?* Когато приключи, мина през рецепцията, устремена към вратата.

Вула извика след нея.

— Мис! Мис!

Джени се обърна да я погледне.

— Мехлемът ви. Само секунда да го взема, моля.

— Задръж го за себе си. Сигурно е змийска отрова. — Тя отвори вратата и излезе. *Ще му го върна аз на този никаквец*, помисли си тя. *Това ще е основната ми цел. Ще вгорча жалкия му животец.*

[1] Gott in Himmel (нем.) — букв. Господи в небесата, нещо като нашето Боже мой. — Б.пр. ↑

11.

Криси се изненада от първото си впечатление от Монако. След ненадмината красота на брега досега, тя беше решила, че Монте Карло представлява модерно петно върху пейзажа, а високите му кули ще са по-подходящи за Манхатън, отколкото за средиземноморските брегове.

— Не е ли великолепно? — възкликна ентусиазирано Моника. — Това е едно от най-любимите ми места в света.

— Наистина ли? Толкова е, вертикално.

— Е, скъпа моя, трябвало е да строят нагоре. Понеже няма място за разширение.

— Изглежда сякаш са използвани всеки квадратен инч земя — каза Криси — и почти не са оставили дървета и растения.

— О, мисля, че ще се изненадаш — отвърна Моника. — Има доста приятни градини, както и паркове с дървета и всякакви други растения. — Тя се наведе към Криси, за да погледне по-добре. Плесна с ръце и възкликна: — Толкова е бляскаво. Просто го обожавам.

Криси виждаше красивите яхти, спрени в известното пристанище, а и някои от старите сгради изглеждаха доста величествено, но колкото и да се опитваше, не можеше да разбере какво Моника намира за толкова бляскаво във всичко това. Може би като го разгледа от по-близо ще си промени мнението, помисли си тя.

— Тук можеш да носиш бижутата си без никакви притеснения — каза Моника. — Представи си само. Ако искаш дори такива за милиони долари, без изобщо да се налага да се замислиш.

— Защо? — попита Криси.

— Заради полицията, разбира се — отвърна Моника. — И заради камерите. Те са абсолютно навсякъде и гледат, гледат, гледат. Тук крадците не смеят да закачат почтените хора. Просто никой не ги търпи. И е толкова чисто — добави тя. — Чисто и подредено. О, със сигурност ще ти хареса. Сигурна съм.

Автобусът ги остави в един подземен паркинг и когато слязоха трябваше да се возят на ескалатор, за да достигнат надземното ниво.

Пред тях се разкри огромна сграда в стил „belle époque“.

— Какво е това? — попита Криси.

— О — поде заговорнически Моника, — това е Океанографският институт. Любимото място на Жак Кусто. Вътре имат тези огромни аквариуми, пълни с всякакви ужасни създания.

— О, трябва да ги видя.

Моника я погледна стреснато.

— Ама това е нелепо. При положение, че тук са казината, красивият хотел „Париж“ и „Ермитажа“. Не трябва да си губиш времето с риби, скъпа.

— Но аз съм чела, че това място било невероятно.

Руди, Мина и доктор Фон Меклинг дойдоха при тях.

— Готови ли сте да отидем пеша до казиното? — попита Мина.

— Определено — отвърна Моника.

— Аз искам да видя Океанографския институт — каза Криси. — Да се чакаме ли направо там?

— Разбира се — съгласи се Руди.

— Правиш грешка — предупреди я Моника, — но и сама ще стигнеш до този извод. Ще те чакаме с нетърпение.

Те отминаха в посока към казиното, а Криси се отправи към будката за билети на Океанографския институт. Разходи се между аквариумите, някои от тях бяха огромни, а други по-малки и вградени в стените. Беше очарована от изумителните цветове на различните морски създания, а в някои случаи и от формите, които заемаха. Тя загуби всякаква представа за време, докато разглеждаше изложбата, като буквално се изгуби в тази невероятна палитра, показваща природата в най-колоритните ѝ и странни форми.

Завивайки зад ъгъла на коридора, водещ от една зала в друга, тя се блъсна челно в Марк. Разсмя се смутено, а той се усмихна по характерния си самодоволен начин.

— Извинявай, че така се блъснах в теб, но съм толкова погълната от експозицията, че изобщо не обръщам внимание къде вървя.

— Мястото е фантастично, нали?

— Да, вече го обожавам — съгласи се тя. — Чела бях за него, но някак си съм забравила, че е точно тук. Всички говорят за казиното, за двореца и други такива. Сигурна съм, че и те са много приятни, но това тук е неземно.

— Всъщност, експонатите са си съвсем от този свят и това е едно от нещата, които ми харесват в сбирката. Тук виждаш реалната природа и нейната естествена красота. Нищо не е изкуствено като красотата, която ще видиш в казиното.

— Все пак ще пробвам да видя и него.

— За първи път ли си в Монте Карло?

Тя кимна.

— Да.

— О, в такъв случай задължително трябва да видиш казиното и всичко около него. Хотел „Париж“ и „Ермитажа“. Прекрасни са. И в никакъв случай не трябва да пропускаш пристанището. На него са закотвени едни от най-красивите яhti на света.

— Видях го от автобуса, докато се приближавахме към града.

— Защо не ми позволиш да те заведа до казиното? — попита Марк. — Познавам добре Монте Карло и след като нямаш много време, бих могъл да ти посочвам забележителностите.

— Имам среща с приятелите си в казиното. — Изведнъж почувства увереност, че предпочита да прекара времето си с Марк.

— Тогава просто ще те придружа до там, ако нямаш нищо против. Спомняш ли си? Не хая.

Криси се разсмя. Защо поне да не се разходи с него?

— Добре, ще вървя с теб, но само защото обеща да не хапеш.

— Чудесно.

Те взеха асансьора, качиха се нагоре и преминаха през голяма зала, в която бяха изложени корабни модели. Навън Марк ѝ предложи ръка и Криси се облегна на нея.

— Не е много далеч — каза той, — а по пътя можем да погледаме отблизо и яхтите в пристанището.

— Изглежда харесваш лодки. Спомням си първия ден, когато се качихме на кораба, знаеше толкова много за „Морска нимфа“.

— Наблюдателна си. Аз съм луд по лодките — каза Марк. — Обожавам ги.

— Имаш ли любима?

— На този въпрос е невъзможно да се отговори, защото те са толкова различни видове, строени за толкова различни цели. Обичам яхтите. Тези, които правят „Кемпър“ и „Никълсън“ са красиви. И тези на „Перини“. Харесват ми и старите моторни яhti „Федсшиц“. Яхтите

на „Уоли и Бенети“ и „Багилето“. Бързите яхти на „Рива“, разбира се. Старите гръцки каяци. Както виждаш, харесвам всички видове лодки. — Той се обърна към нея и се ухили. — Дори канутата, рибарските и гребните лодки.

Ентусиазмът му беше неподправен и се виждаше, че наистина е много запален по лодките. Започнаха да се качват по стълбите, които щяха да ги изведат до казиното, и когато достигнаха терасираните зони, той се спря и посочи към пристанището.

— Виж.

Криси също погледна натам. Повечето яхти бяха огромни и с красив дизайн. Всичките изглеждаха също като самия Монте Карло — безупречно поддържани.

— Много са впечатляващи — каза тя.

— Това пристанище е приютявало едни от най-великите яхти, строени някога — каза Марк като истински многознайко, както Криси реши. — И все още го прави, макар да се е променило от дните на известните вражди между Ниаркос и Онасис.

— За какво са се карали?

— За размера — отвърна той и я погледна палаво. — Размерът на яхтите, имам предвид. Нали разбираш, на кого играчката е по-голяма. Други също са се състезавали по този параграф. Американците Ревсън и Лефрак. И в днешно време се играят същите игрички, само имената са различни. И бреговете, които използват като сцена, са повече и по-различни, разбира се. Виждаш ли бялата яхта, закотвена в отсрещния край на пристанището?

— Да — кимна Криси.

— Излиза някъде около четиридесет милиона долара, без да включваме специалните екстри. Само поддръжката ѝ е няколко милиона долара на година.

— Дори не мога да си представя подобни суми. — Криси го погледна. — По-добре да отида в казиното. Няма да сме дълго тук.

Той отново ѝ предложи ръка и те продължиха да изкачват гранитните стъпала към казиното. Когато стигнаха върха, Криси видя малка уличка с много магазини. Присъстваха и „Гучи“, и „Прада“ и тя веднага се сети за Джени. Щеше да бъде разочарована, че е изпусната възможността да направи покупки от двата си любими магазина. Освен това имаше магазинчета за антики, на чиито прозорци бяха изложени

предмети с музейна стойност. Минаха покрай прекрасния хотел „Ермитаж“ и зад ъгъла пред тях се появи сградата на хотел „Париж“, пред която като чакащи на опашка таксите бяха наредени бентлита и ролс-ройсове. Криси не беше виждала толкова много луксозни коли на едно място. Казиното беше на противоположния ъгъл, а срещу него беше „Кафе Париж“, пред което бяха изкарани дузина масички направо на тротоара.

— Тук всичко изглежда като приказка — възкликна Криси, — въпреки че наоколо се виждат небостъргачите.

— Да — съгласи се Марк. — Във всеки случай олицетворява идеята на някои хора за приказно място.

— Какво имаш предвид?

— О, нали знаеш какво казват за Монте Карло. — Устните му се разтеглиха в лека усмивка. — Слънчево място за сенчести хора.

— Това не го знаех — разсмя се Криси и го погледна. Той не се бе включил в смеха ѝ, дори усмивката му беше изчезнала, а на нейно място се беше появило странно изражение.

— Иска ли ти се да влезем в казиното — попита я той. — Имат salons privés^[1], където можем да пием по едно питие без цялата тая туристическа сган наоколо. Няма да има никой по това време на деня.

— Не знам... — започна Криси. Не ѝ харесваше как я гледа и не ѝ харесваше да я наричат туристическа сган.

— Хайде — каза той раздражено и стисна ръката ѝ. — Поигра си тази игричка на изчакване достатъчно дълго.

— Не играя игра, Марк.

— Разбира се, че играеш — отговори той арогантно и усили налиска върху ръката ѝ.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам.

— Не. Ела с мен. Веднага. — Пръстите му се забиха дълбоко в ръката ѝ.

— Пусни ме! — Гласът ѝ излезе по-силен, отколкото беше очаквала.

Марк бързо се огледа и най-накрая отпусна хватката си.

— Добре. Махай се.

Криси го погледна за миг и видя на устните му да се появява презрителната усмивка, която беше забелязала и предния път. Той мълчеше и тя се обърна и си тръгна. Щеше да се опита да намери

Моника и другите, но радостта от деня беше изчезнал, заменена от силното усещане, че се е докоснала до нещо — по-скоро до някой — странен и отблъскващ.

Когато се върнаха на кораба, там беше изненадващо оживено и Криси с изненада разбра, че повечето пътници за трансатлантическото пътешествие се бяха качили от Ница. Преди това бяха по-малко от двеста човека, а сега бяха станали почти осемстотин.

Криси обеща да се види с другите на вечеря и отиде в каютата да се изкъпе и преоблече. Денят беше много натоварен, очарователен, но изморителен, и тя с радост посрещна възможността да се поосвежи.

Джени беше се излегнала и лакираше ноктите си.

— Здравсти — усмихна ѝ се Криси. — Как са краката ти?

— О, добре са — отвърна намусено Джени.

— В поликлиниката дадох ли ти нещо за тях?

— Да — каза Джени, погълната от ноктите си. — Мисля, че докторът е първокласен перверзник, но наистина ми даде лекарство.

— Какво имаш предвид? — Криси усети, че се изчервява.

— О, няма значение — злобно отговори Джени.

— С мен се държа изцяло джентълменски. Не мога да си представя, че ти се е сторил някакъв перверзник.

— Повярвай ми, такъв е. Няма две мнения по въпроса. Не бих се приближила до него никога повече.

Криси усети, че е ужасно объркана и разстроена. Искаше ѝ се Джени да бъде по-конкретна, но знаеше, че да изтръгне повече информация от нея щеше да бъде като да се опитва да ѝ извади зъб. Ако Джени не искаше да говори, просто нямаше смисъл да пробва. В главата ѝ всичко се беше объркало. Сети се и за това, което Моника ѝ беше казала. Че слуховете били, че Лука имал екзотични сексуални вкусове. А сега това. Джени го наричаше перверзник. Вече не знаеше какво да мисли, но не спираше да се пита дали не се е объркала за него. Естествено, беше бъркала и преди, но никой досега не беше изглеждал толкова искрен, колкото Лука.

— Е, какво се умълча? Не се ли забавлява днес?

— Беше невероятно — започна Криси, докато се събличаше. — Имаше да се види прекалено много за един ден, но се радвам, че

отидох. — Закачи дрехите си и си сложи кимоното. — А ти какво прави цял ден?

— О, за малко постоях край басейна, но там нямаше никой друг, освен банда четящи книги дъртаци — нали се сещаш, толкова стари, че да не могат да слизат от кораба. После направих една дълга следобедна дрямка, защото нали предната нощ изобщо не бях спала. В общи линии това е, освен ходенето до поликлиниката при онзи перверзник, който нарича себе си доктор.

По дяволите!, помисли си Криси. Ето пак същата дума. Вече започваше да се ядосва.

— Защо говориш така? — попита тя Джени. — Искам да кажа какво толкова е направил той, че да го наричаш по този начин?

Джени я погледна самодоволно.

— Не мисля, че изобщо искаш да знаеш.

— Искам — настоя Криси.

— Защо? — Джени се забавляваше да я измъчва.

— Защото... ами-и аз... искам да знам, това е всичко — заекна Криси. Все още не ѝ се искаше да споделя с приятелката си прекрасното изживяване с Лука от предната вечер.

— Ами, просто ще трябва да откриеш сама, защото аз дори не искам да говоря за това. Тя хвърли пилата си за нокти. — Така че не ме питай повече затова. Окей?

Криси никога досега не беше виждала Джени в такова настроение и определено не ѝ харесваше.

— Добре, щом така искаш. — Тя отиде в банята и затвори вратата. За малко сякаш щеше да се разплаче, но се насили да преглътне сълзите. *Тя трябва да греши*, каза си Криси. *А също и Моника. Лука не може да е такъв. Просто го знам.* Макар и наистина да вярваше, че е така, съмненията ѝ изплуваха на повърхността, тормозеха я и я тревожеха.

След вечеря в обичайната компания всички се отправиха заедно да гледат програмата, където седнаха на задната маса, на която сядаха винаги. После Джени и доктор Фон Меклинг се включиха в тълпата на малкия дансинг за няколко бавни танца, изсвирени от триото там.

Мина и Руди, които рядко пропускаха танц, също се присъединиха към тях.

— Изглежда Джени е наистина заинтересувана от доктор Фон Меклинг — сподели Моника с Криси, когато останаха сами.

— Наистина ли смяташ така?

— Наистина — кимна Моника. — Тя излезе много по-умна, отколкото предполагах отначало.

— В какъв смисъл?

— Вече е разбрала, че може да се извлече удовлетворение не само от много красиви мъже, които могат да правят любов по цели нощи.

— И какво удовлетворение смяташ, че извлича тя от доктора?

Моника я погледна и се разсмя.

— *Пари*, разбира се. Които пък са залог за сигурност, мила моя.

— Значи докторът е богат?

— Много. В Германия всички познават семейството му и огромното му състояние. Сигурна съм, че и Джени е чула за това — тя пак се разсмя.

— Но тя си има собствени пари. След развода ѝ остана голяма издръжка.

— Съмнявам се, че може да се сравни с богатството на семейство Фон Меклинг. Нито пък би ѝ осигурила социалното положение, което бракът с него автоматично ще ѝ даде.

— *Брак*? — Криси се разсмя. — Не мислиш сериозно, че Джени ще се съгласи на такова нещо, нали?

Моника бавно поклати среброкосата си глава и се усмихна затворнически.

— Не само си го мисля. Сигурна съм, че до края на пътуването доктор Фон Меклинг ще ѝ направи предложение и тя ще го приеме.

За миг Криси остана безмълвна.

— Не мога да повярвам. Тя винаги си е падала по наистина красиви, много по-млади мъже. Един след друг. Никога не е била с толкова възрастен мъж.

— Криси, мила — започна Моника внимателно, — не разбираш ли? На Джени изобщо не ѝ пука за мъжете. Ни най-малко. Това е една от причините да прескача от един на друг толкова бързо. Използва ги само за забавление. Също както някои жени използват... вибратор.

— Не мислиш това, което говориш — разсмя се Криси.

— О, разбира се, че го мисля. На Джени ѝ пука единствено за Джени.

Криси мълчаливо обмисли този коментар. Моника не беше първата, която се изказва в този смисъл за Джени. Адонис, мъжът, с който се запозна в Атина, беше споменал нещо подобно. И като става въпрос за това, Лука също. Мислите ѝ веднага се насочиха към него. Объркването и семената на съмнението, посети от Моника, а сега и от Джени, я хвърляха в недоумение. Не знаеше какво да мисли, но нямаше търпение да го види тази вечер. Всъщност, беше доста изненадана, че не намери съобщение от него, когато се качи на кораба в Ница, но досега нямаше и вест от него. Може би е бил много зает в болницата, каза си тя. С всички тези нови пасажери, които се качиха в Ница, сигурно изобщо не е могъл да се откопчи.

Оркестърът спря да свири и другите се завърнаха на масата. Всички започнаха да си прибират нещата и да се приготвят за тръгване към дискотеката.

— Е — каза Руди, — готови ли са всички за малко истински танци? — Той направи похотливо въртеливо движение с таза си и вдигна едната си ръка над главата също като момичетата от програмата. Всички се разсмяха. — Мина и аз ще избързаме напред и ще запазим маса — предложи той. — С всички тези нови хора, сигурно тази вечер ще е много претъпкано.

Криси гледаше изненадана как доктор Фон Меклинг поведе Джени под ръка, сякаш тя беше някакъв новопридобит трофей. Моника се извърна към нея и ѝ кимна, сякаш ѝ казваше: „Нали ти казах...“ Събраха си чантите, Моника взе привычната си огромна златна кожена чанта и тръгнаха. Моника отново беше превърнала себе си в цяло представление по начина, по който се беше облякла и гримирала, но Криси си помисли, че видът ѝ е напълно подходящ за културна дама, автор на множество романи за любов и блясък.

Руди им махна и те си проправиха път през препълнената дискотека към масата, на която седнаха.

— Виждате ли, тази вечер е тъпкано — каза им той. Предвидливо беше поръчал шампанско и им наля по една чаша.

— Джени и докторът танцуват — кимна Руди към дансинга.

Криси погледна натам и видя, че Джени беше склонила глава на рамото на стария лекар и беше затворила очи. Изглеждаше доволна, дори щастлива, а докторът я държеше до гърдите си, сякаш беше от безценен майсенски порцелан.

— Не мога да го проумея — измърмори тя.

Мина бурно се разсмя, начервените ѝ устни блестяха под разноцветните диско светлини, които се сменяха над дансинга и около него.

— Мила моя — изрече тя през смях. — Това е една от най-старите истории на света. Вижда се, че Джени е наясно какво иска от живота и това, което иска, има много малко общо със секса.

Криси се загледа към задната част на залата с надеждата да види Лука, но нямаше ни помен от него, нито пък от компанията на капитана. Чудеше се защо той не се беше свързал с нея досега. Сигурно е имал задължения в поликлиниката, които не са му позволили да я потърси, помисли си. Въпреки семенцата на съмнението, които Моника и Джени бяха посели в ума ѝ, откри, че той вече много ѝ липсва и иска да го види колкото може по-скоро. Щеше да му хвърли истината право в очите, помисли си тя. Тоест, поправи се, това, което Моника и Джени твърдяха.

Неочаквано Моника извади едно от безбройните си ветрила и започна бясно да го размахва.

— О, мила — каза тя развълнувано, — най-прелестният мъж на кораба идва към нас. Не се дръж пак като глупачка — тя се изправи наполовина, вдигна ръката си високо във въздуха и я размаха. — Скъпи, присъедини се към нас — извика. — Тук сме.

Криси се опита да разбере кого призовава Моника така усилено, но не можа да види никого, освен няколкото човека на масата пред тях, които се движеха в ритъм с музиката. *Моника трябва да има радар*, помисли си. После, обръщайки се първо на едната, след това на другата страна, за да се размине с хората, се появи Марк.

Той отиде право при Моника и целуна въздуха около двете ѝ бузи.

— Мадам Граф — каза той, — много ми е приятно да ви видя. Как ви се харесва пътуването?

— Прекрасно е, мили мой. Освен това открих най-очарователната млада дама от Щатите. Но вие вече се познавате. Криси

Фицджералд... — тя посочи Криси с ветрилото си — познаваш Макелос Вилос. Наричан просто Марк.

Той я погледна с онази негова снизходителна усмивка на уста и Криси също му се усмихна в отговор.

— Да, срещали сме се — каза тя. — Всъщност дори няколко пъти.

— Така ли? — попита Моника, изненадана. Погледна Криси. — Защо не си ми казала? Или пък съм забравила?

— Предполагам, не съм се сетила — отговори Криси. — Освен това — добави тя шеговито — можеше да не одобриш и тогава нямаше да има как да продължим.

— Ах! Никога. Не и с Марк — тя посочи към него. — Седни, миличък. Вземи си чаша шампанско и ни прави компания, не искаш ли?

— Би ми било много приятно — той седна на малката кръгла масичка, така че да е с лице и към двете. — Вие двете сте се срещнали тук на кораба, предполагам.

— Да — каза Моника. — Имам голям късмет, защото Криси излезе прекрасно същество. Също като теб.

Марк се усмихна.

— Какъв късмет и за двете ви. Да пътуваш сам може да бъде ужасно отегчително. Много по-интересно е да имаш приятен спътник, нали?

— О, да — съгласи се Моника — Криси пътува с една приятелка, Джени, но тя я изостави на произвола на съдбата, ако ми позволите така да се изразя. Винаги е някъде с един или друг мъж. Забавлява се прекрасно с мъжете, но без Криси.

— Сигурен съм, че Криси може да прави същото, ако реши.

— О, Криси избира много по-внимателно от приятелката си.

Марк повдигна едната си вежда и изглежда Криси.

— Човек обаче трябва да внимава да не се окаже накрая сам — отбеляза той. — Дори толкова красива млада дама като теб.

— Не мисля, че съм особено застрашена от това.

— Писна ми от това бездействие — смени темата Марк. — Какво ще да кажеш да потанцуваме?

— Добре — каза Криси, макар и идеята да не ѝ допаднаше толкова много след странното му поведение в Монте Карло.

— Нямах нищо против, нали Моника? — попита Марк любезно.
— Не, скъпи — каза весело тя. — Ни най-малко.

Марк заведе Криси на дансинга и я поведе в ритъма на бавната песен, която звучеше. Докато танцуваха, Моника ги наблюдаваше внимателно. *Изглеждат много добре заедно*, мислеше си тя, *и щяха да са перфектната двойка*. Криси беше госпожица Никоя от Никъде, но това нямаше значение. Тя беше красива, с добри маниери, почтена и имаше чудесни инстинкти. Освен това се учеше бързо и щеше да придобие необходимите социални умения за броени дни. *Бързо се приспособява*, помисли си Моника, а това беше жизненоважно качество. Можеше да ѝ помогне да стане подходящата съпруга за мъж като Марк. О, помисли си тя развълнувана, *как ще ми се зарадва неговото семейство. Ще ме притиснат до гърдите си, че най-накрая съм вкарала скъпоценния им Макелос в правия път*. Можеше да спечели много, ако успееше да изманипулира тези двамата да завършат в обятията си. Наистина много.

Докато ги наблюдаваше, тя видя как те се смеят заедно, как всеки от тях се наслаждава на компанията на другия и сърцето ѝ полетя до небесата. О, да, продължи тя. *Криси и Марк. Двойка. А аз завинаги ще си остана тяхната кръстница от приказките, жената, която ги запозна и ги събра един с друг*. Тя почувства как тръпката на вълнението преминава през цялото ѝ тяло. *Направо си е по-вълнуващо от секса*, помисли си тя. Силата и влиянието, които щеше да си осигури с това сватосване бяха безкрайни. Мисията ѝ току-що започваше, даваше си сметка тя, но също като доблестен войник беше напълно готова за битка. И първата ѝ задача беше да се увери, че Криси и този италиански доктор няма да се видят повече. Това беше ужасно важно. Ясно ѝ беше, че Криси, колкото беше наивна, вече имаше чувства към италианеца, но тя щеше да се погрижи те да не отидат по-далеч. Да позволи някакви си чувства да се намесят в афера като тази щеше да бъде просто нелепо.

Когато танцът свърши, Марк заведе Криси обратно до масата.

— Сега сигурно ще ме намразиш — каза той на Моника.

— Това не е никак възможно.

— Помолих Криси да ми дойде на гости в моя апартамент за по едно питие и тя прие. Така че ще тръгваме.

Моника плесна с ръце, а десетките ѝ пръстени изтракаха силно.

— Прекрасно — каза тя. — Абсолютно прекрасно.

Криси беше изненадана от реакцията ѝ. Тя знаеше, че Моника одобрява Марк и разбираше, че го смята за много подходяща партия, но все пак реакцията ѝ изглеждаше прекалено ентусиазирана, помисли си Криси.

— Скоро ще се върнем — каза Криси. — Просто искам да видя баснословния му апартамент. — Марк се беше държал така очарователно на дансинга, че тя реши, че поведението му в Монте Карло беше някакво изключение. Може би просто е имал кофти ден. Както и да е, щеше да му даде втори шанс.

— Остани колкото искаш, мила моя — отвърна Моника. — Нощта едва започва, а аз си имам достатъчно компания тук.

— Не се дръж невъзпитано, докато ни няма — ухили ѝ се Марк.

Моника се разсмя кокетно и размаха ветрилото си.

Докато си проправяха път навън през препълнените маси около дансинга, Криси не видя Джени, която я наблюдаваше от дансинга, където имаше добра видимост над рамото на стария доктор. Очите ѝ се присвиха, когато видя, че Криси си тръгва с поредния красив млад жребец, точно от типа, с който тя самата би била по-скоро, вместо с този дърт лекар. *Да го измъкна от алчните лапи на Криси ще бъде лесно*, помисли си тя. Не изглеждаше да има скрупули, както онзи гаден доктор. *Не, реши тя, очевидно е добра идея да се спре на сина на собственика на кораба.*

Криси не видя и унилото изражение на Лука. Той току-що беше влязъл, заедно с компанията на капитана и, какъвто си му беше обичаят, беше седнал на масата в ъгъла. Сърцето му щеше да изскочи, когато видя Криси да се връща от дансинга и да се приближава към масата, където Моника стоеше сама. После беше видял и мъжа и всичките му надежди и вълнения се бяха стопили, а лицето му потъмня. *Той, помисли си Лука. От всички хора на света, точно Марк Вилос.* За момент му се прииска да ги настигне, но бързо се отказа. В края на краищата тя беше възрастен човек и сама можеше да взема решения. Той потъна в мекия си стол, благодарен, че останалите от компанията вече бяха се отправили към дансинга или говореха с хората наоколо.

Внезапно стана непоносимо да продължава да стои в тази зала. Изправи се и хукна към изхода и към каютата си. Не искаше да изчака,

за да разбере дали тя ще се върне. Защото, ако не се върнеше, това щеше да означава, че прекарва нощта с друг мъж.

Когато влязоха в апартамента му, Марк подритна нещо на земята. Той се наведе и вдигна някакъв плик. Криси видя, че отгоре му е написано неговото име.

— По дяволите — измърмори той.

— Нещо не е наред ли?

— Не — той хвърли плика на бюрото. — Нищо.

— Това е невероятно — изкоментира Криси, оглеждайки апартамента. Все още бяха на палуба седем, съвсем близо до дискотеката.

— Радвам се, че ти харесва. Какво искаш за пиене? Тук имам на практика всичко, което можеш да се сетиш, но мога и да поръчам нещо допълнително от бара.

— Само една минерална вода.

— Само това?

Не й се искаше да му обяснява за неспособността си да пие алкохол, освен ако не беше абсолютно необходимо.

— Да — отвърна тя.

Докато той се занимаваше с напитките на минибара, Криси огледа наоколо. Имаше голям коридор, баня и всекидневната, в която бяха в момента. През една врата се виждаше грамадна самостоятелна спалня.

— Тук е прекрасно — каза тя — и толкова огромно.

— Да — разсеяно й отговори Марк.

— Какъв голям сандък за пътуване — възкликна Криси, гледайки към пътническия сандък, който беше видяла първия ден на кораба. Той беше подпрян до стената във всекидневната. — Това на него семейният герб ли е?

— Да — отвърна Марк раздразнен и се обърна рязко към нея. — На баща ми е. Заради него го взех. Обикновено не пътувам със сандък, независимо от това, което ти казах онзи ден. Просто му го пазя.

— Разбирам — каза Криси, въпреки че нищо не разбираше. — Чудя се какво ли има в него?

— Казва ли ти някой — сви рамене Марк.

Тя забеляза неприятното изражение на лицето му.

— Нямах намерение отново да любопитствам.

— Не любопитстваш — усмихна се Марк и се обърна пак към минибара.

Криси отново насочи вниманието си към всекидневната. Право пред нея имаше стъклена плъзгаща врата, която водеше към балкон. *Това сигурно струва цяло състояние*, помисли си тя. *Около пет или шест пъти по-голямо е от нашата каюта с Джени*. На бюрото бяха оставени няколко неотворени плика като този, който Марк вдигна преди малко. Изглеждаха сякаш небрежно са хвърлени там. Лампичката за съобщения на телефона, поставен на бюрото точно до тях, светеше червено.

— Имаш съобщения на секретаря — каза тя.

— Забрави — отвърна презрително Марк. — На това пътуване не отговарям на съобщения.

— Ами ако...

— Забрави, ти казах — озъби й се той.

— Извинявай, не исках да... — започна Криси.

— Не — каза той. — Ти извинявай. Не трябваше да ти говоря така грубо. Проблемът е, че имам доста... трудно семейство, ако може така да се каже. — Подаде й чаша минерална вода с лед и лайм и й се усмихна.

— Благодаря — кимна Криси.

— Пак заповядай — отвърна и той. После наля малко узо върху леда, който беше сложил в чашата си, и разклати питието, докато го наблюдаваше как побелява. — Наздраве, Криси — вдигна чаша към нея.

— Наздраве.

— Разстроих те с моята грубост — каза той в пореден опит да се извини, — но семейството ми наистина ме задушава до смърт. Или поне се опитва, де. Затова никога не отговарям на телефонните съобщения и никога не отварям тези, изпратени на кораба. — Той пак се усмихна. — Дори изключих клетъчния си телефон, а за грък това е отчаян ход.

— Вярвам ти — засмя се Криси. — Всички в Атина изглеждаха като залепени за клетъчните си телефони.

— Искаш ли да седнем на балкона?

— С удоволствие. Много съм се чудила как изглеждат тези балкони.

Марк отвори плъзгащата врата и я пропусна пред себе си да излезе навън.

— Седни — покани я той, но Криси остана права, загледана в чернотата пред себе си.

— Звездите са невероятни. Толкова е красиво. Обожавам твоя балкон.

— Има още един, на който се излиза от спалнята — каза той и се присламчи по-близо до гърба ѝ.

— Апартаментът ти е убийствено разкошен. И огромен. Не съм си представяла, че може да има нещо такова на кораба — тя внезапно осъзна, че той е плътно зад нея, всъщност дишаше във врата ѝ, и рязко се обърна.

— Този е единственият — усмихна се Марк и сложи ръцете си на перилата от двете ѝ страни като по този начин я хвана в капан. — Когато строиха кораба, дизайнерът беше предвидил на тази палуба да има дванайсет апартамента. Бяха ги нарекли небесните апартаменти. Но аз ги накарах да съберат два от тях в един. Така че сега има десет апартамента плюс моя.

Криси нервно се приближи още повече до парапета, но продължи да поддържа разговора.

— Накара ги да променят дизайна на кораба?

Той кимна.

— Как го направи?

— Както знаеш, семейството ми притежава корабната компания.

— О, вярно — тя се плъзна наляво в опит да избяга от капана на ръцете му, но Марк не помръдна.

— Както ти казах и преди, не тръбя наляво и надясно този факт. Човек открива, че изведнъж има множество приятели, които искат да го опознаят по-добре, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Мога да си представя — тя вдигна едната му ръка и успя да се премести настрани. Той не каза нищо, но остана максимално близо до нея. — Предполагам, че е като да си някаква знаменитост. Никога не можеш да разбереш дали се интересуват наистина от теб като човек или ги вълнува кой си и какви пари имаш.

— Или и двете — добави той.

— Трябва да призная, че съм впечатлена — каза Криси с усмивка. — Никога преди не бях срещала собственик на кораб и не бях влизала в такъв апартамент.

— Е, собственикът е баща ми и, вярвай ми, той не те оставя лесно да го забравиш.

— Мисля, че знам какво имаш предвид. Майка ми е нещо подобно.

— О, и майка ме задушаваш, но по различен начин. Пие прекалено много и се опитва да ми се реваншира като ме обсипва с любов под формата на пари и подаръци.

— Такъв е баща ми. Пие прекалено много и се опитва да ми се реваншира като решава от време на време да се държи като баща. Нали разбираш, да ми идва на гости, да иска да ме води на вечеря. Всякакви такива работи.

— Имаме много общи неща — той се облегна на парапета до нея и се загледа в морето.

Криси обърна погледа си в същата посока.

— Е, аз със сигурност не съм от корабовладелско семейство като теб — каза тя със смях. — Семейството ми е пълна бъркотия.

— Моето също е бъркотия. Просто е бъркотия с пари.

Разликата в произхода им беше много голяма, затова тя реши да смени темата.

— Значи познаваш Моника?

— Не — поклати глава Марк. — Агентите ѝ пратиха имейл на компанията, за да ни предупредят, че тя ще бъде на кораба и аз се случих на рецепцията, когато се качи. Капитанът ни запозна и тя се нахвърли отгоре ми. Била срещнала родителите ми на някакво парти. Не си спомням къде — той вдигна рамене. — Както и да е, изглежда доста чудовищно, според мен, но ме развеселява.

— Чудовищно, а?

— Е, може би преувеличавам малко — подсмихна се той. — Случайно знам повече, отколкото трябва, и едно от нещата е, че тя не е много кадърна — той отстъпи и пак застана зад нея. — Но харесва да ѝ се обръща внимание и то много. Нали разбираш, наистина очаква специално отношение.

— Това и сама го установих — погледна го Криси. По някаква причина тя не се чувстваше комфортно от неговата близост, затова се

обърна с лице към него.

— Тя е от онзи тип, който има нужда да е обграден от подмазвачи. Аз ги наричам *възхищавачи* и *ръкоплескачи*. Срещал съм много знаменитости, които са същите.

— Възхищавачи и ръкоплескачи — повтори тя през смях. — Това ми харесва. Мисля, че и на мен биха ми били от полза.

— Предполагам, че всички имаме нужда от тях понякога — каза той и двамата се разсмяха.

— Вместо задущаващо семейство? — тя се почувства много по-спокойна като го видя да се усмихва с истинска непресторена усмивка.

— О, да — кимна той. — Опитвам се да избягам от моето в момента. Нелепо е. Аз съм тридесет и три годишен, който бяга от къщи.

— Не го намирам ни най-малко за нелепо. На мен също ми се налага да държа майка си на разстояние. Защото ако ѝ позволя, тя ще завземе тотално контрола над живота ми.

Лицето на Марк придоби вид, сякаш е взел някакво решение и той сложи ръка на рамото ѝ.

— Искаш ли да ми правиш компания за вечеря утре вечер? — рязко попита той. — Не в трапезарията, а тук, в моя апартамент.

— Аз... аз не знам... — започна Криси. Беше объркана от поканата му.

— Готвачът ще ни направи нещо специално — думите бързо излетяха от устата му. — Не знам още какво ще е, но той купува различни продукти по пътя и готви отделно за гостите в тези апартаменти — видя, че тя все още се колебае и прибави: — Честно казано, ми е доста самотно на вечеря и бих ти бил благодарен, ако ми правиш компания.

— С удоволствие — бавно кимна Криси. Как можеше да му откаже, след като тази вечер той беше толкова гостоприемен?

— Прекрасно — зарадва се Марк. — Не мисля, че ще останеш разочарована. Главният готвач приготвя невероятни ястия.

— Сигурна съм, че няма да бъда.

— Осем и половина?

— Идеално — съгласи се тя. — Но сега по-добре да тръгвам.

Той беше видимо разочарован и отново постави ръцете си на парапета, хващайки я в капан.

— Толкова скоро?

— Денят беше много дълъг. От Сан Ремо до Монте Карло и Ница. Искам да пожелаая лека нощ на Моника и другите, а после да се наспя хубавичко.

Той се загледа в нея за момент, после се отдръпна.

— Ще те заведа обратно в дискотеката и ще чакам с нетърпение да те видя пак утре вечер.

Когато стигнаха в дискотеката. Марк успя да я убеди да изтанцуват още една бавна песен заедно. Криси забеляза, че доста хора ги гледат, не само Моника и другите на тяхната маса, но и няколко от офицерите, които танцуваха, както и други от персонала. Те, разбира се, знаеха кой е Марк и тя се почувства като някаква важна персона, само защото беше с него. Усещането не беше неприятно, всъщност беше доста хубаво да усеща толкова внимание, насочено към нея, но тя не забравяше, че то е нещо мимолетно. Щеше да вечеря с Марк и това щеше да е краят. Тя претърси с поглед задната част на дискотеката, веднага щом се върнаха, за някаква следа от Лука, но не го видя, не го видя и на дансинга, въпреки че капитанът беше тук и както обикновено танцуваше. С известна доза вина тя установи, че събитията от деня и срещата с Марк бяха накарали предната вечер да изглежда почти сякаш не е съществувала. Но после, когато Марк я притисна по-близо до себе си, Криси си припомни прегръдките на Лука снощи и почувства копнеж, предизвикан дори само от спомена.

След танца си взе чантичката, пожела лека нощ на Моника и другите и Марк я заведе до каютата ѝ. Пред вратата тя извади картата си и му благодари за прекрасната вечер.

— Ще чакам с нетърпение утре вечер — отвърна ѝ той.

— Аз също. До осем и половина.

— Да — каза Марк, после се наведе и бързо докосна бузата ѝ с устни. — Чао — обърна се и си тръгна.

Криси докосна мястото на бузата си, до което се бяха допреди устните му. Не можеше да повярва, че синът на собственика на кораба току-що я беше целунал. И че я беше поканил на вечеря в апартамента си. И че беше много красив млад мъж, който беше заинтересован от нея дотолкова, че да я покани на среща. Марк спокойно можеше да

избира измежду всички жени, които бяха на кораба, но се беше спрял точно на нея. И все пак още не можеше да забрави странното му поведение в Монте Карло. Какво можеше да накара някой толкова чаровен да се държи така неуместно, а после да се превърне обратно в перфектния джентълмен? Тя не можеше да си отговори, но и не спираше да мисли, че има нещо, което не беше наред у него. Нещо, което още не можеше да определи точно.

След като загаси светлините, мислите ѝ за пореден път се върнаха към Лука и тя пак се зачуди защо цял ден той не се опита да се свърже по някакъв начин с нея. Определено се разочарова, когато видя, че лампичката на секретаря ѝ не мига като тази на Марк. Каза си, че сигурно нещо се бе случило в болницата. Това щеше да обясни и защо не се бе появил тази вечер в дискотеката. Тя просто не знаеше какво да мисли, но все пак смяташе, че при всички положения е можел да намери време да ѝ се обади. *Може би, реши тя, има нещо вярно в думите на Моника и Джени*, но тази мисъл не я разтревожи много в този момент, не и с образа на Марк, плуващ пред очите ѝ. Най-накрая успя да заспи, но не и преди да си помисли, че без значение какво ще ѝ донесе утрешният ден, животът ѝ определено беше станал изведнъж много по-вълнуващ.

[1] Salon privés (фр.) — частни салони. — Б.пр. ↑

12.

Звукът от корабната сирена напомни на Криси, че приближават брега. *Барселона*, помисли си тя развълнувано. Видя няколко други плавателни съда, но беше застанала на десния борд, така че не можеше да види сушата. Тя влезе вътре и забърза надолу към каютата, за да вземе фотоапарата си, а после веднага хукна обратно нагоре, за да направи няколко снимки, докато влизаха в пристанището. Тълпата, много по-голяма от Ница насам, се беше скупчила на парапета да гледа. От мястото си тя можеше да види как въжената линия се изкачва от пристанището към една планина в далечината: освен това виждаше нещо, което трябва да беше статуята на Христофор Колумб, за която беше чела. Оттук всичко изглеждаше прекрасно и Криси просто нямаше търпение да слезе на брега. След като го обсъди с Моника, която познаваше много добре града, тя реши да не се записва за никоя от екскурзиите, ами да се поразходи сама.

Преди да слезе от кораба, си помисли дали да не се опита да се свърже с Лука, но като размисли, реши, че няма да е разумно. Първо, той беше на работа все пак, и второ, тя искаше да види колко време ще му отнеме да ѝ се обади. Не ѝ се искаше да мисли, че той се е възползват от нея, но вече започваше да се чуди. Бяха се разбрали да се видят, след като корабът тръгне от Ница и нищо, реши тя, не можеше да бъде толкова важно, че да не му позволи поне да ѝ прати съобщение.

Тя се опита да не мисли за това и когато слезе на сушата се чувстваше нащрек и самостоятелна, въоръжена само с една малка карта, осигурена ѝ от кораба, и малкия пътеводител, който си беше купила, преди да тръгне. Мина покрай статуята на Христофор Колум и продължи към известната алея, позната като „*Ramblas de flores*“. Докато вървеше по изцяло пешеходната улица, заобиколена от двете страни от елегантни стари сгради, тя отново беше потресена от красотата около нея. Под огромните древни дървета бяха застанали продавачи на цветя от цял свят, продавачи на вестници и книги;

птичий пазар предлагаше всякакви екзотични птици в клетка. Повечето от малките хотелчета, театри, сгради с апартаменти и кафенета, покрай които мина, бяха невъобразимо красиви, боядисани в стил барок или с неокласически фасади, допълнени от дървени и железни скулптури. Хората, с които се разминаваше, ѝ изглеждаха страхотни. Енергични, културни и модно облечени. Явно Барселона беше много проспериращ град. В един момент Криси реши да завие и да се отклони от „Ramblas“. Според картата, улицата, по която тръгна, трябваше да я отведе до стария бароков квартал и само една пресечка нататък тя се закова пред една катедрала от петнадесети век, за да се възхити на разноцветното стъкло и красиво изработената каменна фасада. След като се наслади на гледката, продължи по тесни, павирани улички, очарована от малките магазинчета. Бяха представени всякакви видове търговци — пекари, месари, шивачи — и в тези малки магазинчета човек можеше да намери всичко, което му се прииска. Тя бързо се загуби, дори с картата в ръка, и се зарадва, когато тясната уличка, по която вървеше, стигна до голям, осветен от слънцето площад.

Криси видя, че около някакъв музикант се беше събрала малка групичка хора и реши да се присъедини. Човекът беше изпадналата версия на Емет Кели, известния клоун, и свиреше на акордеон и латерна, докато разиграваше малки кукли на конци. Представлението беше очарователно и тя хвърли няколко монети в шапката, която той беше оставил на паветата пред себе си, преди да се отправи към кръстовището.

Там махна на едно такси и го помоли да я закара до известната недовършена „Sagrada Familia“ на Годи. Плати на шофьора и излезе, вече въодушевена от първия поглед към грандиозния паметник в стил „арт нуво“. След като се разходи наоколо и разгледа добре тази знаменита забележителност, Криси взе друго такси до „Парк Гюел“, който Годи беше проектирал като обкичено с цветя предградие на Барселона. Краката започнаха да я болят и тя реши да си намери някое крайпътно кафене и да си вземе нещо за пиене, докато си почива. Взе такси до „Плаза де Каталуния“, в далечния край на „Ramblas“.

Беше чела, че този площад бил център на живота в Барселона и след като поседя малко в едно кафене, изцяло го повярва. Пи силно кафе и наблюдава тълпите, които изпълваха улиците. Като гледаше

хората, умът ѝ пак се зарея към Лука и тя пак се разтревожи защо не ѝ се беше обадил още. Нощта, която прекараха заедно, беше толкова специална, че тя започваше да се притеснява да не му се е случило нещо лошо. *Може да се върна по-рано на кораба и да видя дали не мога да го намеря*, реши тя. Погледна часовника си и видя, че има още много време, така че си поръча за обяд *arroz con pollo*, което излезе чудесно подправено ястие, неприличащо на нищо, което бе опитвала досега. Плати си сметката и тръгна пеша да се връща към пристанището. Вторият път се оказа не по-малко впечатляващо от първия. Сега слънцето приличаше по-силно, но големите дървета ѝ осигуряваха необходимата сянка.

Като се прибра в каютата, Джени я нямаше, но беше видно, че се е връщала да се преоблече. Тоалетът ѝ от предната нощ беше хвърлен на леглото, а обувките ѝ — пръснати по пода.

Криси отиде до телефона и набра номера на болницата. Сестрата отговори на позвъняването и ѝ каза, че докторът го няма.

— Знаете ли къде мога да го намеря? — попита Криси.

— За спешен случай ли става въпрос?

— Не, аз съм негова приятелка.

— Разбирам — отвърна сестрата. — Ами, ще трябва да се обадите в приемните часове.

— Може ли да оставя съобщение, ако обичате?

— Разбира се.

— Моля предайте му, че го е търсила Криси Фицджералд. — След това даде на сестрата и номера на каютата си.

По някое време, след като се беше унесла в лека следобедна дрямка, я събуди съобщение по корабната уредба. Тя погледна часовника си и установи, че е спала доста дълго. Вече беше време за сервирането на късната вечеря, което значеше, че трябва да се отправя към апартамента на Марк. Бързо скочи, гримира се, среса се и се облече.

Докато вървеше към каютата на Марк на най-горната палуба, Криси установи, че е нервна. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите. Зачуди се защо ли. Заради Марк, разбира се. Макар и да се държеше като джентълмен, презрението към околните, което явно беше неделима

част от неговия характер, беше обезкуражаващо, а тя все още не се беше отърсила от чувството, че има нещо... нередно... в него. Като наближи апартамента си каза, че явно започва да си въобразява разни неща. В края на краищата, той беше син на собственика на кораба, богат, красив и привлечен от нея.

Тя почука на вратата и незабавно ѝ отвори. Тревожността ѝ веднага беше успокоена от приятелската усмивка и поведение на Марк.

— Заповядай — каза той. — Толкова се радвам, че си тук.

— Приятно е да се върна пак тук — отговори Криси, впечатлена отново от големия и красиво обзаведен апартамент. Близко до балконската врата беше сложена масата за вечеря — порцелан и сребърни прибори върху бяла ленена покривка. По средата беше поставена ваза със свежи цветя. Красиво разпръснати тук-таме, блещукаха запалени свещи.

— Искаш ли чаша шампанско? Знам, че не пиеш много, но си помислих, че поне това можем да си позволим.

— Да. С удоволствие.

— Морето е малко бурно — каза Марк, докато наливаше златистото питие в кристални чаши, — така че реших, че ще е по-добре да останем вътре. Защо не поседнем на кушетката?

Нервна, Криси седна предпазливо и се сви в единия ъгъл. В другия край на стаята, точно срещу себе си забеляза големия сандък, с нарисуваните „В“-та.

— Намирам, че е много смешно, дето пътуваш с такъв голям сандък — каза тя през смях. Веднага след това закри устата си с ръка. Твърде късно се сети за раздразненото изражение, което се беше появило на лицето му последния път, когато спомена сандъка, и сега зачака пак да реагира отрицателно на забележката ѝ. Но, изненадващо, той я прие съвсем леко. Може би просто беше в по-добро настроение, помисли си тя.

— О, предполагам, че просто баща ми е малко старомоден — разсмя се той и ѝ се усмихна, сякаш споделяше с нея малка семейна тайна.

— Отварял ли си го? — попита Криси, окуражена от реакцията му. — Искам да кажа, не ти ли е интересно какво толкова има в него?

— Не съм сигурен — сви рамене Марк. — Предполагам, документи и други такива. Просто някакви неща, които изпраща в

апартамента ни в Маями.

— О, значи имате апартамент в Маями?

— Да, на компанията е — отговори ѝ той. — Офисът ни там върши много работа, така че има смисъл. Но на практика аз съм единственият човек от семейството, който го използва. Майка ми също го е ползвала няколко пъти. — Подаде ѝ чаша шампанско. — На масата има ордьоври. Вземай си.

— Благодаря ти, Марк. — Криси взе шампанското. Огледа елегантно аранжираната купа хайвер, заобиколен от препечени филийки, поставена на масичката за кафе. В хайвера беше поставена рогова лъжица. Определено тук беше сервирано меню, което не се предлагаше в трапезарията.

Той също седна на кушетката, но в другия ъгъл.

— За едно прекрасно пътуване — каза, докосвайки с чашата си нейната. — И за една възшебна вечер.

— Да — отговори Криси, а всичките ѝ тревоги се върнаха под напрегнатия поглед на тъмните му очи.

— Хареса ли ти Барселона? — попита той.

— Мисля, че е красива. Не се включих в никоя от екскурзиите, но видях доста от града — тя отпи глътка шампанско. — Ти слиза ли на брега?

— Не — поклати глава той. — Имах много работа, така че останах на борда.

Криси се зачуди с какво толкова е бил зает. Вече беше забелязала, че купчината неотворени пликове си стоеше върху бюрото недокосната. Всъщност, изглеждаше сякаш е пораснала още малко от вчера.

— О, значи за теб това пътуване е част от работата ти?

— Нещо такова — отговори той неопределено. Плъзна ръка по облегалката на дивана и се обърна с лице към нея. — Но нека не говорим сега за работа. Или за семейството ми.

— Извинявай — каза тя. — Не исках да...

— Забрави — прекъсна я той. — Разкажи ми как мина денят ти.

Криси му разказа с подробности за разходката си в Барселона и когато приключи, видя, че той се усмихва.

— Какво намираш за толкова забавно?

— Въодушевлението ти — отговори той. — Действа ми толкова освежаващо. Повечето хора, които познавам, са толкова уморени от живота, че не биха се развълнували от една разходка като твоята. Те са виждали всичко по много пъти и нищо вече не ги вълнува.

— И ти ли си като тях? Уморен от живота?

— По някакъв начин, предполагам, да — сви рамене той. — Великите световни градове започват да ми се сливат пред очите. Също като модерните клубове, бързите коли и красивите жени. Изглежда те са едни и същи навсякъде, въпреки че имат своите малки особености. И всичко започва да ме отегчава.

Криси не можеше да си представи, че е възможно на човек така да му е писнало, както на Марк.

— Няма ли вече нищо, което да те вълнува?

— Все още обичам корабите и морето, а и както сама усещаш, ти ме вълнуваш.

Колкото и обезоръжаващо да ѝ се усмихваше, Криси не му повярва. Тя чувстваше, че за него е просто едно разнообразие и нищо повече. Беше казал, че му действала освежително. *Освежителен е душът*, помисли си тя, *или може би някакво питие*.

— Много мило от твоя страна, че го казваш.

— Не ми вярваш, нали? — попита той.

— Аз... не знам — призна си тя.

На вратата се почука и Марк се изправи.

— Извини ме, това трябва да е храната.

Влязоха двама келнери, носещи тежко натоварени подноси, които оставиха на масата, подредена до вратата на балкона. Бързо разтовариха храната и застанаха зад столовете, очакващи да настанят вечерящите.

— Готова ли си? — попита Марк и ѝ предложи ръката си, за да я заведе до масата.

— Да — отвърна Криси и се изправи.

Той я съпроводи до масата, където единият келнер дръпна стола ѝ. След като тя се настани, Марк също седна.

— Мисля, че оттук нататък ще се справим сами — каза той на сервитьорите. — Не искаме да ни притесняват, така че ще звънна като искам да дойдете да приберете.

Те кимнаха, поклониха се раболепно и излязоха от апартамента.

Марк наля бяло вино в чашите, явно забравяйки, че Криси не може да пие повече от чашата шампанско, която вече беше изпила. Тя отпи една глътка и я задържа на небцето си, подозирайки, че виното е много скъпо и скоро няма да ѝ се отдаде възможност да опита такова. Но не посмя да пие повече. Започнаха да вечерят като говореха за кораба, любимият му от цялата им флотилия. След апетайзера, който беше foie de gras в конячен сос и се топеше в устата на Криси, Марк вдигна капака на основното блюдо, морски език соте — най-вкусната риба, която някога беше яла. Дори зеленчуците, бели белгийски аспержи в холандски сос и малки пресни картофчета, полети със заквасена сметана и хайвер, бяха невероятни. Накрая, за десерт, имаше крем брюле в гнездо от захарен памук. Никога преди не беше виждала такова нещо, нито беше опитвала нещо по-вкусно.

— Мисля, че това е най-вкусната вечеря, която някога съм яла — каза му тя, когато приключиха.

— Радвам се, че ти харесва. Готвачите са много добри, но не си правят труда да демонстрират таланта си пред ордите в трапезарията.

Те поговориха още малко на масата, Марк ѝ разказваше къде другаде ще спират по пътя. Той беше ходил във всичките градове, а в някои дори по два пъти, и Криси му зададе хиляди въпроси, опитвайки се да запомни колкото може повече. Явно темата му доставяше удоволствие, с радост забеляза тя, както и разговорът за кораба преди това и умората от света, която досега личеше във всяка негова дума, се изпари, поне за малко.

— Искам да изляза на балкона — каза той най-накрая, дръпна стола си назад и стана. — Ще ме придружиш ли?

— Да — отговори, зарадвана от поканата. *Морският вятър щеше да е освежаващ след толкова обилна вечеря*, помисли си тя.

Вятърът беше силен и пръските се качваха на високо, но те се облегнаха на балконската врата, където бяха защитени от панелите, отделящи балкона от съседните. Тя потрепери, просто не успя да се сдържи.

— Студено ти е — каза той и плъзна ръка над раменете ѝ.

Криси без малко да се отдръпне рязко, но се въздържа, остави го да задържи ръката си, където беше, но се надяваше да не направи следващата стъпка. Не искаше да го разочарова, но не искаше и да го насърчава. Те стояха мълчаливо един до друг, доволни да гледат

тъмното небе и бурното море. Всеобхватната гледка ѝ се струваше пленителна, дори и в лошото време и ѝ напомняше за силата и красотата на природата.

— Приятно ли ти беше? — попита той след известно време.

— Да — каза Криси. — Беше прекрасно.

— Искаш ли да ме придружиш в дискотеката?

Криси се поколеба.

— Само за няколко танца — прибави той.

— Добре — каза тя. — С удоволствие.

Те влязоха вътре и след като Марк се обади да почистят масата, тръгнаха към дискотеката. Там я заведе на малка масичка отзад, далеч от дансинга с постоянно сменящите се светлини и тълпите хора, които го пълнеха. *Също като Лука*, помисли си тя. Едва бяха седнали, когато се появи сервилна келнерка, очите ѝ блестяха като се спряха на Марк.

— Какво да ви донеса? — устните ѝ, боядисани в яркочервено, се разтеглиха в усмивка. Тя премести тежестта на тялото си като му показва дългото си бедро.

— Какво искаш? — обърна се Марк към Криси.

— Минерална вода с лайм.

— Направете ги две — каза той на сервитьорката, която се усмихна и направи реверанс, а после се махна.

— Мисля, че те харесва — каза му Криси.

— Знае кой съм — отговори той с отвращение. — Гадно е, начинът, по който ти се предлагат, като че са някакви проститутки.

Криси се изненада от страстта, с която го произнесе, макар и да можеше донякъде да си представи всичките сексуални покани, които трябваше да изтърпява.

— Може би просто малко се увлича по знаменитости — рече тя в опит да го успокои малко.

— Хайде да танцуваме — предложи той и рязко се изправи на крака.

Това беше по-скоро заповед, отколкото покана, помисли си тя, но също се изправи.

— Безопасно ли е да оставя тук чантата си?

— Разбира се — отговори ѝ Марк. — Персоналът не би посмял да я докосне, а не биха позволили и на никой друг да го направи.

Тя го остави да я заведе до дансинга, където я взе в прегръдките си за един бавен танц. Валентин, който танцуваше с красива дама на средна възраст, едва забележимо ѝ кимна, после веднага върна вниманието си върху партньорката си.

— Е, виждам, че познаваш Валентин — каза Марк с познатото презрително изражение на лицето си.

Нищо не му убягва, помисли си Криси.

— Танцувах с него няколко пъти. — Тя погледна нагоре към него.

— Той танцува с всички дами. Затова е тук.

— Какво имаш предвид? — попита Криси и отново го погледна.

— Точно каквото казах — отвърна ѝ Марк. — Той взима малка заплата, пътуването му е безплатно и ползва отстъпка за питиетата, за да осигурява щастието на клиентките. Най-вече дами, които пътуват сами и нямат съпрузи.

— Плащат му, за да танцува с пасажерите? — попита изумена Криси.

— Разбира се. Не знаеше ли?

— Не — каза тя. Не му спомена, че беше решила, че Валентин я харесва.

— Той е като жиголо — продължи Марк развеселен. — Обикновено при всяко пътуване има и няколко истински, които гонят по-възрастни, самотни жени, търсят пари в замяна на секс или само на внимание, но ние винаги се подсигуряваме да има и някой като Валентин. Той не представлява риск за дамите и винаги е на разположение за танци.

— Колко странно — каза Криси. — Да танцуваш по целия свят, за да изкарваш прехраната си.

— О, не. Не е точно така. Наемаме различен човек за всяко пътуване, никога не използваме един и същ два пъти.

— Защо?

— Имаме много постоянни клиенти. Особено жени, които много пътуват. Вдовици и други такива. Не искаме те да знаят, че мъжът, който ги кани на танц, взема пари за тази работа. Това би обидило някои от тях. Така че използваме нещо като агенция, която ни осигурява представителни мъже за тази работа.

— Значи не представлява проблем да се намерят мъже за тази работа?

— Никога. Дори има дълга опашка чакащи, особено от Източна Европа — мъже, които искат да се махнат от България или Румъния. Някои от тях са албанци, сърби. Схващаш картинката.

Криси все още беше някак шокирана от това разкритие. Валентин беше много добър в работата си, помисли си тя, защото определено я беше накарал да се чувства сякаш беше много повече от просто интересна за него.

Започна още един бавен танц и те не слязоха от дансинга. Мина и Руди се появиха пред погледа ѝ и тя им махна. Руди я видя и вдигна палец за подкрепа.

Марк видя размяната на жестове и погледна надолу към Криси.

— Селяни — каза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Тези хора. С единия си крак са още във фермата. Не си ли забелязана, че Моника обича да се обгражда от хора, който, как да го кажа, са по-малко отворени за света, отколкото е тя?

Криси се почувства сякаш са я изгорили с нещо, толкова обидна беше забележката му, че тя се изчерви от неудобство.

— Нямах предвид теб, разбира се — поправи се Марк. — Ти си различна.

— Как? — попита Криси, не много сигурна, че иска да чуе отговора.

— Ами първо, красива си. Освен това си много интелигентна. Бързо се учиш, както казвате на английски. А и мисля, че си много чувствителна.

— Не съм ли с единия крак още във фермата? — попита тя язвително.

— Не — отвърна той. — И не мисля, че някога си била. Не като тази австрийска двойка.

Криси за миг си представи как се измъква от прегръдките му и си тръгва от дансинга, оставяйки го да стои сам, толкова много я ядосаха забележките му. Мина и Руди се бяха държали мило с нея откакто се познаваха и не ѝ харесваше някой да говори за тях по този унизителен начин. Може и да бяха селяни, както се беше изразил той, но бяха станали нейни приятели.

Песента свърши и те се върнаха на масата си. Питиетата им ги очакваха и двамата отпиха по глътка от минералната вода. Криси забеляза, че бяха донесли една голяма бутилка без Марк изрично да моли за това. *Едно от предимствата да си син на собственика*, помисли си тя. Огледа дискотеката като се чудеше дали Лука и компанията на капитана бяха пристигнали, но не видя нито него, нито изобщо някой от тях.

— Много си мълчалива — каза Марк.

— Просто се бях замислила.

— За какво?

— Става късно — отговори тя — и мисля, че скоро ще трябва да се прибирам в каютата си.

— Ядосах те, нали? — той се пресегна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Всъщност, да. Не ми харесва да обиждат приятелите ми. А те наистина бяха мили с мен.

— Съжалявам — каза Марк, а гласът му звучеше съвсем искрено. — Нямах намерение да съм груб, честно.

Криси не отговори, само отпи една глътка от водата си.

— Ти не си европейка — каза той. — Най-вероятно затова не можеш да ме разбереш. Но не исках да съм гаден.

— Почти ме беше заблудил — отвърна тя безизразно.

— Моля те — той почти ѝ се молеше, — не се ядосвай. Извинявам се, ако съм обидил теб или някой от приятелите ти. Искаш ли да ги покания на нашата маса за по едно питие?

— Не — поклати глава Криси. — Мисля, че наистина трябва да се прибирам да си лягам след минутка — тя се насили да се усмихне. — Мисля, че е заради всичката прерасна храна, която изядох в твоя апартамент тази вечер. Направи ме сънлива.

— Поне ти е харесало — усмихна се Марк печално.

— О, цялата вечер ми беше много приятна — без да се замисли Криси постави ръка на рамото му. — Надявам се да не мислиш по друг начин.

— Радвам се — каза той. — Може би може да изпием по чашка в моята каюта.

— Не мога да пия нищо повече — поклати глава тя — и наистина съм ужасно изморена.

— Много неприятно. Тогава ще те изпратя до каютата ти. Може би скоро ще вечеряме пак.

— Ще бъде чудесно — отвърна тя.

Марк се изправи и издърпа стола ѝ от масата. Криси взе чантичката си и прие протегнатата му ръка. Той я поведе към изхода и по пътя тя забеляза Джени и доктор Фон Меклинг на края на дансинга. Песента беше бърза и старият доктор правеше героични усилия поне да изглежда, че танцува като мърдаше ръцете си и влачеше краката си. Беше добър опит, помисли си Криси, но все още и беше трудно да си представи Джени да обръща внимание точно на него от всички хора, вместо на многото по-млади мъже, които с радост биха се втурнали към нея само при един знак от нейна страна.

Веднъж влязла си в каютата, тя се облегна за момент на вратата. Да вечеряш с богаташ беше уморително. Какво толкова виждаше Марк в нея, при положение, че гледаше отгоре на всички останали? Привличането му към нея, реши тя, беше резултат от самотата му на кораба. Заради това и заради факта, че беше различна от всички жени, с които се беше срещал и които обикновено го преследваха. Но те бяха от толкова различни светове, че тя се съмняваше някога да успеят да прехвърлят мост един към друг. Той я караше да се чувства като бонбон, отношение, на което явно се наслаждаваше.

Вече беше започнала да се съблича, когато телефонът иззвъня. Когато вдигна, тя развълнувано установи, че отсреща беше Лука.

— Аз... аз, чудех се дали може да се видим — заекна той.

— Много бих се радвала — отговори Криси, а сърцето ѝ хвъркна до небесата. Всичката умора, която изпитваше, изведнъж се изпари като с вълшебна пръчка.

— Наистина ли? — учудено попита той.

— Разбира се. Какво те кара да мислиш, че не е така? Опитвах се да свържа с теб и наистина се притесних, че не ми се обади.

— О, господи — възкликна Лука. — Сега разбирам, че съм се объркал напълно.

— За какво? — попита Криси.

— Видях те в дискотеката с Марк Вилос — каза той — и си помислих... Ами, помислих си, че...

— О, Лука! — извика тя. — Само ако знаеше. Чаках с нетърпение да ми се обадиш. Оглеждах се за теб, но не можах да те

намеря. И накрая си помислих, че може би не те интересувам наистина.

— О, господи — повтори той. — Да се срещнем още сега. След минутка.

— Къде? — попита тя, без да се колебае.

— На палубата при басейна. Нали знаеш къде бяхме предния път?

— Да — отговори тя. — Тръгвам веднага — и без да се замисли, тя излезе от каютата и забърза към басейна.

Музиката, която звучеше тихо, беше електронен микс, перфектния акомпанимент, помисли си тя. Нито прекалено бавна, нито прекалено бърза. Джени изрита обувките си и се измъкна от лъскавото, разголено бюстие, което носеше тази вечер. Заоблените ѝ гърди останаха свободни, а тъмните ѝ зърна вече бяха се втвърдили. Тя завъртя глава, за да отхвърли косата от очите си, после свали ципа на съответната на бюстието минипола и я остави да падне на пода. Не носеше бельо и чу реакцията на задоволство, идваща от леглото, при вида на гладкото обръснатото хълмче между краката ѝ. Пъкна един пръст в устата си, облиза го предизвикателно и го плъзна между краката си като изви сладострастно таза си, пръстът ѝ се движеше нагоре-надолу, след това дълбоко навътре. Бедрата ѝ се размърдаха около него, а на лицето ѝ беше изписано неутолимо желание. Придвижваше се все по-близо и по-близо до леглото, с провокативно нацупени устни, въртеше пръста си и го наблюдаваше как я гледа, извличаше удоволствие да го възбужда, да го дразни безмилостно.

Той бавно се надигна от леглото, ерекцията му стърчеше напред, а очите му дори за миг не се отделяха от нея в цялата ѝ гола прелест. Когато я достигна, сложи ръце на раменете ѝ и я свали на колене. Тя беше подготвена за това, тъй като го бяха правили предната нощ и с желание и радост го пое в устата си и започна да го ближе с език, оставяше го да си проправи път още малко по-навътре, после го изваждаше почти навън, после пак навътре... Пак и пак, докато той не можеше да издържи повече на невероятното усещане. Със стон той се дръпна изцяло навън и езикът ѝ се плъзна към топките му като ги дразнеше лекичко, а после премина по тях от край до край със сила.

Тогава той я хвана под мишниците и ѝ помогна да се изправи.

Устата му обхвана нейната и той я целуна със страстно желание, езикът му надвиваше нейния, докато ръцете му намериха гърдите ѝ и започнаха да ги мацкат и да стискат зърната ѝ между пръстите си. Похотлива въздишка излезе от устата на Джени и тя се пресегна надолу, за да погали твърдия му жезъл. Нямаше търпение да го почувства в себе си.

Като че ѝ четеше мислите, той я заведе до леглото, където тя легна по гръб и разтвори широко краката си. Той също се качи на леглото и коленичи между краката ѝ. Сложи ръката си между краката ѝ, а палеца си пъкна дълбоко вътре, за да почувства влажната ѝ готовност, преди да го извади и оближе, усещайки вкуса ѝ. През цялото време не отделяше горещия си поглед от очите ѝ. Наклони тялото си към нейното и влезе в нея, колкото може по-дълбоко.

Джени почти полудя от екстаз.

— О, боже мой — извика тя. Отнесена от гигантската вълна на желанието, тя започна да се движи срещу него, въртейки бясно таза си в ритъм с неговия. Той изръмжа и започна да тласка тялото си напред-назад, съсредоточен в действията си. Неспособен да контролира желанието си, той тласкаше до забрава, а Джени, завладяна от огромната му мъжественост, вдигна крака и ги обви около него, забивайки нокти в гърба му, докато свършваше, обливайки го в соковете си, а главата ѝ се мятеше на всички страни. Той извика силно и дрезгаво като експлодира вътре в нея, тялото му се стегна за секунда преди да се отпусне отгоре ѝ, задъхан от усилието.

— Ааааах — простена тя, наслаждавайки се на усещането на мокрото му тяло, на члена му дълбоко вътре в нея. — Това беше най-доброто. Най-най-доброто изобщо някога.

Той не отговори, само продължи да диша тежко, опитвайки се да успокои дишането си, наслаждавайки се на това, че е в нея. За малко остана неподвижен и тих, с изключение на ускореното му дишане, вгълбен в своя собствен свят и в собствените си мисли, както реши Джени.

Най-накрая дишането му се успокои, а пенисът му започна да се смалява вътре. Той се измъкна навън и се завъртя, за да слезе от нея и всичко това с едно рязко движение.

От устните ѝ се изплъзна тихо ахване, когато той се отдръпна и тя се намръщи от неудоволствие, когато главата му се завъртя на другата страна. Беше се надявала на повторение, но той явно не бе заинтересован. Той не харесваше дългата предварителна игра, помисли си тя, и със сигурност не я занимаваше с малки нежности след секса, както правеха някои мъже. Всъщност, изглежда не искаше дори да я докосва, когато всичко свърши. И беше толкова тих, сякаш е на милиони мили оттук. Джени не страдаше от липса на самочувствие и смяташе, че тялото ѝ е почти толкова перфектно, колкото и на другите жени, които познаваше. Лицето ѝ беше невероятно красиво. Не ѝ ли казваха всички точно това? Какво повече, имаше достатъчно акъл и беше добре образована. Не беше празноглавка. Тогава защо той се държеше с нея като с непозната, когато всичко свършеше? Проблемът, реши тя, ако изобщо имаше такъв, трябваше да е в него. Може би беше, защото той е червив с пари и е от важно семейство. *И какво от това?*, помисли си тя. Тя също имаше пари, а семейството ѝ, макар и не много богато и известно като неговото, беше доста заможно.

Мълчанието му започна да става непоносимо, затова тя сложи ръка на гърба му и започна да го гали нежно.

— Ти си истински жребец — каза тя с надеждата да предизвика реакция у него.

— Обличай се и си тръгвай — отговори ѝ Марк, без да се обръща към нея. — Сега искам да съм сам.

— Какво? — започна тя.

— Просто се махай — излая той през стисналите си зъби.

На Джени ѝ се прииска да свие юмрук и да го удари, но тя устоя на този импулс, стана от леглото и започна да се облича. Когато приключи, си взе чантичката и се обърна към него.

— Тръгвам си.

Той се претърколи, стана от леглото и отиде до вратата.

— Ще се видим по-късно — красивите му черти се изкривиха в презрителна физиономия.

— Надявам се — каза му тя, вдигна ръка и помаха с пръсти. — Чао.

— Чао — той ѝ отвори вратата и тя излезе.

Джени чу как врата се затваря зад нея, докато крачеше по коридора, объркана до краен предел. *Това пък защо?*, зачуди се тя.

След като го видя с Криси предната вечер, тя ги проследи до тяхната каюта, а после го последва и до неговата. Там успя да действа достатъчно бързо преди той да отвори вратата на стаята като си изпусна обещата на килима и се развика, че я е загубила. Той веднага ѝ се притече на помощ и ѝ намери обещата. Освен това откликна с готовност, когато тя притисна полуголите си гърди в него и му каза, че иска да го черпи едно питие за благодарност. Вместо това я покани в апартамента си и макар че така и не изпиха споменатото питие, правиха секс практически цяла нощ, заспиваха, събуждаха се и се чукаха и пак заспиваха.

Тази вечер тя очакваше същото и беше не само разочарована, но и бясна. *Заради Криси е, помисли си. Мис Праволинейност сигурно му е казала нещо за мен, докато са се наслаждавали на скапаната си вечеря тази вечер. Кучката ѝ с кучка.*

На Джени все още не ѝ се лягаше, а и не ѝ се прибираще в каютата. *Може да е останал някой в дискотеката, помисли си тя. Ако не друго, поне мога да разчитам на Маноло за едно добро чукане.* Спря се в тоалетната пред дискотеката, поднови грима си и прокара пръсти през русата си грива, за да я разроши даже още повече, от колко вече беше. *Сякаш току-що си излязла от леглото,* каза си тя, докато се оглеждаше в огледалото. *Те просто не могат да устоят.*

Лука се беше разположил под големия корабен комин сякаш бяха на пикник. Беше обгърнал с ръка раменете на Криси, а устните му нежно галеха лицето ѝ. Бяха се облегли на основата на комина, след като бяха правили любов и сега гледаха звездите. Лука ѝ посочваше съзвездията, които се виждаха през облаците.

— След като се насочим към Зелени нос — каза той, — небето сигурно ще е по-ясно и ще ти покажа и другите. Страхувам се, че времето ще е доста неприятно, докато стигнем до там.

— Изумително е колко много знаеш за звездите — възхити се Криси. — Аз мога да посоча само Малката и Голямата мечка, а това всеки може да го направи.

— Не всеки — той отмахна косата от лицето и нежно целуна ухото ѝ. — Когато си в морето е по-лесно, защото не ти се пречат светлините на града или замърсяването.

— Но все пак трябва да знаеш какво търсиш.

— Затова още от детството си винаги съм имал карта на звездното небе — отговори той — и телескоп — отново я целуна. — Удобно ли ти е?

Криси кимна.

— Ъ-хъм — промърмори тя и го погледна. — Чувствам се като че съм в рая, Лука. Никога не ми е било толкова удобно да седя върху метал.

И двамата тихо се засмяха в тъмнината.

— Бих искал да те заведа в каютата си — каза той. — Знаеш това. Но както казах вече, не искам да те излагам на клюките на екипажа. Вилма, маникюристката от центъра за красота, е, тя държи под око частта на персонала.

— Наистина ли? — учуди се Криси. — Колко странно.

— Струва ми се, че спи с широко отворени очи и уши — каза Лука. — Сякаш през цялото време гледа и слуша за проблеми. И отива право при капитана с всякаква информация, която смята, че той трябва да знае и, повярвай, ако забавлявам някоя дама в каютата си, той веднага ще разбере.

— Ще се ядоса ли?

— Не съм много сигурен, защото досега не ми се е случвало. Знам, че не обръща много внимание на връзките между членове на екипажа. Те просто няма начин да бъдат контролирани. Долу нещата се като в оперетен сценарий. Но когато нещата са между член на екипажа и пасажер, тогава е по-различно. Възможно е корабната компания да бъде подведена под отговорност.

— Не се бях замисляла за това.

Той кимна.

— Дамата може да заяви, че е била изнасилена — каза Лука. — И всякакви такива работи.

— Чудя се дали капитанът знае за Маноло и Джени.

— Почти сигурно е, че знае и е сложил край на това, защото Вилма със сигурност знае, а и всички говорят за това. Тя каза ли ти нещо?

— Не — отвърна Криси, — но аз почти не съм я виждала. Идва си в странни часове да се преоблече и пак заминава, така че мисля, че

се вижда с някой друг. През цялото време танцува с доктор Фон Меклинг, което направо ме изумява.

Той се замисли дали да ѝ каже какво беше направила Джени — за начина, по който му се беше предложила — и реши, че не иска да прави нищо, което би развалило приятелството им. Джени най-вероятно вече беше забравила за инцидента, убеждаваше се той, а това, което беше направила, със сигурност не беше нещо ново за него.

Той прокара пръст по контура на лицето на Криси, а после докосна с устни същото място.

— Хайде да не си губим времето в разговори за това — каза той и я прегърна силно. — Чувствам се толкова... успокоен относно теб и Марк Вилос. Това наистина ме разтревожи и... ядоса.

Тя докосна устните му с върховете на пръстите си.

— Няма за какво да се тревожиш. Казах ти вече. Той се държа като джентълмен през цялото време и мисля, че единствената причина да танцува с мен или да ме покани на вечеря, е, че се чувства толкова самотен.

— Ха — изръмжа Лука. — Не разчитай на това. Чух, че той може да е проблем. Голям проблем.

— Това пък какво значи? — попита тя, леко усмихната. Мислеше си, че той просто ревнува и малко преувеличава нещата.

— Проблем с жените. Преди се разпространяваха разни слухове, но е трудно да се каже каква е истината. Всеки говори. Капитанът обаче е категоричен, че трябва да оставим Марк Вилос на мира и не иска да чува никакви оплаквания от него.

— Струва ми се, че и убийство би му се разминало, след като е син на собственика.

— Точно — кимна Лука и я прегърна по-силно. — Толкова се радвам, че си тук с мен. Вече бях започнал да се отчайвам. Той е толкова богат, а и жените го намират за красив. Помислих си, че може би си хлътнала по него.

— Шшш — сложи пръст на устните му тя. — Да не си губим времето в разговори за него. Той няма нужда от повече обсъждане. Сега сме само ние — тя замълча. — И звездите.

— Не мога да повярвам на късмета си. Сигурно съм най-щастливият човек на света — устните му обгърнаха нейните и той я целуна страстно.

— А аз съм най-щастливата жена на света.

Те отново започнаха да се целуват, неспособни да утолят глада си един за друг. Вече се бяха облекли, след като правиха любов, но едната от ръцете му бързо намери гърдата ѝ през дрехата и започна да я гали. Криси почувства как пак се възбужда, а Лука започна да се задъхва от желание.

Най-накрая и двамата не можеха да се въздържат повече, така че той се освободи от панталоните си и влезе в нея бавно и внимателно. Впивайки се един в друг, сякаш не искат никога да се разделят, те започнаха да движат телата си в общ ритъм, охкаха и тихо си шепнеха нежности, докато не свършиха едновременно, а удоволствието им само се усилваше от необходимостта да задържат стоновете си. Когато всичко свърши, те останаха вплетени един в друг, дишаха тежко, а Лука нежно целуваше лицето и шията ѝ.

Криси въздъхна щастливо.

— Нямаме нужда от легло, Лука. Имаме си перфектното място под звездите. Не мога да си представя нищо по-идеално.

— Може и да можеш скоро — прошепна ѝ той.

— И как така?

— Утре цял ден сме на вода. Както и след два дни — отговори той, все още галейки с устни лицето ѝ. — Мисля, че ще трябва да си запишеш няколко часа при доктора.

— Наистина ли го мислиш? — засмя се Криси.

— Абсолютно — кимна той. — Не знам защо не се бях сещал за това преди. Дори ако после ми се наложи да работя допълнително, за да прегледам другите си пациенти, ти трябва да си запазиш часове за тези дни. Като започнеш от утре.

— Това е брилянтна идея — възхити се тя, — но какво ще кажа на сестрата?

— Кажи ѝ, че имаш проблеми със стомаха. Няма нужда да ѝ обясняваш повече.

— В безопасност ли ще сме в кабинета ти?

— Да. Ще трябва, както обикновено да сме тихички, освен ако другите хора ги няма. Може би е по-добре да се записваш към края на деня.

— Вече нямам търпение.

— Аз също, но дотогава имаме своето специално място тук.

— И то е много специално, Лука — прегърна го тя.
— Най-специалното място в света.

Криси пхна картата си в ключалката на вратата и когато светна зелената светлина си отвори и влезе. Джени я нямаше и тя спокойно започна да се приготвя за лягане, изкъпа се, намаза тялото си с балсам и си облече една голяма тениска, с която да спи. Все още беше развълнувана, но се чувстваше и спокойна, задоволена и омиротворена. Нищо на света не можеше да ги раздели с Лука, помисли си тя. Нищо на този свят. Това, което имаха помежду си, беше неразрушимо. Истинско и красиво. Чувстваше се непобедима.

Телефонът иззвъня и тя за момент замръзна, загледана в него. *Кой, по дяволите, може да бъде?*, зачуди се тя. После се усмихна. *Сигурно е Лука, обажда се да ми пожелае лека нощ.*

Тя вдигна слушалката.

— Ало.

Никой не ѝ отговори, но тя ясно чуваше нечие дишане.

— Ало? — повтори.

Пак никой не ѝ отговори, но звукът от дишането си оставаше.

— Ало? — извика тя, вече ядосана.

Дишането продължи и Криси тръшна слушалката. *Кой по дяволите!*

Седна на ръба на леглото и се втренчи в телефона, сякаш в него можеше да намери отговора. Може да е било грешка, помисли си тя. Просто да са набрали погрешен номер. Или някой се е пошегувал. Е, със сигурност не много сполучливо. Ни най-малко. Или, каза си после, може да е бил... Марк. Може би се е разстроил, че тя не е отишла с него за последно питие. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че това късно обаждане трябва да е било от Марк. Но, напомни си тя, мина прекалено дълго време, откакто си беше тръгнала от дискотеката. Ако е бил Марк, защо е чакал досега, за да ѝ се обади?

Криси почувства как по гръбнака ѝ пробягва тръпка и обгърна раменете си с ръце. Телефонът беше иззвънял съвсем скоро след като се върна в каютата. Сякаш някой е знаел предварително, че ще си е там. Но, сети се тя, беше имала време да се изкъпе, така че който и да е бил, ѝ беше дал няколко минути. Лампичката на секретаря не светеше,

когато се върна, но пък никой, който правеше такива обаждания, не би оставил съобщение, нали?

— По дяволите — изруга тя. *Ще се докарам до лудост за... за... за нищо. Най-вероятно някое хлапе си прави глупави шегички.* Главата ѝ започна да се върти от толкова много въпроси без отговор. Тя стана и започна да крачи из каютата, като се чудеше дали е разумно да каже на някого за това обаждане. *Но на кого? И какво ще му кажа?* Най-вероятно щяха да ѝ се изсмеят и да я помислят за побъркана истеричка. Или по-лошо, че се е държала като лека жена, предизвикала е някого в дискотеката и сега си получава заслуженото.

Седна обратно на леглото и се опита да си събере акъла.

Не е кой знае какво, помисли си тя, със сигурност няма за какво да се тревожа. Намирам се на кораб със седемстотин други човека, включително охраната и Лука. Докато той е наблизо, нищо не може да ми се случи.

Мъжът със задоволство затвори клетъчния си телефон. На дъртия Вилос му трепереха мартинките от страх. Толкова паникьосан човек не беше виждал отдавна. Разсмя се гръмко. Огромно удоволствие му доставяше да вижда богатите и силните да падат на колене. Особено когато ставаше въпрос за егоцентрик като Георгиос Вилос. Досега си мислеше, че е хванат господ за топките, но сега откри, че е точно обратното, нали?

Изведнъж старият глупак се беше затревожил за слънчевото си момченце. Какъв майтап! Защо не беше помислил предварително за тъпото арогантно копеле? Хлапето не отговаряло на клетъчния си телефон. Гадна работа! Пада му се.

Устните му се разтеглиха в тънка, злобна усмивчица. Когато каза на Вилос за курвите, които постоянно влизаха и излизаха от луксозния апартамент на синчето му, старецът едва не получи апоплектичен удар. Притеснен за сигурността на пластичния експлозив с всичките тези мадами, щъкащи напред-назад да обслужват момченцето му. Ужасен, че може да се надрусат и да си втълпят тъпата идея да проверят какво има в сандъка.

Исусе! Дъртакът наистина започваше да става параноичен. Защо на някаква мацка ще ѝ пука какво има опаковано в багажа на тъпото

хлапе? Можело да се опитат да ограбят жребчето, беше се тюхкал татенцето. Или дори да си потърсят помощни средства в любовната игра, беше се сетил дъртият му козел. Мъжът отново се разсмя. В кой век, по дяволите, живееше този Вилос?

Облегна се на преградата и пусна клетъчния си телефон в джоба. Наложил се да се вмъкне в апартамента на хлапето, за да погледне пак в сандъка и да увери Георгиос Вилос, че експлозивите са все още там, където трябва да бъдат. Не можа да мине с нищо по-малко. И, разбира се, те си бяха точно там, където той си знаеше, че ще бъдат. Но когато каза на Вилос, да не би дъртакът да се успокои? Не. Не, дори и за минутка.

И сега продължаваше да е завладян от натрапчивата идея за безопасността на експлозивите, докато стане време за използването им и, което беше още по-дразнещо, за благополучието на сина си. Мъжът се изплю на палубата. Изобщо не му пукаше за синчето на Вилос. Беше наел да свърши точно определена работа, която щеше да свърши, и то добре. И ако момченцето на татко отлети в небесата, заедно с останалите хора на кораба, това не беше негов проблем.

Майната му! Майната му и на стареца, помисли си той. Плащат ми да взривя кораба, не да се правя на Майка Тереза.

Дори в тъмнината на безлюдната палуба, очите му проблеснаха. Тази работа му харесваше повече, отколкото бе предполагал.

13.

Тя се събуди по-късно от обикновено и бързо се облече за закуска. Вчерашното телефонно обаждане веднага изникна в ума ѝ, но тя реши да го смята за шега и да не му обръща повече внимание. Ако се случеше отново, тогава щеше да е сигурна, че е насочено директно към нея. След това късното ѝ вечерно randevu с Лука изцяло изпълни съзнанието ѝ. Нямаше търпение да си запази час, за да го види. Тръгна за закуска, тананикайки весела песничка.

Закуси, както вече ѝ беше станало обичай, на палубата пред трапезарията в стил кафене, предпочиташе сутринта да е навън, а оставяше по-официалната трапезария за обяд и вечеря. Тази сутрин небето беше оловносиво, а във въздуха се усещаше приближаващият дъжд. Намери си празна маса близо до перилата. Оттук можеше да проследява колко напредват покрай бреговете на Испания, които се виждаха ясно в далечината.

Около десет часа хората започнаха да се стичат на палубата и да се облягат на парапетите, защото предстоеше корабът да премине Гибралтар. Криси извади фотоапарата от чантата си и направи няколко снимки на скалите наоколо, а после прехвърли вниманието си върху бреговете на Испания и Африка. *Не мога да казвам, че съм била в Африка, помисли си тя, но спокойно мога да кажа, че съм я виждала.* Корабът скоро премина през известния пролив и пресичайки бурното море, продължи към тяхната следваща дестинация — Тенерифе, Канарските острови. Нямаше да пристигнат там преди следобеда на следващия ден и тя не можеше да събере усмивката си, като се сети, че днес трябваше да се обади в болницата да си запише час.

После реши, че най-добре е работата да се свършва на момента, така че се отправи към каютата си да направи това телефонно обаждане. Лука ѝ беше казал да се опита да си запише часа колкото се може по-късно през деня, така че да е последната му пациентка. Когато

онази горгона, изпълняваща длъжността сестра, Вула, вдигна телефона, Криси ѝ каза, че доктор Санто трябва да я прегледа.

— Какъв е вашият проблем? — попита сестрата.

— Имам проблеми със стомаха.

— Стомахът, така ли?

Криси ясно си я представяше с увеличените ѝ от очилата очи и отворително изрусената ѝ коса, с оранжеви и медни кичури.

— Да — каза тя. — Стомахът ми.

— Това не е спешен случай — констатира Вула.

Криси забеляза, че в гласа ѝ нямаше въпрос. Тя предположи, че явно ако проблемът на човек е свързан със стомаха, Вула в никакъв случай не би сметнала за важно човекът веднага да се види с лекар. Въпреки това Криси реши да ѝ отговори.

— Не, не е спешен случай. Веднъж вече идвах и сега взимам антибиотици, но все още нещо не е наред.

— Разбирам... — провлече за момент Вула, а после каза:

— Може да дойдете тази вечер. В девет и половина или в девет и четиридесет и пет. — После, триумфираща, добави:

— Не по-рано обаче, така че ако стомахът ви притеснява, ще трябва просто да го изтърпите. До тогава докторът е зает.

— Девет и четирийсет и пет — каза Криси, мислейки си: *Перфектно.*

— Как ви беше името?

— Криси Фицджералд.

— Девет и четирийсет и пет. — И Вула тръшна телефона.

Трябва да кажа на Лука да ѝ предаде няколко урока по отношение към пациентите, помисли си Криси.

Тя чу вратата на каютата да се отваря и се обърна да види как Джени влиза в стаята.

— Здравсти — каза ѝ весело. — Какви ги вършиш напоследък?

Джени вдигна рамене и изрита обувките си, същите сандали с високи токчета, които носеше и предната вечер, забеляза Криси.

— Нищо особено — отговори приятелката ѝ с равен глас. — Не и нещо, което да те заинтересова, де.

Това беше добър отговор, помисли си Криси. Добър и ужасно враждебен. И то от тази млада новоразведена лудетина, която беше споделяла с нея всичките си сексуални преживявания, откакто се

раздели със съпруга си. Явно не искаше Криси да знае какво прави, така че, реши самата Криси, и тя нямаше да ѝ споделя своите занимания. Тази мисъл не ѝ допадна особено, защото наистина ѝ се искаше да сподели с някого щастieto, което намери с Лука, а тя и Джени винаги си бяха говорили за мъжете в живота си. Е, явно нямаше повече да го правят. Тя не знаеше какво се е случило, че Джени я изолира така от живота си, но не искаше да настоява повече, тъй като на приятелката ѝ видимо не ѝ се говореше.

Видя как Джени съблече лъскавото си бюстие и съответната му минипола и ги пусна на пода на купчина, след което влезе в банята и затвори вратата, без да каже и дума. *За какво е цялото това мълчание?*, зачуди се тя. *На кого му пука? Няма да ѝ позволя да развали прекрасния ми ден*, помисли си Криси. Нямаше да позволи на нищо, нито дори на сивото небе и на заплашващия дъжд, да го направи. И тя си взе чантата, решена да направи дълга разходка из кораба.

Изкачи се по стълбите две палуби по-нагоре, където бяха магазините, казиното, библиотеката, залата за игра на карти и пиано барът. По едно време попадна на безмитен магазин, който ѝ се стори интересен и реши да потърси подаръци, които да занесе въщи. В магазина продаваше много красива германка — Гудрун, според баджа, закачен на гърдите ѝ — която на перфектен английски без акцент я попита не иска ли да ѝ бъде опитно зайче.

— За какво? — попита Криси.

— Виждаш ли онези ролки с диаманти там? — Гудрун посочи едната витрина, на която бяха поставени няколко метални ролки с навити върху тях десетки ярдове златни верижки, украсени с блестящи диаманти на всеки шест инча.

— Какво представляват тези неща? — кимна Криси към тях.

— Първо, те не са истински диаманти — отвърна Гудрун с тъжна усмивка. — А и верижките не са златни. Това са кристалчета, нанизани на боядисани в жълто верижки. Разбираш ли?

— Да, но за какво се използват?

— О, имат много приложения. Мога да ги разделям на по-малки части и да правя от тях гривни и колиета, от който вид иска клиентът. Освен това са много подходящи да ги закичиш в косата си, ако я вдигаш нагоре в някаква прическа. Помни — тя вдигна пръст във

въздуха в жест, напомнящ твърде много на учителка от забавачката, — тази вечер е официална, така че ще искаш да си още по-хубава. — Тя се усмихна лъчезарно и светлосините ѝ очи проблеснаха палаво.

— Мисля, че ще пропусна — разсмя се Криси. — Нямам излишни пари, които да похарча за тях.

— Дори не знаеш колко струват — отговори ѝ Гудрун.

— А колко струват?

— За теб — заговорнически се усмихна другата жена — безплатно.

— Безплатно? Но защо?

— Защото ще бъдеш моят манекен — каза Гудрун. — Ти си една от най-привлекателните жени на кораба, така че когато всички видят тези на теб, ще искат и те да имат такива. Ще си мислят, че ако ги купят, ще заприличат повече на теб. — Потокът от думи секна и тя застана някак напрегната, с кръстосани на гърдите ръце, сякаш предизвикваше Криси да обори логиката ѝ, но и с усмивка в същото време.

— Ти говориш сериозно?

Гудрун кимна.

— Ще ти направя гривни, огърлица и дори ще ги вплета в косата ти — тя се приближи към Криси със сериозно изражение на лицето. — Може ли? — попита и вдигна ръце към косата ѝ, но без да я докосва.

— Да.

Гудрун прокара пръсти през дългата до раменете коса на Криси, после я остави да падне обратно на място.

— Имаш точно колкото трябва коса за френска опашка или кок, в които аз мога да увия в нашите световноизвестни диаманти.

Двете се изкискаха.

— Е, интересува ли те? Всичко, което трябва да направиш, е да сложиш моите скъпоценни камъни, да изглеждаш красива и да кажеш на всички, че ги имаш от моя магазин. Как ти се струва?

— Аз... аз мисля, че съм съгласна.

— Обещавам да те направя да изглеждаш красива — по-точно да подсиля красотата ти — като се въздържа да те докарам като ходеща реклама. Взимам комисионна от тези неща, затова имам личен интерес да изглеждаш колкото се може по-добре.

— Ще го направя — кимна Криси.

— О, чудесна си! Ще отрежа отсега гривните и колието. А ако нямаш нищо против, ела при мен тази вечер преди вечеря и ще ти направя и косата.

— Мога сама да я вдигна, така че няма да отнеме много време.

— Много мило от твоя страна — каза Гудрун. — Дай ми няколко минути и гривните и колието ще са готови. Ще ти ги наглася точно.

Криси наблюдава как Гудрун избира дължината на една от жълто боядисаните верижки с кристали от едната ролка и я къса. После я уви около китката на Криси, където, изненадващо, изглеждаше много по-добре, отколкото на ролката.

— Това се наслагва три пъти. — Гудрун разви още едно парче от същия модел, този път много по-дълго и го скъса. Сложи го около врата на Криси и отстъпи. — Мисля, че е перфектно — произнесе замислено тя, — но погледни се в огледалото.

Криси погледна и трябваше да се съгласи с Гудрун. Щеше да бъде блестящо допълнение към семплата ѝ официална вечерна рокля.

— Идеално е — възхити се тя. — Не знам как го постигна.

— Правила съм го милиони пъти — призна си Гудрун през смях. — Повечето от жените в наши дни не искат да пътуват със скъпите си бижута, после виждат тези и решават, че са идеални за украса на тоалетите им. Това е сравнително евтин начин да носиш бижута, а ако някой реши да те ограби, пази боже, няма да загубиш нищо скъпо или пък с голяма емоционална стойност.

— Това смятам да кажа на всички — рече със смях Криси. — Че съм си оставила всички истински бижута вкъщи и ми се е наложило да си купя тези.

— Много добре — разсмя се и Гудрун. Тя беше хванала в едната си ръка пинсети, а в другата — миниатюрни клещи и бързо срязваше някоя брънка, после добавяше друга, като по този начин оформяше колието и гривните. — Може би в косата ти трябва да сложим верижка с друга плетка и друг вид камъни. — Тя вдигна глава от работата си и погледна Криси. — Ти какво ще кажеш?

— Може би да. Защо не?

— Ти си моя идеален модел. Искаш ли нещо друго?

— Не, не мисля — отговори Криси. — Мислех си да си купя едно шишенце парфюм „Femme“, но дори тук е ужасно скъп, така че ще се въздържа.

Гудрун отиде до полицата, на която бяха подредени шишенца „Femte“ с различна големина и взе едно от по-малките. Отнесе го до Криси и го пусна в чантата на рамото ѝ.

— Заповядай — каза тя. — Благодаря ти.

— Ами и аз благодаря. Сега се чувствам нещо като Пепеляшка.

И двете се разсмяха.

— Ще се видим към осем — сбогува се Гудрун.

В поликлиниката Моника седна на кушетката като направи отвратена физиономия при вида на хартията, с която беше застлана. Знаеше, че я постилат по хигиенни причини, но все пак издаваше много неприятен шум. Кръстоса дългите си, добре оформени крака — най-добрата ѝ черта според нея — и вдигна полата си съвсем малко, само за да предостави на доктора по-добър изглед, но не и да изглежда не дотолкова дамско. Когато той дойде и се представи, тя установи, че изглежда дори по-добре, от колко си го спомняше.

— Аз съм Моника Граф — тя задържа протегнатата му ръка малко по-дълго отколкото беше редно, — писателката.

— Да, разбира се. Запознахме се в Помпей — кимна Лука и внимателно издърпа ръката си. Тя флиртува ли с него, зачуди се той. Реши, че е по-добре да не ѝ казва, че не е запознат с книгите ѝ. Така че просто погледна във формуляра, който беше попълнила при Вула. — Съжалявам, че се виждаме при такива обстоятелства — продължи той. — Виждам, че имате проблеми със стомаха.

— Да — отвърна тя, потупвайки леко с ръка болното място, а пръстените ѝ проблеснаха на светлината. — *Mai de mer*^[1]? Лека настинка? Нещо да съм яла? Не знам. — Тя потрепна кокетливо с клепачи.

Лука беше забил поглед във формуляра, като че търсеше някакви важни доказателства за естеството на болестта ѝ. Кого се мъчеше да излъже, мислеше си той в същото време. Тя можеше почти да му е майка.

— Можете ли да ми опишете симптомите?

— Разстроен е — неясно отговори Моника като се размърда на кушетката, откъстоса и отново кръстоса краката си.

— Имате ли треска? Или някакви други симптоми?

— Не — отвърна Моника, — само стомахчето ми.

— Мога да ви дам нещо, което ще го успокои — каза Лука, — а ако утре не се почувствате по-добре, искам да ми се обадите. Окей?

Моника веднага разбра, че той не е заинтересован от нея и не беше нито изненадана, нито разочарована. Тя не беше по вкуса на много млади мъже — малко от тях харесваха зрели жени като нея, въпреки техния по-голям опит и знания, — но пък имаше и много, които боготворяха земята, по която тя стъпваше.

— Много мило от твоя страна — изгука Моника. После прибави: — Разбирам защо Криси те харесва.

Той беше изненадан от намесването на Криси и малко разстроен от това натрапване на личния му живот в професионалния. Само че не можеше да пренебрегне тази забележка.

— О, така ли? — извади кочан рецепти от джоба на престилката си и започна да пише.

— Но трябва да те предупредя — продължи Моника, — че тя не е толкова невинна, колкото изглежда. Не, в никакъв случай — очите ѝ светнаха неприязнено и тя дори вдигна пръст във въздуха, за да подчертае думите си. — Тя е опърничава, необуздана и опасна и ще те накара да съжаляваш, че изобщо си я срещнал. Помни ми думите, ако продължиш да се срещаш с нея, накрая ще съжаляваш, докторе.

Лука замръзна под този порой от думи.

— Причинява постоянно и само проблеми — продължи Моника — и ще...

— Фрау Граф — прекъсна я се той, — извинете ме, но отвън ме чакат други пациенти. Моля ви, дайте това на сестрата — той ѝ подаде рецептата. — И ми се обадете утре, ако не се почувствате по-добре.

Лука се обърна да излезе от помещението.

— Ще ми благодариш за това — каза Моника на гърба му.

Той я игнорира и продължи към вратата.

Ето, помисли си Моника със задоволство, без ни най-малко да се притесни от неговата реакция. Посях семената на съмнението. Тя вдигна голямата си златиста кожена чанта и слезе от кушетката. Криси е полезно момиче, податлива и удобна и няма да позволя на този да я отнеме от Марк.

Криси помахна на Гудрун за чао през прозореца на безмитния магазин, после пипна косата си и ѝ прати целувка. Гудрун се разсмя, а Криси си продължи по пътя, доволна, че си е спечелила нова приятелка, пък било то и само докато продължава пътуването. Освен това се чувстваше особено красива и нямаше търпение Лука да я види. Косата ѝ беше вдигната по френски маниер и Гудрун с майсторството на експерт беше заплела в нея дълга верижка с камъни и я беше навила отгоре за по-голям ефект. Какво като златото и диамантите бяха фалшиви, помисли си. И роклята ѝ не беше от известен дизайнер, но пък ѝ стоеше невероятно. Сметаново бяла, тя беше направена от набран и свободно плисиран, подобен на коприна плат и скроена като гръцка туника с почти императорска тапия, пристегната с плетен колан в златно и сметаново бяло. Стигаше до пода, а задната част беше малко по-дълга, лекичко загатваща за шлейф. Когато Криси се движеше, а плисираните части се завъртаха след нея и изглеждаше сякаш лети.

По път за магазина тя беше усетила многото възхитени погледи, които я съпровождаха и малко се притесняваше дали не се е облякла прекалено официално. Не беше свикнала да ѝ обръщат много внимание и сега се чувстваше малко смутена.

Когато влезе в голямата елегантна зала, метр д'отелът прошепна в ухото ѝ:

— Изглеждате много красива тази вечер. Най-красивата жена тук.

— Благодаря — отговори му Криси и се насочи към обичайната им маса.

Много глави се обърнаха из цялата трапезария, за да я наблюдават как преминава разстоянието от вратата до масата. Когато стигна, метр д'отелът дръпна стола ѝ и тя седна, като събра с една ръка плата на роклята си и го подреди отстрани до себе си.

— Изглеждаш като ангел, слязъл от небето — заяви Руди.

— Божествено — прошепна Моника и я целуна по бузата.

— А си и секси — допълни Мина със смях.

Доктор Фон Меклинг ѝ кимна и добави нещо абсолютно неразбираемо, но явно одобрително.

— Благодаря ви — отговори Криси на всички наведнъж. — Всички изглеждате много добре.

Моника, без да изненадва никого, беше облякла дълга до пода рокля, цялата обсипана с пайети, които отразяваха светлината почти заслепяващо и проблясваха при всяко нейно движение. Мина отново беше с червени плисета, само че на различна рокля, този път от тафта, с най-големите плисета, които Криси беше виждала някога. Руди и доктор Фон Меклинг бяха с черни вратовръзки, а на самото на лекаря бяха закачени няколко ордена и Криси се зачуди за какво ли са.

— Харесва ми косата ти — каза Моника.

— Взех бижутата от безмитния — отговори Криси.

Моника за момент изглеждаше ужасена.

— Не смей да кажеш на никого. Изглеждат като за милиони долари.

— Още утре отивам и аз — намеси се Мина. — Обезателно искам и аз да имам такива.

— Къде е Джени? — попита Моника.

— Нямам представа — отвърна Криси. Вече започваше да се чувства странно да я питат постоянно за приятелката ѝ, а тя никога да не знае отговора.

— Сигурен съм, че ще дойде — каза Руди. — Просто както обикновено закъснява.

— А сега — започна Моника — трябва да ни разкажеш какво прави вчера.

— О — отговори Криси, сякаш беше забравила нещо съвсем обичайно. — Вчера бях канена на вечеря.

Веждите на всички се повдигнаха в очакване, но Криси прецени точно тогава да отпие глътка от водата си.

— Държиш се ужасно мистериозно — заяви Моника. — Караш ме да те питам с кого си вечеряла.

— Марк Вилос — заяви Криси делово.

— Наистина ли? — интересът на Моника се увеличаваше. — В апартамента му?

— Да, в неговата каюта.

— И как беше вечерята?

— Приятна.

Моника я погледна ядосано.

— Приятна — повтори тя — е почти безсмислена дума. Много си трудна, мила моя. Вече два пъти се виждаш с най-пленителния и

най-богатия младеж на кораба — синът и единствен наследник на собственика — и дори си била в каютата му. Трябва да си по-подробна, скъпа. Не виждаш ли, че всички ние умираме да знаем дали витае любов във въздуха?

— Любов? — Криси направи драматична пауза, лапна една хапка от салатата си, после поклати глава. — Не — каза най-накрая.

Моника клюмна и започна нервно да си играе с пръстените на едната си ръка — въртеше ги на всички страни.

— Колко разочароващо. Сигурна ли си? Не мисля, че той би те поканил на вечеря, ако не беше много силно привлечен от теб — тя огледа всички на масата, сякаш търсеше подкрепа за думите си.

— Може би Криси не е толкова заинтересована от него — вметна Мина.

— Може ли това да е истина? — Моника се обърна към Криси. — Че не си заинтересована от един от най-желаните ергени в цяла Европа?

— Не — отвърна Криси. — Искам да кажа не, не съм особено заинтересована от него.

— Държиш се глупаво — произнесе Моника. — Мислех, че си много по-разумна млада дама.

— Не мога просто да си налагам да чувствам нещо — отговори Криси, вече малко по-рязко. — Във всеки случай не и що се отнася до романтика. Ти най-добре трябва да го знаеш, Моника, нали пишеш любовни романи.

— Вярно е — призна Моника, — но просто си мисля, че е добре да преразгледаш внимателно отношението си. Всичко е заради онзи италиански доктор, нали? Той ти е хванал окото, знам аз.

Криси искаше да довери на някого за връзката си с Лука. Всъщност искаше да крещи за нея, качена някъде на високо, но сега не беше нито времето, нито мястото. Нито пък, помисли си тя, Моника беше човекът.

— Харесвам го — каза накрая Криси. — Искам да кажа доктора. Но това няма нищо общо с Марк Вилос. Просто не си пасвам с Марк и не смятам да насилвам нещата.

— Не си *пасваш* с него — направи физиономия Моника. — Колко необикновено. А си пасваш, както сама се изрази, с доктора?

— Може да се каже, но не ми се говори сега за това.

Моника пак огледа всички на масата, този път, за да потвърдят, че Криси е твърдоглава млада жена.

— Ами — най-накрая се обади тя с разочарован тон, — изненадана съм от теб. — После рязко се разведри, протегна се и стисна ръката на Криси. — Но въпреки това те обичам. — И се усмихна очарователно.

— О, Моника — въздъхна Криси. — Ти си... истинска дама — импулсивно целуна по-възрастната жена по бузата. — Толкова се радвам, че те срещнах. — После огледа всички.

— Радвам се, че срещнах всички ви.

— Ние също се радваме, че те срещнахме — каза Руди.

Мина кимна, а старият доктор я изглежда одобрително.

Вече бяха приключили със салатата, когато пристигна Джени, привличайки вниманието на всички. Беше с една от нейните рокли с животинска щампа, с огромно деколте, а отзад срязана точно под дупето ѝ и с дълбоки цепки от двете страни. Отново оскъдно, макар и скъпо облечена. От ушите ѝ висяха и стигаха до шията ѝ цяло състояние от скъпоценни и полускъпоценни камъни със златен обков.

— Здравейте, всички — поздрави тя ентусиазирано. — Съжалявам, че закъснях, но си взех дрехите и всичко друго и отидох в центъра за красота на масаж. Там се обличах.

Очите на доктор Фон Меклинг светнаха, забеляза Криси, докато поглъщаше зашеметяващата красота на Джени.

— Все още има шампанско, скъпа — каза той.

— Прекрасно — отговори театрално Джени. — Както виждам пак съм избрала най-подходящото време да се появя. — Тя седна до доктора, където метр д'отелът ѝ беше издърпал стола и чакаше.

— Изглеждаш пленителна, както винаги — обади се Мина.

— О, да — съгласи се и Руди, докато ѝ наливаше шампанско в чашата.

— Определено интересно — измърмори Моника неопределено.

— Харесват ми колието и обещите ти — додаде Криси. — Не съм ги виждала досега.

— Не ти показвам всичките си вещи — отвърна ѝ закачливо Джени. — Между другото, косата ти е страхотна. Харесва ми.

Криси беше благодарна, че Джени отново е станала предишното си весело аз, и че каквото и да я беше притеснявало досега, вече не я

тревожеше. Докато се хранеха, говориха и се смяха много и Криси забеляза, че приятелката ѝ често потупва или лекичко прегръща доктор Фон Меклинг. А той явно се наслаждаваше на това изключително внимание, участваше в разговора много повече от обикновено и се усмихваше всеки път, когато Джени го докосваше.

Вече им бяха донесли десерта, когато Моника се обърна към Криси.

— Как мислиш, дали младият Марк Вилос ще дойде тази вечер в дискотеката?

— Нямам ни най-малка представа — отговори Криси. — Не съм го виждала и не съм говорила с него днес и не бих се разсърдила, ако не го видя и довечера.

— Защо, мила моя?

Криси не беше планирала да казва на Моника или на някой друг за телефонното обаждане предишната вечер, но сега усети непреодолимо желание да го направи.

— Ами, след вечерята снощи, отидохме за малко в дискотеката — каза тя. — После той се опита да ме накара да отида в апартамента му за едно питие — всички на масата я слушаха внимателно. — Аз не отидох, но по-късно в нашата каюта телефонът иззвъня. Отсреща някой дишаше в слушалката.

— О, боже мой! Колко плашещо... — очите на Мина се разшириха от тревога.

— Знам. Така беше. Постоянно питах кой е, но който и да беше, само продължи да диша.

Моника я потупа по рамото.

— Това е ужасно, скъпа. Ужасно. Мисля, че веднага трябва да кажеш на капитана.

— Подозирам, че може да е бил Марк — Криси отпи глътка вода.

— Това е абсурдно. — Моника рязко отдръпна ръката си от нея.

— Не е абсурдно — каза Криси в своя защита. — Той изглеждаше доста ядосан, че не искам да отида в каютата му с него.

— Нищичко не си разбрала — намеси се Джени.

Всички на масата се обърнаха да я погледнат.

— Защо? — попита Криси.

— Защото Марк не се интересува от теб. Изобщо. И го знам със сигурност.

— Но как, Джени — погледна я объркано Криси. — Той...

— Марк харесва мен. Няма как да ти се е обадил, защото по това време бяхме заедно в леглото. — Джени се усмихна триумфиращо като чу изненаданото възклицание на Моника.

— Искаш да кажеш, че ти си била там след мен? — Криси се изчерви от смущение.

— Да — кимна приятелката ѝ, все още усмихната до уши.

Криси забеляза приликата между презрителното изражение на Джени и това, което беше толкова типично за Марк. Изведнъж усети как стомахът ѝ се свива на топка. *Защо съм такава глупачка?*, запита се за пореден път тя. Марк я беше лъгал, а приятелката ѝ се беше виждала с него и не беше счела за необходимо да ѝ го каже. *Досега*.

— Е, това променя всичко, нали, мила моя — намеси се Моника, явно облекчена, че името на скъпоценния ѝ Марк Вилос е изчистено и не особено заинтересувана, че Криси може да е разстроена от подлостта на приятелката ѝ. Джени трябваше да ѝ каже, че се вижда с Марк, и то трябваше да ѝ го каже насаме, а не на масата за вечеря, където знаеше, че ще я накара да се почувства неловко.

— Да, това променя нещата — Криси погледна всички един по един. — Сбъркала съм — додаде тя смело. — Трябваше да съм сигурна, преди да си позволя да обвинявам някого.

— Не си го направила нарочно — успокои я Мина. — Всеки би могъл да се обърка като теб. Не трябва да се чувстваш зле за това. Но мистерията още не е разгадана, нали? Кой може да е правил това отвратително обаждане?

— Не и Марк Вилос — каза твърдо Моника. — Абсурдна идея — тя погледна Джени. — Значи се виждаш с него, мила моя — заговори я тя с подкупващ глас. — Надявам се да си прекарвате прекрасно. Толкова красив млад мъж, така добре възпитан и от такова добро семейство.

Криси изумено наблюдаваше как Моника прехвърли любовта си пред очите ѝ от нея към Джени като гъделичкаше егото ѝ с думите си. Криси никога не беше се борила за нейното внимание, нито пък го беше търсила още от началото. Но да види колко лесно чувствата ѝ се преместиха към Джени беше гадно, макар да беше и още едно напомняне, че не може да вярва на никого. Изведнъж ѝ се прииска да се разплаче или да се разсмее истерично. Ситуацията беше нелепа,

помисли си тя и най-много от всичко ѝ се искаше да се втурне в прегръдките на Лука още в този момент. Е, нямаше да се наложи да чака дълго, успокои се тя.

И все пак някъде в задната част на мозъка ѝ оставаше проблемът с телефонното обаждане. Ако не се беше обаждал Марк, кой тогава? Може би беше някаква гадна шега и нямаше да се повтори. Щеше да почака и да види, но за едно нещо беше твърдо решена: Следващия път ще отиде право при някой от офицерите, без да чака съветите, на който и да е от познатите си.

Криси хвърли тайно поглед към ръчния си часовник и с изненада установи, че е почти девет и половина. Добре. Ще има напълно достатъчно време да отиде до каютата, за да освежи грима си, преди да се отправи към болницата.

По време на цялата вечеря Криси усещаше движението на кораба, но чак като се отправи към каютата си установи, че той е започнал сериозно да се клати като правеше ходенето трудно и опасно. Когато стигна каютата, телефонът звънеше. Тя забързано светна и се втурна да го вдигне.

Развъълнува се, когато чу гласът на Лука, но веднага реши, че нещо лошо се е случило.

— Нещо важно ти излезе, нали? — попита го тя.

— Заформя се отвратително време, така че ще бъде ужасно зает в болницата — отговори ѝ той.

Криси разпозна разочарованието в гласа му.

— Много хора с морска болест?

— Това също, както и много порязвания, охлузвания и синини. Може би дори няколко счупени крайника и мозъчни сътресения.

— О, боже мой! Не ми беше много лесно да се върна в каютата след вечеря, но наистина ли е чак толкова зле.

— Да. Особено с всичките тези възрастни хора на борда. Ако това продължи повече от няколко часа, хората стават нетърпеливи, иска им се да излязат и да се пораздвижат. После установяват, че не могат да се задържат на краката си и така стават лошите падания.

— Значи, в болницата ще има повече работа от обикновено.

— Дори малко подценяваш ситуацията. Много хора ще се паникьосат, особено несвикналите с морски пътувания. Тук ще е препълнено с хора до самия покрив. Случва ми се доста често в тази част на света.

— Какво искаш да кажеш?

— Там, където се срещат Средиземно море и Атлантическият океан, морето винаги е повече или по-малко развълнувано. А като прибавиш към това и лошото време, получаващ идеалната рецепта за много болни и ударени пациенти. — Той замълча, после добави: — Съжалявам, Криси. Няма начин да се видим тази вечер.

— И аз съжалявам — откликна тя. Опита се някак си да скрие разочарованието и тъгата си. — Но няма да чакаме дълго.

— Не — съгласи се той. — Ще ти се обадя веднага щом имам възможност. Просто помни, че през цялото време мисля за теб.

— И аз ще мисля за теб — тя затвори телефона и въздъхна. *По дяволите.*

Криси се обърна и огледа каютата. *Джени е такова немарливо прасе*, помисли си тя като видя пръснатото по цялото ѝ легло бельо. *Можеше да си хвърли мръсното бельо на нейното си легло.* Тя се приближи, за да вдигне всичките тези неща и да ги хвърли на леглото на Джени, но след като взе едни бикини тихо изписка и ги пусна обратно, сякаш прогориха ръката ѝ.

— О, боже господи — изплака тя. — О, боже господи! — Дръпна се назад с ръка на устата, а очите ѝ не можеха да се откъснат от отвратителната гледка на леглото. Стомахът ѝ се сви на топка и за момент помисли, че ще повърне. Горчив вкус на жлъчка се надигна към устата ѝ, но тя успя да потисне необходимостта да го изхвърли. Усети как по челото и по задната част на шията ѝ изби пот и цялата започна да трепери.

Бельото — нейното бельо — беше разкъсано на малки парцалчета. Сутиени, бикини, прашки и боксерки лежаха на леглото ѝ на купчинки или навити като отровни змии. Криси се почувства сякаш самата нея са разкъсали, като че нейното собствено тяло е било насечено от размахващ нож маниак и наредено на противни малки парченца, подготвено за някакъв извратен, побъркан ритуал.

Телефонът иззвъня и тя подскочи като ухапана. *О, боже, не!*, помисли си тя и запусти ушите си с ръце. *Не отново. Не може да бъде.*

Моля те, господи. Не. После, както преди, ѝ хрумна, че може да е Лука. Погледна телефона и в отговор той иззвъня пак. Дъхът ѝ спря. Как може едно толкова обикновено нещо, направено единствено от пластмаса, метал и жици, да има такава власт над нея? Тя реши да не му позволява. Бавно се приближи към телефона, подпря се с една ръка на бюрото за по-голяма стабилност и вдигна слушалката.

— Ало — гласът ѝ звучеше толкова спокойно, колкото успя да го докара.

И отново отмереният звук на дишане обиди сетивата ѝ, заплашвайки да я извади от контрол.

— Майната ти — изкрещя Криси и тръшна слушалката. Остана права, загледана в пода, а цялото ѝ тяло трепереше. В очите ѝ избликнаха сълзи, но тя не искаше да плаче. *Това е последното нещо, което смятам да правя*, каза си сама на себе си. *Няма да плача. Ще закова копелето, което го прави.*

Тя грабна чантата си и се отправи към вратата на каютата, решена да извика помощ, но после размисли. Първо, помисли си тя, ще направи снимки на леглото си, както е в момента, за да има доказателства за извратеното престъпление, извършено срещу нея. Извади фотоапарата от чантата си и направи няколко снимки от различни ъгли. После го прибра и излезе. Трябваше да се хване за дръжката на вратата, за да се задържи, когато корабът започна да се клати. Когато краката ѝ се почувстваха стъпили по-уверено на пода, отвори вратата и излезе в коридора, твърдо решена да намери помощ.

[1] *Mai de mer* (фр.) — морска болест. — Б.пр. ↑

14.

Криси изфуча вбесено от каютата и забърза към „Информация“ на долната палуба. Не знаеше с кого да говори, но там щеше да разбере.

При полукръглото бюро „Информация“ един млад мъж я погледна въпросително.

— Как мога да ви помогна? — попита я той.

— Искам да говоря с някой от охраната — отговори Криси. — Или поне мисля, че трябва да говоря с такъв човек.

Доста пълна млада жена с ореол от пухкава черна коса, която пишеше на компютъра до него — на баджа ѝ пишеше Мария — погледна нагоре като чу молбата на Криси.

— Какъв е проблемът ви? — попита младежът.

— Получавам гадни телефонни обаждания — отговори Криси, — а тази вечер като се върнах в каютата намерих бельото си нахъсано и нахвърляно на леглото ми. Има ли тук някое длъжностно лице, с което мога да говоря?

Момчето не бързаше да отговори, но жената до него реагира веднага.

— Мисля, че тя трябва да говори с капитана. Изчакайте само минутка — вдигна един пръст Мария. После надигна солидната си фигура от стола и изчезна в офиса отзад.

На Криси не ѝ се наложи да чака дълго младата жена да се върне.

— Последвайте ме — каза тя и кимна към вратата на офиса. Като заобиколи полукръглото бюро, Криси мина в стаята зад него. — Седнете — покани я Мария. — Той ще слезе само след няколко минути. — После се върна обратно на бюрото като затвори вратата след себе си.

Криси едва беше седнала, когато се отвори една вътрешна врата и капитанът влезе. Обичайната му усмивка беше заменена от загрижено изражение, което изглеждаше съвсем искрено.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Получих няколко телефонни обаждания от някой, който само диша. А когато се прибрах тази вечер, някой беше накъсал бельото ми и го беше нахвърлял на леглото.

Капитанът изглеждаше ужасен.

— Хайде — каза той и бързо тръгна към вратата. — Искam да видя това с очите си.

Криси го последва. Той вървеше много бързо като сякаш се движеше заедно с кораба, което не беше лесна задача, тъй като в последните няколко часа морето беше ставало все по-бурно и сега корабът се клатушкаше и люлееше на всички страни.

Той видя как Криси се вкопчва в парапетите по стените.

— Трикът — каза ѝ той — е да вървиш някак си настрани — погледна я и се ухили. — Всяка стъпка те води напред, но и малко на една страна. Пробвай и виж как ще се справиш.

Криси бързо установи, че той знае какво говори. Подражавайки на неговата походка, успяваше да пази равновесие и да поддържа темпото му. Капитанът се движеше бързо и тя си припомни прекрасния начин, по който танцуваше. Когато стигнаха до каютата, той отстъпи, за да може тя да мине пред него и да отключи с картата си.

Веднага след като влязоха, Криси му показва леглото си.

— Точно по този начин го намерих. С изключение на това, че отначало вдигнах един чифт бикини, но веднага ги пуснах обратно като разбрах какво се е случило.

Капитанът беше видимо потресен.

— Това е отвратително — каза той. — Ужасно извратено. — После вдигна поглед към нея. — Кажи ми сега за онези телефонни обаждания.

Криси му разказа всичко за обажданията и за своите подозрения.

Капитанът въздъхна, сведе поглед надолу към пода, а после го вдигна обратно към нея.

— Съжалявам, че е трябвало да минеш през нещо такова. Толкова е противно. Казваш, че си подозирала Марк Вилос?

— Така беше — кимна Криси. — Но явно не съм била права — тя му обясни каква беше ситуацията.

— Разбирам — каза той замислено. — Всички тези обаждания и това — той посочи към накъсаното на парцали бельо на леглото — се случват точно като се върнеш тук?

— Да.

— А преди това ти беше навън на срещи?

— Да.

— В такъв случай твоят приятел не би могъл да направи това, тъй като е бил с теб — мислеше на глас той. После я погледна. — Съжалявам. Нямах намерение да обидя теб или приятеля ти, но в подобни случаи винаги смятам, че е виновен някой близък. Ти пътуваш заедно с мис... името ѝ ми убягва в момента.

— Джени Блейкмор — помогна му Криси.

— Да. Запознах се с нея в дискотеката. Мисля, че трябва да направиш списък на всички хора на кораба, които познаваш. Приятелите ти, познатите, всеки, с когото си се срещала.

— Аз-аз... трябва ли да посоча абсолютно всеки?

Той кимна.

— Трябва да разберем кой прави това. Не мисля, че е шега работа.

— Аз също — отговори Криси. — Просто... Ами, срещам се с един човек, който... който е нает от корабната компания.

Очите на капитана за миг проблеснаха, но после той махна успокоително с ръка.

— Не се безпокой. Знам, че се случва постоянно, макар да не е разрешено.

— Просто не искам да го намесвам повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Добре — потри ръце той. — Отивам да се обадя на Микелос Кристополус и да го инструктирам да се заеме с това. Той е началник на охраната на кораба и е много добър в работата си. През това време, ако искаш, седни тук и направи списък на всички на кораба, които познаваш. Дай му го, когато дойде.

— Добре — съгласи се Криси.

— Оттук нататък той ще поеме нещата, но ако имаш нужда от нещо, не се колебай да ми се обадиш. — Капитанът извади портфейла от джоба си и ѝ подаде визитка. — Тук е личният ми телефонен номер. Звъни ми по всяко време, без значение ден или нощ. Ще държа постоянна връзка с Микелос, така че той ще ме осведомява за развоя на нещата.

— Благодаря ви много.

— Чувстваш ли се малко по-защитена?

— Да — кимна Криси и погледна към леглото. — Да оставя ли тази бъркотия така, за да може той да я види или мога да почистя? Направих няколко снимки.

— Много добре си го измислила, но по-добре остави нещата, както са, докато Микелос дойде. — Той отривисто се отпрати към вратата. Като стигна до нея пак се обърна. — Не забравяй. Обади ми се, ако имаш нужда. Кристополус е много добър в това, което прави, както вече ти казах, и веднага ще ти го пратя.

— Благодаря отново — изрече тихо Криси, успокоена от мисълта, че помощта е на път. Погледна отново възплащението на насилие, пръснато по леглото ѝ, и потръпна. Перверзникът, който го беше направил, трябваше да бъде спрял.

Джени се събуди след кратка дрямка и го видя да седи на леглото, облечен в халат, и да я гледа. Усмихна му се и се протегна, после отметна настрани завивките и стана, заставайки напълно гола пред него.

— Ей сега се връщам — каза тя и отиде в банята.

На връщане от банята се спря и го погледна. Беше си махнал халата и се беше излегнал на леглото, а главата му беше повдигната на няколко възглавници. Ръката му беше между краката и той се пипаше. Беше напълно възбуден, а на лицето му имаше изражение на мрачна решителност.

— Ела тук — каза ѝ той.

Тя колебливо пристъпи към леглото. *О, господи*, помисли си тя. *Не сега. Не отново.* Устата ѝ беше пресъхнала и имаше ужасно главоболие, резултат от значителното количество шампанско, което изпи.

— Хайде — подкани я той като продължаваше да се пипа.

Джени се подчини, приближи се към леглото и седна на ръба му с лице към него. Усмихна се и облиза устни като се надяваше да изглежда съблазнителна, макар че просто се опитваше да ги навлажни.

Той ѝ кимна с поглед, прикован в надигналото му се мъжко достойнство и Джени разбра посланието. Плъзна се по-близо до него и прокара ръка първо по бедрата му, а после и между тях, сякаш

наистина го желаше. Колебливо в началото, тя го обхвана с ръка и внимателно го задържа, преди да започне бавно да я движи нагоре-надолу, впила поглед в очите му, а после пак надолу между краката му.

Той простена от удоволствие и махна ръката си, за да я остави да върши основната работа, но само след няколко секунди сграбчи главата ѝ с две ръце. Отметна косата от лицето ѝ с пръсти и я натисна надолу с изненадваща сила, твърдо решен да я накара да го поеме с уста.

На Джени ѝ се прииска да се отдръпне от отвращение, но после си каза, че това просто е нещо, което ѝ се налага да направи, което *трябва* да направи. Освен това, помисли си тя, беше го правила безброй пъти преди, нали така? Той беше просто още един чеп от дългата поредица, по-малък от някои, по-голям от други. Огромната разлика тук беше, че човекът държи ключа, който отключва огромното състояние на влиятелно семейство с международна репутация и всички други привилегии. Какво можеше да бъде по-секси? С тази мисъл тя преодоля отвращението си и лекичко го перна с език, после започна да го дразни, да го възбужда, да се наслаждава на скимтенето му, като през цялото време се стараше гърдите ѝ да докосват предизвикателно краката му. Ближеше го все едно отчаяно го искаше и накрая го пое дълбоко в устата си, сякаш той беше най-желаният член на света.

Той изпусна дълга, ниска въздишка, когато тя го обгърна с устни и започна да движи главата си настрани и нагоре-надолу. Ръцете му безмилостно я натискаха надолу и той вкарваше колкото може повече от себе си в нея. За щастие свърши бързо със звук, подобен на изгрухтяване и отпусна здравата си хватка.

Без да изрече дума, Джени се отправи към банята, задържа се там за малко и се върна обратно. Очите му бяха затворени и той изглеждаше като мъртвец, помисли си тя, с изключение на това, че се виждаше движението на гръдния му кош при дишането. Тя се плъзна обратно в леглото като се гуши в него.

— Беше прекрасно — изгука тя в ухото му, играейки ролята си докрай.

— Ти си прекрасна — той отвори очи и я погледна. — Караш ме да се чувствам като нов човек.

Да бе, аз и всичката онази виагра, която вземаш, помисли си Джени.

— Чувствам се така... така... така невероятно, че мога да те направя щастлив. Знаеш как се прехвърлям от мъж на мъж. Това не е тайна. Но вече бях започната да се отчайвам, а никой не ми даде това, от което имах нужда — малко истинска любов. А с теб — всичко е различно. Знам, че не ме искаш само заради тялото ми, а на мен изобщо не ми пука за секса. Важният си ти. Ти самият. Твоята доброта и почтеност. Твоята мъдрост и справедливост.

Когато той не ѝ отговори, тя направи усилие да измисли още нещо, което да каже. Още думи, които да погъделичкат самочувствието му и които да я представят добре в неговите очи.

— Знаеш, че нямам нужда от парите ти. Имам си достатъчно мои. Не, не е това. Единственото, което има значение за мен, е това кой си ти, какъв си дълбоко вътре в себе си.

— Добре казано — обърна се към нея той и ѝ се усмихна. — Смятам, че си много дипломатична, Джени. — Потупа голото ѝ бедро.

Можеш да се обзаложиш, че съм, помисли си тя. После сладко му се усмихна.

— Благодаря ти, Лудвиг — отговори му, премигвайки кокетно с клепки. — От устата на един Фон Меклинг приемам това като голям комплимент.

— Да, мила моя — кимна леко старият доктор. — Наистина това е един от най-големите комплименти, които мога да ти направя.

Джени се усмихна, сякаш е въодушевена. *Ще те хвана, стар козел такъв*, помисли си тя. *Ти и твоята древна фамилия и всички твои прекрасни пари и имения, както и престижа и социалното положение, които вървят с тях. А когато си отидеш — въпрос най-много на няколко кратки години — ще мога да имам всеки мъж на света, когото си пожелаея.*

— О, Лудвиг — прошепна тя, — правиш ме толкова щастлива.

Вратата се отвори и едно високо, огромно подобие на мъж изпълни рамката на вратата. Той беше ужасно мускулист, с много едри кости и изглеждаше почти страшно, но усмивката му беше дружелюбна.

— Мис Фицджералд — протегна ръка той, — Микелос Кристополус.

Криси пое предложената ѝ ръка и нейната буквално потъна в грамадната му месеста, подобна на лапа ръка.

— Имате ли нещо против да поогледам наоколо? — попита той.

— Не, разбира се.

Микелос Кристополус пристъпи в каютата и започна да сканира с поглед цялото помещение. После се спря до леглото и се загледа в разкъсаното ѝ бельо.

— Всичко това само твое ли е?

— Да — кимна Криси.

— Нито едно от тези неща не принадлежи на спътничката ти?

— Не всичко е мое. Няма нищо на Джени.

Той отново погледна към леглото.

— Странно — промърмори той след няколко минути.

— Кое?

— Изглежда, че няма нищо подобно на семенна течност — отговори той и я погледна с интелигентния си поглед. — Обикновено не е така.

— Разбирам — каза Криси.

— Размествала ли си нещо тук? — попита той.

— Вдигнах един чифт бикини. — Криси се приближи до леглото и ги посочи. — Тези черните. После ги пуснах обратно.

— Не пипай нищо друго. Ще извикам нашия криминалист да дойде, да снима всичко и да го прибере. Никога не се знае какво може да открие той.

— Аз също направих няколко снимки с дигиталния си апарат.

— Много добре. Ако нямаш нищо против, ще взема апарата ти и ще източа тези снимки. Няма да са ни излишни в допълнение към другите. После веднага ще ти го върна.

— Добре — каза тя.

Кристополус извади от джоба си малък бележник и химикал.

— А сега, мис Фицджералд. Ако...

— Моля те, казвай ми Криси.

— А аз съм Микелос — отвърна той с усмивка. — Ако нямаш нищо против да ми отговориш на няколко въпроса...?

— Не, разбира се.

— Добре — погледна я той. — Хайде тогава да седнем и после искам да ми разкажеш какво точно се случи.

Криси повтори това, което беше казала на капитана, като прибави, че Марк е бил разстроен, че тя не е пожелала да отиде в каютата му след дискотеката. Каза му също и че Джени беше казала, че тогава е била с Марк.

— В колко часа се върна от трапезарията?

Следващите петнайсетина минути Криси отговаря колкото може по-пълно на въпросите му, а той записваше отговорите ѝ.

— Говорих с капитана — най-накрая каза Кристополус. — Той ми каза, че ще направиш списък на всички хора, които познаваш на кораба.

— Да. — Тя му подаде лист хартия с всички имена. — Мисля, че не съм забравила никого.

— Много добре — каза той и се зачете.

Криси забеляза, че не издаде по никакъв начин изненадата си, когато стигна до името на Лука. После сгъна листа и го прибра в бележника си.

— Имаме записи на всяко едно обаждаване, направено на кораба. Знаем от кой телефон са били направени и на кой номер е звъняно.

— Това е невероятно — очите ѝ светнаха обнадеждено.

Той кимна.

— Разбира се, някой би могъл да използва клетъчен телефон, но обещавам, мис Фицджералд, че ще стигнем до дъното на тази история. Ако е бил използван обществен телефон, можем да инсталираме миникамера близо до него и да пробваме да запишем човека на видео. Мисля, че ако хванем този, който се обаждат, ще сме хванали и онзи, който е влязъл тук.

— Чудя се кой може да е проникнал тук вътре? — Изведнъж Криси се почувства по-уплашена от всякога. Беше се стреснала от обажданията, но това вече беше толкова извратено, че тя не знаеше какво да мисли.

— Със сигурност ще го обмислим — отвърна ѝ Кристополус.

— Благодаря, Микелос. Вече се чувствам много по-добре. Телефонните обаждания бяха плашещи, но това — тя посочи леглото, — това наистина ме ужасява.

— Ще направим всичко по силите си — увери я той. — Ще ти осигурим цивилна охрана, която да е винаги наоколо ти до края на пътуването или поне докато не хванем мръсника, който го е направил.

— Мислиш ли, че е необходимо?

— Мисля, че трябва да направим всичко възможно, за да сме сигурни, че си в безопасност, докато не хванем този психопат. Съжалявам за бельото ти, между другото, но изглежда сякаш вече не става за нищо.

— Да — кимна Криси. — Но не мисля, че бих могла да го пипна, дори и да не беше.

— Разбирам те напълно. Мислиш ли, че трябва да те прегледа корабният лекар? Той може да ти даде успокоително или нещо такова.

— Не — поклати глава Криси. — Ще се оправя и без това.

На вратата се почука.

— Това ще да е моят криминалист — каза Кристополус. — Стефанос Ситара. Ще му отворя. — Той стана на крака, а гигантската му фигура се извиси над нея като кула.

Отвори вратата и представи Ситара на Криси.

— Няма да ми отнеме много време — успокои я той.

— Тогава аз тръгвам — каза Кристополус. — Дай ми фотоапарата си, а аз ще изпратя някой да ти го върне веднага след като приключи с него.

Криси го намери в чантата си и му го подаде.

— Защо не се опиташ да си починеш, след като Стефанос си тръгне, а утре, да кажем след закуска, мини през бюро „Информация“. Ако до тогава открие нещо, ще ти оставя съобщение.

— Добре, Микелос, и благодаря.

Той си тръгна, а Криси се загледа как Стефанос Ситара, нисък, жилив мъж с очила с телени рамки, снима леглото от различни ъгли. След това той си сложи латексови ръкавици и събра разкъсаното й бельо в пластмасови торбички.

— Ще го проверим за отпечатыци и всякакви течности — каза й той. — Да видим дали няма да изскочи нещо.

— Можете да направите това тук, на кораба?

— Ще се изненадате от ресурсите, които имаме на разположение тук — кимна той.

— Но вие нямате отпечатъците на всички пътници на кораба, така че какво ще ви помогне дори и да намерите нещо?

— Кой е казал, че мръсникът е пасажер? — попита Ситара и я погледна. — Не сме сигурни за това. Освен това, ако имаме заподозрян, можем да му вземем отпечатъците и да видим дали съвпадат с тези, които сме намерили по бельото, ако изобщо намерим.

Криси му отвори вратата и я задържа, докато излезе. След като и той си тръгна, тя се тръшна в един стол. Кристополус и Ситара бяха приели инцидента много на сериозно и сега тя се чувстваше по-защитена като знаеше, че човек под прикритие ще се движи винаги близо до нея до края на пътуването.

След известно време тя стана и претърси чекмеджетата и гардероба си, за да види какво бельо ѝ беше останало, ако изобщо имаше такова. Вратата на каютата се отвори и влезе Джени.

— Какво правиш? — попита тя. — И кое беше онова гигантско човекоподобно, което видях да излиза оттук преди малко?

— Търся си бельо — отвърна Криси, — а мъжът, който излезе оттук, беше началникът на охраната.

— *Охраната*? Какво прави тук някакъв си от охраната?

Криси ѝ разказа какво се беше случило. Очите на Джени се разшириха от тревога.

— Какво, по дяволите, си направила?

— Какво имаш предвид? — изуми се Криси като седна на леглото и вдигна поглед към нея.

— Ами, тези неща не се случват просто така, Криси. По някакъв начин сама си си навлякла това на главата. Някой мръсник, с който си се промъквала наоколо, трябва да го е направил, или пък оня откачен доктор, с когото се виждаш. Той изглежда точно типа перверзник, който би направил подобно нещо — Джени се почуди дали Марк има нещо общо с това, както Криси беше решила отначало. Въпреки че беше с него вечерта, когато Криси беше получила обаждането, знаеше също и че той я беше изгонил преди часа на обаждането. Освен това тя си помисли, че Марк Вилос беше странен — все пак я беше изритал, нали? — но не искаше да споделя тази информация с Криси.

— Това не е истина — извика Криси — и аз няма да седя тук и да те слушам как говориш гадости за Лука. И никак не ми допада да ми

казваш, че сама съм си го навлякла. Не съм се *промъквала* наоколо с никого, както го изкарваш ти.

— Няма нужда толкова да се палиш за това — отговори й Джени, вдигайки рамене. — Обикновено така става, нали? Жената си играе с някой мъж, дразни го, а после се случва нещо такова.

На Криси й се прииска да се развика на Джени, но се въздържа.

— Не съм си *търсила* нищо, Джени — каза тя ядосано. — Как смееш да твърдиш подобно нещо? Знаеш, че не съм такъв човек — тя замълча за миг, докато се уверяваше, че мръсникът беше разкъсал всичкото й хубаво бельо. — Знаеш ли, очаквах от теб съчувствие. Мислех си, че си ми приятелка. Това наистина беше ужасяващо. Как щеше да ти хареса, ако някой се обаждаше на теб? А? Как щеше да ти хареса някой да влезе тук и да накъса твоето бельо? Не мисля, че щеше да ти хареса много, нали?

— О, не знам — каза Джени през смях. — Може да се окаже секси, нали така? Пък и със сигурност означава, че мисли теб за секси.

— Това е отвратително — кресна Криси.

— О, слез от тъпия си пиедестал, ако обичаш. Винаги трябва да си самата мис Почтеност, нали? Тук имаш възможността да срещнеш някои наистина готини мъже. Наистина богати и като казвам богати имам предвид точно това. Не по нашите стандарти в Олбани, а по европейските. И какво правиш ти? Побъркваш се, защото някакъв откаченяк ти се обаждал по телефона, а се срещаш с корабния лекар, някаква медицинска отрепка, която най-вероятно е взела разрешителното си за практикуване в Гватемала или нещо подобно.

Криси я зяпна за секунда, а после попита:

— Защо се обърна срещу мен? Защо вече не си ми приятелка, Джени? Аз ли направих нещо да се променят така нещата? Или е защото досега винаги съм била пренебрегвана, когато излизахме, а тук има мъже, които обръщат внимание на мен, не на теб? Затова ли е всичко?

Джени се разсмя.

— Мисли каквото си искаш, защото изобщо не ми пука. Със сигурност нямам проблем да си намирам мъже, а доколкото знам ти нямаш кой знае какви завоевания на кораба. Този така наречен доктор сигурно чука всяка мацка, която му пусне.

Най-голямото желание на Криси в този момент беше да стане от леглото и да удари самодоволната физиономия на Джени. С всяка сила. Но остана седнала, опитвайки се да успокои чувствата, които бушуваха в нея.

— Не желая да говорим повече за това — успя да изрече най-накрая тя.

— Добре — сви рамене Джени. — И без това е скучно, така че да го забравим. Освен това трябва да си легна. Всичкото това чукане ме изтощава.

15.

След като предната вечер стоя до късно да се занимава с Кристополус и инцидента с белъто, Криси се успа и когато най-накрая стана от леглото, вече почти беше станало време да слиза на брега за екскурзията в Тенерифе. Колкото и да ѝ се искаше да види острова, след снощните събития просто не беше в настроение. Взе един бърз душ, облече си и отиде в кафенето. Въпреки че закуската свършваше съвсем скоро, тя знаеше, че персоналът държи кафениците пълни през целия ден, а всичко, което наистина искаше, беше едно кафе. Стомахът ѝ не се чувстваше готов да понесе храна, и то не само заради особено бурното море. Събитията от предната вечер бяха оставили горчив вкус в устата ѝ.

Като държеше краката си широко разтворени, за да запази равновесие, тя си намери място, откъдето да може да вижда едновременно пристанището и прозорците към палубата. Нямаше смисъл да се опитва да излезе навън. Вятърът беше свиреп, а клатушкането и люлеенето на кораба, макар и закотвен, бяха ужасни. Малки вълнички заливаха палубата от време на време. Като погледнеше към брега, можеше да види как вятърът препуска из покрития с палми остров, а като погледнеше към морето, виждаше, че вълните са много по-големи от обикновено и докъдето стигаше погледът имаше малки бели зайчета.

Криси закуси под звуците на викове и крясъци из цялата трапезария, докато подноси падаха от масите, чаши се преобръщаха и се случваха всякакви други незначителни бедствия. Никой не падна, слава богу, поне не и докато беше там, но в цялата зала имаше много малко пътници. Тя предположи, че доста хора са решили да пропуснат закуската от страх да не паднат или заради морска болест, а останалите се редяха на опашки да слязат на брега.

Като си изпи кафето, дъждът спря. Криси се осмели да излезе на палубата като внимателно се хващаше за масите и столовете, докато не стигна до стълбите към палубата с басейна. Искеше да види морето

оттам и да погледа отблизо бурята. Докато стигне до най-горната палуба, дрехите ѝ бяха почти изцяло подгизнали от пръските солена морска вода. Но тя нямаше нищо против, действаше ѝ пречистващо след вчерашната сцена в нейната каюта. Още няколко смелчаци като нея вече бяха заели позиции на перилата. Някои от тях правеха снимки, а други бяха зяпнали, сякаш хипнотизирани, бушуващото море и буреносните облаци. За известно време тя просто наблюдаваше големите вълни и тъмното небе заедно с тях, а духът ѝ парадоксално се успокояваше от бурята, но когато започна да вали отново, а вятърът запращаше дъждовните капки срещу лицето ѝ на плющящи струи, тя осъзна, че е крайно време да се прибира вътре.

Криси реши, че трябва да се обади в поликлиниката и да каже на Лука какво се е случило. Освен това трябваше да му каже и че е вписала и неговото име в списъка. Нямаше желание да го прекъсва, докато работи, но и със сигурност не искаше Кристополус или някой от неговите хора да го изненада с неприятно посещение.

Вътре, далеч от природната стихия, тя внимателно се отправи към своята палуба, като се държеше за всичко, за което можеше, основно за многото парапети, закрепени на стените и на стълбищата. За пръв път реши да използва асансьорите, но те не работеха заради силното вълнение. Докато слизаше внимателно по стълбите, Криси срещна слабичка възрастна жена, която беше виждала вече много пъти, но този път лявата ѝ ръка беше хваната с триъгълна кърпа към тялото. Един придружител ѝ помагаше да слезе по стълбите.

— Здравей — поздрави я жената на английски.

— Здравсти — отвърна Криси. — Виждам, че си преживяла инцидент. Надявам се не е нищо сериозно.

— О, скъпа — поде жената с глас, подобен на птиче писукане. — Паднах по стълбите, така че можеше да е много по-зле, но само си навехнах рамото. Внимавай как стъпваш, защото тази буря е опасна. Била съм на много, много круизи и за първи път се наранявам.

— Ще внимавам — кимна Криси — и се надявам скоро да се оправяш.

— О, онзи красив млад доктор ми каза, че трябва да нося това нещо до края на пътуването. Представяш ли си! Е, предполагам, че съм щастливка — в края на краищата, на моята възраст можеше вече да съм мъртва.

— Оправяй се — Криси продължи надолу по стълбите. Веднага като стигна в каютата, тя набра номера на поликлиниката и когато Вула вдигна от другата страна, помоли да говори с доктор Санто.

— За кого да предам?

— Казвам се Криси Фицджералд — отговори тя — и...

Без да я остави да продължи, Вула каза:

— Един момент, мис Фицджералд. Свързвам ви.

Криси беше изненадана, но и доста поласкана. Тя очакваше в най-добрия случай сестрата да приеме съобщение. Защо изведнъж беше толкова мила с нея, зачуди се тя.

— Ало — обади се Лука.

— Здравей. — Сърцето ѝ подскочи в гърдите само при звука на гласа му. — Съжалявам, че те притеснявам на работа, но имам уважителна причина да се обадя. — И му разказа какво се беше случило и защо му се обажда.

Лука беше крайно разтревожен.

— Но ти си добре, нали? — попита той, уплашен от новините.

— Да — побърза да го успокои тя.

— Не, имам предвид как си наистина, Криси — настоя ѝ той. — Кажи ми истината.

— Аз съм... разстроена съм, разбира се... но наистина съм добре.

— Слава богу! Сега ме слушай. Не се притеснявай, че си вписала името ми в списъка. Изобщо даже не се замисляй за това. Ще се обадя на Микелос веднага след като свършим нашия разговор. Ние сме много добри приятели.

Тя се почувства успокоена от отговора му.

— Толкова се притеснявах, защото знам твоята позиция за нарушаването на правилата и за това, че ще се наложи да слушаш гадни клюки за двама ни.

— Криси — каза той, — това беше, за да те предпазя. Мога да се грижа сам за себе си, не се притеснявай. Просто не исках да си обект на глупави забележки между членовете на екипажа, както е Джени.

— Благодаря ти, Лука.

— Само ми обещавай, че ще внимаваш и ще се грижиш за себе си. По дяволите, ако не бях толкова зает снощи, поне нямаше да ти се наложи да минеш през всичко това сама.

— Вината не е в теб. Лука. Ти трябва да си вършиш работата.

— Да се видим тази вечер. Как смяташ?

— Ще бъде чудесно.

— Тогава се пази до довечера, когато ще сме заедно. Смятам веднага да се обадя на Микелос и да получа честната му дума, че всичко ще е наред. — После добави: — Провери за съобщения след вечеря или по-добре направо ми се обади.

Криси постави слушалката на мястото ѝ, загледана в нея почти с любов. В тези моменти, когато се чувстваше като изнасилена, когато сякаш някакъв непознат перверзник беше нахлул в самото ѝ същество, тя беше искрено благодарна, че има до себе си силен мъж като Лука. От всички хора, с които се запозна на кораба, той беше единственият, на когото можеше да има пълно доверие.

Тя погледна часовника си и си спомни какво ѝ беше казал Кристополус. Ако научеше нещо, беше ѝ казал той, щеше да ѝ се обади или да остави съобщение за нея на бюро „Информация“. Най-добре да слезе долу още сега, помисли си тя, но преди да успее да стигне до вратата телефонът иззвъня.

— Ало — вдигна слушалката тя.

— Мис Фицджералд?

— Да?

— Аз съм Микелос Кристополус. Страхувам се, че имам лоши новини за вас.

Сърцето на Криси спря за миг.

— Обажданията са били направени от обществения телефон пред мъжката тоалетна на палуба „Венера“, така че все още нямаме отговор.

— Новината наистина е лоша — отговори Криси.

— Но както обещах, близо до този телефон ще инсталираме миникамера, за да опитаме да запишем извършителя на видео.

— Благодаря. Наистина оценявам всичко, което можете да направите.

— Ще хванем мръсника — процеди Кристополус. — Може да отнеме малко време, но бъдете спокойна, ще го направим.

— Още веднъж благодаря. — Криси затвори телефона и седна на ръба на леглото, по-обезсърчена от всякога. Не беше научила нищо ново. Всеки можеше да набере каютата ѝ от онзи телефон.

Криси прекара следобеда, задълбочена в книгата си. По едно време заспа и когато се събуди беше станало време да се облича за вечеря. Докато вървеше към банята, на вратата се почука. Тя отвори и беше изненадана да види непознат стюард, който ѝ носеше огромен букет цветя.

Криси взе букета. *Лука е толкова досетлив*, помисли си тя и забучи нос между цветята, вдишвайки дълбоко сладкия аромат. *Да отдели от времето си, за да направи нещо толкова мило за мен.*

— Трябва да ви предам и това — каза стюардът и ѝ подаде сметанено бял кадифен плик.

Тя взе и плика и видя, че на него на ръка е изписано нейното име.

— Изчакай само минутка — каза на стюарда. После остави букета и плика на масата във всекидневния тракт и извади портфейла от чантата си. Намери монета от две евро и му я подаде. — Благодаря ти.

— Не е необходимо.

— Настоявам.

— Благодаря ви много — каза той и взе парите. Усмихна се, после се обърна и се отдалечи по коридора.

Криси взе плика и го скъса. Нямаше търпение да види какво пише вътре.

Скъпа Криси,

Тези цветя са малък знак на благодарност за това, че вечеря с мен. Осъзнавам, че се държах непростимо, когато отказа да дойдеш в каютата ми за по чашка и се извинявам. Надявам се, че мога да ти се реванширам като те поканя на обяд утре. Тъй като ще бъдем в открито море днес и утре през целия ден, си помислих, че това ще е идеална възможност да ти се извиня и да се опознаем по-добре. Ако си съгласна, уведоми ме тази вечер, така че главният готвач да има време да приготви нещо по-специално. Ще очаквам с нетърпение обаждането ти.

Искрено твой, Марк Вилос.

На Криси ѝ се искаше да смачка поканата на топка и да я метне в кошчето за боклук, но изведнъж ѝ хрумна, че може би прави грешка. Зачуди се дали Марк не е разбрал отнякъде за разследването, свързано с нейните проблеми, и като я кани на обяд не иска да се представи по-добре пред нея, както и пред хората от охраната. Ако наистина искаше да постигне това, размишляваше тя, това беше добър ход от негова страна. Човек, който е виновен, определено не би я поканил на обяд, нали?

Ако приеме поканата му, помисли си тя, няма да поеме голям риск. Някой от охраната щеше да е прикрепен към нея през цялото време, така че няма да я заплашва нищо, нали? Освен това предварително щеше да осведоми Кристополус и Лука за това къде отива. Един обяд с Марк Вилос беше перфектната възможност да разбере дали той е човекът, който ѝ се беше обаждал и който беше проникнат в каютата ѝ, за да разкъса бельото ѝ на парцалчета. Тя намираше уединения му начин на живот на кораба за доста странен. Той почти не напускаше каютата си — това сам ѝ го беше казал. Кое то някак си пасваше на профила на човек, който е способен да разкъсва женско бельо.

Един обяд с него щеше да отговори на някои от многото въпроси, които имаше относно него. Тя решително отиде до телефона и набра номера му.

— Ало — той вдигна на третото позвъняване.

— Здравей, Криси е.

— Толкова се радвам да те чуя — веднага реагира той. — Ще дойдеш ли на обяд утре?

— С удоволствие — каза Криси. — Кога?

— Около един, ако ти е удобно.

— Ще дойда.

— Чудесно. Ще чакам с нетърпение. Надявам се, че понасяш леко бурята.

— Да. Явно скополаминовите лепенки ми действат.

— И аз ги използвам — каза той. — Макар и да съм израснал по корабите, при такива условия и мен ме хваща морската болест.

— О, без малко да забравя. Благодаря ти за цветята, Марк. Наистина са много красиви.

— Пак заповядай.

— До утре тогава. — Криси постави слушалката обратно върху вилката. *По-късно ще се обадя на Кристополус и ще кажа на Лука, помисли си тя. Така те ще са си по местата.*

Мина, Руди и Моника вече се бяха настанили, когато метр д'отелът я заведе до мястото ѝ, но столовете на Джени и на доктор Фон Меклинг бяха празни.

— Здравейте — кимна Криси и седна.

— Здравсти — отговориха едновременно Мина и Руди.

Моника само я изгледа оценяващо.

— Решихме да оставим шампанското за, след като премине бурята — каза Руди. — Прекалено много от него се губи, ако разбираш какво искам да кажа.

Криси се разсмя.

— Някой от вас има ли морска болест?

— На мен ми беше малко лошо — каза Мина. — Но вече ми е по-добре. Руди не усети нищо. Ти как си, Моника?

— О, добре — завъртя глава тя. — Слагам си лепенки, а и съм минала през много по-лоши бури от тази. Никога не хващам морска болест.

— Ти добре ли си? — Мина се обърна към Криси.

— Добре съм, поне що се отнася до бурята, де.

Моника я погледна въпросително.

— Какво имаш предвид? Да не се е случило още нещо? Поредното телефонно обаждане?

— Това също, но и много повече — отговори Криси.

Джени и доктор Фон Меклинг се появиха заедно и заеха местата си.

След размяната на обичайните поздрави, Моника се обърна към Джени.

— Приятелката ти тъкмо щеше да ни разказва за последния гаден епизод от историята ѝ с телефонния обаждач.

— О, това ли... — Джени тръсна глава и косата ѝ се люшна.

Когато Криси не продължи, Моника я подкани.

— Моля те продължи, Криси. След като вече си започнала, просто трябва да чуем останалото.

— Снощи като се прибрах в каютата си, някой беше влизал там преди мен, беше накъсал всичкото ми бельо и го беше нахвърлял на леглото.

Мина затисна уста с ръка и ахна, а очите на Моника се разшириха от тревога. Лицето на Руди се сгърчи от отвращение.

— Това е отвратително.

— После звънна телефонът и онзи отново дишаше в слушалката.

Мина ахна още веднъж и удари с ръка по масата като раздрънча порцелана и кристала, подредени върху нея.

— Трябва да осведомиш охраната.

— Вече го направих — отговори Криси.

— Те какво казаха? — попита Руди.

— Работят върху случая, но ме помолиха да не обсъждам планове им с никого.

Сервитьорът се появи да вземе поръчките им и за известно време те спряха да дискутират случая.

— Трябва да си била уплашена до смърт — продължи Мина, когато келнерът си тръгна.

— Бях. Но сега си мисля, че те ще се погрижат за всичко.

— Все още съм на мнение, че си се закачала с някого и си го побъркала дотолкова, че да го накараш да стигне дотук — вметна Джени.

— Това е абсурд и ти го знаеш — изгледа я Криси.

— Не смяташ ли, че жените доста често сами си просят подобни проблеми? — намеси се Моника, без да се обръща към никого персонално.

— Ако става въпрос за мен — отговори Криси ядосано, — отговорът е не.

Келнерът се появи отново и започна да сервира вечерята. С помощта на Мина, Руди успя да насочи разговора към по-малко сериозни теми.

Малко по-късно Криси се извини и си тръгна без повече обяснения. Те щяха да си помислят, че отива да се види с Лука, но тя нямаше намерение да им дава излишна информация. Прибра се в каютата и набра поликлиниката.

— Ало — отговори Вула.

— Криси Фицджералд е. Мога ли да говоря с Лука?

— Разбира се. Само секунда.

После остави Криси на изчакване за доста време, но най-накрая Лука се обади.

— Здравсти — каза той. — Съжалявам, че трябваше да чакаш толкова, но нямаше друг начин.

— Как върви? — попита тя.

— Добре. Можеше да е много по-зле. Изглежда ще приключи със записаните часове някъде около полунощ. Може и нещо да изскочи след това. Не се знае, но защо не слезеш тук някъде по това време? Или пък защо да не се видим в дискотеката? Така няма да ти се наложи да ме чакаш излишно, а и можем да потанцуваме. Съгласна ли си?

— Дали съм съгласна? Не знам как ще издържа до тогава.

— Също и аз — разсмя се Лука. — Сега трябва да бягам.

Криси затвори телефона и за известно време остана да седи и да се усмихва на отражението си в огледалото, поставено над бюрото. *Аз съм най-щастливата жена на света*, помисли си тя. После реши да се облече в нещо по-секси за дискотеката, но не бързаше особено. Ако отидеше по-рано, щеше да ѝ се наложи да седи със сътрапезниците си от вечеря. Музиката и танците ще направят разговорите и споровете трудни, а и освен това Мина и Руди също щяха да бъдат там и да ѝ помагат. Когато най-накрая се приготви, Криси внимателно изкачи стълбите до най-горната палуба като се чудеше какво ли ще е на дансинга тази вечер като се има предвид ужасното клатушкане и люлеене на кораба.

Като влезе в дискотеката Мина веднага я забеляза и ѝ махна от обичайната им маса. Тази вечер нямаше тълпа, която да препречва пътя ѝ, най-вероятно заради бурята. Тя седна до Мина, която беше останала сама на масата.

Мина ѝ прати въздушна целувка.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — каза тя. — Руди танцува с Моника, Джени и доктор Фон Меклинг също танцуват. — Тя се разсмя. — И ето ни нас тук, като две стари моми.

Някой леко сложи ръка на рамото на Криси.

— Може ли да ми подариш този танц? — беше Валентин.

— Разбира се — отвърна тя. После се обърна към Мина и ѝ намигна. — Сега остана само една стара мома.

Валентин я преведе през краткото разстояние до дансинга и я взе в прегръдките си за бавен танц.

— Толкова се радвам да те видя, Криси.

— Аз също се радвам да те видя, Валентин.

— Нямаше те известно време — каза той. — Какво прави?

— О, това-онова — усмихна му се тя.

— Липсваше ни. На мен ми липсваше.

— Толкова е мило, че го казваш, Валентин, но ти винаги си зает. Винаги танцуваш с някого, така че не виждам как може да съм ти липсвала. — Тя не искаше да му казва, че знае, че му плащат, за да танцува с дамите. Защо да не го остави да играе малката си игричка и да се прави, че наистина се интересува от нея.

— Да, винаги танцувам — отговори ѝ той, — но другите не са като теб.

— И как така, Валентин? — разсмя се лекичко Криси.

— Ти си красива и имаш приятни обноси.

— Благодаря, но мисля, че си ми казвал това и преди — тя не можеше да приеме нищо, което той казва насериозно, но трябваше да си признае, че ѝ е приятно да получава такива комплименти.

— Това е защото наистина мисля това, което казвам — отговори той, — но ти просто не ме приемаш насериозно. — Придърпа я по-близо до себе си и Криси се почувства некомфортно. Силата му беше изключителна и сега тя усещаше много по-ясно очертанията на тялото му, както и топлината, която то излъчва.

Музиката се смени с по-бърза.

— По-добре да си седна на тази песен — каза Криси. — Искам да поговоря с приятелите си.

Валентин за миг изглеждаше разочарован, но я заведе обратно до масата ѝ и, както преди, изчезна веднага.

Мина все още седеше сама, пушеше цигара и отпиваше малки глътки от виното си.

— Как беше? — попита я тя.

— Той е много добър танцьор, но ми се иска да престане да се преструва, че се интересува от мен.

— Той изглежда сякаш наистина много се интересува от теб.

— Както и от почти всяка друга жена тук — разсмя се Криси.

— А как вървят нещата с твоя доктор, ако нямаш нищо против въпроса ми?

— Нямам нищо против, ако ме питаш ти. Просто не искам да обсъждам това с другите.

— Слушай, скъпа — каза Мина, — те просто ти завиждат. Затова е всичко. Не трябва да им обръщаш внимание.

— Опитвам се, но никак не ми е лесно. Особено когато започнат да говорят гадости за Лука.

Моника и Руди се върнаха на масата, така че темата на разговора бързо се смени.

— Този Валентин ми изглежда безобиден — каза Мина.

— О, и аз мисля така — съгласи се Криси.

— Не ми казвайте, че вие двете обсъждате окаения българин — каза Моника.

— Да — отговори Мина. — Той вече покани Криси да танцува с него. Тя си мисли, че той се прави на заинтересован от нея.

— Без съмнение — каза Моника. После се огледа. — Не са ли се върнали Джени и доктор Фон Меклинг?

— Не — отвърна Мина. — Но мисля, че скоро ще са тук. Досега изтанцуваха почти всички танци — което е почти чудо като се има предвид как се клати дансингът под краката.

— Такава щастлива двойка — каза Моника — и толкова подходяща, не мислите ли? — Тя изгледа Криси с пронизателен поглед.

— Подходяща? — повтори Криси. — Наистина не знам, Моника. Не че има нещо погрешно във всичко това, но някак си не мога да си представя Джени да се омъжи за мъж, достатъчно възрастен да ѝ бъде дядо. Винаги ги е харесвала млади и... енергични.

— Колко си наивна — сви рамене Моника. — Но и не трябва да очаквам повече от теб. Подхождането няма нищо общо с възрастта, Криси. Освен това, младостта и енергията, както казваш ти, много бързо си отиват. Обикновено без дори да са използвани както трябва.

В този момент Джени и доктор Фон Меклинг стигнаха до масата.

— Здравсти — изписка Джени и помахна неопределено с ръка на всички. — Дотук сме танцували на всяка песен. Старанието да стоя едновременно стъпила на краката си и близо до Лудвиг ме изтощи.

Лудвиг! Значи вече са на малко име? Нещо, което, както Криси беше забелязала, отнема на европейците много повече време, отколкото в Америка.

— Тя е чудесна танцьорка — каза старият доктор, докато заемаше мястото си около масата.

— Изглеждате идеално заедно — обяви ентусиазирано Моника.

Джени се загледа в Криси през масата.

— Значи си сама?

Криси кимна.

— Къде е оня откачалник, който нарича сам себе си доктор? — попита Джени.

Криси почувства как кръвта ѝ се сгорещява и преди да успее да помисли отвърна на удара.

— Защо трябва да го обиждаш? Да не би да не ти е вързал на свалките?

Лицето на Джени придоби пурпурен цвят.

— Така е, нали? — продължи Криси. — Опити се да го вкараш в леглото си и когато той не пожела, се обърна срещу него.

Джени вдигна чашата си с вино и я плисна през масата върху Криси.

— Кучка такава — изджавка тя.

Виното се разплиска по лицето на Криси и потече по горната част на роклята ѝ. Тя грабна няколко салфетки и започна бавно да попива течността, а Мина и Руди започнаха да вадят хартиени кърпички и да ѝ ги подават.

Мина потопи една в чаша с вода и започна да чисти роклята ѝ.

— Така — каза тя след няколко минути. — Мисля, че вече всичко е наред.

С лека, самодоволна усмивка Моника се обърна към Криси.

— Мила моя, ако бях на твое място, мисля, че щях да си държа езика зад зъбите. Човек не може да отправя такива отвратителни обвинения пред свидетели и да очаква да му се размине безнаказано.

— Нямам нужда от твоите съвети, Моника — сръза я Криси. Тя знаеше, че вече е отишла твърде далеч, за да се върне обратно до позицията на послушна, отстъпчива компаньонка, която се примирява с всичко, без значение колко е гадно. — Ти си от същия вид приятели, които всеки момент могат да ти забият ножа в гърба — съвсем като

Джени. Мисля, че щях да съм много по-щастлива, ако не познавах нито една от двете ви.

— Каква неблагодарна хлапачка си била ти — изсъска Моника.
— Злобна, неприятна и толкова обикновена.

— Може и да съм, но ако вие двете сте пример за благороден произход, тогава предпочитам аз да не съм. Гади ми се от вас.

Джени рязко се изправи.

— Отивам в каютата — каза тя — и смятам да помоля някой служител да ми помогне да си изместя нещата, колкото се може по-бързо.

— Добре дошла си да използваш моята каюта — покани я Моника. — Държа апартамент, в който има две легла, мила моя, както и диван.

— Благодаря ти, Моника. Точно така ще направя, ако наистина говориш сериозно. А иначе... Мисля, че Лудвиг би ми позволил да лагерувам в неговата дневна.

— Ще е много по-уместно да се установиш при мен засега — каза Моника и погледна Джени многозначително. Тя знаеше много добре, че доктор Фон Меклинг би искал да запази благоприличие. Да кани Джени за обяд и вечеря или да пренощува при него е едно, а да ѝ позволи да се премести изцяло — съвсем друго.

— Добре — отвърна Джени. — Ще ми дадеш ли картата си?

— Разбира се, скъпа. — Моника порови в огромната си чанта от златиста кожа и извади картата ключ. — Заповядай. Влизай и се разполагай колкото искаш.

— Благодаря ти — Джени се наведе и прошепна нещо в ухото на доктор Фон Меклинг, потупа го по ръката, после се изправи, изгледа Криси и тръгна да излиза от дискотеката като се хващаше за столове, маси и всичко друго под ръка, за да запази равновесие.

— Искаш ли да танцуваме, Криси? — попита Руди.

Господ да те благослови, помисли си тя.

— С удоволствие, Руди.

Той я съпроводи до дансинга и я поведе в крак с бавния ритъм на музиката.

— Не трябва да ги оставяш да те разстройват — каза той. — И двете са богати, умни, привлекателни, образовани жени — после добави: — Както и чудовища, които ще те сдъвчат и изплюят за нищо.

Двамата избухнаха в смях.

— Просто ми се иска да не бях си изпускала нервите — въздъхна Криси. — Особено пък на обществено място.

— Ако бях на твое място, изобщо нямаше да си го слагам на сърце. От дни наред те тормозят, защото ти завиждат, че красивият доктор харесва теб.

— Трудно ми е да избягам от това. Не мога да скоча през борда.

— Определено това е един от недостатъците на круиза — съгласи се с нея Руди.

След този танц те се върнаха на масата и Криси погледна часовника на китката си. Беше почти полунощ, така че Лука скоро щеше да се появи. Тя седеше до Мина като се опитваше да избягва погледите на Моника и да се прави, че всичко е както обикновено. Успя да види, че капитанът и неговата компания влизат в дискотеката, но не можа да разбере дали Лука е с тях. Те се бяха насочили към задната част на дискотеката — виждаха се като ивица бели униформи, която се движеше целеустремено — и тя не можа да ги огледа добре.

Неочаквано почувства потупване по рамото, обърна се и видя Лука, широко усмихнат.

— Здравей — каза той.

— Здравсти! — Криси едва се въздържа да не се хвърли в прегръдките му.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Лука с престорено безразличие.

— Да, благодаря, докторе.

Те дълго танцуваха, на бавни и бързи песни, без да могат да прикрият радостта си от това, че са заедно. Най-накрая отидоха до масата, за да си вземе Криси чантичката.

Моника ги погледна, а ветрилото ѝ се движеше бързо на нивото на гърдите ѝ.

— Тръгваш ли?

— Може би — отговори Криси неопределено. — Лека нощ, ако не се видим по-късно.

Моника леко кимна.

Докато излизаха Лука ѝ каза:

— Смятам, че вече е време за твоя записан час.

Тя стисна ръката му малко по-силно.

— Мисля, че ще откриеш, че съм много добър пациент.

Мъжът влезе в каютата на Марк лесно, както обикновено, и тихо затвори вратата след себе си. Марк отново беше оставил лампите светнати и сандъкът се виждаше веднага — стоеше си на обичайното си място. Като се запъти към него той неочаквано чу ясният звук от карта, която се пъха в ключалката на вратата зад него.

Исусе Христе!, помисли си. След това на практика прелетя през стаята, стигна до балконската врата, отвори я и се измъкна навън като се присламчи плътно до нея, за да се вижда колкото се може по-малко.

Видя как Марк остави картата на бюрото, съблече спортното си сако и го метна на един стол, след което се зае да си приготви питие.

По дяволите!, помисли си мъжът. При това темпо мога да си остана тук цяла нощ, да го чакам да излезе или да си легне да спи. Този шантав старец. Вината е изцяло негова, той искаше да проверявам пак скапаните му експлозиви. Беше му обещал, че тази вечер ще ги извади от сандъка и ще ги свали в собствената си каюта. Така или иначе скоро щеше да дойде времето да ги използва. Искаше да изчака до последния момент, защото ако започнеше претърсване, него щяха да проверят първо. И не само това, в своята каюта той имаше много по-малко лично пространство, както и много по-малко скришни места, където да го сложи.

А сега Марк, това копеле, прецакваше целия му план. Продължи да го гледа как отпива от питието си, как си пуска CD плейъра, а после оставя питието си на масичката за кафе. След това отиде до сандъка и го отвори.

Внезапно очите на мъжа се ококориха от тревога.

Исусе! Наистина ли смята да направи точно това?

Продължи да наблюдава как Марк лениво изкара една покривчица от купчината в сандъка и я хвърля на земята. После взе още няколко, които пусна до първата. Сега започна да ги изкарва по-бързо, вадеше ги една по една, оглеждаше ги на светлината и ги пускаше на пода.

Накрая май ще ми се наложи да убия този нещастник, помисли си мъжът.

Най-накрая Марк събра покривчиците, натъпка ги обратно в сандъка, върна се до масичката, взе питието си и отиде в спалнята. Дори не си направи труда да затвори сандъка, а остави капака му да зее широко отворен.

Какво ли знаеш?, каза си мъжът. *Той дори не видя семтекса.*

Изправи се в опита си да види по-добре вратата на спалнята. Беше отворена и в стаята беше светло. *Мамка му! Може да стоя тук цяла нощ да го чакам да си легне.* Едно нещо е сигурно, обеща си той. Когато се върне следващия път, щеше да бъде да изкара семтекса оттук и да се опита да го скрие в собствената си каюта.

Той пак клекна и продължи да чака, да чака и да наблюдава. След по-малко от петнайсет минути всички светлини в апартамента изгаснаха изведнъж. *Има си главен ключ до леглото*, помисли си мъжът. Можеше да види, че Марк не е затворил вратата на спалнята, иначе може би щеше да се опита да вземе семтекса още сега. Но в случая нямаше как, реши той. Можеше да плъзне балконската врата, да притича през стаята и да излезе, бърз и невидим. Сигурен беше в това. Но определено не искаше да рискува като отиде до сандъка и извади семтекса при положение, че вратата на спалнята на Марк е широко отворена. Доколкото знаеше, копелето имаше пистолет.

Той изчака още петнайсетина минути и после бавно плъзна балконската врата. Вмъкна се в апартамента и затвори след себе си, колкото може по-тихо, после замръзна на място и се заслуша. Нищо. Не се чуваше нищо друго, освен тиктакането на часовник някъде в апартамента. Пое дълбоко дъх, стигна до външната врата, отключи я и за секунди се озова в коридора. Тръгна бързо, но не прекалено, към най-близкия завой. Като стигна зад ъгъла спря, огледа се и след като видя, че няма никой след него, пое дълбоко дъх.

Близо беше, помисли си той. *Прекалено близо. Трябва да измъкна експлозивите оттук скоро. Много скоро.*

Веднага след като стигнаха в болницата, Лука бързо затвори вратата зад тях.

— Боже мой — въздъхна той като я взе в обятията си. — Ти сигурно си най-красивата жена в света.

Криси се вкопчи в него, сякаш той беше спасителна жилетка насред бурно море.

— О, толкова се радвам, че най-накрая сме насаме — промълви тя. — Толкова се радвам.

Той я целуна страстно, а после се отдръпна от нея и я изгледа загрижено.

— Добре ли си след всичко, което се случи?

— Не трябва да говорим за това сега.

— Не — възрази той, — трябва. Ела тук, седни — посочи леглото в болничната стая. За щастие тази нощ нямаше пациенти, които да трябва да лежат там. Лука беше изключил главното осветление, но беше оставил светнати много по-интимните настолни лампи в отделения с параван кабинет.

Криси направи каквото ѝ беше казано и седна на леглото. Лука застана пред нея и я погледна. После сложи ръката си под брадичката и повдигна главата ѝ, докато погледите им не се срещнаха.

— Каж ми как се чувстваш. Моля те, обичам те, Криси, и искам да си добре.

Тя почувства как в очите ѝ напират сълзи и се пребори да ги задържи. До този момент не беше осъзнала, че неговата загриженост — и думите му — бяха точно това, което имаше нужда да чуе.

— Аз-аз... О, почувствах се толкова унижена, Лука — тя заекваше. — Аз-аз просто се почувствах... *използвана*.

Той я обгърна с ръце и я притисна към себе си.

— Разкажи ми. Криси. Моля те!

Сега вече тя позволи на сълзите си да потекат и тихо заплака, облегната на гърдите му. Когато най-накрая успя да проговори, му разказа какво се е случило и дори се разсмя горчиво.

— Съжалявам, Лука. Толкова е глупаво. Толкова... детинско.

— Не — прошепна ѝ той, — ти не си нито глупава, нито незряла. Ни най-малко. Криси, толкова съжалявам, че са те наранили — Лука нежно галеше гърба ѝ. — Но не трябва да забравяш кой го е направил. Тези хора са нещастни и жестоки. Пука им единствено за самите тях. Моника Граф и Джени са две манипулативни кучки.

— Мисля, че може би си прав — съгласи се Криси.

— Аз знам, че съм. Не смятах да ти го казвам, защото не исках да се намесвам в приятелството ти с Джени, но когато дойде при мен за

стъпалата си, тя ми се пусна. И наистина се държа много настоятелно.

— О, боже мой! Защо ли не съм изненадана?

— Сега става още по-лошо. Моника също ме посети заради болки в стомаха, които, почти сигурен съм, бяха само извинение, за да дойде да провери дали не се интересувам от нея. Когато не показвах никакъв интерес, ме предупреди, че създаваш само проблеми.

— Какво? — възкликна Криси.

Лука кимна.

— И това не исках да ти казвам, защото знам, че тя не го мисли наистина. Просто искаше да застане между двама ни.

— Не мога да повярвам — каза Криси. — Тя е толкова мила с мен или, по-точно, беше толкова мила. На екскурзиите и навсякъде, беше... Ами, сякаш тя... сякаш ме бе взела под крилото си като че съм... нейна дъщеря или нещо такова.

— Криси — прекъсна я Лука, — жена като нея никога няма да бъде мила с някого просто ей така, без да очаква нищо в замяна.

— Но какво? — погледна го тя.

— Кой знае — сви рамене той. — Може би просто твоята компания. Мисля, че тя е една много самотна и нещастна жена.

— Но тя е известна и има всичко, което пожелае.

— Повярвай ми, тя е нещастна. Няма си съпруг или приятел, нали така? Пътува сама и в това няма нищо лошо. Но си мисля, че тя сигурно няма много приятели и използваше теб, за да й правиш компания.

— Мислех, че наистина ме харесва.

— Според мен те харесва по свой си начин, но освен това във всеки момент гледа как да те използва — той замълча. — Колкото до Марк Вилос, не бих се поколебал да му припиша всякакво злодеяние. Той е порочен, арогантен хлапак, който е свикнал да получава всичко, което поиска, без значение по какъв начин. Не знам дали той ти се е обаждал по телефона и е разкъсал бельото ти, но със сигурност е способен на това.

Прегърна я, после седна до нея и праметна ръка през раменете ѝ.

— Просто помни, че винаги ще имаш мен и че с мен си в пълна безопасност — целуна я по бузата. — Обичам те, Криси!

— О, Лука — прошепна тя. — Наистина ме караш да се чувствам защитена и аз-аз също те обичам. А това е единственото, което има

значение.

Те се целунаха страстно, а желанието им един за друг остави всички други мисли на заден план. Най-накрая той се отдръпна и я погледна в очите.

— Хайде да се освободим от дрехите. Сега можем да го направим на спокойствие.

— Да — отговори тя.

Лука се изправи и ѝ подаде ръка. Криси също стана и той я взе в прегръдките си, целувайки я отново, преди да се отдели без желание от нея. Завъртя я с гръб към себе си и бавно свади ципа на роклята ѝ като през цялото време не спираше да я гали. Когато започна да сваля дрехата от раменете ѝ, той ги целуна едно след друго, а после докосна с устни задната част на врата ѝ като лекичко притисна лицето си към нея. Криси остави роклята си да се свлече на пода и се обърна към него, само по бял дантелен сутиен и прилепнали боксерки, а красивият плат се беше набрал около глезените ѝ на малка купчинка.

— Ах — прошепна той. — Толкова си красива. Толкова красива. Дори по-красива си, отколкото на лунна светлина. — Отново я взе в прегръдките си, целуна я, откопча сутиена ѝ и го хвърли на един стол. Когато гърдите ѝ останаха свободни, той ги захлупи с две ръце и се наведе да ги целуне, а езикът му докосна розовите ѝ зърна. Изстена от удоволствие, падна на колене и като вдигаше краката ѝ един след друг, изхлузи роклята през глезените ѝ и махна високите ѝ обувки. Остави ги на пода до себе си и се протегна нагоре, за да достигне боксерките ѝ с ръце, да ги издърпа надолу по бедрата ѝ и да махне и тях. Сега тя стоеше съвсем гола пред него, беззащитна в голотата си и той седна на пода, обхождайки с поглед цялото ѝ тяло, сякаш тя беше богиня, а той — прост молител.

— Великолепно — въздъхна той.

Криси срамежливо се усмихна. Никога не бе предполагала, че може да се почувства толкова ранима, защото досега не беше отваряла така сърцето и душата си пред мъж, не и както сега. Беше уплашена, осъзна тя, но желанието ѝ за него и поривът да му се отдаде напълно надвиваха страха ѝ.

Лука отново застана на колене и постави и двете си ръце на закръгленото ѝ задниче. Зарови главата си в корема ѝ и започна да я целува, езикът му направи няколко кръгчета около пъпа ѝ, а после си

проправи пътечка надолу до хълмчето между краката ѝ. Криси сложи ръце на главата му и зарови пръсти в черната му коса, галеше го, докато той я целуваше и потръпна от желание, когато езикът му намери най-съкровеното ѝ място. Лука простена, когато се почувства обгърнат от нейната топлина, а ръцете му я притискаха по-близо, докато проникваше колкото може по-дълбоко, а соковете, които бликнаха от нея, бяха недвусмислено доказателство за нетърпението ѝ. Завладяна от страст, Криси сграбчи силно главата му и се притисна в него, а когато той спря и се отдръпна, извика разочаровано.

Лука се изправи и я прегърна, а когато я целуна дъхът му излизаше накъсан от устните му като на възбудено животно.

— Трябва да се съблека — изрече с дрезгав глас. После се отдръпна и я поведе към леглото, където Криси седна и се загледа в него. Той се наведе, вдигна роклята и боксерките ѝ и ги постави на един стол. После се обърна с лице към нея и бавно започна да сваля униформата си. Първо се освободи от бялото си сако, под което беше само по тениска. Изхлузи я през главата си и Криси задържа поглед на широките му рамене и мускулести ръце, ивицата черни косъмчета между гърдите, която изтъняваше в една тънка нишка, водеща до пъпа му. Изглеждаше толкова силен и в такава добра форма, а мъжественото му тяло само засилваше желанието ѝ. Той развърза обувките си и ги събу. После разкопча последователно колана, копчето и ципа на белите си панталони, плъзна ги надолу по краката си и стъпи извън тях. Мъжествеността му, напълно готова за действие, беше сякаш хваната в капан от шортите, които носеше. Бързо се наведе и свали и тях. Като се изправи възбуденият му член щръкна право напред и за първи път Криси го видя напълно гол пред себе си. И тя буквално го поглъщаше с очи, жадно изучаваше тялото му, очертаните му мускули и най-накрая се спря на лицето му.

— Виждаш ли какво правиш с мен? — усмихна ѝ се Лука и тръгна към нея.

— Ти си по-красив, по-... всичко, отколкото изобщо съм си представяла някога — задъха се тя.

Той се присъедини към нея на леглото и двамата легнаха един до друг, здраво прегърнати.

— Толкова ми е хубаво да съм с теб — каза Лука. — Голи и в легло. — Той започна да я целува страстно, езикът ѝ изследваше устата

й, а ръцете му погалиха гърдите й, след което се насочиха надолу между краката й. Устните му намериха зърната й и езикът му започна да прави кръгчета около тях, докато те не се втвърдиха от желание.

Криси прокара ръце надолу по гърба му до задника като масажираше стегналите му мускули, преди да намери твърдото му като камък мъжко достойнство и топките, да ги докосне лекичко с върховете на пръстите си и да започне бавно да го гали. Наслаждаваше се на стоновите му, а когато пръстите му се плъзнаха в нея, тя въздъхна от удоволствие.

Те продължиха да изследват телата си, насладата им един от друг изглеждаше безкрайна, но най-накрая Лука не можа да издържи повече, легна отгоре й и внимателно проникна в нея. Започнаха да се движат ритмично, отначало бавно. Лука прониквайки все по-навътре, а Криси му се отдаваше напълно, отваряйки се все повече за него, потъваха в общата си страст. Апетитът им един за друг беше огромен и скоро Лука започна да се движи все по-бързо, стремежът му към кулминация беше победил всичко друго.

— О, боже мой — изплака Криси. — Лука, Лука... — Тя изведнъж почувства как тялото й се стяга, и полетяла на вълните на екстаза, извика и заля Лука с оргазма си.

Безмълвен, без да се смята накъсаното му дишане, Лука тласкаше диво, нейният оргазъм ускоряваше настъпването на неговия и мускулите му се напрегнаха, когато изригна в нея. Желанието му започна да се оттича от него на мързеливи, бавни вълни. Той простена.

— Аааа-ах, Криси, обичам те, обичам те...

Той я притисна към себе си и покри лицето и шията й с целувки, докато се стараеше да успокои дъха си. Криси обви ръце около врата му, наслаждавайки се да го чувства вътре в себе си, да чувства докосването на устните му върху разгорещената си плът. Лежаха така, грееха се на затихващия огън на своята любов, покритите им с пот тела вкопчени едно в друго.

Дишането му се беше успокоило, когато той се претърколи на една страна, придържайки я към себе си, все още вътре в нея. Целуна я по устните, после се отдръпна, подпря глава на ръката си и се загледа в нея.

— Толкова много те обичам.

— И аз те обичам — отвърна Криси като се чудеше как може нещо на света да е така райско. — Все още не мога да повярвам, че е истина.

Той кимна.

— Знам. Изглежда невероятно — почти като чудо, — че се намерихме един друг. — Той отново я прегърна, стискайки я с всичка сила. — Като сбъдната мечта е, Криси. Като цял нов свят и не искам никога да свършва.

— Няма — каза тя. — Любовта ни няма никога да свърши. *Никога.*

Тя почувства как той отново нараства в нея и как започва бавно да се движи, прегръща я и я целува страстно. Те се любиха отново, този път по-бавно, очите им бяха впити един в друг, изживяваха всеки един момент без думи, но полудели от желание. Страстта им се разпалваше допълнително от любовта между тях. Когато най-накрая се отпуснаха изтощени, започнаха да говорят, да говорят и да говорят, откриваха нови неща един за друг, за желанията и нуждите си, за целите и амбициите си — в миналото, настоящето и бъдещето — и така до късно през нощта.

— Трябва да си тръгнем около шест сутринта — каза Лука, — но можем да останем да спим тук, ако искаш.

— Искам — отвърна Криси и го прегърна. — О, да. Определено искам.

Той я целуна.

— Добре. Никога не съм искал нещо повече през живота си — протегна се и издърпа чаршафа върху телата им.

— Как ще се събудим? — попита тя.

— Аз съм лекар, помниш ли? Имам вътрешен будилник, така че не се притеснявай. Аз ще те събудя.

Лука обви ръка около раменете ѝ, а тя се сгуши в него.

Той целуна косата ѝ и най-накрая, изтощени, те заспаха.

Лука я събуди с целувка и Криси, отначало малко объркана, бързо се опомни. После отвърна на целувката му.

— Хъмммм — прошепна тя. — Искане ми се да не трябваше да ставаме. Никога.

— Имаме няколко минути — каза ѝ той и я взе в прегръдките си.

Те правиха любов отново, а мисълта, че трябва скоро да се разделят, ги караше да се наслаждават още повече един на друг.

— Всички ще разберат, че съм била някъде за цялата нощ — каза Криси, — но не ми пука.

— И на мен също. Ако от сега нататък ще ми се налага да нарушавам правилата, то това и ще правя. — Той отново я прегърна. — Просто не мога без теб. Невъзможно ми е. — Целуна я, после с нежелание се отдръпна от нея и я пусна. — Тръгвай, красавице моя.

16.

Криси извади един пуловер от гардероба, взе си чантата и излезе от каютата. Докато вървеше по коридора, мислите ѝ лениво се мотаеха около Джени и Моника и това как ли се погаждат. Сигурно чудесно се забавляват като я обсъждат, реши накрая. Тази идея не я притесни толкова много, колкото в друга ситуация, осъзна тя, заради прекрасната ѝ връзка с Лука. И все пак, още я болеше от предателството на Джени. Мислеше си, че я познава и наистина ценеше приятелството им. Джени винаги е била забавна и щедра, но сега като мислеше за това, Криси разбра, че всъщност изобщо не я е познавала. Преди и след брака на Джени излизаха заедно, като Криси винаги беше играла ролята на кротката придружителка. Но докато беше женена не ѝ се беше обаждала нито веднъж. Сега разбираше, че е била използвана като някой, който да запълва времето между двама мъже, като един вид безцветен фон, на който Джени да може да разиграва пиесите си.

Криси се изкачи по стълбите, водещи към най-горната палуба, и тръгна надолу по коридора към апартамента на Марк. Почука на вратата му и се огледа на всички страни. Не можа да види никой наоколо, но сигурно и не трябваше.

Марк сам отвори вратата.

— Добре дошла в моята скромна обител — обяви той, като се поклони и с широк жест обхвана цялата стая.

— Благодаря — разсмя се Криси. След това влезе и се насочи към всекидневната. Пътническият сандък веднага ѝ се наби в очите с големите букви, изрисувани върху него. Капакът му беше отворен и подпрян на стената.

— О, отворил си красивия сандък.

— Да — отговори Марк. — Беше толкова любопитна предния път, така че реших да отворя кутията на Пандора и да ти покажа какво има вътре.

— Не вярвам, че си го направил за това — разсмя се отново Криси.

— Доста скучно е. Само купчина стари покривки. Дори не си направих труда да ги разгледам всичките.

Криси отиде до сандъка.

— Изглеждат ръчно правени — каза тя — и са наистина красиви.

Марк се ухили самодоволно.

— Напълно безполезни, ако питаш мен.

— Може би баща ти ги цени. Някой в семейството му може да ги е правил преди много, много време.

— На кого му пука? Както и да е, надявам се, че изкарваш бурята леко — обърна се той към нея.

— О, да, добре съм. А ти?

— Никакви проблеми. Заповядай, седни — той посочи канапето. На масичката за кафе пред него беше сложен сребърен поднос, а върху него имаше две чаши и сребърен охладител. В последния имаше лед и бутилка шампанско. — Връщам се след секунда. Както сама можеш да видиш, не съм съвсем готов. — Той стоеше бос, а косата му беше още мокра от душа.

— Няма проблем. Оправяй се спокойно.

Марк влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. Когато изчезна от погледа ѝ, Криси погледна към купчината съобщения на бюрото му. Не беше планирала да краде нещата му, но при такава прекрасна възможност, тя реши да рискува. Можеше да съдържат доказателства за престъплението му спрямо нея. Бързо се изправи на крака, стиснала чантата си под мишница и небрежно отиде до бюрото. Погледна към вратата на спалнята, а после обратно към бюрото и усети как сърцето ѝ блъска в гърдите. Бързо отдели няколко от долната част и ги пхна в чантата си. После повтори същата операция като взе две-три от средата и накрая от горната част.

Тя почувства как по челото ѝ избива пот, бързо се върна до дивана и седна, опитвайки се да успокои ударите на сърцето си. Постави чантата до себе си и започна да пренарежда съдържанието ѝ, така че да е сигурна, че пликовете не могат да се видят. Като направи това, тя потърси пакетчето „Клийнекс“, което винаги носеше със себе си, извади една кърпичка и попи челото си. Когато Марк се върна, Криси все още се възстановяваше от преживяното вълнение и се надяваше нервността ѝ да не си е проличала.

— Да не би да ти е прекалено топло? — попита я той.

— О, не, добре съм. Бях излязла малко на палубата. Предполагам, че рязката смяна на температурата ми е повлияла за момент.

— Защо излиза на палубата? — той седна на края на канапето.

— Просто ми се прииска да изляза и да погледам морето и небето. Обожавам соления въздух и вятъра.

— Същата като мен си — каза ѝ той с усмивка. — Старомодна по душа. Обичам да съм близо до природата, харесва ми дивия свят, мощта и силата му. Нищо, направено от човека, не може да бъде сравнено с това — Марк наля две чаши шампанско. — Знам, че не можеш да пиеш много, затова си помислих, че може само по една чаша шампанско преди обяд. Какво ще кажеш?

— Добре. Но ще пийна съвсем малко.

Той ѝ подаде едната чаша и чукна своята в нейната.

— За майката природа — каза той, — чиито мощ, сила и красота нямат граници.

— О, колко поетично настроени сме днес — подразни го тя.

— Е — призна си той, — може и да се увеличам малко понякога. Предполагам, че е заради бурята — въодушевява ме.

— Вълнуваща е — съгласи се Криси, — но мисля, че бързо ще отmine, не смяташ ли?

— Като мистрал или мелтеми — каза той, — ветровете. Във Франция мистралът може да духа с дни, дори със седмици и да докара хората почти до лудост. В Гърция така е с мелтеми, което идва от север. Много хора му се радват първите няколко дни, но после наистина започва да ги побърква. Опитват се да си стоят вкъщи, за да го избегнат. Вдига пясък и пръст във въздуха, ожулва те целия и прави плаването рисковано или просто невъзможно. Един път плавах от Миконос за Серифос и попаднах в мелтеми. Беше ужасно, вълните се разбиваха със страшна сила в кораба. Ясна ти е картинката. Но се оправих.

— Изглежда обичаш да поемаш рискове — каза Криси. — Явно ти харесват опасностите.

— Не знам. Не съм искал нарочно да попадна в буря през онзи ден, но не се и страхувах особено. — Той опря ръка на облегалката на канапето и се плъзна по-близо до нея. — А ти? Обичаш ли да поемаш рискове? Харесваш ли опасностите?

— О, животът ми досега е бил толкова обикновен и дори досаден — тя се разсмя нервно. — Не е бил изпълнен с много рискове или опасности. Предполагам, може да се каже, че някак си оставям нещата около мен да се случват. Разбираш ли какво имам предвид?

— Вместо да ги караш да се случват? — каза той, а очите му проблеснаха.

— Точно така — кимна Криси и се загледа замислено в чашата си. — Имало е случаи, в които е трябвало да вземам решения и съм ги взимала. Като, когато напуснах училище и се записах да уча за фризьорка. — Тя пак се засмя. — Сега мисля, че съм взела грешното решение, но тогава не го знаех. Изглеждаше ми като най-добрия и най-бързия начин да спечеля достатъчно пари, за да се издържа, така че да не завися от майка си или от някой друг.

— Звучи ми като да си направила нещо да се случи. Не си позволила на света да те смели.

— Не — поклати глава Криси, като си помисли, че изборът му на думи е доста мелодраматичен. — Не позволих на света да ме смели. Не съм чак толкова пасивна.

— Изобщо не съм си го и помислял — отговори той, втренчен в очите ѝ. — Мисля, че си борец — той довърши чашата си. — Имаш ли още? — погледна чашата ѝ. — Дай, ще ти я напълня. — Той допълни нейната чаша и си наля нова на себе си.

— Надявам се, че нямаш нищо против интимната обстановка, но не исках стюарди да ни се мотат из краката точно днес.

— Нямам нищо против.

— Исках да бъда сам с теб — Марк пак я погледна в очите.

Криси се усмихна неопределено. Той остави чашата си на масичката за кафе и се доближи още малко по-близо до нея.

— Искам да се наслаждаваме един на друг, колкото се може повече — той се наклони и я целуна по устните.

— Не, Марк. — Криси се отдръпна. — Не за това дойдох тук. Това е...

Марк взе чашата ѝ и я остави на масата, после хвана двете ѝ китки в ръка.

— Хайде де — прошепна той. — Знаеш, че ме искаш. Знам, че затова дойде днес — той избута ръцете ѝ назад и започна да целува лицето и шията ѝ, притискайки грубо тялото си в нейното.

— Не! — извика Криси. — Спри, Марк. Спри веднага.

Но той не спря. Като държеше двете ѝ китки с едната си ръка, с другата издърпа блузата ѝ надолу и започна бясно да ближе и да целува разкрилото се пред погледа му деколте. Криси се опита да се бори с него, но силата му беше прекалена и тя нямаше как да го надвие. Той беше висок около 6 фута и 2 инча и тежеше 200 паунда^[1], сети се тя и просто нямаше начин да се пребори с него.

За момент тя се отпусна и престана да се бори, като реши, че по този начин може да го накара да отпусне малко здраво хваналите ѝ китки. Тактиката ѝ проработи и той с рев започна да разкъсва сутиена ѝ и да ближе голите ѝ гърди. Криси бързо се плъзна от канапето преди той да е успял да я хване отново. Падна на пода, но бързо се изправи на крака. Затича се към вратата, но Марк я докопа изотзад и почти я прикова към пода. Сложи едната си ръка на устата ѝ и я повлече към спалнята.

Отначало Криси се почувства като парцалена кукла в ръцете му, но когато осъзна накъде я дърпа, гневът и страхът ѝ я подтикнаха към незабавно действие. Тя се опита да го изрита, но кракът ѝ не успя да достигне до тялото му. Тогава ухапа ръката му, но беше наградена със силен удар през устата.

— Ааааааа, Мар... — започна да крещи тя.

Ръката му отново затисна устата ѝ, този път по-силно и натискът разпрати ураган от разкъсваща болка по цялото ѝ тяло. Тя усети вкуса на кръвта на езика си и почувства как се стича по брадичката ѝ. Отново се опита да го ритне, но както и преди малко, кракът ѝ улучваше само въздуха. На вратата на спалнята, с крайчеца на окото си, Криси видя своя шанс. Като използва всяка унция сила в тялото си тя се хвърли настрана. Марк беше вече в спалнята и все още я държеше здраво, но тя застопори краката си за касата на вратата и това му пречеше да я издърпа вътре при него.

— Кучка такава — изръмжа той и започна бясно да я дърпа, без да маха едната си ръка от устата ѝ.

Криси се държеше за касата с крака и се молеше коленете ѝ да не поддадат под натиска на огромната му сила.

Внезапно, като използваше и двете си ръце, Марк я запрати към пода и Криси тежко падна. Това почти ѝ изкара дъха, но тя бързо се опомни и запълзя по пода далеч от него. Докато се опитваше да се

изправи на крака, усети как той отново я сграбчва изотзад и започна да крещи.

— Пооооооооо... — Ръката му мощно притисна устните ѝ и тя го ухапа с всички сила и започна отчаяно да го рита по краката като този път успя да улучи пиццата му.

Чу го да ръмжи, а после усети как хватката му се отпуска. Успя да се освободи и се втурна към масичката за кафе с Марк плътно по петите си. Извади бутилката шампанско от охладителя, обърна се, замахна и я стовари с всичката си сила някъде в неговата посока. Чу звука на удара и го усети в ръката си. Когато посмя да отвори очи, видя, че е закачила едната страна на главата му. Но той беше вдигнал ръката си, за да се предпази. Нападна я отново, очите му бяха като на диво животно, а лицето му — изкривено от ярост. Криси се отдръпна, после тръгна да бяга към изхода. Почувства отново ръцете му върху себе си, разкъсващи с нокти блузата ѝ. Тя се хвана за сандъка, но Марк продължи да дърпа злостно дрехите ѝ.

Блузката ѝ изведнъж се скъса и Марк полетя назад като почти загуби равновесие. Криси падна и повлече сандъка със себе си. Съдържанието му се разсипа по пода на всекидневната и коридора. Измежду многото покривки, на килима се търкулна и торбичката с пластичен експлозив, но никой от тях не го забеляза.

Марк я подхвана под мишниците и започна да я влачи по пода, а Криси се разкрещя.

Вратата на каютата се отвори рязко и се блъсна в стената зад нея със силен шум. В стаята нахълта млада жена с изваден револвер.

— Долу! — изрева тя с плътен глас, а ръката ѝ посочи пода.

За момент Криси се обърка, но без да се замисли се свлече на пода. Жената я заобиколи.

— Вдигни си ръцете над главата! — каза тя на Марк. — Казах над главата, мръсничко!

Криси се извърна и погледна зад себе си. Видя Марк, с високо вдигнали ръце, да отстъпва от жената. Странно, помисли си тя, тази жена, макар че беше висока и с едър кокал, беше облечена като всеки един от пътниците на кораба в раирана тениска с дълъг ръкав, панталони и маратонки.

— Това е недоразумение — каза Марк спокойно. — Огромна грешка.

Жената заключи белезниците около едната му китка.

— Обърни се и сложи ръцете си на гърба една до друга. — Когато Марк не се помръдна, тя изрева в лицето му: — Обърни се, по дяволите, или ще издухам красивата ти мутра.

Марк се обърна и сложи китките си една до друга в долната част на гърба.

— Ще съжаляваш за това. Няма да можеш да си намериш шибана работа никъде по света, ако изобщо доживееш да търсиш такава.

Необезпокоявана, тя щракна белезниците и го избута да седне на един стол.

— Така — озъби му се тя. — Сядай тук и мълчи.

Обърна се към Криси и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли си, миличка? — попита тя като я оглеждаше внимателно.

Криси кимна и облиза кръвта, която все още течеше от устните в устата и по брадичката ѝ.

— Не се притеснявай за това — каза жената. — Ей сега ще извикам доктора. — Тя вдигна телефона и започна да набира, но преди да довърши, Лука се втурна през вратата с Кристополус, който вървеше плътно след него.

Лука загрижено взе Криси в прегръдките си като гледаше яростно Марк.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна.

— Устната ми е наранена. Това е всичко.

Лука започна да я преглежда, като в същото време ѝ шепнеше нежно, а очите му бяха пълни със сълзи.

— Добра работа, Анастасия — каза Кристополус на жената. После погледна към Марк, който седеше гордо изправен на стола, с ръце, закопчани зад гърба му и с обичайната нагла усмивка на лицето му. — Изглежда, че малката дама добре го е подредила — той се приближи. — Удари те отстрани по главата, нали?

Марк мълчеше.

— Заслужаваш много повече, мръсен кучи син такъв — изръмжа Кристополус и грубо наклони главата му назад, за да огледа раната, после още по-грубо го пусна.

Марк потрепна, но продължи да мълчи.

— Доведи капитана тук долу — каза Кристополус на Анастасия. Тя отвори клетъчния си телефон.

— Ще искаш ли да го погледнеш, Лука? Виж дали не можеш да се погрижиш и за двамата долу в помещенията на охраната — каза Кристополус. — Ако можем да не ги водим в болницата, така ще е най-добре. Няма нужда да разстройваме пътниците в чакалнята.

Лука прегледа раната на Марк.

— Тук ще има нужда от няколко шева — каза той, — но мога да ги направя и при охраната.

— А как са нещата при нея?

— Раната само трябва да се промие. Ще слеза долу да донесе нещата, които ще ми трябват, и ще се срещнем в помещенията на охраната. — Той отиде при Криси и я прегърна. — Ще се справиш ли тук без мен?

— Разбира се — отвърна тя, въпреки че не искаше да остава в тази каюта нито секунда повече.

— Ще се наложи да запишем показанията ѝ — намеси се Анастасия. — Аз ще я заведа долу в офиса — тя погледна Криси. — Съгласна ли си? Ще свършим бързо, миличка.

Криси кимна и Анастасия я подхвана със силните си ръце.

— Побързай, Лука. Хайде да приключим нещата за нея колкото може по-бързо.

Капитанът влезе в каютата и затвори вратата след себе си. Обичайната му усмивка липсваше, заменена от загрижено изражение. Криси можеше да си представи пред каква дилема е изправен. Синът на собственика, хванат в опит за изнасилване на пасажер. Нещата нямаше да са розови за него или за когото и да било друг от замесените. Капитанът я попита дали е добре.

— Да — отвърна тя.

— Можеш ли да ми разкажеш набързо какво се случи? Ще запишем пълните ти показания после.

— Той се опита да ме изнасили — каза Криси — и аз го ударих с бутилка шампанско.

Капитанът отиде до Марк, прегледа раната му, после го погледна в очите.

— Вярно ли е? — попита той. — Опитал ли си се да я изнасилиш?

— Всичко това са само лъжи — отговори Марк. — Тя ме преследваше. Прави го още от началото на пътуването.

— А как ще обясниш устната й?

— Обича го по-грубичко. Истинска откачалка е. Не спираше да ме моли да я ухапя.

Раменете на Криси се отпуснаха и Анастасия я подхвана здраво като я потупваше успокоително.

— Искам да свалите и двамата долу при охраната за пълни показания — нареди капитанът. — Анастасия, веднага заведи мис Фицджералд долу.

— Да — кимна Анастасия.

— Микелос, извикай Гарефи тук да вземе Марк, но преди това му махнете тези белезници. — Капитанът погледна Марк. — Ще се държиш прилично, нали?

— Разбира се — излая Марк. — Не съм направил нищо.

Капитанът кимна и започна да оглежда апартамента.

— Микелос, ти оставащ с мен.

Анастасия и Криси излязоха, а скоро се появи и Гарефи да получи заповеди от Микелос Кристополус. После веднага напусна апартамента, водейки Марк след себе си.

Капитанът се обърна към Кристополус.

— Най-добре извикай Ситара с фотоапарата му да документира тази сцена.

Микелос бавно кимна.

— Вече се обадох долу да го извикат — погледът му беше съсредоточен върху покривките, които бяха разпилени по целия под на всекидневната и коридора. Той се отпусна на колене на земята, извади от джоба си чифт тънки латексови ръкавици и си ги сложи.

— Какво е това? — попита капитан Пападопулос.

— Погледни — Кристополус му показва торбичката от търговския център „Хондос“. Пакетът вътре в нея беше частично излязъл и макар че носеше ръкавици, Микелос внимателно го измъкна изцяло навън, а после още по-внимателно отмести обикновената опаковъчна хартия, която скриваше съдържанието му.

— Какво е това? — попита Пападаполус и клекна до него.

Микелос задържа опаковъчната хартия настрани с помощта на химикала си.

— Семтекс — отвърна той и погледна капитана. — Пластичен експлозив.

— *Експлозив?* — Капитанът погледна пакета подозрително.

— Напълно достатъчен да пробие гигантска дупка в кораба и да го потопи — каза Микелос.

— Исусе — прошепна капитанът.

— Какво, по дяволите, е смятал да прави Марк Вилос със семтекса? — попита Кристополус.

— Не знам — капитанът се изправи на крака. — Но трябва да разберам.

Кристополус също се изправи като в същото време махаше латексовите ръкавици. Не можеше да свали очи от малкия пакет, който кротко си стоеше между покривчиците.

— Определено нямам добро предчувствие за това — каза той. — Марк Вилос ще трябва да обяснява доста неща.

В малката каюта на охраната Марк, капитанът и Микелос Кристополус седнаха около голяма метална маса. Кристополус беше сложил на нея един малък, но много мощен диктофон, който записваше всяка казана дума.

— Какво правеха тези експлозиви в сандъка, Марк? — попита Кристополус.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Марк с изненадано изражение.

Капитанът беше забелязал нещо, което определи като искрено изумление, когато казаха на Марк, че са намерили семтекса, но не можеше да бъде сигурен. Марк може би беше просто много добър актьор.

— Хайде — подкани го Кристополус. — Качил си сандъка на кораба, но си нямал представа какво има в него? И очакваш да повярваме?

— Наистина не знаех какво има в сандъка — каза Марк, неразбиращо клатейки глава. — Да не мислите, че съм луд? Никога не бих качил съзнателно нещо такова на борда на „Морска нимфа“.

— Тогава как ще го обясниш? — Кристополус се размърда на стола си.

— Сандъкът принадлежи на баща ми и аз го качих заради него.

Кристополус го изгледа продължително.

— Качи го *заради* баща си? Това е безсмислено.

— Каза ми, че са разни семейни работи, които иска да отнесе в апартамента в Маями. Това е всичко, което знам.

— И дори не погледна вътре? — попита Кристополус невярващо.
— Нямаше никаква идея какво има в него?

— Не — настоя Марк. — Изобщо не съм го и отварял до днес. Криси постоянно ме питаше за него и аз реших да погледна. Само че не видях никакви експлозиви — той погледна Кристополус и ядосано повиши глас. — Всичко, което видях, беше купчина стари покривки. Може би старата *яя* на баща ми ги е правила преди сто години.

Капитанът въздъхна отчаяно. Не знаеше дали Марк казва истината или лъже, но му беше ясно, че става нещо много мълчно. Той прочисти гърлото си и погледна Кристополус.

— Ще отида да завъртя един телефон — каза му и стана. — Можеш да продължиш с разпита, а аз ще се върна след няколко минути.

Кристополус кимна.

В един от офисите на охраната капитан Пападопулос седна на едно бюро и извади клетъчен телефон от калъфчето на колана си. Отвори го и набра номера на Георгиос Вилос като искрено се надяваше да успее да се свърже.

От другата страна вдигнаха на четвъртото позвъняване.

— Да?

— Мистър Вилос, безпокои ви капитан Деметриос Пападопулос.

— Здравейте, капитане — отвърна Вилос приятелски като се надяваше по този начин да прикрие съмненията, които го обзеха, когато осъзна кой се обажда. Беше крайно необичайно Деметриос Пападопулос да му се обажда по средата на някой круиз. — Как сте?

— Имаме проблем, мистър Вилос — каза капитанът, — в противен случай не бих ви се обадил.

— Каква е работата, капитане? — засмя се дружески Вилос.

— Намерихме пакет семтекс, пластичен експлозив, на кораба, мистър Вилос.

— Какво? — извика Вилос. Потта започна да се стича по челото му.

— Да, сър — продължи капитанът. — Беше в апартамента на сина ви.

— Не! — на практика изкрещя Вилос. — Това е невъзможно.

— Съжалявам, сър, но е истина. Беше в сандъка, който Марк каза, че сте му поверили. Каза, че носел сандъка в Маями по ваша молба.

Ръката, която държеше клетъчния телефон на Георгиос Вилос, затрепери неудържимо. Той се опитваше да измисли какво да каже, но мисълта му се пръскаше в дузина различни посоки. Най-накрая прочисти гърлото си и каза:

— Капитан Пападопулос, това, което ви е казал синът ми, е истина. Помолих го да занесе сандъка в Маями, но мога да ви уверя, че в него нямаше никакви експлозиви, когато му го дадох. Някой сигурно го е използвал за скривалище.

— Разбира се, сър. Ситара, нашият криминалист, още е в апартамента — каза Пападопулос. — Ако някой друг е пипал сандъка, той ще може да ни каже.

— Сигурен съм, че точно така е станало. — Георгиос Вилос помълча за миг, а после продължи. — Как го открихте, капитане?

— Това е другият проблем, сър.

— Какво? Експлозиви на един от моите кораби не са ли достатъчен проблем?

— Една млада дама, пътничка, твърди, че Марк се е опитал да я изнасили.

— Какво ми казвате, капитане? — изръмжа Георгиос Вилос.

Мъжът беше на прага на апоплектичен удар, точно както беше предположил и Деметриос Пападопулос.

— Да, сър. Съжалявам, но изглежда тя казва истината. Марк я поканил в апартамента си за обяд, а после я нападнал. Марк твърди, че е невинен, но...

— Това е... това е... възмутително! — заяви вбесено Георгиос Вилос. — Затворете го в килията за през нощта! Може би ще дойде на себе си.

— Все още записваме показанията, сър — продължи капитанът, като се опитваше да смекчи шока за работодателя си. — Ще ви държа в течение.

— Благодаря ви, капитане. Ами за експлозивите?

— Микелос Кристополус ще се погрижи за семтекса. Той е експерт в тези неща, така че не трябва да се притеснявате за това.

Георгиос Вилос въздъхна.

— Да благодарим на бога, че го намерихте, капитане.

— Съжалявам само, че стана по този начин.

— Да, ами... — За момент Георгиос Вилос като че загуби мисълта си. — Направете каквото трябва, капитане.

— Да, сър.

Връзката прекъсна. Георгиос Вилос беше затворил.

Когато записаха всички показания, Марк беше затворен в корабната килия. Показанията на Анастасия за това какво беше чула, преди да влезе в каютата и какво беше видяла след това, бяха решаващ фактор, поне що се отнася до капитана. Показанията на Криси бяха убедителни, но той не можеше да повярва само на нейните думи. Знаеше, че трябва да бъде максимално коректен към Микелос Вилос, но след като Анастасия разказа какво е чула и видяла, повече нямаше място за съмнение. Разбра, че няма друг избор, освен да вкара Марк в затвора. Освен това самият Георгиос Вилос му беше казал да направи същото.

А дали беше виновен и за нещо друго беше въпрос, на който не можеха да отговорят на този етап. Кристополус постоянно питаше Марк дали се е обаждал на Криси, но Марк спокойно отричаше. Когато го попитаха дали е разкъсал бельото ѝ, Марк и това отрече. Беше трудно за капитана, или за който и да било друг, да разбере от разпита дали Марк лъже или не. Той все още изглеждаше абсолютно убеден, че не се е опитвал да изнасили Криси и упорито заявяваше, че тя го е молила за секс и го е преследвала по време на цялото пътуване.

Лука искаше Криси да отиде в болницата, след като ѝ беше промил раната и бяха записали показанията ѝ, но тя отказа.

— Лука, добре съм — настоя тя. — Успокоителното, което ми даде, вече започна да действа, а освен това ти си затрупан с работа. Само ще ти се пречкам.

— Ти никога не можеш да ми се пречкаш. Можеш да си легнеш на едно от леглата така, че да мога да те държа под око.

— Лука — не се отказа тя, — мога да си легна и в моята каюта. Анастасия каза, че ще ме заведе дотам и ще постои малко с мен.

— Тогава защо не дойдеш по-късно да вечеряш с мен и Вула? Ние ядем тук от подноси, така че можеш да се присъединиш. Знам, че не ти предлагам голяма веселба, но...

— С удоволствие ще дойда.

Той я притисна към себе си, сякаш не искаше никога да я пуска.

— Ще ми липсваш — прошепна й.

— Ти също ще ми липсваш.

— Ще се видим довечера. — Той неохотно я пусна, обърна се и излезе от помещението на охраната.

Анастасия, която дискретно беше изчаквала в другата каюта, влезе при Криси.

— Готова ли си да се качваме, миличка?

Криси кимна.

— Готова съм, но наистина няма нужда да идваш с мен, Анастасия.

— О, да, има — отговори високата, с едър кокал жена. — Смятам поне да се уверя, че се прибираш безопасно в каютата си. Хайде.

Тя заведе Криси нагоре по стълбите до каютата й.

— Сама ли пътуваш? — попита я.

— Сега вече, да — отвърна Криси, — но отначало не беше така. Тръгнахме с една приятелка, но по пътя се скарахме. Тя се премести в друга каюта.

— Исусе — учуди се Анастасия. — Това се оказа не точно мечтаното ти пътешествие, нали, скъпа? — После прекоси стаята и изключи звънеца на телефона. *Не е необходимо да я безпокоят точно сега*, помисли си.

— И да, и не — отговори Криси, докато вадеше нещата от чантата си и ги прибираше.

— Хващам се на бас, че знам защо е да — разсмя се Анастасия. — Не можех да не забележа как се прегръщате с Лука.

— Това определено е мечтаната част — усмихна се Криси. — Искаш ли нещо за пиене? Лука каза, че аз не трябва да пия с успокоителните, но в минибара има всякакви неща, ако ти искаш.

— Благодаря ти — каза тя. — Още съм на работа, но какво пък. Точно в момента работата ми е да се грижа за теб. Ако бъдеш така добра да си легнеш и да изглеждаш все едно си почиваш, аз мога да седна и да си сипя едно малко питиенце, докато те наблюдавам.

И двете се разсмяха. Анастасия, по-скоро плашеща амазонка, имаше прекрасно чувство за хумор, помисли си Криси. После си легна на леглото, повдигна главата си с възглавница и се загледа как другата жена разглежда минибара и се чуди какво да си вземе.

— Аха — каза тя най-накрая. — Точно каквото търсех — Изправи се с бутилка *Митос*, популярна марка гръцка бира, в ръка. Отвори я и отпи голяма глътка. — Ааааа, вкусно. — После погледна към Криси. — Сигурна ли си, че не искаш нищо?

— Не, добре съм така.

— Как е устната ти? — попита Анастасия.

— Малко ме боли. Можеше да бъде много по-зле. Носът също ме боли, но Лука каза, че утре вече ще е добре.

— Ти си щастливка, защото ако не беше алармирала охраната, както направи, още предния ден, той можеше и да се отърве. Копелето. Надявам се, че ще го заключат и ще хвърлят ключа.

— Чувала ли си такива неща да са се случвали и преди?

— Можеш да се обзаложиш, но, разбира се, не трябва да говоря за това. Корабната компания предпочита да твърди, че всеки круиз е като земен рай, нали разбираш?

— Как започна тази работа? — попита Криси любопитно.

— Това е дълга история — отвърна Анастасия. — Първо служих известно време в израелската армия, после се прибрах обратно в Гърция. Огледах се за някаква работа и накрая се захванах с това, защото имах няколко познати, които го правеха. Горедолу случайно, но ми харесва. И си върша добре работата. Нали разбираш, някои неща могат само жени да ги свършат. Като днес например. Някои мъже стъпват на пръсти при ситуации като тази. А понякога дори застават срещу жертвата, особено когато е жена. Това лайно Вилос може би щеше да успее да убеди Кристополус и другите, че наистина си го преследвала. Но сега те не могат да отрекат това, което е чул и видял някой от собствения им екип. И това съм аз — тя заби пръст в гърдите си. — Така хванахме копелето по бели гащи.

— Слава богу — въздъхна Криси. — Все още не спирам да се чудя обаче за телефонните обаждания, които той твърди, че не е правил. Знаят, че последното е направено от обществен телефон, така че още не могат да разберат кой е виновникът. Кристополус каза, че щели да сложат миникамера и да се опитат да запишат човека на видео — тя пак въздъхна. — Така че сега не знам нищо повече от преди, освен едно нещо.

— И какво е то?

— Че Марк Вилос е изнасилвач или поне потенциален такъв.

Анастасия изглеждаше развеселена.

— Копелето му... И може би ще успеем да го задържим, него и неговия извратен чеп, далеч от улиците за момент — тя отпи от бирата си.

Криси вече беше започнала да чувства как тялото ѝ се отпуска, а потокът на мислите ѝ се забавя. Успокоителното беше започнало да действа още от по-рано, но сега вече я надвиваше, караше мислите ѝ да се объркват, а тялото ѝ да натежава.

— Уау — каза тя. — Не знам какво ми е дал Лука, но трябва да е много силно.

— Просто се остави на действието му. Отпусни се. Аз ще си почина за малко, така че не се притеснявай. Тук съм.

След всичко, което Анастасия направи за нея, Криси чувстваше, че най-правилно би било да остане будна и да ѝ прави компания, но сънят я надви. Още преди да успее да каже каквото и да било, тя потъна в дълбок и спокоен сън.

Грамадната жена свали маратонките и чорапите си, размърда пръстите си, разтри краката си и ги вдигна на съседното легло. Имаше пейджър в случай, че потрѣбва на някого, както и клетъчния телефон, който носеше постоянно със себе си, но някак си не вярваше, че Кристополус ще я потърси точно сега, освен ако не искаше да провери как е Криси. Младата жена сега бе главният свидетел по дело за опит за изнасилване, а освен това беше и гадже на доктора. И не само това, помисли си Анастасия, ами и делото беше срещу Марк Вилос. Ухаа! Даже не ѝ се мислеше за усложненията, които щяха да се получат от това. Знаеше, че и тя ще бъде на предния фронт, защото точно нейните показания пратиха сина на собственика в затвора. Георгиос Вилос задължително щеше да разбере, ако вече не е научил.

Е, помисли си тя, нямах голям избор, нали? Не и ако исках справедливостта да възтържествува.

Когато някой като Марк Вилос е замесен, трябва да стане чудо, за да прекара дори един ден зад решетките, след като го пуснат от корабната килия. С толкова много пари, че сигурно излизаха от ушите му, и такова влиятелно семейство обикновено справедливостта се оказваше плясване през ръцете, и то в най-лошия случай.

Криси спа дълго, а след като се събуди настоя Анастасия да си тръгне.

— Ще слеза долу в болницата за късна вечеря с Лука — каза тя, — така че не се тревожи за мен.

— Добре, миличка. Само помни, че ако имаш нужда от нещо — каквото и да е — трябва да ни се обадиш.

Когато Криси стигна до болницата, Вула я заведе в офиса отзад и тримата заедно седнаха да вечерят. Поведението на сестрата се беше променило коренно, след като беше разбрала, че връзката ѝ с Лука е сериозна и че тя не е просто поредната пътничка, която го преследва. Те не обсъждаха събитията от деня, а се смяха на несекващите шеги на Вула и смешните ѝ физиономии. Беше прекрасно за малко да забрави тревогите си и Криси се почувства освежена от компанията им.

— Ще се видим в дискотеката — каза ѝ Лука, докато я изпращаше до вратата. — И то не след дълго.

— Ще те чакам — каза тя. — Чао.

— Чао. — Той ѝ изпрати целувка само с устни и тя му отвърна, после излезе. Прибра се в каютата си, освежи прическата и грима си и реши да се преоблече в коктейлна рокля.

Когато най-накрая стигна в дискотеката, знаеше, че Лука няма да го има още, но въпреки това погледът ѝ се насочи към задната част на залата, където обикновено се разполагаха капитанът и неговата компания. Капитанът и няколко от офицерите бяха дошли, но Лука още го нямаше. След това се обърна към дансинга, където видя Мина и Руди да танцуват. Те бяха елегантни както винаги и Руди я въртеше по дансинга, сякаш беше лека като перце. После видя Джени и доктор Фон Меклинг. Джени беше здраво притисната в него, главата ѝ

почиваше на рамото му и двамата се движеха много бавно в някакъв си свой ритъм, съвсем различен от този на песента.

Тя отиде в задната част и седна на една маса точно до барплота, който беше закрепен под прозорците. Обърна се с лице към единия прозорец и с гръб към дансинга. Дъждът се стичаше на плътни струи по него, но освен това не се виждаше нищо друго. Като се обърна обратно с гръб към прозореца, тя беше изненадана да види, че някакъв мъж я наблюдава в тъмното. Слава богу, беше Лука, който се беше втренчил в нея с усмивка на уста.

— О, уплаши ме! — разсмя се нервно тя.

— Съжалявам. Искях да те изненадам — той се наведе да я целуне, а после седна до нея като обгърна раменете ѝ с ръка и я притисна към себе си. — Трябваше да се сетя, че сигурно ще си доста изнервена.

— Не — каза Криси. — Всъщност не съм. Просто се вълнувам да те видя.

Той отново я целуна.

— Трудно ми е да си държа ръцете далеч от теб — каза ѝ той.

— Искаш ли да отидем някъде, където ще сме сами? — попита Криси.

— Хайде първо да потанцуваме. — Той я заведе на дансинга, взе я в прегръдките си и те танцуваха бавно, толкова погълнали един от друг, че изобщо не забелязваха погледите, които ги следяха с интерес. Когато песента свърши, те останаха на дансинга за още един танц, после за още един, радваха се един на друг, сякаш попаднали в техния собствен свят, в който не съществуваше нищо друго. Най-накрая се върнаха на масата си и седнаха.

— Кажи ми, когато си готова да тръгваме.

— Готова съм — отговори тя, — освен ако на теб не ти се остава за още един танц.

Той енергично завъртя глава и се ухили.

— Мисля, че можем да си прекараме много по-добре на друго място, не си ли съгласна?

— Няма да чуеш и една дума на несъгласие от мен.

Станаха и си тръгнаха от дискотеката.

— Имаш ли нещо против да излезем за малко на палубата? — попита Криси. — Искане ми се да погледам дивото, бушуващо море.

Като извадено от сцена на Мелвил е.

— Би трябвало да ти кажа не — отвърна Лука, — но за теб бих направил всичко.

Той бутна най-близката водеща навън врата и те излязоха навън. Вятърът беше много силен, а водата често заливаше палубата. Останаха близо до преградата, прегърнали и загледани напред в тъмното.

По едно време на Криси ѝ се стори, че вижда някой да се движи малко по-надолу.

— Какво беше това? — попита тя Лука.

Той погледна натам, накъдето сочеше пръстът ѝ и вдигна рамене.

— Не видях нищо.

— Мога да се закълна, че видях някого при спасителните лодки — каза тя.

— Може да е бил някой от екипажа — отговори той. — Те постоянно проверяват дали всичко е наред и обезопасено в това лошо време. Освен това, ти няма защо да се притесняваш от нищо, Криси, нали аз съм с теб. — И я притисна по-близо до себе си.

Тя се загледа в морето, но в следващия момент в кораба се разби огромна вълна, която запрати към тях големи пръски солена вода. Беше почти на косъм да ги измокри от главата до петите.

— Е, това вече е прекалено бушуващо — разсмя се тя. — Леките пръски са едно нещо, а това — съвсем друго. Хайде да влизаме.

— Мисля, че идеята ти е страхотна — погледна я палаво Лука. — Може да отидем другаде, където ще ни е топло и удобно и няма да има нужда да се мокрим.

Георгиос Вилос седеше сам в кабинета си в Кифисия, където през последните няколко часа обмисляше следващия си ход. Мислеше си, че вече е запомнил всяка нишка сив мрамор, която пронизва белите мраморни плочи по стените и подовите на великолепната стая. Трябваше бързо да измисли нов план. Кредиторите му го дебнеха, готови да се нахвърлят върху него като банда лешояди, нетърпеливи да започнат да късат парчета живо месо и кости от рухналото тяло на империята му. И вече беше почти убеден, че знае какво трябва да направи сега. Беше много рисковано, но щеше да свърши работа.

Клетъчният му телефон звънна и рязко го извади от замисления му унес.

— Да — отвори го той.

— Пакетът, който изпратихте, няма да пристигне по план — каза гласът от другата страна.

— Знам — въздъхна Георгиос Вилос. — Вече ми се обадиха. За съжаление, пратката и съдържанието ѝ никога няма да стигнат местоназначението си.

— Е, какво предлагате? — попита гласът. — Вече няма никакъв вариант да си я върна.

— Осъзнавам го — прекъсна го нетърпеливо Георгиос Вилос. — Имам нов план, който ще свърши същата работа. Разбира се, ще имам нужда от твоята помощ.

— Какво си намислил?

— Слушай внимателно, защото не искам да ми се налага да повтарям.

След като приключи с разясненията по новия си план, човекът от другата страна за момент остана безмълвен.

— Това... може да стане — обади се най-накрая.

— Да — отвърна му Георгиос Вилос. — Искам да съм сигурен, че синът ми не е на кораба при изпълнението на плана. Искам да е с теб, когато слизаш. Когато подготвиш всичко, ще намериш Марк и ще го вземеш със себе си, така че да не е на борда като започнат фойерверките.

— Разумно — отговори гласът. После прибави с тон, който прозвуча на Вилос отвратително саркастичен: — След като искаш да го пощадиш.

Георгиос Вилос преглътна в нечовешко усилие да не се разкрещи на животното от другата страна. За какъв човек го мислеше този? Че ще иска да убие собствения си син? През цялото време му беше изпращал съобщения да слезе от кораба, но без резултат.

— Това е задължително — измърмори той. — Абсолютно задължително. И ти ще се погрижиш той да напусне кораба с теб.

— Ами ако още е в пандиза?

— Ще ми коства само едно обаждане да го освободя — тросна се Георгиос Вилос. — Няма да напускаш кораба без него.

— Това няма да е трудно. Познавам всички корабни офицери и системата на бордова охрана, така че мога да се справя с тях.

— Много добре — каза Вилос.

Много добре за теб, пълна глупост за мен. Не смятам да се мотам наоколо и да се мъча да освобождавам Марк Вилос. Може нещо да се обърка и аз да не мога да сляза от кораба. Да върви по дяволите Марк Вилос.

Моника чу странен шум в апартамента и седна рязко в леглото си. Каютата беше тъмна, но тя не се протегна да включи лампите. Не искаше да безпокои Джени, освен ако не се налагаше. Заслуша се като напрягаше слух за това, което я бе събудило. За няколко минути тишината беше пълна, като се изключи постоянният лек шум от климатика, но после тя пак чу нещо. Идваше от всекидневната на апартамента. *Да!*, помисли си тя разтревожена. *Определено има някой във всекидневната.* Бижутата ѝ бяха заключени във вградения в гардероба сейф, при нея в спалнята, така че тя не се тревожеше за тях, но който и да беше натрапникът, можеше да реши да влезе при нея след това.

Тя тихо се измъкна от чаршафите и стана от леглото. Изтича на пръсти, както си беше боса и колкото се може по-тихо, до вратата към всекидневната и остана там, заслушана. Ето! Ето го пак същия шум. Шумолящ звук. А след това тихият, но типичен звук на стонове и въздишки.

Само след още секунда Моника плъзна ръката си към ключа на стената, този, за който знаеше, че ще светне всяка лампа на стената и всяка луничка на тавана, като освети по този начин цялата каюта. С едно бързо движение тя натисна ключа и цялата всекидневна сякаш оживя.

Моника затисна устата си с ръка, за да потисне вика на отвратена изненада. Вместо това ахна, изправи се в цял ръст, вдигна високо брадичка и навири нос.

Лицето ѝ блестеше на светлината от различните овлажняващи кремове, които си беше наклепала, преди да си легне, а пръстът, който вдигна, беше облечен в бяла памучна ръкавица, предназначена да покрие дебелия пласт крем върху ръцете ѝ.

— Ти, schwein! — каза тя с нисък глас. — Schwein^[2]!

Чу се тих вик на удоволствие, когато младият мъж влезе дълбоко в Джени и свърши със следващия си тласък. На пода по средата на всекидневната, напълно гола, Джени беше застанала на четири крака, косата ѝ бе разпиляна по лицето като по този начин го прикриваше от обидите на Моника, а отгоре ѝ беше покачен младеж, когото Моника разпозна като един от стюардите, също гол. Един от украинците, ако не се беше объркала. Къса, светлоруса коса окръжаваше изпотеното му, зачервено лице, а дебелиите му устни бяха изкривени в гримаса на удовлетворение. Екстазът му беше толкова голям, че изражението му беше много по-близко до агония. След още едно последно движение на бедрата, той се обърна и погледна Моника като дишаше тежко. Устните му се разтегнаха в широка усмивка, щом я видя.

Когато Моника изобщо не помръднала остана да зяпа невярващо цялата сцена, младежът стана, разкрачи широко мускулестите си бедра и хвана мъжкото си достойнство в ръка, размахвайки го към нея.

— Ти? — попита той със силен акцент. — Искаш? — усмивката му разкри равни бели зъби.

— Да се махаш оттук! — изръмжа му тя с нисък, авторитетен глас. — Махай се веднага.

Младежът се усмихна пак, сви рамене и събра дрехите си от канапето. Бавно се облече, като се наслаждаваше на изражението на Моника, докато го гледаше. Но тя скоро премести поглед към Джени, която беше вдигнала тялото си от килима и сега седеше на дивана, без да полага никакви усилия да прикрие голотата си.

— Не искахме да те безпокоим — обясни Джени с извинителен тон. Вдигна ръка към устата си, за да прикрие една прозявка. — Предполагам, че малко сме се поувлекли.

Очите на Моника проблеснаха страховито, а тънките ѝ вежди се вдигнаха до небето и тя хвърли на Джени един от най-добрите си гневни и възмутени погледи. Яростта ѝ обаче явно не продължи много дълго, поне не след като младият мъж се облече и излезе от каютата.

— Приятен ден — пожела им той на лошия си английски. Помаха им и засили вратата като я остави да се блъсне след него.

Джени се разсмя и удари с ръка по канапето.

— Не е ли мръсник?

Моника седна срещу нея на един стол. Ако бъдем честни, тя намираще безсрамната наивност на младия човек и целия този инцидент някак си забавни, но като цяло не харесваше изненадите.

— Доста ме уплаши — каза тя спокойно.

— Съжалявам, Моника — отговори Джени. — Наистина, заклевам се. Не исках да те будя — тя отметна русите къдрици от очите си и облиза устните си, а после погледна Моника жално. — Аз-аз бях толкова отчаяна — каза тя с глас на малко момиченце. — Можеш да си представиш какво е да си с Лудвиг.

— Не бих желала — отвърна кратко Моника.

— Не — разсмя се Джени. — Даже не ти и трябва да си помисляш за това. — Взе си халата, уви го около голото си тяло и седна обратно на дивана.

Моника замълча замислено, с поглед, прикован в Джени, облечените ѝ в ръкавица пръсти барабаняха някакъв бавен ритъм по облегалката на стола, а зъбните колелца в главата ѝ вече се въртяха бързо и ефикасно, докато измисляше как най-добре да използва инцидента в своя полза.

Халатът на Джени се разтвори и показа тялото ѝ. То беше прекрасно, макар и не изцяло творение на природата, и тя си го знаеше.

— Ти си много неразумна млада дама — когато Моника най-накрая проговори, гласът ѝ беше тих и безизразен.

— Предполагам, че си права — отговори Джени отегчено.

— А ако искаш да докараш докрай този брак с Лудвиг — продължи Моника, — трябва да бъдеш много внимателна, особено що се отнася до такъв тип недискретни постъпки.

— Знам — каза Джени — и, вярваш или не, мога да се справя.

— О, аз не се съмнявам във възможностите ти да лъжеш, Джени — кимна Моника. — Талантът ти на актриса е изключителен, мисля, но трябва да бъдеш много внимателна на кого се доверяваш.

Джени я погледна с любопитство. Нещо в тона на по-възрастната жена я постави нащрек за това, което ще последва.

— Тази вечер, например, няма значение, че аз съм станала свидетел на твоята малка лудория с обслужващия персонал — продължи Моника, — защото ние с теб сме най-добри приятелки, нали така? И на мен можеш да разчиташ, че няма да кажа на Лудвиг за това.

Джени кимна, но вече не се чувстваше толкова уверена, колкото преди няколко минути.

— От друга страна — продължи Моника, — ако не бях твоя най-скъпа и доверена приятелка и наставничка или пък, ако нещо, не дай си боже, се случи между нас, Джени, мога да проваля шансовете ти да се омъжиш за Лудвиг просто ей така. — Очите ѝ светнаха и тя направи движение все едно изщраква с пръсти, но без звук, заради ръкавиците.

— Знам — кимна отново Джени, — но ти няма да го направиш, Моника.

— И двете знаем, че Лудвиг ми вярва безрезервно, сякаш съм му сестра. Ние имаме дълга история заедно, Лудвиг и аз. И двамата сме от стари европейски семейства, моето не толкова богато като неговото, но постиженията и славата ми подсигуряват взаимното ни уважение и привързаност. Така че, повярвай ми, без значение каква утеха ще му бъдеш ти в последните му дни, ако аз разваля нашето приятелство — ако предам доверието между теб и мен, Джени, Лудвиг ще се погрижи да те изгонят от цяла Европа — тя се облегна назад, а очите ѝ продължаваха да блестят.

— Чудесно те разбирам — отговори Джени и наистина беше така. Тя осъзнаваше, че Моника ѝ хвърля ръкавица и че най-добре беше да е готова да се пази.

— Радвам се — кимна Моника с усмивка. — Мисля, че ти и аз ще се разбираме чудесно. Ти ще се нуждаеш от ръка, която да те направлява — от някой, който е наясно с нещата, — когато се занимаваш с всичките имена и роднини и всичките уморителни социални ангажименти. Те могат да бъдат малко обезкуражаващи за някой толкова млад и неопитен като теб. А, повярвай ми, Джени, те са много важни за Лудвиг.

— Знам това — отговори Джени. — Той беше пределно ясен, че ще имам много задължения.

Моника кимна.

— А аз ще бъда до теб, ще ти помагам на всяка крачка по трудния ти път. Не бих искала да ти се меся, разбира се, но мисля, че сама ще видиш, че мога да съм страхотен съюзник. — Тя замълча за момент, после добави: — Дори мога да съм ти от полза, когато имаш нужда да... изразяваш себе си по начини, които Лудвиг никога не би одобрил. Като тазвечерните например.

— Разбирам, Моника, и съм ти благодарна.

— Wunderbar^[3]. А междувременно устните ни ще бъдат запечатани и Лудвиг няма да разбере за твоите малки приключения.

Не, помисли си Джени. Не и докато правя всичко, което поискаш от мен. Тя знаеше още от началото, че кампанията ѝ да спечели Лудвиг фон Меклинг ще бъде предизвикателство, но досега нямаше идея, че ще трябва да се опитва да доставя удоволствие не само на него, ами и на това чудовище, което седеше насреща ѝ. Каза си, че си струва, че стотиците му милиони си струват, че няма да ѝ се наложи да пожертва истинските си, съкровени желания за много дълго. А междувременно щеше да прави всичко възможно Моника да е винаги на нейна страна.

Георгиос Вилос отново вдигна клетъчния си телефон и набра номера на капитан Пападопулос, който пък вдигна почти незабавно.

— Деметриос — поде Георгиос Вилос. — Имам нужда от една услуга още сега.

— Разбира се, мистър Вилос — отговори капитанът. — Какво мога да направя за вас?

— Искам да свалите Марк на брега в Сао Винсенте.

— Какво? — възкликна капитан Пападопулос. — Но...

— Без но — отвърна Вилос. — Нареждам ти да го свалиш на брега в момента, в който хвърлите котва в Сао Винсенте, капитане.

— Марк е обвинен в престъпление, мистър Вилос — отговори капитан Пападопулос. — И то в много сериозно престъпление.

Георгиос Вилос едва се въздържа да не закрещи.

— Не ми пука какво е направил, капитан Пападопулос — изплю той през стисналите си зъби. — Нареждам ви да го свалите в Сао Винсенте. В противен случай ще ви уволня и ще се погрижа да не получите повече никога работа на кораб, и то никъде по света.

— Може би ще има процес, мистър Вилос — подчерта капитанът. — Срещу корабната компания, Марк, вас и персонално срещу мен. Нещата могат да станат много гадни.

— Наясно съм с това — каза Георгиос Вилос, — но искам синът ми да излезе от килията. Ясен ли съм?

Умът на капитан Пападопулос работеше на бързи обороти. Беше изпаднал в огромно затруднение: Нямаше никакво юридическо право да освобождава Марк Вилос, но и не искаше да загуби работата си. Познаваше достатъчно добре Вилос, за да знае, че думата му на две не става. *Никога няма да мога да си намеря друга работа в корабоплаването*, помисли си той. *Никога*.

— Мистър Вилос — започна уклончиво той, — какво ще кажете да поставя Марк под домашен арест? По този начин той ще може да се върне в апартамента си. Ще бъде държан там с помощта на човек от охраната, който ще стои пред вратата му двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Чудесно предложение, капитане — отговори Георгиос Вилос. *И ще улесни напълно достатъчно свалянето на Марк от кораба*, помисли си той.

— Ще отида да говоря с него веднага. Мисля, че този вариант ще задоволи всички засегнали страни.

— Да — съгласи се Вилос. — Много добре, капитане. Обади ми се пак по-късно.

— Добре, мистър Вилос. Дочуване. — Капитан Пападопулос затвори клетъчния си телефон и въздъхна. Това никак не му харесваше, но беше единствения начин да запази работата си и в същото време да постъпи правилно. Докато Марк Вилос беше под домашен арест, помисли си той, неговият план ще работи. Реши да слезе до корабната килия и да говори със затворника веднага.

Охраната отвори вратата към килията на Марк и капитанът влезе.

— Искам да говоря с теб — каза той, когато пазачът затвори вратата от външната страна.

Марк беше повдигнал главата си с възглавница и се беше излегнал в цял ръст на металното вградено легло. Той погледна капитана с неизбежната си нагла усмивка.

— Предполагам, че нямам друг избор, освен да те изслушам, нали, капитане?

— Говорих с баща ти — каза капитанът.

— И?

— Решихме, че може да те поставим под домашен арест, Марк. По този начин ще можеш да се върнеш в апартамента си — капитанът прочисти гърлото си. — Разбира се, ще трябва да сложа пазач пред вратата — добави той.

Марк седна в леглото, впил поглед в капитана.

— Аз бях арестуван, капитан Пападопулос — излая той. — Ти самият ме затвори в килия. Така че просто ще си остана в затвора, благодаря.

Деметриос Пападопулос въздъхна. *Самодоволното му копеле, помисли си той. Чувството му за собствено достойнство е наранено, така че той ще се държи като твърдоглавец.*

— Мисля, че това ще е отличен компромис, Марк — продължи той. — По този начин хем баща ти ще е доволен, хем мис Фицджералд няма да се разстрои, тъй като ще те пазят постоянно. Мисля, че решението е честно за всички, включително и за мен.

— Не ми пука дали си доволен ти или тази курва Криси Фицджералд, или баща ми. Затворил си ме тук и тук ще си остана. Отказвам да изляза. А сега, махай се от килията ми, капитане.

Капитан Пападопулос осъзна, че не може да каже или направи нищо повече, за да промени мнението на този арогантен, своеволен инфантил.

— Както искаш — каза му най-накрая.

— Точно така. — Марк се отпусна на възглавницата си, а наглата усмивка беше заела отново мястото си на устните му.

Капитанът потропа на вратата на килията и пазачът незабавно му отвори.

— Помисли си все пак, Марк.

— Махай се.

[1] 6 фута и 2 инча и 200 паунда — около 185 см и около 90 кг. — Б.пр. ↑

[2] Schwein (нем.) — свиня. — Б.пр. ↑

[3] Wunderbar (нем.) — чудесно, прекрасно. — Б.пр. ↑

17.

Корабът стигна до Сао Винсенте, на островите Зелени нос, около осем часа сутринта. Времето се беше оправило и небето беше синьо. Морето отново се бе успокоило и не се виждаше нито едно зайче по вълните. Криси току-що беше приключила със закуската и си беше намерила място на парапета, откъдето да може да се наслади на гледката при пристигането им. Името на островите, помисли си тя, беше сбъркано. Почти не се виждаше никаква зеленинка. Островът изглеждаше сякаш от него бяха изскубани всички дървета, храсти и туфи трева, които може би са били там. Освен няколко ухабени танкера и рибарски лодки, пристанището беше празно. Изглежда „Морска нимфа“ щеше да бъде единственият пасажер, спрял тук. Когато започнаха да се приближават, тя се затича към палубата, от която се слизаше, защото там беше срещата ѝ с Лука.

Той първи я забеляза и я заведе до изхода, където ги пропуснаха с предимство пред всички останали. На пристанището те гледаха как мъже в малки риболовни лодки приближиха кораба откъм кърмата и завикаха към екипажа, който се стече там, сякаш отдавна ги чакаше.

— Какво става? — попита Криси.

— Продават риба — обясни ѝ Лука. — Персоналът на кухнята ще купи, за да сготви прясна риба за пътниците в първа класа, както и за себе си и за останалите от екипажа.

Докато вървяха по кея към брега, се натъкнаха на множество млади мъже, предлагащи бижута, които или носеха със себе си, или бяха подредили на одеяла направо на земята. Повечето бяха съвсем обикновени и прости герданчета и гривни, направени от дърво или от дървени мъниста, нанизани на корда или на кожени каишки.

— На вас ви трябва от моите гердани за късмет — каза един мъж на Криси.

Младежът изглеждаше толкова беден и гладен, че тя просто трябваше да спре.

— Колко струва този? — попита тя, посочвайки един наниз дървени мъниста, от който висеше малък дървен диск.

— Един долар — отговори мъжът.

— Позволи ми да ти го подаря — каза Лука.

— Но аз имам банкнота от един долар — каза Криси и извади една от портмонето си. — Хващам се на бас, че нямаш нищо друго, освен евро. — Тя плати на мъжа и той многословно ѝ благодари.

Продължиха надолу към брега.

— Не съм съвсем сигурен, че това ще ти донесе късмет — каза Лука, докато я наблюдаваше как слага герданчето в чантата си.

— И аз не съм — отговори тя. — Не изглеждаше да е направило много за него.

Лука я преведе през бедния и мръсен град. Всяка сграда сякаш щеше всеки момент да рухне, но за сметка на това всичките бяха весело боядисани. Улиците бяха покрити с боклуци и навсякъде имаше графити. По горните краища на стените имаше натрошени стъкла, а на прозорците бяха сложени железни решетки. Вървяха нагоре-надолу по унилите улици. Личеше си, че някои от сградите някога са били красиви, а фасадите им — внушителни. Криси надникна в една аптека и установи, че някога е била великолепна — с красиво дърворезбована ламперия и мозайки по стените.

— Тъжно е да видиш цялата тази красота разрушена — каза Криси, — а изглежда имат и проблем с престъпността.

— Мястото е много бедно — кимна Лука. — Някога е било португалска колония и всичко, което е имало някаква стойност, е било обрано още преди много години. Използвано е и като център за продажба на роби. Затова почти всички жители са чернокожи. Но на практика всичко се притежава от една шепа португалци.

— Толкова е тъжно — каза Криси, — защото иначе би могло да бъде толкова красиво.

— Има някои хубави плажове — каза Лука, — но иначе е доста занемарено.

Стигнаха до малък, неугледен площад. В центъра му имаше бетонна будка, пред която бяха извадени две-три пластмасови масички с чадъри над тях. Имаше и табела на „Кока-кола“.

— Искаш ли една кола, преди да продължим? — попита Лука. — Може да поседнем и да позяпаме хората за малко.

— Да — каза Криси, очарована от бедния, но колоритен спектакъл наоколо ѝ.

Напитките им бяха сервирани в старомодни стъклени бутилки, каквито тя не беше виждала от години и струваха по 5 цента всяка.

— Мисля, че ще се преместя тук — пошегува се тя.

Докато отпиваха от шишетата си, те гледаха как високи чернокожи жени, понесли на главите си тежки кошници, вървяха целеустремено нанякъде. В повечето от кошниците имаше плодове и зеленчуци.

— Отиват на пазара — каза Лука, — за да продадат каквото могат.

Довършиха пиенето си и станаха да се разходят по площада и да позяпат витрините на магазините. Почти без изключение, всичко беше притежание на китайски имигранти, които продаваха китайски стоки. Дрехи, домашни потреби, спортни стоки, играчки — имаше почти всичко, което човек може да си пожелае, но с отворително качество.

— Това е изумително — каза Криси. — Тук, на противоположната страна на земното кълбо, китайците притежават всичко и продават стоките си.

— Наистина е изумително — съгласи се Лука, — особено като си помислиш, че португалците са били собственици тук, а най-близкият съсед е Сенегад.

Те се разхождаха дълго време, минаха покрай църква, на чиито стълби бяха насядали просяци, а после покрай едно съвсем изоставено на вид училище. Случайно попаднаха в изцяло различен квартал, който, макар да беше само на няколко ярда от останалите, на външен вид беше на светлинни години от тях. Натъкнаха се на голям площад, на който бяха засадени множество дървета и цветя. Около празен фонтан бяха наредени пейки, а от едната страна имаше украсена, но празна будка. Около площада се издигаха добре поддържани къщи, сгради с апартаменти и няколко офис сгради с магазини на приземните етажи. Имаше и галерии и дюкянчета на занаятчии, в които се продават стоки, направени от обитатели на острова, както и малки магазинчета за дрехи и спортни стоки.

Денят ставаше все по-горещ, а влажността беше направо нетърпима.

— Искаш ли да спрем някъде за по чаша вино? — попита Лука.
— Или да хапнем по нещо?

— Да — отговори Криси. Досега тя не беше осъзнала колко много са вървели, толкова погълната беше от всичко, което виждаше около себе си, макар и повечето неща да ѝ действаха доста депресиращо.

Влязоха в едно кафене на площада. Беше много съвременно и, слава богу, имаше климатик. На стените бяха окачени картини на местни художници. Собствениците бяха много дружелюбна португалска двойка, които сервираха вино от собствените си лозя, прости сандвичи с пилешко и вкусен домашен хляб.

Криси първа повдигна въпроса.

— Какво мислиш, че ще стане с Марк? — попита тя Лука.

— Трудно е да се каже — поклати глава Лука. — Той извърши престъпление, по този въпрос съмнение няма. Но освен това е и син на богат и могъщ корабен магнат. Дори съм малко изненадан, че капитанът го държи в килия.

— Не! — възкликна Криси. — Но... но...

— Криси — възпря я Лука, — не трябва да се изненадваш. Знаеш как работи по-голямата част от света. Ако Марк беше беден и не можеше да си позволи добри адвокати, щеше да бъде лесно да го хвърлят зад решетките за дълго време. Но той е фрашкан с пари, баща му има цял легион адвокати, които работят само за него, а и кариерата на капитана зависи от Георгиос Вилос.

— Разбирам — отговори тя. — Ще ми бъде много трудно да победя Марк в съда.

— Можеш да се обзаложиш, че е така. Ще се опитат да те разпънат на кръст. Доколкото познавам начина им на работа, ще изровят свидетели, които с удоволствие ще кажат, че искаш да правиш секс с всеки, който се навие. И други такива неща.

Криси много добре разбра, че той казва истината.

— Ами капитанът? Наистина ли мислиш, че той би се съюзил със семейство Вилос за нещо толкова сериозно?

— Не знам — сви рамене Лука. — Но знам, че той обича работата си и ще се замисли дълго и сериозно, преди да се постави в ситуация, в която да е застрашен от уволнение. И не само това, ще се превърне в *persona non grata* за цялата корабна индустрия. Семейство

Вилос ще се погрижат за това. Той няма да може да си намери работа никъде другаде.

— Не бях се замислила за това — каза Криси. — Ще трябва да почакаме и да видим как ще се развият нещата.

Когато приключиха сандвичите си, те си тръгнаха от кафенето. Ръка за ръка, влюбените поеха обратно към пристанището. Скоро щеше да стане време да се качат обратно на кораба, така че те избързаха, за да изпреварят тълпата, която щеше да се изсипе от автобусите след екскурзиите. Лука си погледна часовника.

— Ще заминем след около 30 минути. Аз ще проверя как са нещата при Вула. Ако не е затрупана, какво ще кажеш за бързо... питие или нещо друго в моята каюта?

— Много бих се радвала на бързо... питие или нещо друго. — Криси беше видяла палавите искрици в очите му.

Лука се обади на Вула, която му каза, че всичко в болницата е под контрол, така че той и Криси се отправиха направо към каютата му.

— Добре дошла в моя скромн дом — каза той и широко отвори вратата.

Криси влезе и видя една каюта, много напомняща нейната, с изключение на това, че тук на бюрото имаше фотографии в рамки. Тя пристъпи напред, за да ги разгледа и Лука я последва.

— Двустранни са — каза ѝ той, — така че са по-стабилни и не падат при вълнение.

— Много умно — каза Криси.

— Налага се — отговори той. — Освен ако не искаш натрошени стъкла навсякъде из каютата. Това са родителите ми — каза, посочвайки снимката на елегантна двойка около шейсетте. И двамата бяха високи и добре облечени, майка му — руса и с бяла кожа, а баща му — един тон по-тъмен, с черна коса. — А това съм аз с Боко — златния ми ретрийвър. Той почина, докато бях в колежа. Не е ли красив?

— Изглеждаш толкова щастлив — каза Криси. — А той изглежда сякаш се усмихва.

— Той винаги се усмихваше — отвърна Лука.

— Какво значи името му?

— Не ставаш за нищо — разсмя се Лука. — Нарекох го така, защото когато беше малко кученце, постоянно скачаше при мен под душа. Или във ваната. Обожаваше водата... А това са леля, чичо и братовчед ми на една сватба. Тя е сестра на баща ми... Аз, като ми връчват дипломата.

— Мисля, че сега изглеждаш дори по-добре — обърна се Криси към него.

Той обви ръце около нея и страстно я целуна.

— Това е защото съм влюбен.

Той бързо се освободи от униформата си, а после помогна и на Криси да се съблече.

— Заради жегата е — каза ѝ той. — Мисля, че ме възбужда.

— В такъв случай може би ще трябва да живеем в тропиците.

— И аз така мисля — той отново я прегърна и я целуна дълго и нежно.

Правиха любов бързо, но страстно, желанието им се беше разпалило от постоянната им близост през последните няколко часа. Когато всичко свърши, телата и на двамата блестяха от пот.

— Бих искал да оближа потта от теб — каза Лука.

— Мисля, че нямаш достатъчно време — засмя се Криси.

— Може би трябва да забравим, че бързаме.

Той все още беше вътре в нея и Криси го усети как отново се втвърдява. Тя простена и се вкопчи в него и той започна бавно да се движи навън-навътре в нея, нежно я целуваше и галеше. Оргазмите им дойдоха едновременно и бяха внезапни и мощни. За пръв път Криси преживяваше такъв екстаз. Лука простена, докато изливаше семето си в нея, после продължи да я прегръща здраво, сякаш не искаше никога да я пусне.

Малко по-късно чува корабната сирена да обявява отпътуването на кораба, което също беше и сигнал, че Лука трябва да се връща в болницата. Макар да не успяха да се наслаждават дълго един на друг, те се разделиха с обещанието да се срещнат в дискотеката.

Докато Криси вървеше към каютата си, за да се преоблече, тя гледаше как комините изпускат черен дим, който вятърът незабавно подхващаше и разнасяше на почти хоризонтални линии зад кораба. Тя

си припомни, че Лука ѝ бе казал, че пътуването от Зелени нос до Бразилия ще отнеме само два дни на борда на „Морска нимфа“, докато за повечето кораби обикновено е поне пет. Не ѝ се вярваше, че е на път към Южна Америка и Амазонка през Атлантическия океан. Доволна, че беше хапнала нещо, Криси реши да пропусне обяда и да отиде направо при басейна да се порадва малко на слънчицето. След сиви небеса и дъжд в продължение на два дни, промяната щеше да ѝ дойде добре.

В каютата тя бързо се изкъпа и се преоблече в бански костюм, над който уви и върза дълъг, шарен саронг. Вече търсеше чантата си, когато се сети за пликите, които беше взела от каютата на Марк.

О, боже мой!, помисли си тя. Не мога да повярвам, че напълно ги забравих. Последвалият опит за изнасилване толкова я бе уплашил, че изобщо не се беше сетила за тях досега. Тя зарови ръка дълбоко в чантата си, за да бъде сигурна, че ги е извадила всичките от дъното на чантата си, където ги беше скрила. Те най-вероятно вече нямаха никакво значение, помисли си тя, но реши все пак да ги разгледа. Погледна обикновените бели пликове, на които с черно мастило беше написано името на Марк, заедно с датата в горния десен ъгъл. Тези неща бяха написани с печатни букви, които изглеждаха като нарисувани от малко дете.

Тя отвори плика, на който беше изписана най-ранна дата, и разгъна бележката, която беше в него. Изведнъж се почувства сякаш нарушава личните права на човека. *Нали точно това правя*, помисли си тя. *Тези бележки са адресирани до Марк*. И все пак информацията, която съдържаха, можеше да се окаже полезна за властите.

Разгъна първата бележка и започна да чете, като забеляза, че бележките бяха написани със същите печатни букви, използвани на пликите.

Макелос,

Трябва да слезеш от кораба на следващото пристанище, на което корабът спре. Не задавай никакви въпроси, просто направи каквото ти казвам. Задължително е да слезеш колкото се може по-скоро. Ситуацията е извън моя контрол.

Баща ти.

Криси я прочете два пъти, после отново я сгъна и я прибра в плика. *Защо да слиза?*, запита се тя. Това съобщение не беше ли само настояване Марк да се прибере вкъщи? Дали баща му просто не се държеше като задушавания родител, за който Марк го беше обявил? Тя, разбира се, не знаеше, но взе следващия плик и го отвори.

Макелос,

Слез веднага от кораба. Незабавно слез. Няма значение на кое пристанище. Това е въпрос на живот и смърт. Моля те, умолявам те. Слез веднага.

Баща ти.

Мъжът започва да става истеричен, помисли си Криси, или поне добре играе. Виждаше ѝ се глупаво да използва толкова драматични думи, само за да примаме сина си вкъщи. Беше ли това наистина въпрос на живот и смърт или просто беше маневра от страна на бащата?

Като въздъхна безпомощно тя отвори следващия плик.

Синко,

Моля те и ти падам на колене да слезеш. След като го направиш ще ти дам всичко, което поискаш. Не знам как да ти подчертая по-ясно, че нещата са на живот и смърт. Не си играя игрички с теб, Макелос. Трябва да слезеш незабавно. Майка ти и аз ти се молим най-горещо. Умолявам те.

Майка ти и баща ти.

Колко странно, помисли си тя. Макелос изведнъж се превръща в синко и се включва и майка му в молбите, а досега тя не фигурираше. Е, може би пък не беше толкова странно. Не беше ли това някакъв номер, за да се подсили впечатлението? Може би Марк беше по-близък

с майка си, отколкото с баща си. Началната заповед на бащата беше се превърнала в молба, а тонът беше значително омекнал. Криси прибра обратно бележката в плика ѝ и отвори следващия.

Макелос, безценни мой синко.

Моля те, повярвай на мен и на майка си. Трябва да слезеш от кораба в Сао Винсенте. Това е последната ти възможност. Умолявам те, майка ти също ти се моли. Ще ти дам всичко на света, само слез в Сао Винсенте. Моля те. Това е последният ти шанс да се спасиш.

Майка ти и баща ти.

Криси знаеше, разбира се, че Сао Винсенте беше града, от който току-що бяха тръгнали, последната спирка на „Морска нимфа“. Защо това беше последния му шанс да се спаси? От какво? Или кого? Ако Георгиос Вилос толкова отчаяно искаше синът му да слезе от кораба, защо не му кажеше каква е опасността? Тя се почуди дали Вилос знае, че сега вече синът му не може да слезе от кораба. Явно, когато беше изпратил това съобщение още не знаеше, но тя беше почти сигурна, че капитанът досега го е информирал за затварянето на Марк в килия.

Криси почука по брадичката си с последната бележка и се зачуди какво да предприеме. Ще трябва да отида при капитана. Никой друг няма да ми свърши работа. И за съжаление ще трябва да му призная, че съм откраднала тези бележки от каютата на Марк. *Той не би трябвало много да се ядоса за това, мислеше си тя. В края на краищата той наистина се опита да я изнасили, а тя само се беше опитала да разбере дали той ѝ звъни по телефона и дали той е накъсал бельото ѝ. Беше решила, че тези съобщения могат да бъдат полезни да се установи дали Марк е виновникът.*

Тя върна всички пликове в чантата си като отново внимателно ги подреди на дъното.

Намери визитката на капитана и набра номера му. Когато отговори телефонният секретар, Криси остави съобщение, че може би има информация, засягаща евентуална спешна ситуация на борда на „Морска нимфа“ и че ще е в каютата си и ще чака обаждането му.

Като свърши това, тя седна на леглото и зачака телефона да звънне. След повече от час, през който се опита да почете, търпението ѝ започна да се изчерпва. Отново опита да му звънне и отново ѝ отговори секретарят.

На вратата на каютата се почука и Криси стана да отвори. Капитан Пападопулос стоеше пред вратата с обичайната си широка усмивка.

— Здравсти — каза той. — От доста време се опитвам да се свържа с теб, но никой не вдига. Така че реших да дойда до каютата ти и да видя какво става.

— Но телефонът ми не е звънял — отвърна Криси.

— Може ли да вляза?

— О, извинявай. Разбира се. — Тя отвори широко вратата и се отдръпна от пътя му.

— Имаш ли нещо против да погледна телефона ти?

— Не, разбира се — отговори Криси.

Той отиде до телефона и се разсмя.

— Звъненето е изключено — каза той.

— Но аз не съм го изключвала.

— Е, някой друг го е направил. Няма значение. Сега вече работи. — Капитанът се обърна към нея. — Ще благоволиш ли да ми кажеш какъв е спешния случай, ако изобщо има такъв?

— Първо трябва да ти кажа как се сдобих с тази информация — започна сериозно Криси. — Когато отидох на обяд в апартамента на Марк Вилос, аз вече подозирах, че той ми се обажда по телефона. Говоря за деня, в който се опита да ме изнасили. Когато отидох в каютата му, той все още не беше съвсем готов. Върна се в спалнята да си довърши тоалета и като останах сама, аз взех няколко съобщения от бюрото му. За първи път ги бях видяла като ходих там на вечеря, тогава той ми каза, че били от баща му. Не беше отворил нито едно, така че нямам представа откъде знаеше. Но както и да е, помислих си, че в тях може да се съдържа полезна информация, която да покаже дали той ми се обажда по телефона или не. Нали разбираш какво имам предвид? Не знаех дали наистина са от баща му или от някой друг. Помислих си, че може да лъже. — Тя замълча и погледна капитана.

— Продължавай — кимна ѝ той.

— Така че, когато той не беше в каютата, откраднах няколко от тях. Имаше много и аз взех по няколко от различните части на купчинката. След това и всичко, което се случи после, напълно ги забравих чак до днес следобед. Бяха в чантата ми, така че ги извадих и ги прочетох.

Криси изрови съобщенията от дъното на чантата си и му ги подаде.

— Мисля, че ще е най-добре сам да ги прочетеш. Когато аз го направих, реших, че трябва да ти ги дам веднага.

Капитанът взе от нея пликите и внимателно ги огледа.

— На всеки има дата — каза му тя — и аз ги прочетох от най-ранното до последното. Почувствах се сякаш нахълтвам в нечий личен свят, но сега се радвам, че го направих.

— Е, аз ще направя същото, ако ми позволиш. — Той извади най-ранното съобщение от плика му и го прочете, после продължи с другите и то все по-бързо. Когато прочете и последното, веселото изражение на лицето му се беше сменило със загрижено. Той погледна към Криси. — Не знам какво означава всичко това. Въпросът, разбира се, е дали написаното от Георгиос Вилос изобщо е вярно. Познавам го доста добре и не би ме изненадал с нищо. Явно отчаяно иска Марк да се прибере вкъщи по някакви причини.

Той приглади косата си, за момент сякаш задълбочен в мислите си.

— От друга страна — продължи той, — това е малко прекалено дори за Георгиос Вилос. Ще ти кажа още нещо. След като Марк те нападна, намерихме пластични експлозиви в каютата му.

— Какво? — възкликна Криси.

— Да — кимна капитанът. — В пътническия сандък, който Марк Вилос качи на борда, имаше пакет семтекс. Напълно достатъчен да отвори в кораба огромна дупка и да го потопи.

— О, господи! Не съм си и помисляла, че е способен на такова нещо. Мислех си, че наистина обича кораба. Каза ми, че е качил сандъка на борда като услуга на баща си.

— Да. Той твърди, че не е знаел нищо за това. Баща му също отрича да е имал някаква представа за пакета. Работим по хипотезата, че семтексът е бил поставен там от терористи. Трябва да им се

признае, че е било много умно от тяхна страна да го скрият на такова място.

— Направо да не повярваш — възкликна Криси.

— За съжаление е истина. Както и да е, каза, че там е имало още много съобщения?

— Да. Още доста.

— Ще трябва да ги взема и да видя те пък какво имат да ми кажат.

— Какво може да се направи по този въпрос? — попита тя. — Не мислиш ли, че трябва да се предприемат някакви незабавни действия?

— Първото нещо, което смятам да направя, е да взема останалите съобщения. После ще се опитам пак да се свържа с Георгиос Вилос. Да видим какво ще каже за всичко това. — Той замълча и я погледна в очите. — Да вярвам ли, че не си казала на никого за това?

Криси поклати глава.

— Прочетох ги преди малко повече от час и така или иначе не смятах да казвам на никого.

— Тогава, моля те, направи ми услуга и не казвай на никого и за експлозивите. Ако някои от пътниците разберат, че на борда има експлозив, може да изпаднат в истерия.

— Разбирам — каза Криси. — Няма да спомена нищо на никого.

— Добре — кимна той. — Знам, че ще ти е трудно, но моля те, запази тези подробности само за себе си. Ще се пробвам да разпитам пак Вилос и да разбера какво става.

— Ще ми кажеш ли като разбереш?

Той се замисли за момент, после въздъхна.

— Поне толкова заслужаваш за откриването на тази информация, независимо доколко е важна тя или не. Има нещо много мистериозно в цялата тази работа — намръщи се той, — много озадачаващо.

18.

През целия ден в морето не се случи нищо особено, корабът продължаваше да пори спокойните води към Бразилия. Времето беше прекрасно — слънчево, без нито едно облаче по небето и с топъл вятър. Вечерта Криси отиде в дискотеката, за да се срещне с Лука. Беше подранила малко, но само след няколко минути до рамото ѝ изникна Валентин.

— Искаш ли да танцуваме?

— Ами, защо не, Валентин.

На дансинга той я притисна по-силно от обикновено.

— Напоследък почти не те виждам, Криси — каза ѝ.

— Обикновено съм някъде наоколо — отговори му тя нарочно неопределено. — Ти как си? Хвана ли морска болест или нещо подобно по време на бурята?

— О, не — поклати глава той. — Мисля, че имам железен стомах. — Усмихна ѝ се. — А ти?

— Добре бях. Аз...

Някой потупа Валентин по рамото и той се обърна. Беше капитанът, чиято усмивка показваше всичките му зъби.

— Здравсти. Може ли да ти отнема дамата, ако обичаш?

Криси видя как за момент в очите на Валентин проблесна гняв, но после той се усмихна, кимна грациозно на капитана и погледна към нея.

— Ще се видим по-късно — каза ѝ и се насочи към бара, походката му беше вдървена, а юмруците му — свити.

— Надявам се нямаш нищо против, Криси.

— Не, изобщо — отговори тя. — За мен е удоволствие.

Капитанът я взе в прегръдките си, но на известно разстояние, както изискваше приличието, и я поведе по дансинга с грациозни крачки.

— Трябва да си призная, че имам скрит мотив — каза той, а от устните му не слизаше широката усмивка.

— О?

— Неприятно ли ще ти бъде да поседиш с мен няколко минути след този танц? Бих искал да говоря с теб насаме.

— Добре, разбира се — отговори Криси, като се чудеше за какво толкова иска да говори капитан Пападопулос с нея.

Песента скоро свърши и той я заведе на една празна маса в дъното на дискотеката, където и околните маси също не бяха заети. Седна и се наведе по-близо към нея.

— Отидохме в каютата на Марк Вилос, за да вземем останалите съобщения, за които ти спомена.

— Да? И те разкриха ли ви още нещо полезно?

— Не — поклати глава капитанът. — Нямаше ги.

— Какво? — възкликна тя, но веднага осъзна, че беше повишила прекалено глас и заговори по-тихо. — Но аз ги видях там. На бюрото му.

— О, вярвам ти — погледна я в очите той. — Изобщо не се съмнявам в думите ти. Но не за това исках да говорим.

— А за какво? — зяпна го Криси с любопитство. — Нещо друго ли открихте?

— Не, но говорих с Георгиос Вилос за тези съобщения.

— И?

— Той каза, че ги е писал, защото е получил заплаха, че някой ще постави бомба на кораба.

— Беше ли го споменава и преди пред теб? — попита Криси.

— Не — поклати глава капитанът — и това ми се струва много странно. Каза ми, че не сметнал заплахите за достатъчно основателни, за да отмени круиза. Помислил си, че може да идват от бизнес конкурент. Обясни, че със съобщенията е искал да вземе допълнителни предпазни мерки и да свали Марк на брега просто за всеки случай.

— Това е възмутително.

Капитанът кимна.

— Е, аз самият също не бях много доволен, че не съм бил уведомен за заплахите, но ако отменяме круизите всеки път, когато някой се обади да ни заплашва, няма изобщо да напускаме пристанището — изражението на лицето му беше замислено. — И все пак ми се струва много странно, че Вилос е искал да свали Марк от кораба, след като е мислил, че няма реална опасност.

— Да — съгласи се Криси. — А и бележките звучаха направо отчаяно.

— Права си за това — погледна я замислено капитанът.

— Ако има нещо, което мога да направя, ще се радвам да съм ти от полза.

— Ти и без това вече ми помогна много. Просто ми се иска това мое чувство, че нещо ще се обърка ужасно, да изчезне.

Към полунощ Лука все още не се бе появил в дискотеката. Криси прекара вечерта в разговор с една мила двойка канадци, а после се върна в каютата си да му се обади в поликлиниката. Дори ако беше зает в момента с някой спешен случай, тя можеше да разбере от Вула кога и дали изобщо ще успее да се измъкне. Това беше един от недостатъците на връзката с лекар, беше й казал Лука — една част от живота ти е заета със спешни случаи, които постоянно изникват, както и с постоянната и непредвидима заетост. Криси се усмихна при тази мисъл. Не се чувстваше сякаш прави някаква жертва, за да бъде с Лука.

Криси отвори вратата на каютата си и отиде направо при телефона, но точно преди да вдигне слушалката, той иззвъня. Отначало я стресна, но после тя се усмихна. Лука. Откакто Марк беше в затвора не беше получавала нито едно обаждане, така че нямаше от какво да се притеснява.

— Здравей, скъпи — вдигна слушалката тя. Звукът на дишане я уплаши както никога досега.

Тя подскочи и почти изпусна слушалката, но успя да се овладее, макар че ръката, а която я държеше, трепереше бясно.

— Кой е? — попита тя властно.

Дишането продължи, вдишването последвано от издишване, равно, ритмично и ужасяващо с тихата си неумолимост.

— Кой е? — попита тя отново. Сърцето й започна да бие двойно по-бързо в гърдите, а на челото й изби студена пот.

Дишането продължи, вдишване — издишване, вдишване — издишване, вдишване — издишване.

На Криси й се прииска да изкрещи, но не искаше да достави удоволствие на човека от другата страна на жицата да чуе страха в гласа й. Тя тръшна слушалката, а после изключи и звъненето в случай,

че той пак се обади. Остана за момент загледана в отражението си в огледалото, закачено на стената над бюрото, вбесена, че може с очите си да се види как цялата трепери. Обърна се към другата стена и пое няколко пъти дълбоко дъх. Трябваше да се обади на капитана и на Лука, но не знаеше как да се накара да докосне отново телефона. Капитанът, спомни си тя, беше в дискотеката, а Лука още беше на работа в болницата.

Криси се насили да вдигне слушалката и набра номера на болницата.

— Болница — вдигна незабавно Вула.

— Вула, Криси е. Възможно ли е да говоря с Лука само за секунда?

— Изчакай, Криси — отговори ѝ сестрата.

Лука вдигна веднага.

— Здравсти. Как си?

— Лука — каза Криси, — имах още едно от онези гадни обаждания.

— Какво — възкликна той. — О, господи, не, Криси! Не мога да повярвам.

— И аз не мога — отговори тя. — Можеш да разбереш какво ме обърква.

— Да — каза Лука. — Марк Вилос е в килията, където няма телефон.

— Точно. Кой тогава ми се обаждат? Чувствам се по-объркана от всякога.

— Ще приключат тук след няколко минути. Защо не слезеш да ме изчакаш? Така няма да ти се налага да седиш сама.

— Добре.

— Говори ли вече с Микелос или с някой друг?

— Не, обадох се първо на теб.

— Тогава аз ще се обадя на Микелос веднага след като затворя сега. Това може да се окаже добре за нас. Може да ни помогне да открием истинския виновник.

— Как така?

— Ами, знаем със сигурност, че не е Марк — каза Лука. — И в зависимост от това къде Микелос е сложил миникамерата, може да сме записали мръсника на касета.

— Надявам се — отговори Криси. — Мислех си, че всичко вече е свършило.

— Криси, ще свърши съвсем скоро. Сигурен съм. Просто слез долу при мен. Веднага ще се обадя на Микелос. — Той ѝ прати въздушна целувка. — Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя затвори телефона и намери чантичката си, после тръгна към вратата. Нямаше търпение да се махне от каютата и да слезе долу при Лука.

Лука я чакаше и двамата отидоха в каютата му. Като влязоха там, той ѝ каза какво му е казал Микелос.

— Първо, сега проверяват откъде е дошло обаждането.

— Като предния път — въздъхна Криси.

— След това ще проверят дали на касетата има записано нещо — продължи той. — Ще отнеме известно време.

— Ако изобщо имат камера, монтирана до телефона, откъдето са направени обажданията — каза тя. — И това е голямото *ако*.

Лука кимна и започна да масажира раменете ѝ.

— Знам — каза той. — Но не се притеснявай. Микелос ще хване копелето, което те тормози. Сигурен съм в това, Криси — той нежно целуна шията ѝ.

— Иска ми се и аз да бях толкова сигурна — измърмори тя. Почувства как устните му я галят и леко потръпна. — Толкова е прекрасно да те чувствам. Хайде да забравим всички тези неща тази вечер.

Той я прегърна и устните му покриха нейните. Колкото и да беше прекрасна любовта, която правиха, Криси не можеше да изкара от главата си един въпрос, който постоянно я тормозеше: Ако Марк не беше ѝ се обаждат и не беше разкъсат бельото ѝ, тогава кой беше?

19.

Рано сутринта Криси се върна в каютата си да се преоблече за закуска, а след това да си облече и банския костюм. Денят в морето беше прекрасен и тя реши да се наслаждава на слънцето край басейна. Но преди да успее да тръгне от каютата си, на вратата се почука, което искрено я изненада. *Кой, по дяволите?*, зачуди се тя. Прекръсти се, съвсем леко отвори вратата на каютата си и видя Микелос.

— Здравсти — каза му тя и отвори по-широко. — Влизай.

Микелос влезе в коридора.

— Ще дойдеш ли с мен долу, в офиса на охраната?

— Разбира се — отговори Криси. — Само чакай да си взема чантата.

И тя я грабна от стола, на който я беше захвърлила няколко минути преди това. — Какво става, Микелос? — попита като се присъедини към него.

— Ще видиш — отговори ѝ той и тръгна към коридора. Тя го последва до стълбището и заедно слязоха до офиса на охраната като Криси почти подтичваше, за да не изостава от големия мъж. На площадката на палуба две тя вече не можеше да прикрие любопитството си.

— Микелос, случило ли се е нещо? Моля те, кажи ми.

— Ще видиш — повтори той и продължи да върви. Стигнаха до охраната и Микелос ѝ отвори вратата, като я пропусна пред себе си. Криси влезе.

— Влизаме тук — каза Микелос и ѝ посочи една друга врата. Отвори я и Криси влезе в съседния офис. Беше изненадана да види, че на бюрото седеше Моника, стисната в скута си огромната си златна чанта.

— Здравей, Моника — каза тя. — Какво правиш тук?

Устните на Моника бяха стиснали в тънка червена линия и тя не ѝ отговори на въпроса.

— Заповядай. — Микелос посочи един стол. — Сядай, Криси.

— Благодаря — отговори тя и седна, а любопитството ѝ беше повъзбудено от всякога.

Микелос отиде до стената, завъртя един димер и светлината намаля. Стаята потъна в сумрак, но когато очите ѝ свикнаха, Криси успя да различи движенията му.

— Имам нещо, на което бих искал да хвърлиш един поглед — каза той и кимна към мониторите, наредени един до друг върху дълъг, вграден плот. — Всъщност се отнася и за двете ви.

Той взе от плота една малка видеокасета и я пхна в устройството. Единият монитор оживя и стаята се изпълни с бледа, премигваща светлина. В горния десен ъгъл на екрана се виждаше часът, забеляза Криси, секундите се сменяха една след друга. Вниманието ѝ за момент беше отклонено от екрана, когато видя, че Микелос се пресегна отново към димера и съвсем изключи светлината.

Като погледна пак към монитора, Криси лесно разпозна, че на него се виждаше един от обществените телефони на кораба. Картината, макар и черно-бяла, беше с отлично качество. Тя почти ахна, когато изведнъж разбра защо Микелос я беше довел тук. Беше успял да хване мистериозния ѝ мъчител на видео.

За няколко секунди на екрана нищо не се променяше, само в горния десен ъгъл времето продължаваше да тече. Внезапно нещо се раздвижи и се появи фигурата на Моника, която не можеше да бъде лесно обърквана, със златната чанта в ръка. Очите на Криси се разшириха, докато наблюдаваше как по-възрастната жена оставя чантата си на пода. С едната си ръка вдигна слушалката, набра някакъв номер като използваше дългите, лакирани нокти на другата.

Изумена, но и отвратена, Криси видя как Моника леко се обръща и камерата я хваща в профил. Как започва да вдишва и издишва с уста, почти допряна до телефонната слушалка и всяко нейно дихателно движение беше запечатано на камерата. След няколко секунди тя остави слушалката на мястото ѝ и се обърна. Така стоеше право с лице към камерата. И започна да се смее. За момент се хвана с едната си, отрупана с бижута ръка, за корема от смях, после притисна устните си, а пръстените на ръката ѝ отразяваха светлината. Най-накрая, след като приключи с изблика си на радост, тя хвана дръжките на златната си чанта, вдигна я от пода и излезе извън обхвата на камерата.

Микелос завъртя димерния ключ и стаята отново се окъпа в светлина.

— Е, видя кой те е тормозил, Криси — каза Микелос.

Криси зяпна с отворена уста Моника, която седеше мълчаливо, загледана някъде в пространството с все така здраво стиснали устни. Изглеждаше, помисли си Криси, сякаш се е оттеглила в някакъв друг свят и отказва да приеме реалността. Прииска ѝ се да я зашлеви през лицето, но в същото време ѝ дожаля за тази жена. *Защо*, запита се тя. *Какво я беше накарало да направи такова нещо?* Криси прочисти гърлото си и попита:

— Моника, защо го направи?

Моника продължи да гледа на другата страна, отказвайки да отговори на въпроса.

— Мислех си, че си ми приятелка — каза Криси. Почувства, че е на ръба да се разплаче, но твърдо реши да не пролее нито една сълза. — Не мога да разбера защо би направила такова нещо.

Микелос беше застанат до стената и наблюдаваше, но без да се меси. Беше решил да даде възможност на Криси да получи някои отговори преди той да започне своя разпит.

Моника си пое дълбоко дъх.

— Аз-аз просто исках да ти изиграя малка шега — измърмори тя. Хвърли един поглед на Криси с ъгълчето на окото си.

— Шега! — възкликна Криси. — Уплаши ме до смърт. Мога да си представя как самата ти би реагирала, ако някой ти направи нещо такова.

— Аз-аз не исках да направя нищо лошо. Наистина.

На Криси отново ѝ се прииска да я зашлеви, толкова много се ядоса, но успя да се въздържи. Зачуди се дали в думите на Моника имаше зрънце истина. Завиждаше ли ѝ, както беше предположил Лука? Или просто имаше болен мозък? Не знаеше, но каквото и да беше причината, поведението на Моника беше осъдително.

В помещението се възцари тишина, Моника зяпаше в пода, подпряла челото си с ръка, а треперещите ѝ пръсти криеха очите ѝ, сякаш не искаше никой да види сълзите, които могат да потекат от тях.

— Телефонните обаждания може и да бяха гадна, детинска шега — каза Криси, — но да ми разкъсаш бельото беше... извратено,

Моника. Наистина извратено. — Тя млъкна, очаквайки някаква реакция, но такава не последва. — И все пак как влезе в каютата ми?

— Аз... аз бях взела картата на Джени — отговори Моника едва чуто. — Взех я от нея по-рано през деня под предлог, че искам да отида до тоалетната, а вашата каюта беше най-близо.

— Все още ли е в теб?

— О, не — поклати глава Моника. — Разбира се, че не. — Сякаш нещо в нея се пречупи. — Не знам какво ме беше прихванало. — Тя погледна Криси умолително. — Н-н-наистина не исках да навредя на никого.

Криси се загледа в по-възрастната жена. Тя изглеждаше като стара, счупена кукла, както седеше приведена в стола. Даже още по-лошо, изглеждаше направо жалка.

— Искаш ли да предявиш обвинение? — тихичко попита Микелос.

Криси нервно се размърда в стола си, докато измисли какво да прави. Моника не заслужаваше нищо по-добро, помисли си тя. Можеше наистина да ѝ създаде страхотни проблеми. В Европа тя беше знаменитост, макар и от по-нисък ранг, и ако дори една дума от злополучните ѝ преживявания на борда на „Морска нимфа“ станеше известна, най-малкото щеше да е доста неприятно за нея. А информация най-вероятно щеше така и така да изтече. Микелос със сигурност щеше да сподели с приятелчетата си в охраната и историята щеше да се разпространи и да стигне до Виена най-много за седмици, ако не за часове.

Криси продължи да се взира в Моника, чиято ръка, подпряна на челото трепереше силно.

— Това крайт на гадостите ли е, Моника? — попита тя.

Главата ѝ, с подобните на медуза коси на върха си, лекичко се поклати.

— О, да, Криси — изрече меко тя. Порови в златната си чанта и извади „Клийнекс“. — Аааз-аз никога повече няма да погодя на някого подобна шега.

— Обещавах ли ми?

— Да, скъпа — каза Моника и най-накрая я погледна с жаловито изражение. — Много съжалявам. Беше много глупаво от моя страна.

Глупаво е последната дума, с която бих го описала, помисли си Криси.

— Добре — каза тя. — Ако наистина ми обещаващ, няма да повдигна обвинения — тя погледна към Микелос, който стоеше с кръстосани ръце.

Той ѝ кимна.

— Благодаря ти, Криси, скъпа моя — каза Моника. — Само че се надявам... ъъ... че няма да кажеш нищо на никого. Разбрах, че съм направила голяма глупост, за което много съжалявам. — Тя попи очите си с кърпичката, сякаш в тях имаше сълзи, но Криси не видя такива. — Надявам се, че ми прощаваш, скъпа. Моля те...

— Прощавам ти, Моника — отвърна Криси, макар че знаеше, че дълбоко в сърцето си нямаше да може да ѝ прости. Поне още не. Раната, която ѝ беше нанесена, беше твърде прясна.

— Е, предполагам, че това приключва нещата — намеси се Микелос. — Тоест, ако си напълно сигурна, Криси — той я погледна въпросително.

— Сигурна съм — кимна тя. — Просто не виждам смисъл.

— Благодаря ти, скъпа — Моника припряно се изправи на крака. Вдигна ръка към очите си и отново се направи, че ги попива.

Може би си представя, че има сълзи в очите, помисли си Криси.

Моника бързо излезе от каютата, високите ѝ токчета потракваха по пода, а вратата след нея направо се затръшна.

— Трябва да ти кажа, че бях много изненадан — каза Микелос.

— Аз също — призна Криси. — Все още не мога да повярвам, че го е направила. И на всичкото отгоре твърди, че било шега!

— Това не е никаква шега — поклати глава Микелос. — На тази мисленето ѝ е извратено.

— Чудя се защо ли го е направила.

— Кой знае? Сигурно ти завижда, Криси. Тя не е нито млада, нито красива, за разлика от теб, и затова те мрази.

— Е, както и да е — изправи се на крака Криси, — повече няма да ме тревожи. Слава богу.

Микелос кимна.

— Благодаря ти, че си създаде толкова много проблеми заради мен, Микелос.

— Това ми е работата — отговори той. — Радвам се, че най-накрая я хванахме. Искаш ли да те заведе обратно в каютата ти?

— Не — отговори Криси. — Добре съм, но благодаря ти все пак. Беше прекрасен.

Той ѝ отвори вратата и я пропусна пред себе си, а след това я изпрати до външната врата.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Добре, благодаря ти.

Криси пусна чантата си на пода и въздъхна. Беше се успокоила, че мъчителят ѝ най-накрая е разкрит, но всъщност очакваше дори да е весела. Само че гледката на Моника в офиса на охраната беше единствено депресираща. Спомни си колко ѝ се възхищаваше в началото на пътуването. Мислеше си, че тази жена има всичко: беше културна, високообразована и имаше и пари, и слава едновременно. Не ѝ се беше вярвало, че такова необикновено създание я беше взело под крилото си. Сега бе разбрала, че Моника е тъжна, самотна и отчаяна жена, със съзнание, изкривено от завист, злоба и алчност.

Телефонът звънна и Криси се взря изпитателно в него, преди да го вдигне.

— Ало? — Тя осъзна, че вече няма от какво да се страхува.

— Криси, обажда се Гудрун от безмитния магазин. Как си?

— Добре — отвърна Криси. — А ти?

— О, аз винаги съм супер — каза Гудрун през смях, — но се чудех дали би те заинтересувало едно предложение на Ана, рускинята, която държи магазина срещу моя.

— О, не — разсмя се Криси. — Какво е този път? Украшения за коса? Гребени, инкрустирани със скъпоценни камъни?

— Не, не — каза Гудрун. — Тя има някои наистина красиви официални рокли. Тя те видя, когато те бяхме нагласили за предната официална вечер и смята, че си много красива. Както и да е, помоли ме да разбера дали би облякла една от невероятните ѝ рокли. Ако някой те попита, ще кажеш откъде я имаш. Просто. И можеш да задържиш роклята.

— Наистина ли?

— Наистина. И сигурно ще е много скъпа. Защо не слезеш тук и не изпробваш няколко, за да решим заедно? Може да я облечеш тази вечер, както и всяка друга вечер, когато поискаш. Помисли си, когато с Лука се ожените, ще ти трябват много официални рокли.

— Когато Лука и аз...? — За момент Криси онемя от репликата на Гудрун.

— О, целият екипаж знае за теб и Лука, Криси. Не си ли го осъзнала досега? Всички говорят за вас двамата и за това каква хубава двойка сте.

— Не, не знаех — отговори Криси.

— Е, сега вече знаеш. Вие сте новината на деня, така че трябва да изглеждаш още по-красива, не съм ли права? Така че да се видим след около половин час или по-малко. — С тези думи Гудрун затвори.

Криси сложи обратно слушалката на мястото ѝ и въздъхна, този път щастливо. Това телефонно обаждане отклони мислите ѝ от Моника. Освен това и доста се развълнува, защото разбра, че всички говорят за нея и Лука и смятат връзката им за сериозна. Тя взе чантата си и се отправи към вратата, благодарна за разсейването от лошите мисли.

Криси предизвика сензация, когато влезе в трапезарията под ръка с метр д'отела. Докато вървеше към масата, главите на всички се обръщаха след нея и тя долавяше одобрителни възклицания и полугласни разговори. Роклята, която тя, Ана и Гудрун бяха избрали, беше от дълъг до земята копринен шифон. Дълбоко изрязаната горна част беше в тъмно виолетово и изцяло покрита с извезани от мъниста цветя, които отразяваха светлината, а свободната пола беше от няколко пласта шифон с различна дължина в съвсем бледо лилаво, също с извезани флорални мотиви, които на талията оформяха цял букет, а надолу се пръсваха и към подгъва се разпадаха на филизи. Косата ѝ беше прибрана на прост кок на тила ѝ, без никакви украшения. Малки диамантени обеци — на Гудрун — украсяваха ушите ѝ, а на кръста ѝ имаше тънко коланче с диаманти и аметисти — на Ана.

Когато стигна до масата всички от компанията я зяпнаха с изражения, които можеха да бъдат описани само като възхитени. Руди

се изправи на крака и се поклони, а доктор Фон Меклинг се понадигна и се втрени одобрително в нея.

— Господи мой — заяви Мина. — Очарователна си! Това е една от най-красивите рокли, които съм виждала.

Моника я погледна с усмивка.

— Красива — измърмори тя.

— Мисля, че схвана идеята — усмихна ѝ се и Джени. — Трепач си.

— Ами, благодаря на всички — каза Криси, поласкана от реакцията им, макар че очакваше Моника да е мила с нея — все пак тя се притесняваше да не се разбере за визитата им при Микелос. — Вие също изглеждате чудесно. О, и Руди, харесва ми раирана ти връзка и пояса.

Руди кимна в знак на благодарност.

Криси забеляза, че Джени е с една от по-скромните си рокли и с копринен шал, метнат през раменете. По този начин деколтето ѝ малко се прикриваше и Криси се зачуди дали това не е умишлено усилие да изглежда по-скромна, за да подхожда повече на доктор Фон Меклинг.

— Взех я от Ана от безмитния магазин — каза Криси. — Там има някои наистина прекрасни неща.

— Трябва да отида да погледна — каза Мина. — Минавала съм оттам над дузина пъти, но така и не си направих труда да вляза. Магазинчето е толкова малко, че и през ум не ми мина, че вътре може да има такива съкровища. Изглеждаш божествено.

Появи се келнерът с менютата и те прекараха известно време като ги разглеждаха и обсъждаха възможностите. Държат се, помисли си Криси, сякаш никога нищо не се е случвало между тях. След като си поръчаха, разговорът се насочи към Амазонка и Белем, пристанището в Северна Бразилия, където щяха да спрат рано сутринта. Никой, освен Моника и доктор Фон Меклинг, не беше ходил досега в Бразилия, а дори и те не бяха виждали Белем.

— Ти... ъъ... ще ходиш ли на някоя от екскурзиите? — Моника се обърна към Криси мило, но и някак плахо, сякаш беше стигнала до опасни води и трябваше да внимава.

— Да — отвърна тя. — Изглеждаха ми много интересни, така че се записах за целодневната.

— Прекрасно — изкоментира Моника. — Ще научиш много неща. А ти какво реши, Джени, скъпа? Ще ходиш ли на екскурзия?

— С Лудвиг може да слезем на брега — каза Джени, — но дори да го направим, ще отидем само до някое ресторантче наблизко. Той не иска да ходи на никакви екскурзии. Прекалено горещо и влажно е, казва той.

— Сигурна съм, че наистина ще е отвратително горещо и влажно — каза Моника.

— Чух, че сме щели да ходим до пристанището с по-малки корабчета — каза Мина. — Това може да бъде доста неприятно.

— Да — отбеляза и Руди. — Мястото, на което спираме, не може да поеме толкова голям кораб, така че ще спрем далеч от брега и ще ходим дотам с малки корабчета. Не би трябвало да е много трудно, стига времето да е хубаво.

— Мисля, че звучи много вълнуващо — намеси се Криси.

— Всичко, от сградата на операта и катедралата до зоологическата градина и разходката през джунглата.

— На това място човек трябва добре да си отваря очите — каза Моника.

— На много места е така, не си ли съгласна — каза Криси, без да отделя погледа си от очите на Моника.

— Ами, да — бързо се съгласи тя. После прочисти гърлото си. — За съжаление, така е на много места в Бразилия. Джебчий, деца, които просят, и всякакви такива неща. И винаги помнете, че животните, с които местните ви предлагат да се снимате — маймунки или ленивци, може да имат бълхи.

— О, това е отвратително — изписка Джени.

— Наистина.

— В тази област са забогатявали от гумата, която се добива — включи се и доктор Фон Меклинг. — Или по-скоро някои семейства забогатяват, но парите се разпределят между много малко хора. По този начин е построен „Театър де Паз“. Прекрасна сграда в стил рококо. В наши дни парите идват най-вече от дървен материал, юта, ядки и какао, но все още навсякъде царува крайна бедност и липса, на каквото и да е образование. Тук-там има училища, но в повечето няма учители. Много тъжно състояние на нещата.

Криси никога не беше го чувала да допринася толкова много в разговора и се замисли дали Джени му влияе толкова добре. Може би тя му действаше оживително. Младостта ѝ и нейната жизненост, да не говорим за красотата ѝ, може би бяха точно това, от което се нуждаеше докторът.

— Имаме едни приятели, банкери в Сао Паоло — продължи старият доктор, — които имат цяла армия бодигардове да ги пазят. Придвижват се с хеликоптер от имението, в което живеят, до главния офис на банката си в Сао Паоло, където работят. И, разбирате ли, това не е само за удобство. На практика това си е чиста необходимост, заради опасността от отвличания и обира. Гостуват със им на няколко пъти през годините, имението им е голямо някъде около двеста хиляди акра. Там имат малка армия, която да ги пази. Спомням си един път ходих с тях на гости на техни приятели на няколко мили. Отидохме дотам в бронирани лимузини „Мерцедес“, заобиколени от джипове, с монтирани на тях автомати. Пред нас, зад нас и от двете ни страни.

— Така сигурно сте се чувствали съвсем защитени — каза Джени.

— Точно обратното, мила моя — поклати глава доктор Фон Меклинг, — имаше противоположния ефект. Човек се чувства ужасно заплашен. Всички тези оръжия и войници или гардове са много страшни, макар и да знаеш, че от тях се очаква да те пазят. Човек започва да се чуди защо са толкова необходими. Аз, разбира се, знаех, но все пак се чувствах неловко. Ами ако се обърнат срещу работодателите си? Нали такива неща се случват през цялото време.

— Все още ли е така, доктор Фон Меклинг? — попита Криси.

— О, да, мила — кимна той. — Не ви разказвам случки от моята младост, а за неща от преди няколко години.

— Предполагам, че затова на екскурзиите ще имаме въоръжени гардове — каза Мина.

— Наистина ли?

— Да. Не наблягат на това, но директорът на круиза ми каза, че на всички автобуси ще има въоръжени гардове.

— Е, това наистина звучи много вълнуващо — каза Криси. — Дори по-вълнуващо отколкото си мислех.

Всички се разсмяха.

— Сигурна съм, че ще бъдем в пълна безопасност — каза Моника. — Няма да ни водят в опасни зони.

— Ще ходят ли всички във вариетето тази вечер? — попита Руди.

Всеки кимна утвърдително.

— Чудесно — каза той. — Мина и аз ще отидем по-рано и ще запазим обичайната ни маса и аз ще поръчам шампанското.

— Ще се видим там — каза Криси.

Дискотеката беше препълнена, като море от черни вратовръзки и рокли, които се въртяха на дансинга, събираха се около масите и стояха прави при бара, където всички високи столчета бяха заети. Криси изтанцува няколко танца с Руди и един с доктор Фон Меклинг. Един от младите корабни офицери я беше поканил на няколко бързи парчета и тя наистина се забавляваше и часовете летяха. От време навреме претърсваше с поглед задната част на залата за Лука, но до появата му имаше още време. Капитанът и компанията му пристигнаха много късно, но той не беше с тях. Криси предположи, че някой спешен случай го е задържал в болницата. Горещината и димът в пълната дискотека започнаха да ѝ идват в повече и вече не ѝ се танцуваше, поне за малко.

Криси си взе дамската чантичка и се отправи към вратата с намерението да се охлади малко на палубата. Излезе от дискотеката през главния вход и влезе в тоалетната, после слезе по стълбите едно ниво надолу и през най-близкия изход излезе на палубата. Нямахме никой друг точно на това ниво, но по това време тя не беше и очаквала да има, освен евентуално някои заблудени веселяци, излизащи от дискотеката.

Свежият нощен въздух, макар и доста влажен, ѝ подежда много добре след задимената дискотека, ухаеше приятно успокояващо и съвсем малко на земя. *Бразилия*, помисли си тя. *На това мирише*. Колко странно беше да чувства този аромат, да го усеща в ноздрите си. Беше силен и особен, не приличаше на нищо, което беше усещала досега. Може би приближаваха брега. Тя знаеше, че корабът ще навлезе в река Амазонка около четири часа сутринта, но няма да стигнат малкото пристанище до Белем преди девет.

Криси стоеше до парапета, облежната на пречките и гледаше небето. Беше още една подходяща нощ за гледане на звездите — не се виждаше нито едно облаче. Като насочи погледа си към морето, не можа да види светлините на друг кораб в далечината или изобщо никакви други светлини; само отразените лампички на „Морска нимфа“ ѝ намигаха от повърхността на водата. Тя се наведе още повече от парапета, а шифонът на роклята ѝ се развяваше зад нея. Тишината беше много приятна след всичката музика и смехове вътре и постоянното бръмчене на машините и звукът на кораба, който пори вълните, почти я хипнотизираха.

Мирната ѝ тишина беше изведнъж прекъсната от далечно изсумтяване, последвано от шума на нещо подобно на брезент и найлон. Последваха няколко тъпи удара и накрая издумкване. Криси почувства как косъмчетата на шията ѝ настръхнаха и по гръбнака ѝ пробягва тръпка. Тя се изправи и се опита да надникне зад колоната, до която беше застанала. Успя да види движение в сенките до спасителните лодки. Когато очите ѝ започнаха да свикват с тъмнината, тя ясно видя, че някой беше отместил част от брезента, покриващ една от малките моторници. Тези лодки бяха застопорени директно на палубата, под много по-големите, които бяха хванали за железни греди. Докато зяпаше в тази посока, пред погледа ѝ се появи фигурата на мъж. Той си проправяше път около лодката, махаше тежкото брезентово покритие и развързваше въжетата, които я задържаха към палубата.

Луната се появи и рязко освети тази част на палубата и Криси видя нещо подобно на средно голям сак, сложен на пода на моторницата. После видя и лицето на мъжа, който изведнъж погледна към нея. *О, господи мой!* Тялото ѝ за момент се вцепени, после тя бързо се отдръпна, за да се скрие зад колоната. *О, господи, надявам се, че не ме е видял.* Сърцето ѝ заби по-бързо и тя се разтрепери от страх.

Беше Валентин Петров. Тя се вслуша да долови какъвто и да е звук от неговото присъствие, но не се чуваше нищо по-различно от преди — разгъването на найлон и шумоленето на брезент, който се опира в друг брезент. Тя се помоли на всички божества да се слее някак си с колоната и се прилепи колкото можеше по-близо до нея с надеждата той да не я види. Нямаше представа какво точно прави, но

изглежда приготвяше моторницата за бягство, поне това беше ясно. Но защо?

Трябваше да задържи импулса си да надникне иззад колоната и да види какво става. Някакъв дълбоко вроден инстинкт ѝ казваше да си остане скрита и тя не посмя да рискува да се покаже. Като погледна вратата, водеща към безопасната вътрешност на кораба, тя се почуди дали ще успее да се добере до нея.

Като стоеше тук не можеше да направи нищо. Трябваше бързо да изтича нагоре по стълбите до дискотеката, където да предупреди капитана или някой от охраната, че Валентин Петров смята да напусне кораба. Тя си пое дълбоко дъх с очи, приковани в спасителната врата и...

Облечена в ръкавица ръка затисна устата ѝ и писъкът, който се беше зародил дълбоко в гърдите ѝ, не видя бял свят.

Криси инстинктивно започна да се бори срещу здравата хватка на ръката върху устата ѝ, а ръцете ѝ се стрелнаха нагоре и започнаха да дерат. Тя изви гръб срещу колоната и подпря едната си подметка на нея в опит да се оттласне, но действията ѝ бяха безплодни срещу мускулестия ѝ нападател.

Изведнъж Криси почувства нечий горещ дъх върху лицето си и очите ѝ се разшириха от ужас. Лицето му беше съвсем близо до нейното, а отвратителните му сиви очи бяха фокусирани върху нейните. Няколко секунди той не проговори, а само продължи да диша като пареше кожата ѝ с горещия си дъх и се усмихваше.

— Не ме ли позна, Криси? — прошепна той. Усмивката му се разшири.

Криси се опита да го ритне, но той притисна силното си тяло срещу нейното и съсредоточи всичката си сила да ѝ попречи. Тя се опита да изкрещи, но беше невъзможно. Едва дишаше. Помисли си, че сигурно ще се задуши, ако той не махне ръката си от устата ѝ.

— Красивата ти рокля те издаде, Криси — продължи да ѝ шепне той. — Красивата ти рокля се вееше отстрани на колоната. Трябваше да си по-внимателна.

Лицето му беше точно срещу нейното, а носът му на практика докосваше нейния и на Криси ѝ ставаше лошо от вонята на дъха му, от ужасните му очи и, повече от всичко друго, от зловещата му усмивка.

— Сега ще трябва да те взема със себе си, Криси. Идваш с мен на малка разходка с лодка, преди корабът да експлодира.

Корабът ще експлодира?, помисли си нещастно тя. *Господи боже, помогни ми. Какво ще правя!* Опитва се отново да го ритне, но беше така плътно притисната към колоната, че нямаше начин да помръдне.

Лука влезе в дискотеката и огледа пълната зала. В официалните вечери тълпата винаги беше по-голяма и гостите винаги оставаха да пият и да танцуват до по-късно от обикновено. Тази вечер също не беше изключение. Докато вървеше към задната част на голямата зала, погледът му прескачаше от маса на маса, но никъде не видя Криси. Нито пък капитана и компанията му — странно обстоятелство, предвид, че той или някои от другите офицери трябваше да имат маса точно в тази част на дискотеката. *Дансингът*, помисли си той и се помъчи да убеди сам себе си, че всичко е наред.

Отиде до претъпкания дансинг, оглеждайки двойките по пътя си, но не видя нито Криси, нито някой от офицерите. Постоянно премигващите светлини затрудняваха търсенето, а сменящите се цветове още по-малко му помагаха. Като се придвижваше все по-напред, той продължи да търси, но без никакъв резултат. Най-накрая стигна до центъра на дансинга и започна да си проправя път сред тълпата танцуващи тела, но Криси не се виждаше никъде. Отиде до другата страна на залата, а очите му постоянно шареха на всички страни, но отново без успех.

От една близка маса го извика Моника Граф. Той я погледна и си помисли: *дишячът от обажданията. Нещастната кучка, която тормозеше Криси.* Моника си вееше със старомодно ръчно ветрило, а на тежко гримираното ѝ лице беше лепната изкуствена усмивка.

— Доктор Сантос — извика името му тя и размаха ръка.

Лука веднага отиде при нея.

— Виждала ли си Криси — попита я, като се опита да звучи възпитано? Нищо не би му харесало повече от това да насоли хубавичко тази ужасна жена, но успя да се въздържа.

— Видях милото дете да излиза само преди няколко минути. Седеше с капитана и компанията му и след като те си тръгнаха, тя ги

последва сама.

— Капитанът тръгна ли си?

Моника кимна.

— Странно, нали? Винаги затваря дискотеката — Моника тихо се засмя. — Но бях решила, че Криси просто отива до тоалетната. Защо не седнеш при нас и да я почакаш? Имаме чудесно шампанско. Мисля, че е „Тейтинджър“. Доста добро.

— Благодаря — очите на Лука продължиха да обхождат стаята, — но ще ти откажа. Отивам да я потърся.

— О, не трябва да се притесняваш, скъпо момче — каза Моника. — Тя ще се върне всеки момент. Знам, че те очакваше. Без съмнение със затаен дъх — отново се засмя и потупа мястото до нейното. — Седни и си налей чаша шампанско.

— Не, благодаря. Отивам да я намеря. — Той се отдалечи от масата и се запъти към изхода.

Капитан Пападопулос, последван от още петима офицери, стигна до офиса на охраната. Вместо да чака някой от подчинените си да отвори заключената врата, той извади собствената си връзка ключове и потърси подходящия.

— Кой се обади, сър? — попита Трасос.

— Кристополус — отговори капитанът. — Каза, че имал нужда от всички тук. Не разбирам. В килиите няма никой, освен Марк Вилос, но скоро ще разберем какъв е проблемът. — Той най-накрая намери ключа, късо, дебело, овално парче стомана, на което беше невъзможно да се направи дубликат, а подходящата му ключалка би отнела ужасно много време дори на висококвалифициран касоразбивач. Килията беше във вътрешността на помещенията на охраната и макар че от нея рядко имаше нужда, беше построена, така че да задържи и най-закоравелия престъпник.

Капитан Пападопулос вкара ключа в ключалката и го завъртя надясно. Вратата веднага се отвори и той влезе, а останалите офицери, в техните бели униформи, бяха плътно зад него.

— Затвори и заключи тази врата след себе си, Трасос... Какво, по дяволите... — Капитанът застана с ръце на кръста, загледан пред себе си, а офицерите се скупчиха около него.

— Исусе, сър — обади се Трасос, когато приключи със заключването на вратата.

Криstopолус, Анастасия и още петима човека от охраната лежаха неподвижно на пода, а ръцете и краката им бяха сигурно овързани със скоч лента. Тя беше залепена и през устите им и навита около главите, като по този начин им пречеше да викат, ако изобщо можеха да дишат.

Капитан Пападопулос се опита да провери за признаци на живот, но имаше само секунда да разгледа местопрестъплението. Преди да успее да разбере каквото и да било, въздухът в помещението изведнъж се изпълни с изпарения, чиято мощ изгори ноздрите им и защипа на очите им. Този газ сякаш идваше отвсякъде и капитанът въртеше глава на всички страни като се опитваше да установи къде може да е контейнерът, но очите му се замъглиха, преди да успее да разбере. Тъй като беше първият, който влезе, капитанът беше и първият, който припадна — първо се опря на коленете си, а после се отпусна в цял ръст върху краката на Криstopолус. Останалите петима паднаха почти едновременно като образуваха купчина точно пред вратата, почти без да разберат какво е причинило припадъка им.

— Предстои ни сблъсък, Криси — прошепна ѝ той, все още усмихнат, — с танкер, пълен догоре с пропан. — Той се притисна дори по-здраво към нея и по-скоро чуваше, отколкото усещаше лекото ѝ дишане срещу облекената му в ръкавица ръка. — „Морска нимфа“ ще бъде взривена. Ще останат само съвсем малки парчета от всичко и всички на борда и това включва и твоето гадже, Криси.

Тя пак се опита да го ритне, но изобщо не можа да помръдне краката си. Усети как сълзи се стичат по бузите ѝ и още повече се вбеси, че това чудовище може да види тревогата и страха ѝ.

— А сега ще бъдеш добро малко момиченце, нали, Криси? Ще те оставя в лодката, където ще си в пълна безопасност. Не си ли щастлива? Спасявам ти живота, така че като стигнем сушата, да можем да се позабавляваме. — В тъмносивите му очи проблесна злоба, поплашеща от всякога, и устните му оформиха целувка. — Да, Криси, ще има да се забавляваме много заедно, ти и аз.

Изведнъж той я дръпна от колоната и то толкова бързо, че отначало тя не разбра какво става. Едната му ръка все още беше на устата ѝ, а другата се уви около гърба ѝ и той започна да я дърпа към моторницата като продължаваше да притиска тялото ѝ към своето. Стъпалата ѝ почти не докосваха палубата.

Стигнаха до лодката, както ѝ се стори, за по-малко от секунда и тя усети как задната част на бедрата ѝ силно се удари в нея. Сблъсъкът прати остри стрелички на болка нагоре по гръбнака ѝ и тя отново се опита да се бори. Едва тогава осъзна, че едната ѝ ръка беше свободна. Беше така втрещена от ужас, че досега не ѝ беше хрумнало, че той не може да запушва устата ѝ и да държи и двете ѝ ръце наведнъж.

Когато Валентин започна да я прехвърля през единия борт на лодката, тя засили свободната си ръка колкото може повече и замахна с нея като се целеше в главата му, а златната ѝ чантичка допълваше силата на удара. Тя го почувства с ръката си, когато металът се сблъска с черепа му и по цялата дължина на ръката ѝ пробяга болка. Валентин се отдръпна и ръката, която запушваше устата ѝ, автоматично се стрелна към наранената му глава. После, без предупреждение, той я зашлеви по бузата с такава сила, че тя реши, че всяка кост от тази страна на лицето ѝ е счупена.

Криси започна да крещи, както не бе крещяла никога преди. Отначало от устата ѝ не излезе почти никакъв звук. Той почти я беше задушил и това, заедно с удара по лицето, я караше да се задъхва. Но преди той да успее пак да притисне устата ѝ, тя успя да издаде смразяващ кръвта писък. Веднага след това ръката му отново се стегна около устата ѝ, този път толкова силно, че я блъсна срещу борда на лодката и я преобърна вътре. Той скочи след нея и притисна главата ѝ на пода. Краката ѝ махаха във въздуха и тя се опита да го ритне. Валентин обаче знаеше какво прави и вече беше взел със свободната си ръка дълго въже, което сръчно уви около краката ѝ и здраво ги завърза един за друг, после ги намести вътре в лодката.

Криси ядосано риташе лодката, макар и краката и да бяха вързани. Дори в паническо състояние, в което се намираше, тя осъзнаваше, че почти не вдига никакъв шум и по никакъв начин не успява да го отклони от това, което е намислил. После очите ѝ забелязаха сребристия блясък, когато в ръката му се появи скоч лента.

О, господи, не!, помисли си тя. Не, не, не.

Лука се втурна в дамската тоалетна до входа на дискотеката и извика името на Криси няколко пъти. Когато не получи отговор, започна да блъска по затворените врати, но му отговориха само уплашени женски писъци. После изтича на близката до дискотеката палуба и се огледа на всички страни, но не видя никого. Извика името ѝ и пробяга няколко фута по палубата, но отново нямаше отговор. Реши, че явно тук няма никой, влезе обратно вътре и изтича по стълбите до долната палуба. Хрумна му, че Криси харесва тази палуба, защото на нея имаше по-малко хора.

Рязко отвори вратата, изскочи на палубата и отново се огледа, както направи и на горната. Отначало не видя никой, нито пък нещо, по-различно от обичайното. Той започна да напредва по палубата, а очите му шареха на всички страни. Неочаквано зърна движение в една от моторните лодки.

Като се приближи видя, че брезентът, която я покриваше, беше разкъсан и въжетата, които трябваше да я задържат, не се виждаха никъде. После, за свой най-голям ужас, видя как лодката започва да се движи по рампата си надолу към морето.

О, Исусе, не!, помисли си той и побягна натам. Стигна до нея и с две ръце се набра на единия ѝ борд. Лодката още не беше напуснала рампата, но всеки момент щеше да го направи и да започне своето спускане в морето. Той дръпна брезента настрана, за да може да види какво има вътре в нея и когато видя Криси, вързана и със запушена уста на пода, за момент си помисли, че ще припадне.

— Криси! — извика той. — Исусе! Криси! — С две ръце, той се набра и скочи в лодката. Без да се помайва я вдигна от пода и я изправи на крака, поемайки я в прегръдките си. Нямаше време за губене и той я хвана през ръцете, които бяха завързани на гърба ѝ, вдигна я във въздуха и после бавно и внимателно я пренесе над палубата.

Краката ѝ не стигнаха до долу, но Лука нямаше друг избор. Трябваше да я хвърли. Той плъзна ръцете си по нейните и я пусна. Криси падна на палубата и се претърколи на една страна. Лука веднага скочи и се приземи точно до нея. Сграбчи скоча, увит около главата ѝ и го отлепи бързо и рязко, знаейки, че ѝ причинява болка, но и че няма друг избор.

В момента, в който скочът се отлепи от устата ѝ, тя започна да му вика.

— Лука! О, Лука! Внимавай! Внимавай! Той е... той е...

Лука почувства как две силни ръце го хващат за раменете и някой дърпа тялото му назад, все по-далеч от Криси. Когато се опита да се обърне и да се изправи с лице към противника си, Валентин пусна едно от рамената му и го удари с юмрук по главата. За момент Лука сякаш щеше да изгуби съзнание, но когато видя Криси, лежаща пред него с все още вързани ръце и крака, буйна ярост изпълни всяка клетка в тялото му със сила, която дори не беше подозирал, че има. С рев, той се изправи на крака и се хвърли към Валентин като вихър с вдигнали ръце и разперени встрани лакти.

Така Валентин се оказа хванат със свален гард и когато лакътят на Лука се врязва в главата му, ударът го запокити назад и го завъртя. Падна на палубата и тялото му тупна глухо, но бързо скочи на крака и приклепна. Лука вдигна сгънания си в коляното крак и ритна главата на Валентин отстрани с всичката си сила.

Българинът отново беше изваден от равновесие и се просна на палубата като с една ръка придържаше главата си. Преди да успее да се изправи, Лука отново засили крака си, като този път го ритна в корема. Веднъж. Още веднъж. Трети път. После се пресегна, стисна главата му с ръце и я блъсна в палубата. Веднъж. Още веднъж. Трети път.

Валентин остана неподвижен.

Лука се огледа около моторната лодка, докато не намери каквото му трябваше. Въжето не беше кой знае колко, но и на него не му трябваше повече. Завърза ръцете на Валентин една за друга, после прокара въжето до глезените му и завърза и тях като ги вдигна нагоре към ръцете с примка от въжето, изкривявайки по този начин гърба му назад.

Като свърши това, той се втурна към Криси и разлепи скоча от китките и глезените ѝ, после я взе в обятията си. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ и тя се разтрепери едновременно от страх и облекчение. Лука здраво я прегърна като не спираше да ѝ шепне.

— Всичко ще е наред, Криси — обеща ѝ той. — Вече съм при теб и всичко ще се оправи.

— Лука — проплака тя. — Лука, корабът ще експлодира.

— Какво? Какво искаш да кажеш? — За момент той помисли, че думите ѝ са резултат от шока. Беше преживяла сериозно изпитание, така че беше в състояние да каже какво ли не.

— Той ми каза — продължи тя. — Валентин. Каза, че корабът ще се сблъска с танкер, пълен с пропан.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно. Трябва да направим нещо веднага. Той искаше да напусне кораба, за да се спаси от експлозията.

Лука ѝ помогна да се изправи на крака.

— Трябва веднага да информираме капитана — каза той.

— Той отиде долу, в офиса на охраната. Той и всички офицери в дискотеката бяха повикани там точно преди аз да дойда тук.

— Какво? Всички? Какво, по дяволите, става? — Извади клетъчния си телефон и набра номера на капитана, но му отговори гласовата му поща. — Ще пробвам Кристополус — каза той. — Той ще знае какво става. — И там му отговори гласова поща. — Това е много странно.

— По-добре да отидем направо долу, нали? — попита Криси. — Или направо на мостика?

— На мостика? Там пък защо?

— Лука, корабът е на автопилот и сме се насочили право към танкер. Той няма автоматично да се отклони от зададения си курс, дори и когато засече танкера на радара си. Шейла и Томи, с които се запознах, ми го обясниха. Те са ходили горе, на мостика.

— Знам, Криси — каза той, — но там има вахтен офицер, така че няма защо да се тревожим за това. — Погледна я замислено. — Или пък не? Дементриос и другите са били извикани при охраната...

— Може би първо трябва да отидем при охраната — предложи тя.

— Мисля, че трябва да проверим и там, но мостикът засега е най-важното за нас. Ако курсът е грешен, това е единственият ни шанс да го променим. — Погледна към Валентин. Той все още беше в безсъзнание, но Лука се притесняваше, че може да дойде на себе си всеки момент.

— Дай ми няколко секунди — каза на Криси. Отиде при моторницата и я издърпа обратно изцяло на палубата.

Порови вътре и намери скоча. Седна върху Валентин и обви с по няколко дължини китките и глезените му. — Просто за да сме сигурни, че няма да се появи отнякъде и да ни се пречка.

После го изправи на крака и го довлече до лодката. Хвана го под мишниците, вдигна тялото му и като изохка от усилието, го хвърли вътре. Валентин се приземи на дъното с глухо изтупкване. Лука хвана разхлабения брезент и го върна на мястото му, така че ако някой мине да не забележи нищо.

— Не искаме да плашим безсмислено никой, нали? — обясни той. После хвана ръката на Криси и я поведе към вратата. — Хайде да вървим на мостика.

— Може би трябва да се разделим, Лука — предложи тя като тръгнаха по коридора. — Мога да проверя какво става при охраната, докато ти отидеш на мостика.

Той спря рязко и я обърна с лице към себе си.

— Категорично не. Няма да те изпусна повече от поглед. Едва не те изгубих само преди няколко минути и не искам да рискувам повече. Нито сега, нито когато и да е.

— Добре. — Криси не можеше да обори такъв аргумент. — Към мостика.

Вместо да чакат асансьора те се втурнаха нагоре по стълбите и през целия кораб. Притичаха покрай няколко подпийнали двойки, но те само им се усмихнаха и кимнаха, без да им обръщат кой знае какво внимание, макар че бяха доста забързани. Когато стигнаха до горната палуба, Лука започна да показва пътя към мостика. Криси беше ходила там веднъж, но не смяташе, че ще може да се оправи втори път. Щом се озоваха пред вратата, те спряха за малко да си поемат дъх.

Лука извади една карта от вътрешния джоб на бялото си униформено сако.

— Ще свърши ли работа? — погледна го Криси.

— Работи като универсален ключ. Трябва да разполагам с него, така че да мога да влизам във всяко помещение на кораба, в случай че нещо се случи на някой от пътниците или от екипажа.

Той пробва да пхне картата, но вратата, макар и доста тежка, леко се отмести.

— Исусе, не е заключена! — Като я отвори изцяло той излезе на мостика като здраво държеше Криси за ръка.

Огромното помещение, от която се управляваше целият кораб, изглеждаше напълно празно. Нямаше никой седнал пред нито една от контролните конзоли, но когато стигнаха средата на помещението, разбраха, че то не е безлюдно. Вътре в отделните офиси, чиито големи прозорци гледаха към командната зала, се виждаха трима офицери. Единият се беше проснал върху бюрото, другият — на пода, а третият — в стола си с глава, килната над облегалката.

Вратите им бяха отворени и Лука и Криси влязоха. Криси първа видя кръвта, образувала локвичка върху синьо-зеления килим. Идваше от младия офицер, който лежеше по корем на пода. Когато погледна главата му видя, че тя изглежда сякаш някой беше отхапал гигантска хапка от едната ѝ страна.

Стомахът на Криси се преобърна, но тя пое няколко пъти дълбоко дъх и се обърна на другата страна. Лука се наведе и обърна офицера. На челото му имаше дупка от куршум, малка и кръгла и почти без кръв около нея. Нямаше смисъл да търси пулс. В другите офиси другите двама офицери бяха убити по същия начин: с един-единствен изстрел в челото, малка входна рана отпред и почти напълно издухана глава отзад.

На Криси ѝ се зави свят и изведнъж железният мирис на кръв, който изпълни ноздрите ѝ, накара стомахът ѝ пак да се преобърне. Сега вече беше сигурна, че ще ѝ прилошее. Можеше да усети как жлъчката се надига към гърлото ѝ, но успя да се пребори като държеше главата си обърната на другата страна.

— Можеш ли да направиш нещо, Лука? — Тя знаеше отговора, но все пак чувстваше нужда да попита.

— Не, нищо — каза Лука. — Хайде да се махаме оттук. Трябва да слезем долу, при охраната и да намерим някой от офицерите, някой, който да знае как да управлява ръчно този кораб. Знам много за кораба, но точно от това не отбирам абсолютно нищичко.

Очите на Криси се спряха на контролните конзоли с техните компютърни екрани, джойстици и, както изглеждаше, безкрайни копчета и бутони. Беше безнадеждно, помисли си тя. Абсолютно безнадеждно. Фокусира се върху единия екран на централната конзола и посочи:

— Лука, виж.

Той проследи погледа ѝ към екрана.

— Исусе — изохка той. — Каквото и да е това, ние сме се насочили право към него.

— Танкер — каза Криси. — Натоварен с пропан. Така каза Валентин.

На екрана на радара позицията на „Морска нимфа“ беше недвусмислено обозначена с движещо се кръгче и право на неговия път стоеше друго кръгче, неподвижно, което индикираше друг плавателен съд.

— Хайде — Лука хвана ръката й.

Те забързаха през вратата и после практически затичаха надолу по стълбите, палуба след палуба, докато не минаха всичките шест и не стигнаха до тази, на която беше офисът на охраната. Надолу по един коридор, наляво, после надясно, надолу по друг коридор и най-накрая вратата на охраната се появи пред тях.

Лука се засили и я блъсна, но тя не помръдна.

— По дяволите. Заключена е.

— Какво ще правим? — Криси не видя на вратата да има място за карта ключ. — Няма къде да се пъхне картата.

— Имам ключове — успокои я Лука. — Трябва да мога да влизам навсякъде, помниш ли? — Усмихна се, докато ръката му вече вадеше халка с множество ключове от джоба на панталона си. Бързо намери малкия, дебел, кръгъл ключ, който беше единствения такъв измежду много други. Пъхна го в ключалката, завъртя го и бутна тежката врата. Нещо отвътре обаче я блокираше, така че Лука облегна рамото си и натисна по-силно. Вратата се помръдна с още няколко инча и той надникна вътре.

— Мамка му.

— Какво става? — попита Криси.

— Още тела. Явно са на капитана и на повечето от другите офицери. — Той отново натисна с рамо, този път още по-силно и направи достатъчен процеп, през който да могат да минат.

Лука влезе вътре и Криси го последва.

— О, господи мой — прошепна тя.

— Чакай! — възкликна Лука. — Подушвам някакъв газ. Излез обратно в коридора.

Криси веднага се подчини, без да задава излишни въпроси. В коридора тя успя да различи тежкия мирис на упойващ газ, но не

виждаше никакви изпарения във въздуха. Видя как Лука извади кърпичката от джоба си и я поставя пред носа и устата си. Прескочи един от лежащите на пода офицери и натисна ключа в стената, който задейства вентилатора, вграден в тавана, после клекна и провери пулса на капитана. Така мина при всички тела, повтаряйки същия процес.

— Живи ли са? — попита Криси.

— Всички са живи — кимна той, — но ще са в безсъзнание за известно време, в зависимост какъв е газът. Смятам да ги издърпам подалеч от вратата, така че да можем да я отворим широко и да пуснем малко свеж въздух вътре.

— Лука, кой друг знае как се управлява този кораб?

— Не се сещам за никого — отговори той, докато се бореше с масивното тяло на Анастасия. Очите му сълзяха, а лицето му се беше зачервило. — Ще трябва да слеза долу в машинното отделение и да се надяваме, че някой ще знае нещо. Проблемът е, че повечето от момчетата там не разбират нищо от друга работа, освен от тяхната. Разбират от машини, но не и от компютри.

Той разчисти входа на каютата достатъчно, така че Криси да може да отвори вратата напълно. Високоскоростният вентилатор вече вършеше работата си — вкарваше в помещението свеж въздух и изкарваше застоялия навън.

— Добре — каза Лука. — Сега не мога да направя кой знае колко повече за тях. — Очите му шареха из офиса да намерят нещо, с което да подпре вратата, за да не се затвори. Най-накрая хвана един стол и го подпря на връзката на вратата като се увери, че няма начин да се размести. После погледна Криси. — Сигурно е използвал нещо слабо упойващо. Ще се оправят, но ще отнеме известно време. Е, ако само имахме време... — Той излезе в коридора и хвана Криси за ръката. — Хайде. Най-добрите ни шансове сега са в машинното. Може би някой от филипинците има известен опит на мостика.

Те затичаха надолу по коридора, но изведнъж Криси рязко спря.

— Какво правиш? — попита я той като я дърпаше за ръката.

— Лука, къде е затворът?

— В помещенията на охраната — отговори й той грубо. — Хайде, Криси. Нямаме време...

— Чакай! — възкликна тя. — Марк е заключен там, а той знае всичко за този кораб. Каза ми, че дори може да го управлява.

— Сигурна ли си?

— Да. Каза ми, че може да плава на всичко от малка платноходка до този огромен кораб.

— Струва си да опитаме.

Лука се обърна, като вече търсеше с едната си ръка халката с ключове в джобовете на панталона. Минаха през предната врата и през още една и той пхна същия къс, кръгъл ключ в ключалката. Когато чу характерното изщракване, бутна вратата и те забързаха по друг къс коридор. От дясната им страна имаше още една врата, в тази обаче бе вградено прозорче от бронирано стъкло.

През стъклото Криси видя Марк да ги гледа с изненадано изражение от тесния нар, на който се беше излегнал и четеше, облечен в оранжев анцуг, който Криси знаеше, че сигурно е притежание на кораба. Като го гледаше през стъклото, тя почувства как в стомаха ѝ се стяга възел и споменът за нападението му се завърна пред очите ѝ с всеки малък дребен детайл. Опитва се да го потисне, но ѝ беше много трудно, той просто не искаше да си отиде.

Лука пхна ключ и отключи вратата.

— Какво, по дяволите, искате? — попита Марк като ги гледаше стреснато.

— Имаме нужда от помощта ти — каза Лука.

Нагла усмивка замени стреснатото изражение на Марк.

— Моята помощ? Сигурно се шегуваш.

— Виж, корабът ще се сблъска с танкер, зареден с пропан. Включен е на автопилот и в момента няма никой, който да може да го управлява ръчно.

Изражението на Марк незабавно се смени отново.

— Ами капитанът — каза той. — Всички офицери...

— Всички те са или мъртви или са били упоени — извика Криси.
— Трябва да ни помогнеш.

— Какво, по дяволите, става? — Марк скочи на крака.

— Ще ти обясним по пътя — каза Лука. — Хайде да тръгваме.

Тримата изтичаха по коридора до предния офис, където Марк се спъна в един от офицерите.

— Исусе! — възкликна той и спря.

— Нямаме време — подкани го Лука, който вече излизаше в другия коридор заедно с Криси.

Марк побърза да ги настигне.

Когато стигнаха стълбището, те хукнаха нагоре, вземаха по две стъпала наведнъж, без да спират дори за секунда да си поемат дъх. На горната палуба една група хора, които се прибираха по каютите си от дискотека, се отдръпнаха като ги видяха да тичат към тях, а една от жените изпищя, дали заради затворническия костюм на Марк или заради дивото изражение на лицата им, Криси не можа да разбере. Тримата не им обърнаха никакво внимание и продължиха надолу по коридора, Марк беше най-отпред и тичаше като луд с босите си крака. На единия от завоите той се подхлъзна, но бързо се изправи с помощта на ръцете си и продължи.

Стигнаха вратата на мостика и Лука нахълта вътре без дори да забави ход, Криси го следваше по петите, а Марк беше плътно зад нея. Тук Марк отново ги изпревари и се втурна към централната конзола като се мъчеше да си поеме дъх.

— О, боже мой! — извика той. — Ние сме почти отгоре им, които и да са те. — Той бясно започна да набира нещо на клавиатурата. — Мамка му, мамка му — ругаеше той, когато пръстите му пропускаха някой клавиш.

Като надничаха през рамото му към екрана на радара, Криси и Лука успяха да видят как кръгчето, представляващо „Морска нимфа“, приближава другото кръгче. Беше просто въпрос на минути двата плавателни съда да се сблъскат. И после какво? Ако това, което беше казал Валентин, бе истина. „Морска нимфа“ и всички на борда й щяха да се взривят. Криси изтича до огромния панорамен прозорец и погледна навън към предната палуба и морето пред нея.

— Не виждам нищо навън — каза тя. — Никакви светлини. Нищо.

— Само че той си е там и е съвсем близо пред нас — отвърна й Марк.

В момента, в който чу тези думи, тя успя да различи призрачния силует на танкера.

— О, господи — прошепна.

Лука отиде до нея и я прегърна през раменете.

— Марк, той е на не повече от триста фута.

Марк натисна последния клавиш, изчака един момент, после хвана джойстика, който беше на конзолата пред него.

— Дръжте се! — извика той.

20.

В моторницата Валентин се бореше с въжето и скоча, увити около ръцете и краката му. Колкото и да беше силен, Лука беше завързал възлите по такъв начин, че беше на практика абсурдно да се измъкне. Скок лентата правеше нещата още по-сложни. Но той успя да разхлаби въжето, което свързваше ръцете и краката му и извиваше гърба му, като го търкаше бясно нагоре-надолу в една от подпорите на лодката. Не знаеше дали това се дължеше на собствените му усилия или просто Лука не беше успял да го върже както трябва. Нямаше значение. Сега поне можеше да се изпълне и да седне в лодката, макар че ръцете и краката му още бяха вързани. Както седеше, брезентът, който Лука беше метнал върху моторницата, тегнеше на главата му и подсилваше чувството, че се задушава, което така или иначе той вече изпитваше. Отново намери подпората зад себе си и започна да търка в нея ръцете си, колкото можеше по-бързо, но разбра, че с това няма толкова късмет, колкото с другото въже. Очите му бяха привикнали с тъмнината и той потърси под брезента спортния си сак, докато най-накрая разбра, че е близо до вързаните му крака. В тъмнината успя да избути сака близо до ръцете си като използваше и двата си крака, после с двете си ръце, тъй като нямаше друга възможност, започна да рови вътре. Опитваше се да забави движенията си и да използва само пръстите си, за да може да почувства това, което търсеше.

Ето. Докосна го. Без грешка. Гладката му пластмаса беше хладна при допир. Изглеждаше като всеки друг обикновен клетъчен телефон, всъщност беше абсолютно същия като този, който използваше да се обаждат на Вилос в Лондон и на хората, които нае да разположат „Щастливия дракон“ на правилните координати. Те вече бяха слезли от танкера и сигурно пиеха в Белем или някъде другаде наблизко по течението на Амазонка, а надуваемата им лодка беше вързана за някой от паянтовите пристани, които бяха навсякъде покрай реката, също като палмови дървета.

Той успя да хване телефона с двете си ръце, достатъчно лесна задача, макар и да не можеше да вижда. Сега трябваше само да натисне едно копче. Едно малко копче, помисли си той и танкерът с хилядите си галони пропан щеше да хвъркне във въздуха. Не беше смятал да използва дистанционното — то беше част от план „Б“ — защото когато „Морска нимфа“ се сблъскаше с „Щастливия дракон“, ударът щеше да е достатъчен да взриви и двата кораба.

Сега обаче, заради намесата на Криси Фицджералд и нейното гадже — лекар, нямаше друг избор. Може би са успели да събудят капитана или някой от другите офицери навреме, за да предотврати сблъсъка. *Трябваше да ги убия всичките*, помисли си той раздражено, *вместо да разчитам на газа. Когато накарах онзи в офиса на охраната да се обади на капитана да слезе долу и да доведе всички офицери със себе си, трябваше просто да ги убия един след друг. Не трябваше да слушам дъртия Вилос. Той е глупак.* Старецът беше ненужно внимателен и се притесняваше, че флотските инспектори може да намерят телата на капитана или другите офицери с дупки от куршуми или пък други подобни рани. *Сякаш след катастрофата ще остане нещо за инспектиране*, помисли си Валентин.

Не знаеше точно колко време е минало, откакто докторът го беше изпратил в безсъзнание, но корабът все още се движеше с максимална скорост право напред. Ако усетеше, че се забавя, щеше да натисне копчето, защото това щеше да е сигнал, че някой беше поел ръчния контрол над „Морска нимфа“. Това беше лесно. Той усещаше всички копчета на телефона, така че без значение какво се беше случило, откакто беше вързан, все още можеше да предизвика експлозията. Старият Вилос все още можеше да си прибере цяло състояние от застраховката на „Щастливия дракон“ и товара му, а сигурно щеше да има също толкова голямо обезщетение за „Морска нимфа“ — тоест още няколко милиончета. Да се надяваме, че който и да е на мостика, ще бъде погълнат от огромна огнена топка, която ще остави след себе си само пепел и дим. А какво щеше да стане с него самия? Той беше сигурен, че в паниката, настъпила след експлозията, ще успее някак да развърже ръцете и краката си и да спусне лодката, с която да се отдалечи достатъчно. Беше риск, който той нямаше нищо против да поеме, защото ако оцелееше в експлозията, щяха да му предявят обвинения за няколко убийства и да прекара живота си в затвора.

Изведнъж корабът се разклати мощно над водата като първо го запрати напред, после назад, удари го в металната подпора и той изпусна клетъчния телефон.

По дяволите, помисли си. Сега беше момента да натисна копчето. Пръстите му шареха по пода на моторницата и най-накрая успя да го намери. *Да*, устните му се разтегнаха в зла усмивка. Все още мога да го направя.

Корабът изведнъж намали скорост и захвърли Криси и Лука на пода. Той се пресегна към нея.

— Добре ли си?

— Да — отговори тя, като се опитваше да се изправи. Хвана се за парапета, който минаваше под рамката на прозореца по цялото протежение на стената, и се издърпа нагоре. Лука също използва това удобство и стана на крака. През прозореца можеха да видят как огромният силует на танкера се извисява точно пред тях в светлините на „Морска нимфа“. Марк беше включил сигналната светлина на горната палуба и я беше насочил право напред. Върху покрития с ръжда черен корпус можеше спокойно да се прочете „Щастливия дракон“ изписано с бели букви.

— Исусе — задъха се Лука. — Изглежда ще го ударим всеки момент. — Корабът рязко зави надясно и захвърли Криси върху Лука, като го събори пак на пода и се стовари отгоре му. Той се измъкна изпод нея, седна на пода и се хвана за парапета за по-сигурно.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— А ти?

— Идеално. — Той ѝ протегна ръка, помогна ѝ да се изправи и пак се загледаха през прозореца. В ярката светлина можеха да видят танкера от едната им страна, който се клатеше и лашкаше върху огромните вълни, образувани от рязкото забавяне и маневриране на „Морска нимфа“.

— Все още имаме около стотина фута, за да се разминем — каза Лука, докато гледаше с разширени от уплаха очи как „Морска нимфа“ избягва само на няколко фута от удара в борда на танкера. Вълната, която вдигнахме, може да ни запрати право към тях.

Едва беше изрекъл тези думи, когато Марк отново зави рязко, този път наляво. Криси и Лука се държаха здраво, за да не паднат отново и видяха как танкера бясно се разлюля от вълната на „Морска нимфа“.

Марк бавно изправи кораба като в същото време нагласяше светлините. Сега можеха да видят как бавно се разминават с танкера, който все още не можеше да се задържи хоризонтално и в корпуса му се разбиваха огромни вълни. Изглеждаше, че всичките му палубни съоръжения — мостик, мачти и всичко друго — ще паднат заради ужасното вълнение наоколо.

— Нещата вече са почти наред — извика им Марк.

Докато „Морска нимфа“ продължаваше напред, той постепенно усилваше скоростта и я насочваше леко надясно, като по този начин я отнасяше все по-далеч от „Щастливия дракон“. Криси и Лука се пуснаха от парапета и отидоха при централната конзола, където Марк беше седнал в големия капитански стол с джойстик в ръката и втренчен в компютърните екрани пред него.

— Тази вечер извърши цяло геройство — каза му Лука.

— Направих само това, което всеки, който може да управлява кораб, би направил при подобни обстоятелства — отговори Марк. — Сега вече започвам да се чудя кой е наредил нещата така.

— Знам, че Валентин Петров има нещо общо с това — намеси се Криси. — Видях го да се опитва да избяга от кораба по-рано, но Лука го спря.

— Може би ще успеем да разберем от него каква е цялата работа.

— Къде е той? — попита Марк.

— Вързан в една от моторниците на палубата при спасителните лодки.

— Ще трябва да пренастроя координатите — каза Марк — и да насоча кораба отново в правилния курс, а после пак ще го пусна на автопилот.

— Хайде да отидем да проверим как са капитанът и другите офицери — предложи Лука. — Те трябва да се събудят всеки момент.

Той хвана Криси за ръка и двамата се запътиха към вратата. В коридора отпред видяха капитан Пападопулос и двама други офицери да бързат към тях.

— Добре ли сте? — попита ги Лука.

— Да, така мисля — отвърна капитанът. — Кой управлява кораба и какво, по дяволите, става?

Лука му обясни колкото се може по-бързо. Когато приключи, капитан Пападопулос се обърна към единия от офицерите.

— Трасос, ти и Малинакис намерете Петров и веднага го вкарайте в някоя килия. Все още ще има хора, които се прибират по каютите от дискотека, така че бъдете максимално дискретни. Когато приключите, се върнете незабавно на мостика. Трябва да съпроводите Марк Вилос обратно до долу. След това донесете три чувала за трупове от болницата. Искam другарите ви да бъдат свалени в моргата, колкото е възможно по-бързо, така че да намалим шанса някой от пътниците да види нещо.

— В такъв случай аз по-добре да сляза в болницата — намеси се Лука. — Ще има доста наранявания от резките маневри, които се наложи да бъдат направени, а ще приготвя и моргата за телата. — Той хвана Криси за ръката. — Защо не дойдеш с мен?

Капитан Пападопулос погледна Криси.

— Тази вечер ти си героят или, по-точно, героинята — каза ѝ той, — и не знам дали изобщо някога ще можем да ти се отблагодарим.

— О, аз вече си получих наградата, капитане — отговори тя и стисна ръката на Лука. Те се отправиха надолу по коридора към стълбището, но спряха, когато чуха ужасяваща експлозия. Спогледаха се, после едновременно се обърнаха и се втурнаха към мостика.

Марк и капитан Пападопулос бяха застанали в единия край на залата с лица, залепени за прозореца. Криси и Лука нахълтаха вътре. В далечината се виждаше как ревяща огнена топка се насочва към небето и дори от тяхното място ясно се различаваха хилядите парченца, на които се бе превърнал „Щастливия дракон“ — на фона на огъня, озаряващ тъмнината бяха като милиарди шрапнели.

— Чудя се какво ли я е задействало — каза Лука. — Дали е някакъв вид дистанционно или сме ние с нашите маневри. Приблжихме се толкова много и така развълнувахме морето наоколо, че нищо чудно да сме го наклонили достатъчно да го потопим.

— Съвсем скоро ще разберем — обърна се към него капитанът. После се отправиха към болницата.

— Мислиш ли, че можеш да помогнеш за малко на Вула? Имам чувството, че ще ѝ трябва помощ.

— Не виждам защо не.

— Ще изглеждаш много добре в престилка върху официалната ти рокля — разсмя се Лука. Той полагаше усилия да отклони вниманието ѝ от всичко, което току-що беше преживяла. Знаеше, че събитията от последния час можеха спокойно да извадят от равновесие всяка нормална жена, както и мъж, ако ставаше дума.

Криси беше показала необикновена сила на духа и твърдост по време на целия този кошмар, мислеше си той, превъзможвайки всичките си страхове и съмнения, за да се погрижи за предотвратяването на катастрофата. Лука знаеше също и че тя може да развие късен шок. Сега, когато корабът беше вече в безопасност, осъзнаването на това, което се бе случило, и потенциалните му последици, можеше да я пречупи. Така че искаше да я задържи близо до себе си и заета с нещо, което според него беше най-доброто лекарство.

— Мислиш ли, че ще е по-добре бързичко да се преоблека? — попита Криси. — Мога да дойда направо долу в болницата.

— Така си добре — каза ѝ той. — Можеш да вдигаш телефона, да записваш пациенти и други такива неща. Повярвай ми, ще има много неща, в които да можеш да помогнеш, дори и както си по вечерна рокля.

Валентин чу експлозията и дори усети топлината в полъха, който дойде оттам, където преди малко беше танкерът. Не беше изчислил правилно, но никой нямаше право да го обвинява. Пък и вече не му пукаше. Важното в момента беше да се измъкне оттук. Той продължи да търка скок лентата, залепяща ръцете му, нагоре-надолу, нагоре-надолу срещу металната подпорка отстрани на моторницата, но знаеше, че има само няколко минути и никога няма да успее да се справи със скоча преди някой да дойде за него.

Той сви краката си и успя да се изправи като се подпираше с вързаните си ръце в единия ръб на лодката. Веднъж изправил се на краката си, той успя да се пресегне достатъчно настрани, за да достигне монтирания на палубата механизъм, който контролира спускането на лодката, натисна копчето, което задействаше машината, после се отпусна обратно назад. В моторницата трябваше да има

малка, направена от фибростъкло кутийка, вътре, в която имаше дистанционно. Намери я да се търкаля на малкия стол на водача в предната част на лодката, точно до мотора. С натискането само на едно копче той издигна лодката над палубата. С натискането на друго я премести отстрани на кораба, където остана да виси само на подпорите, цели пет палуби над морето. Корабът вече беше започнал да се движи с почти нормална скорост и вятърът клатеше моторницата. С натискането на трето копче лодката започна да се спуска към водата.

Все по-ниско и по-ниско и по-ниско се спускаше моторната лодка, докато не се блъсна във водата със силен шум като се разтресе от кърмата до задната част. За момент Валентин си помисли, че тя ще се разпадне на парчета от силата на удара. Когато това не се случи, зачака морето да я потопи, но това също не се случи, макар че в нея проникваше доста вода, докато вълните я подмятаха насам-натам. Той натисна и четвъртото копче, което освобождаваше лодката от подпорите. Наведе се надолу, защото знаеше, че кабелите, с които беше закрепена моторницата, щяха да плющят на всички страни от вятъра. Само един удар по главата му и всичко щеше да свърши. Тези кабели бяха направи от стоманено въже и можеха да бъдат смъртоносни.

Моторницата, сега изцяло и само на вода, се клатеше и люлееше ужасно силно и на Валентин му се наложи да се държи за малкия, вграден в палубата стол с всички сила.

Като се избута с крака, той някак си успя да се промъкне между стола и мотора. От цялото му тяло капеше вода. Протегна се с двете си ръце и напипа ръчния стартер на двигателя, но постоянното клатене му попречи да го хване.

После изведнъж люлеенето спря изцяло. Моторницата беше се отдалечила от „Морска нимфа“ и сега се намираше в центъра на вълнението, където водата беше сравнително спокойна. Като използваше стола, той успя да се поизправи. Погледна напред и видя светлините на „Морска нимфа“, които избледняваха право пред него, насочени към Белем. Валентин си позволи една усмивка, после се издърпа към контролното табло. С двете си ръце натисна ръчния старт.

Моторът на лодката оживя и той незабавно хвана ръчките за управление като я насочи успоредно на големия кораб. Знаеше, че от движението на „Морска нимфа“ ще се образуват големи вълни, но беше подготвен да се справи с тях. Веднъж като премине през тях, на

практика беше свободен и на път за вкъщи. Само след минути щеше да стигне Бразилия, а той знаеше, че по брега и около него имаше буквално дузини малки колибки, които изпълняваха ролята на жилища, и пред всички тях имаше малки пристани, в които нямаше да е проблем да спре лодката. Нито пък щеше да има някакъв проблем с тукашните рибари. Имаше голяма сума в евро на сигурно място в тефлоновия колан, увит около кръста му. Погледна за последен път към „Морска нимфа“.

Всичко, което трябва да направя сега, е да се свържа с Вилос, помисли си той. Дъртакът може да не иска да ми плати остатъка от парите, но аз няма да му оставя друг избор. Или той ще плати, или аз ще проговоря.

Криси и Лука стигнаха до болницата и той отключи вратата. Вула вече беше седнала на бюрото и точно затваряше телефона.

— Какво, по дяволите, става? — попита тя. — Почти бях изхвърлена от леглото, така че разбрах, че по-добре бързо да дойда тук.

— Попаднахме в една от онези малки тропически бури — отговори ѝ Лука. — Една от онези стихии, които идват и си отиват за минути, но си поигра доста гадно с кораба.

Очите на Вула бързо огледаха и двамата им и тя забеляза вечерната рокля на Криси и официалната бяла униформа на Лука.

— Разбирам — каза тя, макар очевидно да не повярва на нищо от това, което чу.

— Това ще казваш на пациентите — добави Лука като видя изражението на лицето ѝ. — А на теб ще ти разкажем по-късно. Освен това, ще имаме три тела, които ще дойдат всеки момент за моргата. Ще ги внесат от задния вход, така че чакащите тук да не могат да ги видят. Ще трябва да подготвим моргата.

— Три *тела*? — възкликна Вула. — Какво става тук?

— По-късно, Вула. Сега нямаме време. Какво е положението по телефона?

— Имаме осем човека, които са на път за тук — информира тя, леко нацупена — и още десет или дванайсет се обадиха да си запишат час. Слава богу, че се случи през нощта. Повечето от останалите в

дискотеката са били пияни и или не са забелязали какво става, или са го намерили за забавно.

— А почти всички други са били вече дълбоко заспали — добави Лука. — Някой може би са паднали от леглата си, което значи, че нараняванията няма да бъдат много страшни.

На вратата се почука.

— Време е да запретнем ръкави — каза Лука. После се обърна към Криси: — Готова ли си?

— Къде са престилките? — попита тя.

21.

Георгиос Вилос се свлече в стола си. *Загубих всичко*, помисли си той. *Всичко*. Почувства се сякаш животът го напуска, сякаш всяка унция жизненост, всяка причина, заради която живееше, всичко изтича от него. Той се загледа в картината на „Морска нимфа“, окачена над камината: картина, която беше поръчат да нарисуват съвсем наскоро. Тя винаги му напомняше до какви висини беше издигнат семейната компания; компанията, за която беше хвърлил толкова труд и която искаше да остави в наследство на сина си. А сега вече нямаше нито син, нито наследство.

Наведе се напред и издърпа най-долното чекмедже отдясно на бюрото си, а ръката му напипа пластмасово стоманения предмет, който знаеше, че е там, затрупан от купчинка хартия. Най-накрая го напипа и извади 9-милиметровия „Глок“ от чекмеджето. Свали направената точно по формата му пластмасова опаковка и го сложи на бюрото до клетъчния си телефон. Георгиос знаеше, че само трябва да го вземе и да стреля, механичният предпазител на това австрийско чудо беше вграден в спусъка. Освен това знаеше, че полуавтоматичното оръжие беше напълно заредено, със седемнайсет патрона в пълнителя и един в цевта, но тези подробности в момента нямаха никакво значение. Един-единствен изстрел беше достатъчен.

Той допря стоманената цев до челото си. Беше леденостудена, но само за секунда. Дръпна спусъка. Шумът от изстрела беше последното нещо, което чу, преди да се свлече на бюрото, а пистолетът падна от ръката му.

Навън дъждът биеше силно срещу стъклата на големите прозорци.

Георгиос Вилос вече не го чуваше.

22.

„Морска нимфа“ влезе в пристанището на Белем около девет часа сутринта и пътниците се бяха наредили на парапетите, за да направят снимки на пристигането. Корабът не можеше да акостира тук, защото нямаше достатъчно дълбочина на кея и трябваше да хвърли котва далеч от брега. Пътниците, които се бяха записали за екскурзия, щяха да бъдат закарани до брега с лодки. Много се говореше сред хората за бурята, на която се бяха натъкнали предната вечер, макар и голяма част изобщо да не я бяха усетили. Ранените, повечето от които възрастни хора, бързо разпространиха историята като показваха раните, синините, превръзките и шините си, сякаш бяха медали за оцеляване в голяма битка в някоя военна зона. За щастие, нямаше сериозни наранявания. На тези, които бяха чули експлозията, им казваха, че минаващ наблизко танкер се е запалил, но не е представлявал никаква опасност за „Морска нимфа“.

Когато слязоха от лодките за екскурзиите в Белем и обиколката на джунглата, разнебитеният кей се превърна в разноцветна палитра. Там бяха посрещнати от всякакъв вид амбулантни търговци, които продаваха местни дърворезби, картини, бижута и дори тропически плодове. Огромната бройка посрещачи се допълваше от просяците и джебчиите. На плажовете до кея повечето хора танцуваха под звуците на силна музика и викаха и махаха на новодошлите, други се печеха на слънце или смело се къпеха в мръсната вода. Улиците покрай плажната ивица бяха пълни с шарени барове и магазини, в които се продаваха разни дреболии за туристите, но автобусите вече чакаха да закарат слезлите в Белем, така че имаше много малко време за разходки.

Криси наблюдаваше колоритната сцена от палубата до басейна и снимаше с апарата си. След като предната нощ стоя до много късно в болницата, тя беше спала съвсем малко, но Лука искаше да ѝ покаже Белем.

Пътниците, записани за екскурзии, вече бяха тръгнали, след като лодките направиха няколко курса, за да прекарат всички до брега и на

кораба беше сравнително тихо. Тя слезе една палуба надолу до трапезарията в стил кафене, за да закуси нещо. Напълни си подноса и го отнесе навън на палубата, където без проблем си намери свободна маса близо до парапета. Наоколо имаше съвсем малко хора и екипажът, забеляза тя, използваше спокойствието, за да си свърши работата навън. Слънцето светеше ярко, въздухът беше горещ и влажен и тя бързо беше завладяна от колоритната сцена, която се разиграваше на брега и от гледката от другата страна на кораба. Можеше да види откъде започва джунглата от другата страна на кея, с дървени къщички около нея, повечето занемарени колиби, построени между палмови дървета и други екзотични растения. Пред всяка колиба имаше дъсчен кей и завързана за него малка лодка, която се полюшваше на водата.

Докато разглеждаше тропическата картина, Криси изведнъж чу силна врява на отсрещния бряг, където бяха слезли пътниците на „Морска нимфа“. Сирени разкъсаха сутрешния въздух и ръмженето на дълга процесия от военни или полицейски коли почти заглуши музиката, която дънеше от плажовете. Като завъртя глава, тя видя, че тълпите на плажа, тези на жалките кейчета и струпаните на околните улици бяха замръзнали на местата си, за да видят правителствените коли. Джипове, камиони и други големи и малки коли рязко спряха близо до пристанището и дузини войници — или полицаи? — скочиха от превозните средства и се пръснаха наоколо. Носеха оръжия, които варираха от револвери до нещо, което изглеждаше като преносима картечница.

А сега какво?, зачуди се Криси, докато отпиваше от втората си за деня чаша кафе.

Тя се изправи на крака, за да вижда по-добре и стана свидетел как бързи лодки с включени сирени се приближават от всички страни до „Морска нимфа“. Някои от лодките имаха монтирани на поставки автомати и дори на по-малките се виждаха униформени мъже, насочили оръжия от всякакъв вид към кораба. Криси остави чашата си на масата и се втурна вътре, като се насочи директно към болницата, за да потърси Лука. По пътя си видя офицерите от кораба да бързат нагоре по стълбите, явно на път за мостика.

Когато стигна до болницата, вратата беше отключена и тя направо влезе. Вула беше на рецепцията и ѝ се усмихна.

— Вече се връщаш? Просто не можеш да бездействаш, нали?

— Лука тук ли е още? — попита тя.

Вула кимна към вратата.

— Вътре е с последния пациент. Поне се надявам, че е последният. Беше ужасно дълга нощ, но ти добре го знаеш. — Тя замълча и любопитно погледна Криси. — Какво става? Изглеждаш сякаш си видяла призрак.

— Не знам какво става — отвърна Криси, — но флотилия лодки обкръжава „Морска нимфа“, а на брега току-що пристигна цяла армия. Идват към пристанището. Изглежда много плашещо.

— Исусе — възкликна Вула. — Чудя се какво ли става. Може би има нещо общо с танкера от снощи. — Лука и Криси най-накрая бяха успели между двама пациенти да й разкажат събитията от предната нощ. — Ще се обадя на Анастасия от охраната да видим какво знае. — Вдигна слушалката и започна да набира.

Криси седна и започна нервно да разлиства едно списание, но всъщност не виждаше нищо пред себе си. Ушите ѝ бяха наострени, за да чуват разговора на Вула, но успяваха да доловят и гласа на Лука от помещението, където преглеждаше пациента си.

— Бъзикаш ли се с мен? — каза Вула, а увеличените ѝ от дебелите очила очи се разшириха още повече. — И какво ще правим?

Криси погледна към нея и видя, че момичето потропва много нервно с боядисаните си в оранжево нокти по бюрото.

Когато затвори телефона, Вула погледна Криси.

— Няма да повярваш — каза ѝ тя.

— Какво?

— Корабът се *конфискува*.

— Конфискува се? — повтори Криси. — Какво значи това, Вула?

— Това, скъпа, значи, че всички трябва да слезем тук.

— Да слезем?

Лука се показа от вратата с възрастен мъж, който поведе към рецепцията.

— Всичко ще се оправи, хер Шрьодер — каза му той. — Само следвайте съветите ми и ако имате някакви проблеми, ми се обадете утре.

— Danke — кимна мъжът. — Danke.

Лука му отвори вратата и след като човекът си отиде, я затвори и заключи след него. После се усмихна на Криси.

— Не можеш да стоиш далеч, толкова много ти хареса при нас, а?

Криси отвърна на усмивката му.

— Така е — отговори тя. — Но има и нещо друго.

— Лука — намеси се Вула, — корабът е конфискуван.

— Какво?

— Току-що говорих с Анастасия от охраната и тя ми каза — кимна Вула. — Криси видяла лодки да се приближават към кораба и много полицаи или войници на брега, затова реших да проверя.

— Но защо? — попита той.

— Не знае — поклати глава Вула.

Лука седна до Криси и прехвърли ръка през раменете ѝ, после извади клетъчния си телефон и го отвори. Набра номера на капитана.

— Деметриос, Лука се обажда. Какво, по дяволите, става? Чухме, че конфискуват кораба.

Криси наблюдаваше лицето му, докато Лука изслушваше капитана.

— Просто не е за вярване. А какво ще стане с пътниците? С екипажа?

Той слуша още малко, после пак се обади.

— Добре, Деметриос. Ще остана на борда, докато се погрижите за всичко, в случай, че възникне някой спешен случай. — Още малко помълча. — Добре, ще говорим по-късно. — Той затвори клетъчния телефон.

— Е? — попита Вула с въпросително вдигнали вежди.

— Беше права. Властите в Белем конфискуват кораба — каза той като почесваше замислено брадичка. — Банките са наложили заповед на цялото имущество на Георгиос Вилос. Той не можел да си плати кредитите, така че банките му взимат всички кораби, които са финансирани. Странното е, че не са успели да се свържат с Вилос и изобщо не се е обаждал за коментар.

— Исусе! — възкликна Вула. — Ако бях на негово място и аз щях да се крия. Е, какво ще правим, Лука?

— Ще слезем на брега — каза той. — Всички трябва да слезат. Когато пътниците се върнат от екскурзиите, ще им бъде позволено да се качат, за да си приберат вещите. На хората от екипажа им е

разрешено да останат на борда, докато слязат всички пътници, след това и те трябва да слязат.

— Но къде ще отидат всички? — попита Криси.

Лука я погледна.

— Пътниците ще трябва сами да се организират — каза той. — Деметриос каза, че от „Информация“ се опитват да уредят автобусите, ангажирани за екскурзиите, да останат и след като свършат, за да могат да вземат хората и да ги закарат в Белем — до летището или по хотели. С други думи, оттук нататък пътниците трябва да се оправят сами.

— Ами ние какво ще правим? — попита Вула. — Всички от екипажа?

— От „Информация“ се опитват да уредят транспорт до летището. Деметриос каза, че всички ще бъдат качени на чартърен полет до Атина. Или поне това е идеята, не се знае дали ще се осъществи.

— Не мога да повярвам. Ами кой ще ни плати?

Лука я погледна и поклати глава.

— Деметриос каза, че изобщо няма да ни платят. Няма да платят на никого, дори на него.

Вула удари с юмрук по бюрото.

— Това е възмутително! — възкликна тя.

— Наистина — съгласи се и Криси. — Ами ако някои от пътниците или от екипажа нямат достатъчно пари, за да преспят тук или да си платят самолетния билет?

— Ще им се наложи да се справят някак си — сви рамене Лука. — Повечето от пътниците имат кредитни карти или достатъчно пари в брой, за да си стигнат до вкъщи или поне имат роднини, на които да се обадят за помощ. Но за екипажа нещата стоят по друг начин. Явно империята на Вилос се разпада и капитанът каза, че ще сме щастливци, ако ни осигурят чартър, с който да се приберем в Атина. В противен случай повече от 350 мъже и жени ще останат тук, а повечето от тях нямат пари за обратен полет, особено след като няма и да им платят. Голяма част нямат и роднини, на които да се обадят за пари назаем.

— Не мога да повярвам — повтори Вула.

— По-добре започвай да вярваш — посъветва я Лука.

— Предлагам ви всички ние да започнем да си прибираме вещите, така че когато дойде времето, да сме готови да слезем. Ще се наложи да съм един от последните хора, останали на кораба, за да мога да се погрижа за спешните случаи, ако изникнат такива. И бих ви бил много благодарен и на двете, ако сте тук, за да ми помагате. Със сигурност ще има пациенти, когато хората се върнат от екскурзия и открият, че трябва да си събират вещите и да слизат. — Той замълча и погледна Вула. — Ще те разбера, ако ми откажеш. За това няма да ти платят, Вула.

— После се обърна към Криси. — А твоето пътешествие свършва няколко дни по-рано. Така че и двете си имате уважителни причини да слезете, без да оставате тук да ми помагате.

— Разбира се, че ще остана — заяви Криси.

— Благодаря — отговори ѝ Лука.

— И аз също — присъедини се Вула. — Не съм особено ентусиазирана, но ще го направя.

— Благодаря ти, Вула. Ще ти се реванширам някак си.

— Може би ще ти трябва сестра да ти помага, когато започваш практиката си — намекна му тя. — Явно ще е по-рано, отколкото го беше планирал.

— Права си — разсмя се Лука. — Мислиш ли, че ще се примириш да живееш някъде по брега на Италия? Или може би в Маями?

Оранжево боядисаните устни на Вула се разтегнаха в усмивка.

— Мисля, че ще го преживея.

— Добре. Ще говорим за това по-късно. Междувременно, най-добре да си приготвим багажа.

След като Вула излезе, той взе Криси в обятията си.

— Искаш ли да се кача с теб и да ти помогна за багажа, преди да започна тук?

— Не, мога и сама — поклати глава тя. — Няма да ми отнеме много време, а после мога да сляза тук и да ти помагам, в каквото има да се прави.

При тях влезе капитан Пападопулос.

— Е, още един изпълнен със събития ден.

Тримата седнаха в помещението на рецепцията.

— Радвам се, че още си тук, защото това, което Деметриос има да каже, те засяга лично.

— И какво ще да е това?

— Работата е следната — започна капитанът. — Снощи, когато хората ми отишли да приберат Валентин Петров и да го приберат в затвора, него вече го нямало.

— Какво? — възкликна Криси. — Но това е невъзможно. Лука го завърза. И го залепи със скоч.

Лука поклати глава.

— Този трябва да е новият Худини, защото наистина се е измъкнал. Моторницата била изчезнала, с него на борда.

— Не мога да повярвам — каза Криси.

— Не мисля, че той ще представлява заплаха за теб за в бъдеще — каза капитанът. — Първата му работа ще е да бяга и да се крие. Освен това исках да знаеш, че вярваме, че той е бил връзката между Георгиос Вилос и сина му.

— Но той се опита да взриви кораба — изуми са Криси.

— Това е едно от нещата, заради които мислим, че е предавал съобщенията. Имаме основания да смятаме, че Георгиос Вилос е измислил цялата постановка, за да прибере парите от застраховката.

— Това е абсурдно. Той никога не би взривил собствения си кораб с всички тези хора на борда му, нали?

— Застрахователните компании вече са изпратили хора, които да огледат местопроизшествието — каза капитанът. — Оказало се, че „Щастливия дракон“ е бил собственост на Вилос под прикритието на няколко офшорни корпорации. — Той замълча, загледан в нея, после продължи: — Което ми напомня за другата причина, поради която съм тук. Какво да правим с Марк Вилос? Още ли искаш да предявиш обвинения?

Криси беше толкова изумена от въпроса, че за момент не знаеше какво да отговори.

— Той се опита да я изнасили, за бога — намеси се Лука като я прегърна през раменете.

— Наясно съм с това — кимна Папдаполис. — Но освен това снощи спаси живота на всички ни, като отърва кораба от сблъскването.

— Само защото Криси знаеше, че корабът ще се блъсне и само защото Криси знаеше, че Марк е единственият останал в съзнание

човек на борда, който знае как се управлява — уточни Лука.

— Това също е истина — кимна капитанът, — но искам да чуя какво е мнението на Криси по въпроса. Разбираш ли, сега трябва да го върнем в Атина, където корабът е построен и регистриран.

Криси погледна замислено капитана.

— Изкушавам се да ти кажа да го пуснете — каза тя — и да оттегля обвиненията. — Прочисти гърлото си. — Но се притеснявам, че някъде по света някоя друга жена може да не успее да се спаси от него. Не знам дали някой съд в Гърция или където и да било другаде ще го обяви за виновен, но ще направя всичко възможно поне да опитам.

Лука я притисна към себе си.

— Разбирам те — въздъхна Деметриос. — В такъв случай осъзнаваш, че може би ще ти се наложи да дойдеш в Атина.

— Ще го направя щом се налага — кимна тя.

— Много добре — капитанът се изправи на крака. — Сега ще тръгвам. Пожелавам и на двама ви много късмет. — Обърна се и излезе.

— Толкова се гордея с теб — каза ѝ Лука.

— Благодаря — отвърна му тя, — но просто правя каквото ми идва отвътре. Не ми пука кой е той, нито колко добре изглежда, или колко знае за корабите. Марк Вилос е опасен.

— Да — съгласи се Лука. — Има и още нещо, за което искам да поговоря с теб преди Вула да се върне.

— За какво?

— Ще загубиш цяла седмица от пътуването си — каза той. — Какво смяташ да правиш с това свободно време?

— Нямам никаква представа — усмихна се Криси. — Винаги мога да се върна на работа по-рано.

— Работа? След като си загубила цяла седмица от ваканцията си? Не мисля, че е добра идея.

— Ами... да не би да имаш нещо предвид?

— Определено — кимна той. — Мислех си, че след като изпускаш Карибската част от пътешествието, може аз да те заведа на единия от островите. — Може би на Сейнт Бартс. Имам приятел с къща там, която с радост ще ни предостави за временно ползване. Ще има много слънце, вода и... ние двамата. Как ти звучи?

— Прекрасно.

— Мислех си, че може да бъде нещо като предварително сватбено пътешествие. Ти как мислиш?

Криси почувства тръпка на вълнение да преминава през тялото ѝ.

— Ти... ти шегуваш ли се, Лука?

— Ни най-малко — поклати глава той. — Искам да се омъжиш за мен.

Криси почувства как се изчервява, но не ѝ пукаше.

— Наистина ли го мислиш?

— Никога не съм бил по-сигурен за нещо в живота си. Обичам те. Криси, и искам да станеш моя жена.

— Да — каза тя. — Да, да, да!

Той я прегърна и целуна страстно. Вратата се отвори и влезе Вула.

— О, господи — смути се тя. — Извинете. Ще се върна малко по-късно.

— Не — каза Лука. — Не си тръгвай. Заповядай на празничен обяд с нас.

— За какво? — попита тя, а оранжевите ѝ устни вече се разтягаха в усмивка.

— Ще се женим — обяви Лука.

На около десет фута от брега той загаси мотора и остави лодката да се носи, като пренебрегна силния звук от задирането на дъното ѝ по скалите и пясъка. Дори преди да стигне съвсем до брега, видя двама мъже, които изтичаха от една къщичка с големи пластмасови фенери в ръце.

— Приятел — извика им той. — Амиго. — Не знаеше португалски, но се надяваше, че те ще схванат основната идея. Като наближиха лодката, те насочиха светлината на фенерите си към него. Валентин вдигна ръце, за да им покаже, че е вързан и облепен със скоч.

Мъжете се разсмяха гръмко, после навлязоха във водата и стигнаха до него. Единият извади нож от канията на колана си и с бързи, обиграни движения, освободи ръцете и краката му.

— Благодаря — каза Валентин. — Gracias.

— За нищо — отговориха му на добър английски, макар и със силен акцент. Издърпаха лодката му на брега и я вързаха за една палма, после го съпроводиха със сака му в ръка до къщата, като през цялото време се смееха и го потупваха приятелски.

В къщата, дървена барака на крачета, имаше две жени — едната се беше изтегнала на ръчно направена кушетка и пушеше, а другата лежеше на матрак на пода. И двете бяха много пияни, както се оказаха и мъжете. Един от тях му предложи цигара, която Валентин прие, макар да не беше пушач. Не искаше да излезе неблагодарник. А когато му наляха питие, той го вдигна към светлината да го разгледа.

— Какво е това? — попита.

— Ром, приятелю — каза единият от мъжете. — Много свеж. Много хубав. Сами си го правим.

Валентин отпи една глътка и установи, че, макар да беше много силен, усещането за топлина надолу по хранопровода и стомаха му беше много приятно. Попита ги дали могат да го закарат до летището в Белем утре или вдругиден. Каза им, че ще им плати щедро. Извади портфейла си от сака и им позволи да видят парите в него, но не им показва скрития под анцуга му тефлонов колан с другите запаси.

С много потупвания по гърба и още няколко питиета те го увериха, че могат да го закарат до пристанището. Една от жените се изправи като наместваше хлабавото си бюстие, отиде до радиото и пусна някаква латино музика. Можеше да ги убие всичките още сега, помисли си той и да рискува да стигне до Белем по друг начин. Но лодката му лесно можеше да бъде разпозната, така че щеше да е най-добре да пътува с местните.

Една от двойките започна да танцува, жената предизвикателно се увиваше около ниския, трътлест мъж, като дърпаше надолу бюстието си, за да се видят гърдите ѝ и вдигаше саронга си, под който не носеше бикини. Другата двойка се смееше пиянски, пляскаше и подканяше и останалите и Валентин също започна да се смее с тях, пляскаше заедно с тях и се правеше, че шоуто му харесва.

Те го черпеха с питие след питие домашен ром и скоро и двете двойки танцуваха като постоянно си сменяха партньорите. После една от жените грабна ръката на Валентин. Той едва не се отдръпна от отвращение от докосването ѝ, но после я остави да го изправи на крака и затанцува с нея. Сега другите се събраха около Валентин и ниската,

мургава жена, с която танцуваше, и пляскаха, смееха се и пееха. Той пи още ром и им изигра едно представление като му отпусна края и танцува като полудял. Изобщо направи всичко, което може, за да им достави удоволствие. *Те са мръсни селяни*, мислеше си той, *но са и билета му за извън тази страна.*

По някое време преди зазоряване, внезапно осъзна, че е много пиян. Не трябваше да припада. Това беше немислимо. Така че продължи да танцува, като остави жената да се увива около него и да го възбужда безмилостно — или поне той така си мислеше. После, без предупреждение, стаята и всичко в нея започна да се върти както нищо не се бе въртало никога в досегашния му живот и краката му се подкосиха. Той безпомощно падна на земята и малко преди да припадне, успя да види мургавите им лица, надвесени над него — все още се смееха и пляскаха, а белите им зъби проблясваха на фона на кожата им.

Не знаеше колко дълго е спал, но дойде на себе си чак когато почувства как слънцето стопля голото му тяло. После почувства някакво движение. Но не беше в лодка. Не. С ужас осъзна, че ръцете и краката му бяха вързани около един палмов дънер и той се лашкаше напред-назад, докато двама мъже го носеха нанякъде, по един във всеки край на дънера.

Той прочисти гърлото си, за да ги попита къде го носят, но когато се опита да проговори, установи, че устата му е запушена. Не можеше да издаде нито звук. Пот — потта на страха — започна да се стича по лицето му и той се опита с ритници да разхлаби въжето около краката си.

Мъжете рязко спряха и го оставиха на земята с дънера на палмовото дърво отгоре му. Валентин погледна към този мъж, който беше при краката му, и го видя да се усмихва. Не можеше да види другия, който му се падаше зад гърба. Погледна надясно, но видя само гъсти зелени клони. Обърна главата си наляво и видя някаква вода.

Без предупреждение двамата мъже вдигнаха дървото и започнаха бавно да го люлеят напред-назад като синхронизираха движенията си. Валентин почувства как тялото му отива наляво, после надясно, после изведнъж почувства как дънерът получи голяма засилка. Той полетя, въртейки се, наляво към това, което по-рано беше помислил за езерце. В момента, в който тялото му докосна водата, чу силни тракания

наоколо си, после видя ужасяващите челюсти на алигаторите около себе си, докато те се събираха над него, под него и навсякъде наоколо.

Първата хапка отнесе краката му. Втората — по-голямата част от корема му.

Валентин не усети третата.

Лука беше запазил стая в „Белем паляс“ за през нощта и направи резервации за сутрешния полет, който щеше да ги отведе в Сейнт Бартс през Сейнт Винсент. Тази вечер в елегантната трапезария Моника, Джени и доктор Фон Меклинг бяха влезли малко след тях и се бяха спрели до тяхната маса.

— О, колко жалко, че сте на маса за двама — обяви Моника. — Не искате ли да се преместите? Можем да си направим прекрасно вечерно парти заедно.

— Вече започнахме да се храним — отклони поканата ѝ малко рязко Лука. — В противен случай с удоволствие.

— Е, какво ще правите оттук нататък вие двамата? — попита Джени.

— Утре заминаваме за Сейнт Бартс — отговори Криси.

— Сейнт Бартс! — възкликна Джени. — Винаги съм искала да отида там. Той е най-модерният купонджийски остров... — Гласът ѝ заглъхна, когато, както видя Криси, Моника силно я стисна за ръката. Може би, помисли си Криси, на Джени не ѝ беше позволено да изразява такива желания в присъствието на доктор Фон Меклинг.

— Отиваме там да празнуваме — намеси се Лука.

— О, и какво толкова ще празнувате? — попита Моника.

— Ще се женим — каза Криси. Видя как лицето на Джени потъмня и за миг очите ѝ се замъглиха от омраза. Моника, обаче, изглеждаше искрено възхитена от тази възможност.

— Мила моя Криси — изгука тя. — Трябва да дойдеш да ме посетиш във Виена или аз ще дойда при теб. Имаш визитката ми и аз имам твоята, така че съм сигурна, че ще се видим във Флоренция или където и да се установите.

— Ще бъде прекрасно — изрече сухо Криси.

— Да — с половин уста се съгласи и Лука.

— Ще поддържаме връзка — каза Моника и се наведе да целуне въздуха около двете ѝ уши. — Ще си мисля за теб, миличка.

— Благодаря ти. Моника.

Когато най-накрая останаха сами и се спогледаха, Лука и Криси едва сдържаха смеха си.

— Тя наистина е дракон, тази Моника Граф — изкоментира той.

— Да — кимна Криси, — но в началото беше мила с мен по някакви си нейни причини, а и ме научи на някои неща.

— Приятелката ти не изглежда много щастлива.

— Не. Каза ми, че се жени за него заради парите и няма търпение да го види мъртъв — поясни Криси.

Лука кимна.

— Ще бъде още по-нещастна като разбере, че той има голям потенциал за дълголетие.

— Какво?

— Истина е. Всички от семейство Фон Меклинг живеят поне до средата на деветдесетте, а някои — и след сто.

— О, ще ѝ бъде ужасно неприятно да го чуе.

— А Моника ще я побърка — продължи Лука — като си пъха носа буквално навсякъде.

— Мога да си представя — съгласи се Криси.

— Но хайде да сменим темата и да говорим за нас — усмихна се той.

— Мисля, че това е отлично предложение.

— Тогава искаш ли да се качваме направо горе като се нахраним?

— Мисля, че точно това ми препоръча докторът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.